Tom CLANCY

Rainbow Six

*

Tom CLANCY

Rainbow Six

★

Traducere din limba engleza de ALEXANDRA PETREA

V.2.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-576-427-X

TOM CLANCY
Rainbow Six
Editura RAO
2002.

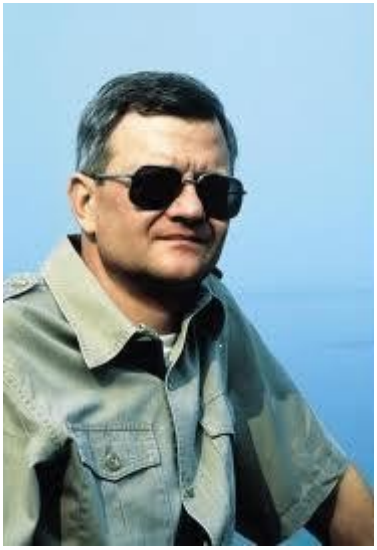

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii însăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

Acest roman este „remarcabil, complex şi reuşeşte să te ţină cu sufletul la gură”.

Clive Cussler

Acum ne putem bucura de apariţia unui nou best-seller al „adevăratului maestru al *techno-thriller*-ului”.

Newsweek

PENTRU ALEXANDRA MARIA

Lux mea mundi

Înţelegere între lei şi oameni nu e,
iar lupii şi mieii nu vor paşte împreună.

Homer

PROLOG
ÎMPREJURĂRILE

John Clark avea mai multe ore de zbor cu avionul decât cei mai mulţi dintre piloţii autorizaţi şi cunoştea statistica la fel de bine ca ei, dar tot nu-i plăcea ideea de a survola oceanul într-un avion comercial bimotor. Mai ales ca pasager. După el, numărul potrivit de motoare era patru, pentru că, zicea el, dacă pierzi un motor, asta înseamnă că pierzi doar 25 la sută din puterea avionului. Asta în vreme ce la acest Boeing 777 al lui United, dacă pierdeai un motor, pierdeai jumătate din putere. Poate că prezenţa soţiei, a unei fiice şi a unui ginere îl făcea ceva mai sensibil decât era în mod normal. Nu, nu era corect. El, sensibil? Niciodată, nu în ce priveşte zborul. Să fie doar o lâncezeală, sau ce? se întrebă el. Alături, pe locul de la geam, Sandy era cufundata în cartea începută cu o zi înainte, în vreme ce el se căznea să se concentreze asupra ultimului număr din *The Economist* şi se întreba ce naiba îl făcea să simtă un curent de aer rece la ceafă. Începu să se uite prin cabină după un semn care să indice pericolul, dar se opri brusc. Nu era nimic la vedere care să-l sperie şi nici nu voia să se ducă în cabina piloţilor, să pară un pasager cuprins de panică şi să se facă de râs. Sorbi din paharul cu vin alb, ridică din umeri şi se întoarse la articolul despre cât de paşnică este noua noastră lume.

Haida-de, îşi zise el şi se strâmbă. Totuşi trebuia să recunoască: lucrurile erau mult mai bune decât fuseseră aproape jumătate din viaţa lui. Nu mai trebuia să ieşi înot dintr-un submarin ca să culegi ceva sau pe cineva de pe o plajă rusească, nu mai trebuia să zbori până la Teheran, ca să faci ceva care nu era deloc pe placul iranienilor, nu mai trebuia să înoţi într-un râu fetid din Vietnamul de Nord, ca să salvezi vreun aviator doborât. Poate că într-o zi Bob Holtzman o să-l convingă să-şi povestească viaţa într-o carte. Problema era: cine putea crede tot ce avea el de spus? Mai mult, o să-i permită vreodată CIA să-şi spună povestea vieţii, în afara cazului când va fi pe patul de moarte? Nu că s-ar grăbi să ajungă la respectivul pat şi în nici un caz cu un nepoţel care stătea să i se nască. Ce dracu'! Se strâmbă, nevrând să se gândească prea mult la evoluţia lucrurilor. Probabil că Patsy primise glonţul de argint chiar în noaptea nunţii, iar Ding era chiar mai bucuros decât ea de chestia asta. John aruncă o privire în spate, la clasa business – stewardesele nu trăseseră încă draperia – şi îi privi. Uite-i cum se ţin de mână, în vreme ce stewardesele le vorbesc despre securitatea zborului. Dacă

avionul atinge apa la viteza de 700 kilometri pe oră, întindeţi mâna sub scaune după echipamentul de salvare şi umflaţi-l... Mai auzise asta de nenumărate ori. Vestele de salvare de un galben strălucitor ar fi ajutat avioanele de căutare să depisteze mai repede locul prăbuşirii. La atât se limita utilitatea lor.

Clark se mai uită o dată împrejur, prin cabină. Tot simţea curentul ăla rece la ceafă. De unde naiba venea? Însoţitoarea de zbor îşi făcea turul, luându-i paharul de vin, în vreme ce avionul rula spre capătul pistei. Ultima ei oprire fusese la Alistair, în partea stângă a cabinei de clasa I. Clark se uită cu coada ochiului şi se alese cu o căutătură amuzată din partea englezului, care-şi îndreptase spătarul scaunului din nou la verticală. Simţea şi el ceva? Dacă da... atunci în mod sigur era ceva. Nici unul dintre ei nu fusese acuzat vreodată că şi-ar fi pierdut sângele rece.

Alistair Stanley fusese maior în SAS-ul britanic, după care fusese avansat director-adjunct la Secret Intelligence Service. Poziţia lui de acolo era similară cu cea a lui John – adică era dintre cei chemaţi să se ocupe de o treabă atunci când membrii mai blânzi din divizia de acţiune o feşteleau. Al şi John dăduseră unul peste altul în timpul unei misiuni în România, cu opt ani în urmă, iar americanul fusese foarte fericit să lucreze cu el în continuare, frecvent, chiar dacă amândoi erau deja prea bătrâni ca să se mai bucure de acţiuni foarte serioase. Ideea lui John despre cum ar trebui să fie o slujbă excludea administraţia, dar trebuia să admită că nu mai avea douăzeci, nici treizeci... şi nici măcar patruzeci de ani. Era cam bătrâior ca să mai alerge pe alei şi să sară peste ziduri. Ding îi spusese asta cu doar o săptămână în urmă, chiar în biroul personal de la Langley. Şi i-o spusese chiar viitorului – presupus – bunic al primului lui copil! *Ce naiba,* îşi spuse Clark, *ar trebui să fiu fericit că mai sunt în viaţă şi că mă pot văita că sunt bătrân – nu, nu bătrân, mai bătrân. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că acum sunt respectabilul director al noii Agenţii.* Director! Un termen politicos, consolator, pentru un semipensionar. Dar nu poţi să-i spui „nu” preşedintelui, mai ales dacă se întâmplă să-ţi fie prieten...

Sunetul scos de motoare se intensificase. Avionul de linie începea să se deplaseze. Apăruse senzaţia obişnuită, aceea că te înfundai în scaunul unei maşini sport care tocmai scăpase de un semafor roşu, numai că aici era ceva mai intensă. Sandy, care nu prea călătorea, nu-şi ridică privirea din carte. Bună trebuia să fie cartea asta poliţistă, îşi zise John, deşi el unul nu citea niciodată aşa ceva. Nu se prindea niciodată şi asta-l făcea să se simtă tâmpit, în ciuda faptului că în activitatea lui profesională trecuse prin situaţii mult mai serioase şi asta nu o dată. O voce subţire îi susura în minte cuvântul „rotaţie” şi simţi cum podeaua se ridică sub picioare. Restul fuzelajului urmă

botul avionului spre ceruri, iar zborul începu cum se cuvenea, cu roţile trenului ridicându-se şi pliindu-se în compartimentul lor. Instantaneu, toată lumea din jur începu să lase în jos spătarele scaunelor, ca să apuce să tragă un pui de somn până la aeroportul londonez Heathrow. John îşi coborî şi el speteaza, dar nu atât de mult. Mai întâi voia să ia cina.

— Iubitule, am pornit, spuse Sandy, luându-şi ochii o secundă de pe carte.

— Sper să-ţi placă acolo.

— După ce o termin pe asta, mai am trei cărţi de bucate.

John zâmbi.

— Cine e criminalul?

— Încă nu sunt sigură, dar cred că soţia victimei.

— Mda, avocaţii specializaţi în divorţuri sunt al naibii de scumpi.

Sandy chicoti şi se întoarse la intriga cărţii, în vreme ce stewardesele reveneau printre şirurile de scaune, pentru a oferi băuturi. Clark termină *The Economist* şi trecu la *Sports Illustrated.* La naiba, o să piardă finalul sezonului de fotbal. Era o chestie pe care încercase s-o urmărească toată viaţa, chiar când era trimis în misiuni. Bears aveau o revenire spectaculoasă. Crescuse cu Papa Bear George Halas şi cu Monsters of the Midway şi se întrebase de multe ori dacă ar fi putut avea o carieră profesionistă în fotbal. În liceu fusese un fundaş bunicel, iar Universitatea Indiana arătase un interes vădit pentru el (şi pentru cât de bine înota). Apoi decisese să lase naibii colegiul şi să se înroleze în Marina Militară, cum făcuse şi taică-său înaintea lui, deşi el unul ajunsese la SEAL şi nu se clătinase pe mare ca tatăl lui, pe o cutie de sardele…

— Domnule Clark?

Stewardesa venise cu meniul pentru cină.

— Doamnă Clark?

Un lucru foarte bun la clasa întâi. Echipajul ştia că ai un nume. John constatase o îmbunătăţire substanţială a zborurilor. Făcuse mii de kilometri cu alte companii, dar acum zbura practic numai cu British Airways, care avea o înţelegere foarte profitabilă cu guvernul britanic.

Văzu că meniul era foarte bun, ca de obicei pe cursele internaţionale. La fel de bună era şi lista de vinuri… dar Clark se decise să ceară apă îmbuteliată… *Nu vin, mulţumesc, domnişoară. Hm,* mormăi apoi doar pentru sine. Se lăsă pe spate şi-şi suflecă mânecile cămăşii. *În avioanele astea păcătoase de fiecare dată este prea cald.*

Se auzi căpitanul, care întrerupse toate filmele urmărite individual pe miniecrane. Aleseseră o rută sudică, pentru a profita de vânturile favorabile. Asta, îi lămuri căpitanul Will Garnet, avea să le scurteze drumul până la Heathrow cu patruzeci de minute. Omise să le spună

că pe noua rută vor avea parte de hurducături provocate de turbulenţe. Liniile aeriene căutau să facă economie de combustibil, iar patruzeci de minute de zbor mai puţin puteau însemna în dosarul căpitanului o steluţă de aur… Sau una de argint.

Senzaţiile obişnuite. Avionul se înclină, mai mult spre dreapta decât spre stânga, în vreme ce traversa Seal Isle City din New Jersey ajungând la ocean. Următoarea porţiune de uscat, coasta Irlandei, avea să apară peste cinci mii de kilometri. *Ajungem acolo în cam cinci ore şi jumătate,* îşi zise John. Trebuia ca o parte din acest timp să doarmă. Aşa, cel puţin, căpitanul n-o să-l mai plictisească cu toate prostiile alea de ghid turistic – ne aflăm acum la înălţimea de douăsprezece mii de metri, asta ar însemna doisprezece kilometri de cădere liberă dacă aripile s-ar dezintegra şi… Începură să ia cina. La clasa turist pasagerii urmau să facă acelaşi lucru, mai târziu, dar acolo erau mulţi, cărucioarele cu mâncare şi băuturi aveau să blocheze intervalele…

Totul începu din partea stângă a avionului. Omul era îmbrăcat cum trebuia şi purta sacou. Asta îi atrase atenţia lui John, era îmbrăcat prea sobru. Cei mai mulţi îşi scoteau haina după ce intrau în avion, dar…

…dar avea un Browning automatic, negru, care pentru Clark însemna „armată”. La mai puţin de o secundă după aceea, acelaşi lucru îl izbea şi pe Alistair Stanley. După o clipă, din dreapta apărură alţi doi bărbaţi care trecură exact pe lângă scaunul lui Clark.

— Rahat, spuse acesta ca pentru sine.

Sandy, aflată lângă el, îl auzi şi se întoarse să se uite, dar, înainte să poată spune ceva, John o luă de mână. Fu de ajuns pentru a o face să tacă, dar nu destul ca s-o împiedice şi pe femeia de vizavi să strige. Sau, mă rog, aproape să strige. Femeia îşi acoperise faţa cu mâna şi atenuase strigătul. Stewardesa se uită la cei doi bărbaţi din faţa ei, nevenindu-i să creadă. Aşa ceva nu se mai întâmplase de ani de zile. Cum era posibil să se petreacă tocmai acum?

Clark îşi pusese exact aceeaşi întrebare, urmată imediat de o alta: de ce dracu’ îşi împachetase pistolul şi-l pusese în bagajul care era acum undeva deasupra capului? Tâmpitule, la ce bun să ai o armă în avion cu tine, dacă nu poţi ajunge la ea? Greşeală de răcan cretin! Îi fu de ajuns să se uite în stânga ca să-şi dea seama, după faţa împricinatului, că Alistair se găsea în aceeaşi situaţie. Doi dintre cei mai experimentaţi profesionişti din domeniu, cu pistoalele aflate la un metru deasupra capului! Puteau la fel de bine să fie şi în bagajele din cală.

— John…

— Stai liniştită, Sandy, îi răspunse şoptit soţul ei.

Uşor de zis, greu de făcut, o ştia ca nimeni altul.

John se lăsă pe spate, ţinându-şi capul nemişcat, dar apoi se întoarse de la fereastră spre interiorul cabinei. Ochii i se mişcau în toate direcţiile. Erau trei la număr. Unul, probabil şeful, o mâna de la spate pe stewardesă, ca să deschidă uşa care dădea spre cabina piloţilor. John se uită la cei doi, banditul şi stewardesa, cum deschid uşa şi dispar în spatele ei. Bun, acum o să afle şi căpitanul William Garnet ce se întâmplă. Să sperăm că e profesionist şi că e antrenat să spună: *Da, domnule; nu, domnule, cum vreţi, domnule,* oricui vine la el cu o armă. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi fost pilot antrenat la Forţele Aeriene sau la Marină. Atunci chiar că n-ar fi comis nici o tâmpenie, cum ar fi aceea de a face pe eroul. Misiunea lui era să aterizeze undeva, oriunde, pentru că era cu mult mai greu să omori trei sute de oameni într-un avion care şade liniştit pe o pistă, cu roţile bine înţepenite.

Deci erau trei, din care unul în faţă, pe puntea de zbor, zisă şi cabina piloţilor. Trebuia să stea acolo, pentru a-i supraveghea pe piloţi şi pentru a folosi radioul ca să spună ce pretenţii avea. Încă doi la clasa I, iată-i aici, în faţa lui, de unde puteau să vadă ambele intervale dintre scaune.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Am dat semnalul de prindere a centurilor. Avem mici probleme cu turbulenţele aeriene. Deocamdată, vă rog să staţi la locurile dumneavoastră. Voi reveni în câteva minute. Mulţumesc.

Bun, îşi zise John, privindu-l şi pe Alistair. *Vocea căpitanului e calmă, iar băieţii răi încă n-au luat-o razna – nu încă.* Probabil că cei din spate habar nu aveau ce se întâmplă – deocamdată. Şi asta era bine. Oamenii puteau să intre în panică… nu neapărat, dar era mult mai bine pentru toată lumea să nu ştie nimeni că existau motive de panică.

Erau trei… doar atâţia? Dacă mai aveau pe cineva care acum se dădea drept pasager? De obicei, el era cel care controla bomba, dacă exista aşa ceva, iar asta era cel mai rău lucru care se putea întâmplă. Un foc de pistol putea să găurească fuzelajul avionului, forţând o coborâre rapidă, iar asta însemna că unii aveau să vomite, ba chiar mai rău, să se scape pe ei, dar nu murise nimeni din asta. O bombă probabil că i-ar omori pe toţi cei aflaţi la bord, îşi zise John Clark, care nu ajunsese la vârsta asta înaintata asumându-şi riscuri când nu era cazul. Poate că era preferabil să laşi avionul să meargă oriunde voiau ăştia trei şi să înceapă negocierile. Iar atunci lumea avea să afle că la bord erau trei tipi mai deosebiţi. Mai mult ca sigur că se aflase, pentru că băieţii răi ascultau frecvenţele radio folosite de companie şi dădeau mai departe vestea cea rea, iar directorul pentru securitate de la United – Clark îl cunoştea, era Pete Fleming, fost director-adjunct al FBI – avea să cheme fosta lui agenţie şi avea să pornească tăvălugul,

cu înştiinţări către CIA şi Departamentul de Stat, către Echipa de Eliberări de Ostatici de la Quantico, plus Delta Force a lui Little Willie Byron, de la Fort Bragg. Pete avea să deseneze trei cercuri roşii pe lista pasagerilor, iar asta avea să-l neliniştească pe Willie, plus că asta putea să însemne şi o scurgere de informaţii de la Langley şi Foggy Bottom – dar John alungă acest gând. În mod sigur era un eveniment aleatoriu, care avea să declanşeze un mecanism acolo, la Centrul de Comandă de la Langley, în clădirea fostului stat-major. Probabil.

Venise vremea să se mişte puţin. Clark îşi întoarse foarte încet capul, spre Domingo Chavez, aflat la doar şase metri depărtare. Când stabiliră contactul vizual, îşi atinse vârful nasului, de parcă ar fi vrut să se scarpine. Chavez făcu acelaşi lucru… hopa, Ding încă avea sacoul pe el. Era mult mai obişnuit cu căldura şi probabil, îşi spuse John, îi era frig în avion. Asta însemna că avea asupra lui pistolul Beretta calibrul 11.43… probabil… Ding prefera totuşi să-şi ţină arma la spate, lucru foarte ciudat pentru un tip care adeseori era prins în centura de siguranţă din avioanele de linie. Chiar şi aşa, Chavez ştia ce se întâmplă şi avea bunul simţ de a nu face nimic în privinţa asta… nu încă. Cum să aibă Ding o reacţie eroică, atunci când nevasta lui gravidă era alături? Domingo era inteligent şi cât se poate de calm, dar sub această aparenţă se ascundea totuşi un temperament latin cu sânge fierbinte, pasional – chiar şi John Clark putea să-şi dea seama, din experienţa lui de viaţă, de defectele celorlalţi. Care defecte, la el i se păreau perfect fireşti. El stătea cu soţia lângă el. Sandy era îngrozită şi probabil că nu se gândea la propria securitate… Ţinea de soţul ei, de misiunea lui asumată voluntar, să se asigure că…

Unul dintre tipii cei răi trecea în revistă lista pasagerilor. *Ei,* îşi zise John, *ce bine ar fi dacă nu ar exista nici o scurgere de informaţii.* Dacă exista, oricum nu avea ce să mai facă. Nu încă. Nu înainte de a afla ce se întâmplă. Uneori trebuia să stai liniştit şi să iei lucrurile cum sunt…

Tipul din faţa intervalului din stânga începu să se mişte, iar după ce merse cinci metri se uită la femeia care stătea în scaunul de la fereastră, lângă cel al lui Alistair.

— Cine eşti? o întrebă el în spaniolă.

Femeia îi răspunse cu un nume pe care John nu-l înţelese – era un nume spaniol, dar de la şase metri nu-l putu auzi destul de limpede ca să-l poată identifica, în special pentru că glasul femeii era mult prea liniştit, politicos… cultivat, ăsta e cuvântul, îşi zise el. Să fie oare soţie de diplomat? Alistair stătea rezemat de spătar, privind în sus la individul înarmat cu un pistol şi încercând să arate cam teatral că nu-i era frică.

Din spatele avionului se auzi un strigăt:

— O armă! Are o armă! ţipă un bărbat.

Rahat, îşi zise John. *Acum ştiu toţi.* Tipul de pe culoarul din dreapta

bătu la uşa cabinei piloţilor şi-şi băgă capul înăuntru, ca să anunţe vestea cea bună.

— Doamnelor şi domnilor… vă vorbeşte căpitanul Garnet… Ăăă… am primit instrucţiuni să vă spun că deviem de la planul de zbor iniţial… Avem la bord câţiva oaspeţi care ne-au cerut să zburăm spre Lajes, în Insulele Azore. Ei spun că nu doresc să facă rău nimănui, dar sunt înarmaţi, iar eu şi secundul Renford avem de gând să facem exact ceea ce ne cer. Vă rugăm să vă păstraţi calmul, să staţi pe locurile dumneavoastră şi să încercaţi să nu vă pierdeţi cu firea. Voi reveni mai târziu.

Veşti bune. Omul avea în mod sigur o pregătire militară; vocea lui era calmă, rece ca aburul emanat de gheaţa uscată[1]. Ăsta era un lucru bun.

Lajes, în Azore, îşi zise Clark. Fostă bază navală americană… oare o mai fi activă? Dacă rămăsese în funcţiune, doar pentru zborurile lungi, ca punct de realimentare şi legătură, pentru alte destinaţii? Parcă individul de pe culoarul din stânga vorbise în spaniolă şi i se răspunsese tot în spaniolă. Probabil că nu erau din Orientul Mijlociu. Vorbitori de spaniolă… Basci? Existau probleme stringente în Spania. Dar femeia, cine era femeia? Clark se uită la ea. Toată lumea privea într-acolo, deci nu se dădea de gol în nici un fel. Femeia avea cincizeci şi ceva de ani. Încă arăta bine. Numai că ambasadorul spaniol la Washington era bărbat. Să fi fost soţia lui?

Omul de pe intervalul din stânga îşi mută privirea spre scaunul învecinat.

— Tu cum te numeşti?

— Alistair Stanley, veni răspunsul.

Nu avea nici un rost ca Alistair să mintă. Lui Clark îi era limpede acest lucru. Călătoreau fără acoperire, fiindcă nimeni nu le cunoştea agenţia, care nici măcar nu începuse să funcţioneze. La dracu', îşi zise Clark.

— Sunt supus britanic, adăugă Alistair cu o voce tremurătoare. Ştiţi, paşaportul meu este în geanta de sus…

Alistair întinse mâna spre compartimentul de bagaje de sus, dar băiatul cel rău îl plesni peste mână cu pistolul.

Inteligent jucat, îşi spuse John, chiar dacă nu ţinuse. Ar fi scos geanta, ar fi prezentat paşaportul şi apoi ar fi avut arma în poală. Culmea, partea proastă era că pistolarul îl crezuse. Asta era problema cu accentele astea. Dar Alistair jucase bine. Lupii cei răi nu ştiau că turma de oi avea trei câini infiltraţi. Trei câini răi de tot.

Willie ar fi trebuit să fie deja la telefon. Delta avea o echipă

[1] Gheaţa uscată este bioxidul de carbon solid, folosit şi în industria alimentară. Acesta poate fi sublimat (n. tr.).

pregătită în orice clipă, iar acum deja îşi puneau problema deplasării. Colonelul Byron probabil că era cu ei. Little Willie era tipul clasic de soldat. Avea mania de a face lucrurile ca la carte, aşa cum o făcuse şi în război. O grămadă de rotiţe începuseră să se învârtească. Tot ce mai aveau de făcut John şi prietenii lui era să stea la cutie... asta cât timp şi băieţii răi rămâneau calmi.

Din stânga se auziră alte cuvinte în spaniolă.

— Unde e soţul tău? întrebă bărbatul.

Era cam furios. Firesc, îşi zise John. Ambasadorii erau ţinte foarte bune. Soţiile lor, la fel. Iar femeia avea o privire mult prea semeaţă ca să fie doar nevasta unui diplomat, cu toate că Washington era un post mare pentru orice diplomaţie. Probabil că era vorba de un tip foarte sus-pus, poate din aristocraţie. Spania încă avea aşa ceva. O ţintă de viţă nobila, numai bună ca să presezi guvernul spaniol.

Misiune ratată, fu gândul lui următor. Îl voiau pe el, nu pe ea şi nu erau deloc fericiţi că nu-l găsiseră. *Au nişte tipi slabi la informaţii,* îşi zise Clark, uitându-se la feţele lor şi văzându-le furia. *Şi mie mi se întâmplă din când în când. Da, n-aş putea uita timpul pierdut, uneori câte o jumătate de an...* Cei doi pe care-i putea observa discutau... foarte în surdină, dar limbajul trupului spunea totul. Erau extrem de supăraţi. Aşa deci... avea trei terorişti (sau mai mulţi?) furioşi, înarmaţi, într-un avion bimotor care survola în noapte Oceanul Atlantic. Putea fi şi mai rău, îşi zise Clark. Da, puteau să fie din aceia cu semtex la purtător, spilcuiţi şi deştepţi brici.

Aşa, avea de-a face cu nişte indivizi puţin sub treizeci de ani, îşi zise el. Destul de bătrâni ca să fie competenţi tehnic, dar şi destul de tineri ca să aibă nevoie de supervizarea unui adult adevărat. Prea puţină experienţă operaţională şi nu destul discernământ. Credeau că le ştiu pe toate, credeau că sunt cu adevărat deştepţi. Asta e problema în jocul morţii. Soldaţii bine antrenaţi cunosc realitatea mai bine decât teroriştii. Aceştia trei voiau neapărat să reuşească şi nu puteau concepe alt rezultat. Poate că era o misiune neautorizată de şefi. Separatiştii basci nu avuseseră niciodată probleme cu străinii, nu? Oricum, de americani nu se legaseră deloc, iar acesta era un avion de linie american, adică un tabu mare de tot, peste care era foarte greu să treci. Dacă era o misiune neautorizată, atunci era de rău.

Într-o asemenea situaţie, îţi doreşti un anumit grad de predicţie. Chiar şi terorismul îşi avea regulile lui. Există aproape o liturghie a terorismului – paşii pe care trebuie să-i facă cineva înainte de a se întâmpla ceva rău, pentru ca băieţii buni să aibă şansa de a discuta cu băieţii răi. Aduci un negociator care să stabilească un contact cu ei, iar apoi încep negocierile, mai întâi chestiunile minore – hai, lasă-i pe copiii şi pe mamele lor, bine? Nu e mare lucru, dar dă al naibii de bine

la TV pentru tine şi pentru grupul tău, ce zici? Îi aduci în situaţia de a renunţa la o pretenţie sau alta. Urmează bunicii şi bunicile – cine ar vrea să facă rău unor bătrânei? Apoi mâncarea, poate amestecată cu nişte valium, în vreme ce grupul de reacţie rapidă înţesează avionul cu microfoane şi lentile miniaturale, ale căror cabluri din fibre optice sunt legate de nişte camere TV.

Idioţi, îşi spuse Clark. Joaca asta nu era de ei. Era aproape la fel de rău ca răpirea unui copil pentru bani. Până şi poliţiştii erau prea buni pentru a-i găsi pe aceşti indivizi, iar Little Willie, aproape sigur, era chiar acum la bordul unui avion de transport al USAF, în drum spre Baza Aeriană Pope. Dacă aveau, într-adevăr, de gând să aterizeze la Lajes, procesul avea să înceapă foarte curând. Clark lucrase cu băieţii şi fetele colonelului Byron. Dacă intrau ei în avion, atunci cel puţin trei oameni dinăuntru nu aveau să mai iasă vii de acolo. Problema era cine avea să-i însoţească pe cei trei... a trage într-un avion era ca şi cum ai trage într-o şcoală de duminică, doar că înghesuiala era mai mare.

Vorbeau în continuare, fără să ţină seama de nimic altceva, într-o privinţă, era logic. Cea mai importantă parte era cea din faţă, dar nu strica să arunci o privire şi în restul avionului. Nu ştii niciodată cine ar putea fi la bord. Diverşii şerifi stelari erau de domeniul trecutului, dar şi poliţiştii călătoreau pe calea aerului, iar unii dintre ei aveau arme... mă rog, poate nu pe zborurile internaţionale, dar ca terorist nu ajungi la bătrâneţe dacă eşti prost. E o viaţă destul de dură şi supravieţuieşti doar dacă eşti deştept. Nişte amatori. Misiune anarhică. Informare proastă. Mânie, frustrare. Era cât se poate de rău. Unul dintre ei strânsese pumnul şi ameninţase cu el întreaga lume adversă descoperită la bord.

Minunat, îşi zise John. Se întoarse pe scaun, încrucişându-şi din nou privirea cu cea a lui Ding şi clătinând din cap dintr-o parte în alta, foarte încet. Răspunsul fu o sprânceană ridicată. La nevoie, Domingo ştia să vorbească o engleză perfectă.

În acea clipă, parcă se schimbă cu totul atmosfera. Şi nu în bine. Numărul 2 se întoarse din nou la cabina de pilotaj şi stătu acolo câteva minute, în vreme ce John şi Alistair se uitau la cel din partea stângă, care privea ţintă de-a lungul culoarului. După două minute de atenţie frustrată, se mută pe partea cealaltă furios şi se aplecă în faţă, parcă vrând să micşoreze distanţa faţă de obiectivul ratat, cu o expresie de putere şi neputinţă deopotrivă. Apoi, la fel de repede, se întoarse la babord, oprindu-se doar scurt timp ca să se uite cu mânie la uşa cabinei de pilotaj.

Sunt doar trei, îşi spuse John, exact în momentul în care Numărul 2 reapărea dinspre oficiul din faţă. Numărul 3 era prea agitat. *Sunt trei... probabil, îşi* spuse John, încă având îndoieli. *Trebuie gândit cu*

mare grijă. Dacă sunt doar trei, înseamnă că sunt nişte amatori. În alt context, situaţia ar fi putut părea caraghioasă. Dar nu şi aici, nu la 900 de kilometri pe oră, la o înălţime de aproape doisprezece kilometri deasupra Atlanticului de Nord. Dacă ar fi fost capabili de o judecată limpede, probabil că l-ar fi lăsat pe pilot să depună „pasărea" cu două motoare la sol şi ar fi dat dovadă şi de puţin bun-simţ. Dar nu aveau cum să fie calmi.

În loc să-şi reia postul de supraveghere a culoarului din dreapta, Numărul 2 se întoarse la Numărul 3, iar cei doi începură să vorbească în şoapte aspre, din care Clark înţelese contextul, nu şi conţinutul. Dar lucrurile se înrăutăţiră dramatic după ce Numărul 2 arătă spre uşa cabinei de pilotaj…

Nici unul din ei nu e şeful, decise John. Era minunat. Trei tipi înarmaţi, fără afiliere, într-un blestemat de avion. Da, era cazul să înceapă să i se facă frică. Clark nu era chiar străin de acest sentiment. De multe ori fusese în situaţii fără întoarcere, dar de fiecare dată avea măcar un control relativ asupra situaţiei – sau dacă nu asupra situaţiei, barem asupra propriilor acţiuni. Măcar putuse fugi, aşa cum acum nici nu putea să viseze, închise ochii şi inspiră adânc.

Numărul 2 se îndreptă glonţ spre femeia de lângă Alistair. Rămase acolo câteva secunde, privind-o intens, iar apoi se uită la Alistair, care îi întoarse privirea cu un aer supus.

— Da? spuse într-un final englezul, cu accentul lui cel mai cultivat.

— Tu! Cine eşti? întrebă Numărul 2.

— Stimate domn, i-am spus colegului dumneavoastră, sunt Alistair Stanley. Am paşaportul în bagajul de mână, dacă doriţi să-l vedeţi.

Vocea îi tremura puţin, studiat, cât să semene cu cea a unui bătrânel înfricoşat, care abia se stăpâneşte.

— Da, vreau să mi-l arăţi.

— Da, domnule, desigur.

Cu mişcări elegante şi lente, fostul maior SAS îşi desprinse centura de siguranţă, se ridică în picioare, deschise uşiţa compartimentului de deasupra locului lui şi scoase geanta de mână din piele neagră.

— Se poate? întrebă el cu o voce nevinovată.

Numărul 2 răspunse cu o înclinare a capului.

Alistair desfăcu fermoarul, îşi scoase paşaportul, îl înmână şi apoi se aşeză la loc, cu mâna tremurându-i pe geanta ţinută în poală.

Numărul 2 se uită la paşaport şi-l aruncă înapoi în poala englezului, sub ochii vigilenţi ai lui John. Apoi îi spuse ceva în spaniolă femeii de la 4A.

— Unde e soţul tău?

Sau cam aşa ceva. Femeia îi răspunse în aceeaşi notă, foarte demnă şi educată, folosită cu câteva minute înainte, iar Numărul 2 se repezi iar să discute cu Numărul 3. Alistair răsuflă uşurat şi se uită

prin cabină, ca şi cum ar fi căutat câteva elemente de siguranţă, iar în cele din urmă privi în ochii lui John. Nu făcu nici un gest cu mâna şi nu-şi schimbă mimica, dar John ştiu la ce se gândea. Al nu era nici el foarte fericit de situaţia în care nimeriseră. Mai mult, îi văzuse pe Numărul 2 şi pe Numărul 3, li se uitase direct în ochi. John trebuia să ia în calcul şi asta. Se părea că şi Alistair Stanley era foarte îngrijorat. Ofiţerul puţin mai tânăr decât el ridică mâna, parcă dorind să-şi îndrepte o şuviţă de păr. Îşi atinse uşor capul cu un deget, deasupra urechii. Putea fi chiar mai rău decât îşi închipuise.

Clark întinse mâna înainte, suficient ca să nu fie văzută de cei doi aflaţi în faţa cabinei şi ţinu ridicate trei degete. Al înclină capul cam cu un centimetru şi se întoarse pentru câteva secunde, permiţându-i lui John să prelucreze mesajul. Era de acord că erau doar trei. John îi mulţumi pentru confirmare prin altă înclinare din cap.

Era bine că nu aveau de-a face cu nişte terorişti deştepţi, dar, oricum, teroriştii inteligenţi nu mai făceau asemenea lucruri. Şi-ar asuma mult prea multe riscuri, după cum demonstraseră israelienii în Uganda şi germanii în Somalia. Ca terorist, nu mai erai sigur în asemenea acţiuni decât în aer şi cum nu puteai să stai în aer la nesfârşit, după ce aterizai întreaga lume civilizată se năpustea asupra ta, cu viteza fulgerului şi cu energia unei tornade din Kansas. Problema era că nu prea se mai găseau suficienţi oameni dispuşi să moară înainte de a împlini treizeci de ani. Iar dacă totuşi găseai, puneau bombe. Aşa că oamenii inteligenţi făceau altceva. Din acest motiv, erau adversari mai periculoşi, dar în acelaşi timp previzibili. Nu mai omorau oameni ca să se distreze şi nu deveneau prea frustraţi dacă planul nu decurgea exact cum îşi propuseseră.

Dar ăştia trei erau proşti făcuţi grămadă. Porniseră acţiunea fără să se fi informat cum trebuia, nu aveau la faţa locului o echipă care să facă verificările de ultimă oră, ca să le spună că ţinta lor principală nu se afla în avion şi uite-i acum, angajaţi într-o misiune care deja eşuase, contemplând perspectiva morţii sau a închisorii pe viaţă… pentru nimic. Singura treabă bună pentru ei, dacă se putea numi aşa, era că aveau să nimerească într-o închisoare de lux din America.

Dar nu voiau să se gândească nici la o viaţă într-o cuşcă de oţel, nici la moarte. Curând însă îşi vor da seama că nu exista o a treia variantă. Îşi vor da seama că singura lor putere pe lumea asta consta în pistoalele pe care le aveau în mâini şi că puteau fi ispitiţi să le folosească…

…iar pentru John Clark problema se punea astfel: aştept sau nu aştept să-şi dea oamenii ăştia seama…

Nu. Nu putea să stea acolo şi să aştepte ca indivizii să înceapă să omoare oameni.

În regulă. Se mai uită încă un minut la cei doi, la modul în care se

priveau unul pe altul, în vreme ce încercau să acopere ambele culoare. John căuta o cale de a acţiona. Şi cu deştepţii şi cu proştii, cele mai bune planuri erau cele simple.

Mai trecură cinci minute până când Numărul 2 se decise să vorbească din nou cu Numărul 3. Iar când făcu asta John se întoarse suficient cât să întâlnească privirea lui Ding, care-şi trecea un deget pe deasupra buzei superioare, ca şi cum ar fi vrut să-şi netezească o mustaţă invizibilă. Chavez îşi înclinase capul, întrebând parcă: eşti sigur? Îşi mai lărgi centura şi duse mâna stângă la spate, scoţând pistolul în faţa celei pe care o luase de nevastă în urmă cu şase săptămâni, dar care avusese deja timp să se sperie cât pentru o viaţă. Domingo îi atinse mâna dreaptă, ca pentru a o asigura că totul era în regulă, îşi acoperi Beretta lăsată în poală cu un şervet, adoptă o mutră neutră şi aşteptă ca mai vârstnicul lui coleg să facă un plan.

— Tu! se auzi vocea Numărul 2 din spatele lui.

— Da? răspunse Clark, privind în faţă după o întoarcere studiată.

— Stai liniştit!

Engleza omului nu era rea deloc. Şcolile astea europene aveau programe bune pentru limbile străine.

— Ascultă, am dat şi eu pe gât câteva păhărele – ştii cum e... *Por favor,* adăugă el sfios.

— Nu, stai la locul tău!

— Şi ce-o să faci? O să împuşti în spate un om care vrea să se ducă să facă pipi? Nu ştiu ce probleme ai, dar eu trebuie să ies, bine? Te rog.

Numărul 2 şi Numărul 3 schimbară o privire înciudată, ceea ce confirmă pentru a suta oară statutul lor de semiamatori. Cele două stewardese, prinse în centurile scaunelor lor din faţă, se uitau foarte îngrijorate la scenă, dar nu spuseră nimic. John îşi continuă presiunea psihologică, desfăcându-şi centura şi dând să se ridice.

Numărul 2 veni în goană spre el, cu pistolul întins în faţă, oprindu-se cu ţeava în piepţii cămăşii lui. Sandy făcuse ochii mari. În viaţa ei nu-şi văzuse soţul lângă care dormise douăzeci şi cinci de ani făcând ceva cât de cât periculos. Iar acum trebuia să-l vadă la lucru pe Clark, cel de care auzise, dar pe care nu-l văzuse niciodată.

— Uite ce e, mă duc acolo, fac un pipi şi mă întorc, bine? Vrei să vii să vezi...? spuse el, aruncându-i în faţă aburii jumătăţii de pahar de vin băut la terminalul de îmbarcare. Nu am nimic împotrivă, poţi veni cu mine, dar te rog să nu mă faci să-mi ud pantalonii, da?

Poanta fu reuşită datorită înălţimii lui Clark. Acesta avea aproape 1,90, iar antebraţele puternice îi ieşeau din mânecile suflecate ale cămăşii. Numărul 2 avea mai puţin cu zece centimetri şi cincisprezece kilograme în minus, dar era înarmat. Iar huliganilor le plăcea la nebunie să-i umilească pe cei mai puternici decât ei. Aşa că Numărul

2 îl luă pe John de braţul stâng, îl roti pe loc şi-l împinse cu brutalitate spre grupul sanitar din dreapta. John se ghemui şi porni într-acolo, cu mâinile deasupra capului.

— Hei, *gracias, amigo!*

Clark deschise uşa. Prost ca noaptea, Numărul 2 îi permise s-o şi închidă. Cât despre John, acesta făcu exact ceea ce ceruse permisiunea să facă, după care se spălă pe mâini şi apucă să se uite scurt în oglindă.

— Ia să te vedem, Şarpe, mai merge? spuse el ca pentru sine.

Bun, e cazul să aflăm dacă mai merge.

John deblocă uşa şi o deschise, cu o privire plină de recunoştinţă pe faţă.

— Mulţumesc, ştii, făceam pe mine…

— Înapoi la locul tău.

— Stai, lasă-mă să iau o ceaşcă de cafea, ştii…

John făcu un pas în afară, iar Numărul 2 fu destul de prost inspirat să-l urmeze, ca să-l supravegheze, apoi să-l ia pe Clark de umăr şi să-l întoarcă.

— *Buenas noches,* spuse foarte încet Ding, aflat la doar trei metri, cu pistolul întins şi ţintind fix capul teroristului Numărul 2.

Ochii acestuia observară răceala albastră a ţevii care nu putea fi decât a unui pistol. Fu distras suficient pentru ca mâna dreaptă a lui John să zvâcnească spre tâmpla lui dreaptă. Lovitura se dovedi suficientă pentru a-l năuci.

— Cu ce l-ai încărcat?

— Cu de-alea de viteză mică, îi răspunse tot în şoaptă Ding. Suntem într-un avion, îi aminti el directorului.

— Fii pe fază, îi comandă John încet, primind confirmarea printr-un semn din cap.

— Miguel! se auzi Numărul 3 din faţă.

Clark se deplasă spre partea din stânga, oprindu-se pe drum ca să ia de la cafetieră o cană cu cafea şi să o completeze cu zahăr la plic şi o linguriţă, toate puse frumos pe o farfurioară. Apoi reapăru în culoarul din stânga şi avansă.

— Mi-a zis să-ţi aduc asta. Mulţumesc că m-aţi lăsat să folosesc baia, spuse John, cu o voce tremurătoare, dar vădit recunoscătoare. Poftim cafeaua, domnule.

— Miguel! strigă din nou Numărul 3.

— S-a dus în spate, pe acolo. Poftim cafeaua. Acum probabil că trebuie să stau jos, nu?

John făcu vreo câţiva paşi înapoi şi se opri, sperând că acest amator din faţa lui se va comporta în continuare la fel.

Chiar aşa şi făcu. Îl urmă. John se ghemui puţin şi lăsă să tremure demonstrativ farfurioara cu cana şi linguriţa, exact în momentul când

Numărul 3 se oprea şi se uita peste umăr după colegul lui. John lăsă jos farfurioara cu conţinutul ei, cam la o jumătate de pas în spatele scaunului lui Alistair. Automat, Numărul 3 îşi aplecă şi el privirea. Avea să fie ultima lui greşeală în seara aceea.

Mâinile lui John apucară pistolul şi îl răsuciră până când ţeava ajunse în burta proprietarului. Ar fi urmat probabil descărcarea în acelaşi loc, dar Browning-ul Hi-Power, proprietatea lui Alistair, lovi ceafa omului, chiar sub ţeastă, iar Numărul 3 se muie ca o păpuşă de cârpă.

— Nerod nerăbdător, şuieră Stanley. Excelentă acţiune.

După care se întoarse, întinse degetul spre una dintre stewardese şi pocni din degete. Fata veni la ei ca din puşcă.

— Frânghie, coardă, orice cu care am putea să-i legăm, rapid!

John luă pistolul bărbatului şi scoase imediat încărcătorul, iar apoi trase de ţeavă, ca să elimine şi glonţul de pe ţeavă. În alte două secunde, pistolul era dezmembrat, iar piesele aruncate la picioarele colegei de scaun a lui Alistair, ai cărei ochi căprui erau larg deschişi şi exprimau starea de şoc a acesteia.

— Şerifii aerului, doamnă. Vă rugăm să fiţi liniştită, îi explică Clark.

La câteva secunde după aceea, apăru şi Ding, târându-l după el pe Numărul 2. Stewardesa se întoarse cu un ghem de sfoară.

— Ding, oficiul din faţă! ordonă John.

— Am înţeles, d-le C.

Chavez se deplasă spre botul avionului, cu Beretta ţinută în ambele mâini şi se opri în faţa uşii cabinei de zbor. Clark îi lega pe cei doi la podea. Mâinile lui îşi aminteau nodurile marinăreşti învăţate, ehei, cu treizeci de ani în urmă. *Uimitor, n-am uitat,* îşi zise el, legându-i strâns. *Iar dacă o să li se învineţească mâinile, foarte rău pentru ei.*

— Încă o dată, John, şopti Stanley.

— Înţeleg că vrei să arunci o privire celor doi prieteni ai noştri.

— Cu mare plăcere. Te rog să fii foarte atent, e multă aparatură electronică aici.

— Mie-mi spui?

John, tot neînarmat, se deplasă în faţă. Tânărul lui subaltern stătea la uşă, cu pistolul ţinut în ambele mâini şi îndreptat în sus.

— Cum stăm, Domingo?

— Păi, mă gândeam la salata verde şi la carnea de viţel, iar lista de vinuri nu e chiar proastă. John, nu e locul ideal să începi un schimb de focuri. Hai să-l invităm afară, ce zici?

Bun-simţ tactic! Numărul 1 era cu faţa în sensul opus zborului, iar dacă trăgea, existau puţine şanse să avarieze avionul, deşi cei aflaţi în primul rând nu aveau să fie deloc fericiţi. John spera ca după aceea să-şi poată recupera farfurioara şi cana de cafea.

— Tu, făcu Clark un gest spre stewardesa cealaltă. Ia legătura cu

cabina şi zi-i pilotului să-i spună amicului nostru că Miguel are nevoie de el. După aceea, nu te mişti de acolo. Dacă se deschide uşa şi omul te întreabă ceva, arăţi spre mine, atât. Priceput?

Era drăguţă, arăta cam de patruzeci de ani şi era foarte calmă. Făcu exact ceea ce i se spusese; ridică receptorul şi livră mesajul.

Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Numărul 1. Stewardesa era singura persoană care-l putea vedea. Ea arătă spre John.

— Cafea?

Aiurit, Numărul 1 făcu un pas înainte, spre bărbatul solid care-i aducea o cană cu cafea. Pistolul ţintea spre podea.

— Salut, spuse Ding din stânga lui, plasându-i pistolul în dreptul capului.

Alt moment de confuzie. Pur şi simplu, nu se gândise la asta. Numărul 1 ezita încă, dar nu îndrăznea să-şi mişte mâna.

— Lasă arma jos, spuse Chavez.

— Cel mai bine ar fi să faci ce-ţi spune, adăugă John în spaniola lui clasică. Altfel, prietenul meu o să te omoare.

Ochii lui săgetară cabina, căutându-şi colegii, care însă nu se vedeau nicăieri. Figura lui arăta o şi mai mare confuzie. John făcu un pas spre el, întinse mâna după pistol şi i-l luă, fără să întâmpine rezistenţă. Îşi puse arma la centură, după care îl doborî pe om la podea, pentru a-l cerceta, în vreme ce pistolul lui Ding nu se despărţea de gâtul teroristului. În spatele lor, Stanley făcea acelaşi lucru, percheziţionându-i pe cei doi.

— Două încărcătoare de pistol, nimic altceva.

John făcu un semn spre prima stewardesă, care veni cu ghemul de sfoară răsucită.

— Nişte proşti, mârâi Chavez în spaniolă. John, nu crezi că a fost puţin cam prea uşor?

— Nu, spuse Clark, ridicându-se şi intrând în cabina de pilotaj.

— Tu cine dracu’ mai eşti?

Echipajul de zbor nu auzise nimic din cele petrecute în spate.

— Unde e cel mai apropiat aerodrom militar?

— RCAF[2] Gander, răspunse pe loc copilotul, pe care, dacă nu se înşela, îl chema Renford.

— Bun, atunci acolo mergem. Domnule căpitan, avionul e din nou în mâinile dumitale. I-am prins pe toţi trei şi i-am legat.

— Cine eşti? repetă destul de tare întrebarea căpitanul Will Garnet, aflat încă sub tensiunea evenimentelor.

— Doar un ins care a dat o mână de ajutor, răspunse John cu o privire goală.

---

[2] Royal Canadian Air Forces (n. tr.).

Mesajul fu înţeles pe loc. Garnett, fost pilot militar, nu mai întrebă nimic.

— Pot să folosesc radioul dumneavoastră, domnule?

Căpitanul indică un scaun rabatabil şi-i arătă cum să folosească radioul.

— Aici zborul United Nouă-Doi-Zero, spuse Clark. Cu cine vorbesc? Terminat.

— Aici agentul special Garney de la FBI. Cine sunteţi?

— Garney, cheamă-l pe director şi spune-i că e Rainbow Six. Situaţia e sub control. Zero pierderi. Ne îndreptăm spre Gander şi avem nevoie de poliţia călare. Terminat.

— Rainbow…?

— Aşa cum ai auzit, agent Garney. Repet: situaţia e sub control. Cei trei piraţi au fost capturaţi. Aştept să vorbesc cu directorul.

— Da, domnule, îi răspunse o voce foarte surprinsă.

Clark se uită în jos la propriile-i mâini. Acum, că totul se terminase, îi tremurau puţin. Mă rog, se mai întâmplase o dată sau de două ori în trecut. Avionul se înclină spre stânga, în vreme ce pilotul vorbea la radio, probabil cu Gander.

— Nouă-Doi-Zero, Nouă-Doi-Zero, aici agentul Garney, revin.

— Garney, aici Rainbow.

Clark făcu o pauză.

— Domnule căpitan, linia e sigură?

— Da, e codificată.

Lui John îi venea să se înjure şi să-şi tragă palme. Neglijase disciplina legăturilor radio.

— Bun, Garney, ce s-a întâmplat?

— Vă rugăm să aşteptaţi legătura cu domnul director.

Urmară câteva pârâituri uşoare.

— John? întreba o altă voce.

— Da, Dan.

— Care-i treaba?

— Trei, vorbitori de spaniolă, nu prea deştepţi. I-am pus la pământ.

— Sunt în viaţă?

— Da, confirmă Clark. I-am spus pilotului să se îndrepte spre RCAF Gander. Vom fi acolo în…

— … nouă-zero-zero-zero minute, spuse copilotul.

— Într-o oră şi jumătate, traduse John. Aş vrea să chemi poliţia călare şi să suni şi la Andrews. Avem nevoie urgentă de transport la Londra.

Nu explică de ce. Ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu zbor comercial pentru trei ofiţeri, dintre care doi cu soţiile, dusese la deconspirarea lor; nu mai avea rost să stea acolo, să se uite toţi la mutrele lor, să le vadă şi ei şi toată lumea să vrea să le dea de băut.

Tot efortul depus de ei, ca să facă din Rainbow ceva eficient şi discret, fusese zădărnicit de trei spanioli imbecili – sau ce or fi fost. Poliţia Regală Canadiană avea să se ocupe de ei şi să-i descoasă, înainte de a-i preda FBI-ului american.

— Bine, John, dă-mi ceva timp şi s-a făcut. O să-l sun pe Renee, să se ocupe de organizare. Mai ai nevoie de altceva?

— Da, trimite-mi câteva ore bune de somn, se poate?

— Tot ce doreşti, amice, îi răspunse chicotind directorul FBI-ului, după care legătura se întrerupse.

Clark îşi scoase căştile de pe cap şi le puse într-un cârlig.

— Totuşi, cine dracu' eşti? întrebă din nou căpitanul, pe un ton imperativ.

Explicaţia iniţială se părea că nu-l satisfăcuse.

— Domnule, prietenii mei şi cu mine suntem şerifii aerului şi întâmplarea a făcut să ne aflăm la bord. Este clar?

— Bănuiesc că da, spuse Garnet. Mă bucur că aţi fost la bord. Individul care a fost aici era puţin sărit, dacă mă înţelegeţi. O vreme am fost foarte îngrijoraţi.

Clark înclină capul cu un zâmbet cunoscător:

— Da şi eu am fost.

Făceau asta de o bună bucată de vreme. Dubele albastre-cenuşiu – patru la număr – circulau prin tot New York-ul, îi culegeau pe cei fără adăpost şi-i duceau la centrele primitoare înfiinţate de corporaţie. Operaţiunea liniştită, discretă, fusese prezentată în câteva emisiuni TV de mare răsunet cu un an în urmă, adusese corporaţiei peste zece scrisori de apreciere, însă apoi dăduse înapoi, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile. Se apropia miezul nopţii şi se simţea răceala toamnei, aşa că cele patru dube ieşiseră să-i culeagă pe năpăstuiţii sorţii din Manhattanul central şi sudic. Nu procedau aşa cum făcea pe vremuri poliţia. Cei pe care-i ajutau nu erau obligaţi să se urce în camioane. Voluntarii corporaţiei întrebau, politicos, dacă persoana dorea un pat curat pe timpul nopţii, pe gratis şi fără complicaţiile religioase tipice pentru cele mai multe „misiuni", aşa cum li se spunea în mod tradiţional. Cei care declinau oferta primeau pături folosite, donate de angajaţii corporaţiei, care în acel moment erau acasă, dormind sau uitându-se la televizor – participarea la program a personalului era, evident, voluntară – dar erau pături călduroase, unele chiar impermeabile. Unii dintre cei fără adăpost preferau să stea afară, interpretându-şi condiţia ca pe un fel de libertate. Cei mai mulţi gândeau altfel. Chiar şi obişnuiţii beţivi preferau un pat cald şi un duş. În acel moment, în dubiţă se aflau zece dintre ei, adică un transport complet. Fuseseră ajutaţi să urce, se aşezaseră şi îşi legaseră centurile de siguranţă pentru transport.

Nici unul dintre ei nu ştia că aceasta era cea de-a cincea dubiţă, în afara celor patru care operau în sudul Manhattan-ului, deşi observaseră că era ceva diferit, de îndată ce porniseră. Îngrijitorul se întoarse spre ei şi le împărţi sticle de Gallo, vin de Burgundia, vin roşu de California, ieftin, dar mai bun decât ceea ce obişnuiau ei să bea. Şi căruia i se mai adăugase ceva.

La vremea când ajunseră la destinaţie, toţi erau adormiţi sau, cel puţin, ameţiţi. Cei care puteau să se mişte fură ajutaţi să coboare din dubiţă şi să urce în alta, prinşi în paturile lor pline de mizerie şi li se permise să adoarmă la loc. Restul fură legaţi doi câte doi în curele. Odată îndeplinit acest lucru, prima dubă plecă de acolo pentru a fi curăţată – pentru ca totul să fie sterilizat sau înlăturat, se folosea un jet de aburi sub presiune şi foarte fierbinte. A doua dubă porni spre West Side Highway, prinse deviaţia în spirală spre Podul George Washington şi traversă fluviul Hudson. De acolo, ea porni spre colţul nord-estic din New Jersey, iar pe urmă înapoi spre statul New York.

Reieşi că William Lytle Byron se afla deja în aer, într-un KC-10 al USAF, urmând un curs aproape identic cu United 777, dar decalat cu o oră. Şi el îşi schimbă cursul către nord, spre Gander. Fosta bază P-3 trebui să-şi trezească nişte membri ai personalului care să primească avioanele sosite pe neaşteptate, dar asta nu însemnă mare lucru pentru ei.

Cei trei piraţi rataţi ai aerului fură legaţi la ochi, apoi strânşi fedeleş şi întinşi pe podeaua culoarului din faţa locurilor de la clasa I, pe care John, Ding şi Alistair şi le adjudecaseră. Se servi cafea, iar ceilalţi pasageri se ţinură departe de porţiunea aceea a avionului.

— Îi admir pe etiopieni, pentru felul cum au tratat o situaţie asemănătoare, observă Stanley, care sorbea dintr-un ceai.

— Şi ce au făcut etiopienii? întrebă Chavez plictisit.

— Acum câţiva ani, a avut loc o tentativă de capturare a unui avion al companiei lor naţionale. Întâmplarea a făcut ca la bord să fie nişte indivizi de la securitate, care au rezolvat imediat situaţia. I-au prins pe piraţi chiar acolo, în scaunele de la clasa I, le-au înfăşurat capetele în nişte prosoape şi le-au tăiat gâtlejurile pe loc, în avion. Şi ştiţi ce a urmat?

— M-am prins, observă Ding. Nimeni nu s-a mai încumetat să atace linia respectivă. Simplu, dar eficient.

— Chiar aşa, spuse Alistair şi puse cana de ceai pe măsuţă. Sper totuşi că acest tip de lucruri nu se întâmplă prea des.

Cei trei ofiţeri se uitară pe fereastră şi văzură luminile pistei, chiar înainte ca avionul 777 să coboare spre RCAF Gander. Aterizarea fu urmată de o serie de strigăte şi de aplauze. Avionul de linie încetini şi apoi rulă spre instalaţiile militare, la care se opri. Uşa din faţă se

deschise, iar spre ea se îndreptă încet şi cu grijă o scară mobilă articulată.

John, Ding şi Alistair îşi desfăcură centurile de siguranţă şi se îndreptară spre uşă, fiind însă foarte atenţi la cei trei piraţi ai aerului. Primul care urcă la bord fu un ofiţer RCAF cu o curea cu pistol şi cu un şnur alb, urmat de trei bărbaţi în civil; aceştia nu puteau fi decât poliţişti.

— Sunteţi domnul Clark? întrebă ofiţerul.

— Corect, răspunse John, arătând cu degetul. Dânşii erau cei trei… suspecţi, cred că ăsta este termenul.

Le zâmbi obosit. Poliţiştii se deplasară spre cei trei, ca să se ocupe de ei.

— Mijlocul de transport alternativ este pe drum şi va ajunge peste aproximativ o oră, îi spuse ofiţerul lui John.

— Mulţumesc.

Cei trei se duseră să-şi ia bagajele, iar în două dintre cazuri şi nevestele. Patsy dormea şi trebui să fie trezită. Sandy se întorsese la cartea ei. În două minute, toţi cinci erau la sol şi urcau într-una dintre maşinile RCAF. De îndată ce se îndepărtară, avionul începu să se mişte, rulând spre terminalul civil, astfel încât pasagerii să poată ieşi să se mai dezmorţească, în vreme ce aparatul 777 era verificat şi realimentat.

— Cum ajungem în Anglia? întrebă Ding, după ce soţia lui adormise într-un pat din camera de aşteptare goală.

— Forţele voastre aeriene trimit un VC-20. La Heathrow vor fi câţiva oameni care vă vor lua bagajele. Pe cei trei prizonieri vine să-i ia un anume colonel Byron, le explică şeful poliţiştilor.

— Iată armele lor, spuse Stanley, înmânându-le cele trei pistoale dezasamblate, în trei sacoşe. Toate sunt Browning M-1935, făcute pentru armată. Fără explozibili. Erau nişte amatori amărâţi. Probabil basci. Se pare că îl vizau pe ambasadorul spaniol la Washington. Soţia lui stătea lângă mine. Senora Constanza de Monterosa – da, chiar cei cu vinurile. Familia asta îmbuteliază cele mai minunate vinuri roşii şi de Madeira. Cred că veţi descoperi că operaţiunea lor nu a fost autorizată de şefi.

— Iar voi cine sunteţi? întrebă poliţistul.

Clark preluă controlul ostilităţilor.

— Nu putem răspunde la această întrebare. Îi trimiteţi pe piraţii aerului înapoi?

— Ottawa ne-a trimis instrucţiuni; vor fi trataţi conform tratatului asupra pirateriei aeriene. Uitaţi ce este, ceva trebuie să spun presei.

— Spune-le că trei ofiţeri americani au fost întâmplător la bordul avionului şi au ajutat la capturarea idioţilor, îi zise John.

— Da, e destul de adevărat, fu de acord Chavez. John, ştii că asta e

prima arestare pe care am făcut-o? Drace, am uitat să le citesc drepturile, adăugă el.

Era destul de obosit ca să se creadă formidabil de nostim.

Echipa de la recepţie îşi dădu seama că erau mai mult decât amărâţi. Nu fu o surpriză prea mare. Surprinzător nu fu nici faptul că puţeau de ar fi asfixiat şi un sconcs. Dar astea aveau să mai aştepte. Amărâţii fură scoşi din dubă şi duşi în clădire, la cincisprezece kilometri de Binghamton, New York, în zona deluroasă centrală a statului. În camera curată, tuturor celor zece li se pulverizã în faţă un lichid dintr-o sticlă folosită pentru ştersul geamurilor. Operaţiunea se făcu în acelaşi timp pentru toţi, apoi jumătate dintre ei avură parte de o injecţie în braţ. Ambele grupe fură dotate cu brăţări metalice, numerotate de la unu la zece. Cei cu numere pare erau cei cu injecţiile. Cei cu numere impare, neinjectaţi, erau grupul-martor. După ce se termină şi această etapă, cei zece oameni fără adăpost fură duşi în camera de odihnă, pentru ca somnul să şteargă efectele vinului şi ale drogurilor. Duba care-i livrase plecase deja. Se îndrepta spre Illinois, spre misiunile ei obişnuite. Şoferul habar nu avea ce făcuse. El ştia doar că fusese la volan.

1
MEMORANDUM

Zborul VC-20B era oarecum lipsit de farmecul celui de dinainte. Mâncarea consta în sandvişuri şi un vin de un buchet incert, dar scaunele erau confortabile, iar zborul destul de lin pentru ca toată lumea să poată dormi până la coborârea flapsurilor şi a trenului de aterizare la RAF Northholt, un aerodrom militar aflat în vestul Londrei. În timp ce aparatul USAF G-IV rula pe pistă spre rampă, John remarca vârsta înaintată a clădirilor.

— A fost o bază pentru avioanele Spitfire din timpul Bătăliei pentru Anglia, îi explică Stanley, întinzându-se în scaun. Acum permitem şi accesul avioanelor cu reacţie private.

— O să ne cam trambalăm pe aici, presupuse Ding, proaspăt trezit, frecându-se la ochi şi dorindu-şi o cafea. Cât e ceasul?

— Este puţin după 8.00, ora locală, corect?

— Absolut, confirmă Alistair, cu un mormăit somnoros.

Chiar atunci încetă şi ploaia, semn sigur că ajunseseră pe primitorul pământ britanic. Până la clădirea de recepţie făcură o sută de metri pe jos. Un funcţionar de la vamă le ştampilă paşapoartele şi le ură oficial bun-venit în ţara lui; după care se întoarse la micul lui dejun cu ceai şi la ziar.

Afară aşteptau trei maşini, nişte limuzine Daimler negre, care îi scoaseră din perimetrul bazei după care cotiră spre vest şi apoi spre sud, spre Hereford[3]. Aflat în maşina din faţă, Clark filosofă că la asta ducea birocraţia civililor. În mod normal, ar fi folosit elicoptere. Dar Marea Britanie nu era cu totul lipsită de civilizaţie. Opriră la un McDonald’s aflat la margine de drum, unde se delectară cu nişte Egg McMuffin şi cu cafea. Sandy, atentă la cantitatea de colesterol, strâmbă din nas. De luni întregi îl mustra pe John în privinţa asta. Apoi gândurile i se mutară la noaptea recent încheiată.

— John?

— Da, iubito?

— Cine erau?

— Cine, indivizii din avion? spuse el, privind în gol şi clătinând din cap. Nu sunt sigur. Probabil că nişte separatişti basci care-l voiau pe ambasadorul spaniol, dar au dat-o în bară în stil mare. Ambasadorul nu era în avion, doar soţia lui.

— Încercau să deturneze avionul?

— Da, în mod sigur.

---

[3] Oraş din Ţara Galilor în care îşi are sediul Regimentul 22 SAS (n. tr.).

— Nu e înspăimântător?

— Ba este, dădu John din cap, gânditor. Da, este. Ei bine, ar fi fost şi mai înfricoşător dacă erau competenţi, dar nu au fost.

Un zâmbet interior. Doamne, chiar că au ales zborul care nu trebuia! Dar nu putea să râdă pe faţă de treaba asta, nu când lângă el se află soţia lui şi nici când mergea anapoda nu reuşise să scape de iritarea provocată de goana pe partea stângă a şoselei, cu peste o sută şi douăzeci de kilometri pe oră (oare ăştia nu aveau limită de viteză?).

— Ce se va întâmplă cu ei?

— Există un tratat internaţional. Canadienii îi vor trimite înapoi în State pentru proces. Vor fi judecaţi de un tribunal federal. Vor fi judecaţi, condamnaţi şi închişi pentru piraterie aeriană. Or să stea în spatele gratiilor mult timp.

Şi au avut noroc, îşi spuse în gând Clark*. Pentru ei, Spania ar fi fost probabil un loc mult mai neplăcut.*

— E pentru prima oară după mult timp când se întâmplă aşa ceva.

— Da, fu de acord soţul ei.

Trebuie sa fii un adevărat prostănac ca să deturnezi un avion, dar se pare că prostănacii nu erau în nici un caz o specie pe cale de dispariţie. De aceea, el unul era al şaselea dintr-o organizaţie numită Rainbow.

Avem veşti bune şi veşti proaste, începea memorandumul scris de el. Ca de obicei, nu se încurca în formulări birocratice. Limba asta a hârţogarilor nu reuşise s-o înveţe niciodată, deşi avea peste treizeci de ani în cadrul CIA.

O dată cu dispariţia Uniunii Sovietice şi a altor state-naţiuni cu poziţii politice contrare intereselor Statelor Unite şi ale Occidentului, probabilitatea unei confruntări internaţionale majore este la cel mai scăzut nivel. În mod clar, aceasta este cea mai bună dintre veştile bune.

Dar, în acest context, trebuie să facem faţă situaţiei în care în lume circulă liberi mulţi terorişti internaţionali experimentaţi şi bine antrenaţi, unii având contacte vechi cu agenţiile de informaţii naţionale; la asta se adaugă faptul că unele ţări, care nu doresc o confruntare deschisă cu Statele Unite sau cu o altă ţară occidentală, ar putea în continuare să se folosească de „agenţii liberi" terorişti, pentru scopuri politice mai reduse.

Este foarte probabil că această problemă va lua amploare, pentru că în situaţia geopolitică de până acum statele principale au limitat strict activitatea teroristă – aceste limite fiind impuse de controalele asupra armamentului, fondurilor, antrenamentului şi

locurilor de refugiu.

Pare foarte probabil ca actuala situaţie mondială să inverseze precedenta „înţelegere” de care se bucurau principalele ţări. La ora aceasta, activitatea de terorism ar putea fi preţul pentru susţinerea, armamentul, antrenamentul şi locurile de refugiu puse la dispoziţie de state, nu puritatea ideologică pretinsă anterior de statele care susţineau terorismul.

Cea mai evidentă soluţie a acestei probleme, probabil tot mai amplă va fi o nouă echipă antiteroristă, de provenienţă multinaţională. Propun pentru aceasta numele de cod Rainbow. În plus, propun ca organizaţia să aibă sediul în Marea Britanie. Motivele acestor propuneri sunt simple:

- *Marea Britanie posedă şi foloseşte în prezent Serviciul Aerian Special, cea mai avansată – a se citi experimentată – agenţie pentru operaţiuni speciale.*
- *Londra este cel mai accesibil oraş din lume din punctul de vedere al zborurilor comerciale. În plus, SAS are o relaţie foarte cordială cu British Airways.*
- *Din punct de vedere legal, este un mediu foarte convenabil, dat fiind că în conformitate cu legislaţia britanică, se pot impune restricţii presei, ceea ce nu se întâmplă în legislaţia americană.*
- *„Relaţiile speciale” de lungă durată dintre agenţiile guvernamentale de informaţii britanice şi americane sunt cât se poate de solide.*

Din toate aceste motive, echipa de operaţiuni speciale propusă, formată din personal american, britanic şi din oameni selectaţi din ţările NATO, bucurându-se de susţinerea totală a serviciilor de informaţii naţionale, coordonată la sediul...

Ia te uită, chiar am reuşit să le vând marfa, îşi spuse Clark cu un zâmbet subţire. La reuşită contribuise şi susţinerea primită în Biroul Oval din partea lui Ed şi a lui Mary Pat Foley, ca şi sprijinul generalului Mickey Moore şi al altora. Noua agenţie, Rainbow, era mai neagră decât întunericul, finanţarea ei americană fiind dirijată prin intermediul Internelor de către Capitol Hill, iar apoi prin Biroul de Proiecte Speciale al Pentagonului, fără nici o legătură cu comunitatea serviciilor secrete. În Washington, mai puţin de o sută de oameni ştiau de existenţa lui Rainbow. Ar fi fost de preferat să fie şi mai puţini, dar ăsta era cel mai mic număr care se putuse obţine.

Ierarhia era puţin cam încâlcită, dar nu aveai cum să eviţi aşa ceva. Era greu de dinamitat influenţa britanică – jumătate din personalul de teren era format din britanici, ca şi tot atâtea verigi din lanţul

informativ, iar John ştia asta. Alistair Stanley urma să fie ofiţerul lui executiv, ceea ce lui John îi convenea de minune. Stanley era cunoscut – iar John o ştia mai bine decât oricine – drept unul dintre cei mai inteligenţi indivizi din câţi lucraseră în operaţiunile speciale. Ştia când să păstreze cărţile, când să decarteze şi când să joace. Singurul necaz adevărat era că el, Clark, era acum REMF. Şi mai rău, însă, costumul!!! În loc să iasă să alerge împreună cu câinii lui mari, avea un birou şi două secretare. *Deh,* trebui el să recunoască, *mai devreme sau mai târziu te ajunge şi asta, nu?*

Rahat. N-o să mai alerge cu câinii, dar o să se joace cu ei. Trebuia să facă asta, nu-i aşa? Ca să le arate trupelor că era demn să le fie comandant. O să fie colonel, nu general, îşi spuse Clark. O să fie cât mai mult timp cu trupele, o să alerge, o să tragă, o să discute tot felul de chestiuni cu oamenii.

Între timp, Ding, aflat în maşina următoare şi privind cu nesaţ peisajul rural, îşi zicea: *sunt căpitan.* Mai fusese în Marea Britanie doar în trecere pe la Heathrow sau Gatwick şi nu văzuse niciodată peisajul verde ca într-o ilustrată irlandeză. Sub conducerea lui John, alias Domnul C, condusese una dintre echipele de intervenţie, iar asta îi conferise o funcţie efectivă de căpitan, cel mai bun grad în armată, după părerea lui: erai destul de sus ca să te respecte subofiţerii în calitate de comandant, dar şi suficient de jos să nu li se aplece subordonaţilor de tine şi să te poţi juca în voie cu trupele. Lângă el, Patsy moţăia. Sarcina o epuiza în cele mai neaşteptate feluri. Altădată, era o fată foarte vioaie. Dar acum purta în pântece un mic Chavez, iar asta făcea ca totul să fie bine – chiar mai mult decât bine. Un miracol. Aproape la fel de miraculos era că se întorsese şi că făcea lucrul pentru care se antrenase; era soldat. Mai mult, era un fel de agent liber. Partea proastă era că trebuia să dea socoteală la mai mult de un guvern – unor indivizi care vorbeau o grămadă de limbi – dar în privinţa asta nu avea ce face. Iar el se oferise voluntar ca să rămână cu Domnul C. La urma urmei, cineva trebuia să aibă grijă şi de şefu'.

Avionul îl surprinsese puţin. Domnul C nu avusese arma la îndemână – ce dracu', îşi zise Ding, dai atât din coate ca să ţi se permită să urci înarmat la bordul unui avion de linie civil (unul dintre cele mai grele lucruri pe care şi le putea dori cineva) şi după aia ce faci? Laşi pistolul unde nu-l poţi atinge! Sfântă Fecioară! Uite că până şi John Clark îmbătrâneşte. Probabil că era prima greşeală operaţională după multă vreme, pe care bătrânu' încercase s-o atenueze prin atitudinea de cowboy neînfricat de după. Mă rog, o făcuse bine. Cu calm şi cu fineţe. Dar mult prea repede. Mult prea repede. Luă mâna lui Patsy într-ale lui. În ultima vreme, dormea mult. Micul bandit îi cam vlăguia resursele. Ding se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe obraz, cât să nu o tulbure. Surprinse în oglindă privirea

şoferului, care avea o expresie neutră, de jucător de pocher. *Oare tipul ăsta este membru al echipei? Oricum, o să aflu curând,* decise Chavez.

Securitatea era mult mai strictă decât îşi închipuise Ding. Deocamdată, cartierul general al lui Rainbow era la Hereford, la sediul Regimentului 22 al Armatei Britanice, Serviciul Aerian Special. În fapt, securitatea era chiar mai strictă decât se vedea, pentru că de la o anumită distanţă un om cu armă e un om cu armă şi atât: nu poţi să deosebeşti un poliţist de un expert antrenat. Uitându-se mai de aproape la unul dintre aceşti indivizi, Ding decise că era vorba de experţi. Aveau alţi ochi. Cel care se uitase în maşină pe geam dăduse gânditor din cap şi primise din partea lui aceeaşi înclinare din cap, după care făcuse un semn de trecere. Baza arăta ca oricare altă bază din lumea asta. Semnele erau puţin diferite, ca şi expresiile din inscripţii, dar clădirile aveau în faţă pajişti foarte bine întreţinute, iar lucrurile păreau mai curate decât într-un cartier civil. Maşina lui ajunse în zona ofiţerilor, lângă o casă micuţă, dar îngrijită, care avea şi o alee pentru maşina pe care Ding şi Patsy urmau să şi-o cumpere. Văzu cum maşina lui John îşi continuă drumul, două alei mai încolo, oprindu-se la o casă mai mare – deh, coloneii trăiesc mai bine decât căpitanii. Nu poţi bate gradul. Ding deschise uşa, ieşi din maşină şi se îndreptă spre camion – pardon, spre dubă – ca să-şi ia bagajul. Apoi, prima mare surpriză a zilei.

— Domnul maior Chavez? întrebă o voce.

— Da, poftim? răspunse Ding.

Maior? se miră el în gând.

— Sunt caporalul Weldon, ordonanţa dumneavoastră.

Caporalul era mult mai înalt decât Ding cu cei 1,70 m ai lui şi era foarte vânjos. Bărbatul trecu pe lângă ofiţerul care-i fusese desemnat şi scoase bagajele din dubă, iar lui Chavez nu-i rămase decât să spună „mulţumesc, caporal”.

— Urmaţi-mă, domnule.

Ding şi Patsy se supuseră.

Trei sute de metri mai încolo, John şi Sandy făceau cam acelaşi lucru, cu deosebirea că ei aveau două ordonanţe: un sergent şi un caporal, acesta din urmă o femeie, blondă şi drăguţă, cu pielea foarte albă, tipic englezească. Prima impresie a lui Sandy, când intră în bucătărie, fu că frigiderele englezilor erau minuscule şi că gătitul acolo era un fel de exerciţiu de contorsionism. Îi fu cam greu să priceapă – efectul avionului – că acest apendice al casei era strict domeniul caporalului Anne Fairway. Casa nu era la fel de mare precum casa lor din Virginia, dar avea să fie suficientă.

— Unde este spitalul?

— Se află la cam şase kilometri, doamnă.

Domnişoara caporal nu fusese pusă la curent cu faptul că Sandy Clark era o soră medicală de înaltă calificare şi că avea un post asigurat la spital.

John îşi studie camera de lucru. Cea mai impresionantă piesă de mobilier era barul. Văzu dintr-o privire că era bine garnisit cu whisky scoţian şi cu gin. Va trebui să aibă grijă să aibă şi nişte Bourbon mai ca lumea. Calculatorul era la locul lui, pus în aşa fel încât să nu poată fi văzut ecranul de la câteva sute de metri, cu teleobiective. Evident, chiar şi să ajungă la distanţa asta ar fi fost o faptă de vitejie. John calificase paza perimetrului drept competentă. În vreme ce ordonanţele lui se ocupau de haine, el se grăbi să facă un duş. Îl aştepta o zi de muncă. Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcat la patru ace, într-un costum albastru, cu cămaşă albă şi cravată în dungi, apărea în cadrul uşii din faţă. Lângă casă îl aştepta o maşină oficială, pentru a-l transporta la sediu.

— Distracţie plăcută, iubitule, îi spuse Sandy, sărutându-l.

— Sigur.

— Bună dimineaţa, domnule! îl întâmpină şoferul.

Clark îi strânse mâna, aflând că bărbatul se numea Ivor Rogers şi că era sergent. Umflătura de la şoldul drept arăta că era vorba de Poliţia Militară. *La dracu',* îşi zise John, *englezii ăştia prea o iau în serios.* Dar stai, aici e SAS-ul, probabil nu cei mai simpatizaţi oameni de către teroriştii din Marea Britanie şi din afara lui. Iar cei cu adevărat profesionişti erau oameni grijulii şi foarte minuţioşi. *Ca şi mine,* îşi spuse John Clark.

— Trebuie să fim atenţi. Extrem de atenţi la fiecare pas făcut.

Pentru ceilalţi asta nu era o surpriză, din câte vedea. Asta era bine, înţelegeau că era nevoie de prudenţă. Majoritatea erau oameni de ştiinţă, iar mulţi dintre ei aveau de-a face cu substanţe periculoase, de nivelul trei sau chiar mai sus, aşa că prudenţa abordării făcea parte din viziunea lor asupra lumii. Asta este bine, decise el. De asemenea, e bine că înţeleg şi importanţa întreprinderii lor. Toţi credeau – ştiau – că era vorba de ceva sacru. La urma urmei, materia lor primă erau vieţile omeneşti, ameninţarea la adresa lor. Existau unii care nu le înţelegeau căutările, nici nu aveau să le înţeleagă vreodată. Oricum, era de aşteptat, pentru că, înainte de toate, vieţile lor aveau să fie în pericol. Nu era bine, dar n-aveau ce face.

Cu aceste consideraţii, şedinţa se încheie, mai târziu decât de obicei, iar lumea plecă, îndreptându-se spre parcare, de unde unii – nişte nebuni, îi considera el – vor merge acasă pe biciclete, vor prinde câteva ore bune de somn şi vor pedala din nou spre birou. Cel puţin, ăştia erau credincioşi adevăraţi. Sau poate nişte tipi excesiv de

practici? Păi, pentru călătorii mai lungi, oamenii ăştia mergeau cu avionul, nu? Ei bine, în organizaţia lor era loc pentru oameni cu puncte de vedere diferite. Adevărata problemă era armonizarea tuturor acestor tendinţe.

Ieşi din Hummer-ul personal, o maşină foarte practică, versiunea civilă a vehiculului militar HMMWV. Porni radioul şi ascultă *Pinii din Roma* de Respighi. Şi îşi dădu pe loc seama că avea să-i lipsească NPR, cu acel devotament al lui pentru muzica clasică. Deh, în unele situaţii pur şi simplu nu aveai ce face.

După ce făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă într-un costum Brooks Brothers şi îşi puse o cravată Armani, cumpărată cu două zile în urmă. Clark ieşi din reşedinţa lui oficială şi intră în maşina lui oficială, la care şoferul îl aştepta în picioare, cu portiera deschisă. Englezii ăştia luau foarte în serios gradul şi funcţia, iar John se întrebă în cât timp avea să se dea şi el pe brazdă.

Descoperi că biroul lui se afla la mai puţin de trei kilometri de casă, într-o clădire cu etaj, din cărămidă, înconjurată de o armată de lucrători. La uşa din faţă, un alt soldat, cu pistolul la şold, într-o uniformă albă. Acesta pocni din călcâie şi-l salută la intrare pe Clark:

— Bună dimineaţa, domnule!

John fu suficient de surprins ca să-i întoarcă salutul, de parcă ar fi traversat puntea de comandă a unei nave:

— ’Mneaţa, soldat, răspunse el, aproape cu sfială, notându-şi în minte că trebuia să afle numele puştiului.

Deschise singur uşa, găsindu-l înăuntru pe Stanley, care citea un document. Stanley ridică privirea şi-i adresă un zâmbet:

— John, clădirea o să fie finisată cel mai devreme peste o săptămână. N-a mai fost folosită de mult şi oricum era cam veche. Şi nu lucrează la ea decât de şase săptămâni. Vino să-ţi prezint biroul tău.

Clark îl urmă şi pe el cu aceeaşi sfială, cotind spre dreapta şi apoi mergând de-a lungul coridorului, spre capătul lui. Constată că biroul din capăt era deja finisat.

— Clădirea datează din 1947, spuse Alistair, deschizând uşa.

Înăuntru, John văzu două secretare, ambele trecute bine de treizeci de ani şi probabil cu acreditări la aflarea unor secrete de stat mai tari ca ale lui. Se numeau Alice Foorgate şi Helen Montgomery. La intrarea şefului, cele două se ridicară în picioare şi se prezentară, adresându-i zâmbete încântătoare. Biroul de şef al lui Stanley era lângă cel al lui Clark, care conţinea o masă de lucru imensă, un fotoliu confortabil şi acelaşi tip de computer cu cel pe care-l avusese la CIA, evident, bine dotat, pentru a nu putea fi interceptat pe cale electronică. În colţul cel mai îndepărtat din dreapta se afla şi un mic dulap pentru băuturi –

fără îndoială, un obicei britanic.

Înainte de a se aşeza pe scaunul cu pivot, John inspiră adânc. Pentru el, să stai tolănit într-un fotoliu, îmbrăcat în costum, nu era o chestie prea plăcută. Asta făceau întotdeauna costumele din el, niciodată nu-i plăcuse să se îmbrace aşa. Îi făcu semn lui Alistair să ia loc pe fotoliul din faţa biroului.

— Cum stăm?

— Două echipe complet formate. Chavez va prelua una dintre ele. Cealaltă va fi comandată de Peter Covington – tocmai a fost numit maior. Tatăl lui a fost până acum câţiva ani colonel în 22 şi s-a pensionat ca general de brigadă. Minunat băiat! Zece oameni de echipă, cum am hotărât. Echipa tehnică se completează bine. Avem un tip din Israel, unul David Peled. Mă miră că ni l-au lăsat. Individul e un geniu în electronică şi sistemele de supraveghere…

— … şi o să-i raporteze lui Avi ben Jakob zilnic tot ce mişcă pe aici.

Un zâmbet.

— Normal.

Nimeni nu-şi făcea iluzii cu privire la adevărata loialitate a tuturor militarilor desemnaţi să facă parte din Rainbow. Dar, dacă nu erau capabili de loialitate faţă de organizaţie, cât de folositori puteau să fie?

— Una peste alta, David a lucrat cu SAS-ul peste zece ani. E uluitor, are contacte cu toate firmele de electronice, de la *San Jose* până în Taiwan.

— Trăgătorii?

— Prima-ntâi, John! Cei mai buni din câţi am văzut la viaţa mea şi am văzut destui…

— Dar informaţiile?

— Oameni excelenţi. Şeful secţiunii este Bill Tawney, care lucrează în domeniu de treizeci de ani şi a fost recomandat de doctorul Paul Bellow de la Temple University, Philadelphia. A fost profesor acolo până când a pus mâna pe el FBI-ul vostru. Un tip al naibii de deştept îţi citeşte gândurile de-a dreptul. A fost peste tot prin lume. Băieţii voştri l-au împrumutat italienilor, pentru cazul Moro, dar a refuzat o misiune în Argentina anul următor. Are şi principii sau aşa se pare. Vine mâine cu avionul.

Chiar atunci intră doamna Foorgate cu o tavă. Ceai pentru Stanley, cafea pentru Clark.

— Domnule, şedinţa cu activul începe în zece minute, îi spuse ea lui John.

— Mulţumesc, Alice.

Domnule, îşi zise el, supărat. Nu era obişnuit să i se vorbească aşa. Încă un semn că devenise un civil. Aşteptă până când uşa puternic antifonată se închise şi puse întrebarea următoare:

— Oficial, care este statutul meu aici?

— General. Cel puţin de brigadă, dacă nu cumva or să-ţi dea două stele. Se pare că eu sunt colonel de stat-major sau cam aşa ceva, spuse Stanley, sorbind din ceai. John, trebuie să înţelegi, există un protocol care trebuie respectat, continuă el rugător.

— Al, ştii bine ce sunt eu în realitate – mă rog, ce am fost.

— Ai fost, pare-mi-se, şef de echipaj pe o navă. Te-ai ales cu nişte decoraţii: o dată Navy Cross şi de două ori Silver Star. Steaua de bronz cu Combat-V, cu trei trese suplimentare, plus de trei ori Purple Heart. Şi asta a fost înainte să te ia Agenţia şi să-ţi mai dea de patru ori Intelligence Star, spuse Stanley, citând din memoria-i prodigioasă. Nu puteau să nu te facă măcar general de brigadă, bătrâne. Ai salvat Koga şi ai luat Daryei-ul. Nişte fapte strălucite, poate nu ţi-am mai spus-o. Ştim câte ceva despre tine şi despre tânărul Chavez. Băiatul are un potenţial enorm, dacă e atât de bun pe cât se vorbeşte. Şi trebuie să fie, căci are în echipă numai tipi de superclasă.

— Hei, Ding! îl strigă o voce familiară.

Chavez se uită la stânga lui, sincer surprins.

— Oso! Ce cauţi aici, ticălosule, ce dracu’ cauţi aici?

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Începusem să mă plictisesc la Ranger-i, aşa că am tras o fugă la Bragg, să fac un tur cu Delta. Am mirosit urma şi iată-mă. Tu eşti şef la echipa a doua?

Omul era sergentul clasa I (E-8) Julio Vega.

— Un fel de şef, răspunse Ding, strângându-i mâna vechiului său prieten şi camarad. Doamne, Oso, Iisuse Hristoase, n-ai mai slăbit deloc? Ce faci, mănânci haltere?

— Trebuie să mă menţin în formă, domnule, spuse omul căruia o sută de flotări nu-i smulgeau nici măcar o picătură de sudoare.

Bluza uniformei prezenta o insignă a Infanteriei de Luptă, ca şi un „cornet de îngheţată”, care îl arăta drept paraşutist de mare clasă.

— Domnule, dar arăţi al naibii de bine. Mai alergi?

— Da, trebuie să ştii când să-ţi iei tălpăşiţa, dacă mă înţelegi.

— ’Nţeles, să trăiţi, râse Vega. Hai să te prezint echipei. Ding, să ştii că avem nişte oameni foarte buni.

Echipa Rainbow Two avea propria ei clădire de cărămidă, cu un singur nivel, mare cât cuprinde, cu un pupitru pentru fiecare dintre oameni şi cu o secretară pentru toţi, tânără şi destul de drăguţă, după cum observase Ding, ca să intereseze orice individ fără obligaţii din echipa lui. Secretara se numea Katherine Moony. Echipa a doua era compusă exclusiv din subofiţeri: patru americani, patru englezi, un german şi un francez. Îi fu suficientă o privire ca să-şi dea seama că erau cu toţii într-o formă fizică perfectă. Şi, dintr-o dată, Ding începu

să-şi facă griji pentru forma *lui.* Trebuia să-i conducă, ceea ce însemna că trebuia să fie la fel de bun ca ei, dacă nu mai bun, iar asta în toate privinţele şi în toate acţiunile întreprinse de echipă.

Cel mai apropiat de el era sergentul Louis Loiselle. Scund, brunet, fost membru al forţelor aeropurtate franceze şi detaşat de câţiva ani la DGSE. Loiselle era un factotum, un tip foarte util pe teren, bun la toate, dar un specialist fără specialitate – ca toţi din trupă, era expert în armament, dar în plus, cum scria la dosar, avea o precizie absolut formidabilă cu pistolul şi cu puşca. Arbora un zâmbet liniştitor şi liniştitor, care emana o încredere totală în sine.

Următorul era *feldwebel*-ul Dieter Weber şi el paraşutist şi absolvent al şcolii pentru cadre de conducere a trupelor de munte Burger Fuhrer, una dintre cele mai cunoscute şcoli militare din întreaga lume. Şi chiar aşa şi arăta. Blond, cu pielea albă, cu şaizeci de ani în urmă ar fi putut să apară pe orice afiş de recrutare al SS-ului. Cât despre limbă, Ding îşi dădu pe loc seama că Weber vorbea englezeşte mai bine decât el. Putea foarte bine să treacă drept englez sau american. Weber venise la Rainbow din echipa serviciului german GSG-9, care făcea parte din trupele federale antitero, numite şi Paza de Graniţă.

— Domnule maior, am auzit multe despre dumneavoastră, spuse Weber de la înălţimea lui de 1,90 m.

Puţin cam înalt, îşi zise Ding. *Prea mare, devine o ţintă uşoară.* Dădu mâna cu el ca un neamţ adevărat, o strângere scurtă şi o scuturătură verticală, după care dădu drumul mâinii, nu înainte de a o strânge, tot scurt. Ochii aceia albaştri erau interesanţi. Reci ca gheaţa şi întrebători, îl disecaseră pe Ding de la bun început. Ochii aceia aveau să se afle, în general, în spatele unui sistem de ochire – Weber era unul dintre cei doi lunetişti ai echipei.

Celălalt lunetist era sergentul de clasa I Homer Johnson, originar din Idaho. La nouă ani împuşcase primul cerb. Avea o rivalitate amicală cu Weber. Omul pica pe medie în toate privinţele. Nu ieşea cu nimic în evidenţă. Era mai degrabă un alergător decât un halterofil şi avea o înălţime de fix 1,80 m. Îşi începuse cariera la 101 Air Mobile, la Fort Campbell, Kentucky şi-şi făcuse repede un nume printre negrii din armată.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnule maior.

Ca şi vechiul prieten al lui Chavez, Oso Vega, Johnson fusese şi el la Beretele Verzi şi în Delta Force.

Ding începuse deja să-i distribuie pe roluri. De pildă, toţi trăgătorii, băieţii care aveau să intre în clădiri şi să facă treaba propriu-zisă, urmau să fie americani sau englezi. Steve Lincoln, Paddy Connolly, Scotty McTyler şi Eddie Price erau de la SAS. Făcuseră o grămadă de isprăvi prin Irlanda de Nord şi alte câteva locuri la fel de interesante.

Mike Pierce, Hank Patterson şi George Tomlinson nu realizaseră asemenea tururi de forţă. Delta Force a americanilor nu avea experienţa SAS-ului. Dar Ding îşi aminti că Delta, SAS, GSG-9 şi alte echipe internaţionale aveau dese schimburi de experienţă şi la un moment dat se puteau înlocui sau ajuta uşor. Toţi cei de faţă erau mai înalţi decât „maiorul" Chavez. Toţi erau nişte duri. Toţi erau deştepţi, iar asta îi dădu lui Ding senzaţia că, în ciuda experienţei lui imense, va trebui să năduşească din greu ca să-şi atragă respectul echipei. Iar respectul ăsta trebuia câştigat repede.

— Cine e cel mai în vârstă?

— Eu, domnule, spuse Eddie Price.

Era cel mai bătrân din toată echipa, la cei patruzeci şi unu de ani ai lui. Fost sergent în Regimentul 22 Special Air Service, fusese promovat sergent-major în urma unei misiuni speciale. Ca mai toţi din încăpere, nu purta uniformă, dar hainele lor „civile" semănau de la o poştă cu cele ale SAS-ului, fără însemne de grad, fără nimic care să-i individualizeze.

— Bine, Price, v-aţi făcut antrenamentul pe ziua de azi?

— Nu, domnule maior, am aşteptat să veniţi dumneavoastră să-l conduceţi, răspunse sergentul-major Price, cu un zâmbet zece la sută politeţe şi nouăzeci la sută provocare.

Chavez îi întoarse zâmbetul.

— Mda. Mi se pare că sunt cam amorţit după zborul ăsta, dar poate că aşa o să-mi treacă. Unde mă schimb? întrebă Ding, sperând că se antrenase destul cu alergările lui zilnice de cinci mile din ultimele două săptămâni.

Chiar era puţin epuizat de zbor.

— Veniţi cu mine, domnule.

— Mă numesc Clark şi se părea că eu eram şeful aici, spuse John, aşezat în capul mesei din sala de conferinţe. Ştiţi cu toţii care este misiunea şi vi s-a cerut să vă alăturaţi grupului Rainbow. Aveţi întrebări?

Erau vizibil şocaţi, se vedea clar. Bun. Unii chiar şi acum continuau să se zgâiască la el, pe când ceilalţi se uitau la mapele din faţa lor.

— Bun, atunci am să vă răspund la unele întrebări evidente. Doctrina noastră operaţională va fi foarte puţin deosebită de cea a instituţiilor din care provenim. Vom stabili metoda de antrenament şi vom începe pregătirea propriu-zisă mâine. Se presupune că suntem deja operaţionali, îi avertiză John. Asta înseamnă că telefonul poate să sune în orice moment, iar noi trebuie să reacţionăm. Suntem capabili de acest lucru?

— Nu, răspunse Alistair Stanley în numele întregului eşalon de conducere. E nerealist, John. Estimez că avem nevoie de cel puţin trei

săptămâni.

— Am înţeles, dar lumea reală nu e deloc dispusă să se muleze pe nevoile noastre de adaptare. Trebuie să facem ce e nevoie şi să acţionăm rapid. Voi începe rularea acţiunilor de simulare de lunea viitoare. Oameni buni, nu sunt deloc un om dificil. Am făcut şi eu muncă de teren şi ştiu ce se întâmplă acolo. Nu aştept de la nimeni să fie perfect, dar aştept de la toţi să tindă spre perfecţiune. Dacă o dăm în bară într-o misiune, asta înseamnă că nişte oameni care merită să trăiască nu vor mai trăi. Asta o să se întâmple. Şi ştiţi bine asta, aşa cum o ştiu şi eu. Dar vom evita pe cât putem greşelile şi vom trage învăţăturile cuvenite din fiecare greşeală pe care totuşi o s-o facem. Antiterorismul este o lume în care guvernează legile lui Darwin. Tâmpiţii sunt deja morţi, iar cei despre care ne facem noi griji sunt cei care au învăţat deja o grămadă de lecţii. Asta am făcut şi noi, care, probabil, suntem cei mai avansaţi în jocul acesta din punct de vedere tactic, dar trebuie să asudăm din greu dacă vrem să rămânem aşa. Şi vom asuda din greu. Oricum, continuă el, cei de la Informaţii: vreau să ştiu ce e gata şi ce nu e gata.

După aprecierea lui, Bill Tawney era de vârsta lui John, poate cu un an sau doi în plus. Avea un păr castaniu şi rar şi morfolea în gură o pipă neaprinsă. Era omul de la Six. Adică de la MI-6. Altfel spus, era (mă rog, este, din chestia asta ieşi numai cu picioarele în faţă) membru al Serviciului Secret de Informaţii Britanic. Era o nălucă a terenului, intrând în munca de informaţii după zece ani petrecuţi pe străzile din spatele Cortinei de Fier.

— Comunicaţiile noastre sunt stabilite şi funcţionează. Avem personal de legătură cu toate serviciile prietene, fie de aici, fie din capitalele corespunzătoare.

— Cât de buni sunt oamenii?

— Apreciabili, lăsă de la el Tawney.

John îşi puse imediat întrebarea care se ascundea în spatele acestei declaraţii incomplete a britanicului. Una dintre cele mai importante şi subtile misiuni era aceea de a descifra ceea ce spunea fiecare membru al personalului, misiune îngreunată de deosebirile de limbă şi cultură. Îl cercetă imediat pe Tawney cu privirea. Acesta arăta ca un profesionist adevărat. Avea ochii liniştiţi şi în ei se citea meticulozitatea. Dosarul lui spunea că în ultimii cinci ani lucrase direct cu SAS-ul. Ştiindu-se că SAS nu dădea rateuri, era clar că nu prea le oferise informaţii eronate. Ăsta era un lucru bun.

— David? trecu el la următorul om.

David Peled, israelianul care conducea ramura tehnică, arăta foarte catolic, ieşit parcă dintr-o pictură a lui El Greco – poate un preot dominican din secolul al cincisprezecelea, înalt, slăbănog, cu gropi în obraz şi păr negru (scurt), cu o anumită intensitate a privirii. Lucrase

multă vreme pentru Avi ben Jakob, pe care Clark îl cunoştea, dacă nu bine, cel puţin destul de bine. Peled era acolo din două motive: să facă parte din staff-ul RAINBOW, câştigând astfel aliaţi şi prestigiu pentru serviciul lui de origine, Mossadul israelian şi să afle cât mai multe lucruri pe care să le comunice apoi şefului lui.

— Sunt în curs de-a aduna un personal de calitate, spuse David, punându-şi cana cu ceai pe masă. Dar pentru echipamentul necesar îmi mai trebuie încă trei până la cinci săptămâni.

— Vreau mai repede, ripostă pe loc John.

David clătină din cap:

— Nu e posibil. O mare parte din dispozitivele noastre electronice sunt cumpărate gata făcute, dar pe foarte multe trebuie să le facem chiar noi. Am emis deja cererile, îşi asigură el şeful, la furnizorii noştri obişnuiţi, TRW, IDI, Marconi, îi cunoaşteţi. Dar nici ei nu pot să facă minuni, nici măcar pentru noi. Trei până la cinci săptămâni pentru unele dispozitive esenţiale.

— SAS e dispus să ne împrumute tot ce considerăm important, îl asigură Stanley pe Clark de la capătul celălalt al mesei.

— Pentru antrenament? întrebă Clark, neliniştit că nu cunoştea răspunsul la această întrebare.

— Probabil.

Ding termină de alergat cele trei mile în fruntea coloanei, în douăzeci de minute. *Bun timp,* îşi zise, oarecum măgulit. Asta până ce se întoarse şi-i văzu pe cei zece oameni la fel de proaspeţi ca la început, unul sau doi adresând vecinului un zâmbet din colţul gurii, în legătură cu amărâtul lor de conducător.

La naiba!

Alergarea se termina la poligonul de trageri, unde îi aşteptau armele şi ţintele. Aici, Chavez îşi impusese propriile preferinţe în alegerea armelor pentru grup. Îndrăgostit de pistoalele Beretta, decisese ca oamenii lui să folosească toţi drept arme personale ultimul model Beretta 45, ca şi puşca-mitralieră MP-10, produs de Hechler & Kock, versiunea modernă a venerabilului MP-5, adaptată pentru noul glonţ de calibrul 10 mm inventat de Smith & Wesson în anii ’80 pentru FBI-ul american. Fără să spună nimic, Ding ridică arma, îşi puse căştile antifonice la urechi şi se îndreptă spre ţintele aflate la o distanţă de cinci metri. *Aşa,* îşi zise, după ce împănă capul ţintei cu toate cele opt gloanţe. Dar Dieter Weber, aflat lângă el, îşi grupase toate gloanţele într-o singură gaură, puţin lăţită, iar Paddy Connolly făcuse şi el o singură gaură şi mai îngustă, sub doi centimetri diametru, între ochii ţintei, fără a atinge ochii ca atare. Ca mai toţi trăgătorii americani, Chavez crezuse până atunci că europenii habar n-aveau ce-i ăla un pistol. După cum vedea, antrenamentele astea

erau bune pentru înlăturarea prejudecăţilor.

După aceea, toţi îşi ridicară armele H&K, cu care oricine putea să tragă bine, datorită eficientului sistem modernizat de ochire. Ding intră pe aliniament prin spatele tuturor, atent la modul în care oamenii lui abordau discurile de oţel de mărimea capului omenesc, care săreau în sus, propulsate de dispozitive cu aer comprimat şi cădeau pe pământ cu un sunet metalic. Se opri în spatele sergentului-major Vega, care şi golise încărcătorul şi se întorsese.

— Nu ţi-am spus că sunt buni, Ding?

— De cât timp se află aici?

— A, cam de o săptămână. Şi au tot alergat, dar nu trei, ci cinci mile, adăugă Julio, zâmbind. Îţi aminteşti de tabăra de vară pe care am făcut-o în Colorado?

Cel mai important lucru, îşi zicea Ding, era că aveau de-a face aici cu o ţintă constantă. Concepuse alergarea ca pe o introducere, ca pe o simulare a stării tensionate a unei situaţii de luptă. Dar uite că ticăloşii ăştia erau nemişcaţi, ca nişte statui de bronz. Ding fusese comandant de subunitate în Divizia 7 Infanterie Uşoară şi considerat unul dintre cei mai duri, cel mai bine pregătiţi fizic şi cei mai eficienţi soldaţi care purtau uniforma ţării sale. De aceea îl şi alesese John Clark să lucreze în Agenţie – şi de asta efectuase o grămadă de misiuni de teren periculoase şi foarte solicitante. De mult nu se mai simţise Domingo Chavez atât de nepotrivit pentru o treabă. Dar acum începea să-şi dea seama cum stăteau lucrurile.

— Care e cel mai tare? îl întrebă el pe Vega.

— Weber. Am auzit multe poveşti despre instruirea trupelor de munte germane. Mano, află că ăştia sunt adevăraţi. Iar Dieter ăsta nu e ca toţi ăilalţi. E bun la lupta corp la corp, bun cu pistolul, al dracului de bun cu puşca şi cred că la nevoie poate să fugă după o căprioară, să o prindă şi să o şi rupă în două cu mâinile goale.

Chavez ştia bine că dacă unul ca Vega, trecut prin şcoala de *ranger*-i şi prin şcolile pentru operaţiuni speciale de la Fort Bragg, zicea despre cineva că este bun la tehnica de luptă, era o recomandare grozavă. Julio însuşi era un tip extrem de tare.

— Dar cel mai deştept?

— Connolly. Toţi ăştia de la SAS sunt nemaipomeniţi. Noi, americanii, trebuie să alergăm tare să-i prindem din urmă, dar eu zic că-i prindem, îl asigură Vega. Ding, nu-ţi face probleme, o să ne ajungi din urmă după o săptămână-două. Nu uita că tot aşa ai făcut şi în Colorado.

Chavez nu prea voia să-şi amintească de Colorado. Îşi pierduse o droaie de prieteni în munţii din Columbia, îndeplinind misiuni pe care ţara lui nu le recunoscuse niciodată. Urmărirea oamenilor lui care îşi terminau gloanţele de antrenament era foarte edificatoare. Nu putea

să-şi dea seama dacă vreunul din ei ratase vreun glonţ. Fiecare dintre ei trăsese exact o sută, regimul zilnic standard pentru nişte indivizi care săptămână de săptămână consumau cinci sute la antrenamentele de rutină. Asta pe lângă antrenamentele disociate, care aveau să înceapă a doua zi.

— În regulă, trase John concluzia. În fiecare dimineaţă, la opt şi un sfert, şedinţa factorilor de răspundere, iar în fiecare vineri după-amiaza şedinţă oficială. Uşa mea vă este deschisă permanent – inclusiv cea de acasă. Acum aş vrea să ies să văd cum stăm cu trăgătorii. Aveţi vreo problemă? Bun. Şedinţa s-a terminat.

Toţi se ridicară şi se îndreptară spre uşă. În cameră rămase doar Stanley.

— A mers bine, observă Alistair, turnându-şi încă o ceaşcă de ceai. Mai ales pentru unul ca tine, care nu e obişnuit cu viaţa birocratică.

— Se vede, nu-i aşa? întrebă Clark cu un zâmbet.

— John, totul se poate învăţa.

— Sper să ai dreptate. Când începe antrenamentul fizic zilnic?

— Zero-şase-treizeci. Ai de gând să transpiri alături de flăcăii ăia?

— Am de gând să încerc, răspunse Clark.

— John, eşti prea bătrân pentru aşa ceva. Ca să se distreze, unii dintre băieţi aleargă câte un maraton. Iar tu eşti mai aproape de şaizeci de ani decât de cincizeci.

— Al, nu pot să-i comand pe oamenii ăştia fără să încerc şi o ştii şi tu.

— Cu siguranţă, recunoscu Stanley.

Se treziră târziu, unul câte unul, într-un interval de cam o oră. În cea mai mare parte, rămaseră întinşi în paturi. Unii o luară spre baie, unde găsiră că şi aspirina şi Tylenolul erau foarte bune pentru durerea de cap, ca şi duşurile, pe care jumătate din ei se deciseră să le folosească, iar jumătate, nu. În camera de adunare îi aştepta un mic dejun stil bufet, care îi surprinse. Erau acolo coşuri pline cu ouă fierte, clătite, cârnaţi şi costiţă. Oamenii din camera de urmărire văzură că unii dintre subiecţi nu-şi mai aminteau nici măcar cum se folosea un şerveţel.

După ce fură lăsaţi să-şi ia micul dejun, se întâlniră cu cel care îi capturase. Acesta le oferi haine curate, după ce se spălaseră cu toţii.

— Ce este locul ăsta? întrebă cel cunoscut de personal drept Numărul 4.

Categoric, nu semăna deloc cu misiunea Bowery, cu care era familiarizat.

— Compania mea efectuează un studiu, spuse gazda din spatele măştii bine strânse pe figură. Domnilor, dumneavoastră veţi fi parte a

acestui studiu. Veţi sta la noi o vreme. În acest timp, veţi avea paturi curate, haine curate, mâncare bună, îngrijire medicală de calitate şi – trase o uşiţă din perete – orice veţi dori să beţi.

Într-o firidă pe care oaspeţii n-o remarcaseră până atunci se aflau trei rafturi cu toate soiurile de vin, bere şi băuturi spirtoase care puteau fi cumpărate de la magazinul de băuturi din cartier, cu pahare, mixere şi gheaţă.

— Vreţi să spuneţi că nu putem pleca? întrebă Numărul 7.

— Am prefera să staţi cu noi, spuse gazda evaziv, arătând apoi zâmbitor spre locul cu băuturi. Vrea cineva să încerce ceva care să-l dreagă dis-de-dimineaţă?

Se dovedi că pentru nimeni din cinstita adunare nu era prea de dimineaţă. Se dovedi că toate whisky-urile şi rachiurile de secară din firida cu pricina erau de cea mai bună calitate şi de-a dreptul dărâmătoare. Evident, substanţa adăugată în alcool era lipsită de gust. Toţi oaspeţii se întoarseră în paturile lor. Lângă fiecare se afla un televizor. Alţi doi dintre ei se deciseră să folosească duşurile. Trei chiar se bărbieriseră, ieşind din baie cu un aspect de-a dreptul omenesc. Deocamdată.

În camera de supraveghere, aflată la o distanţă suficient de mare, doctorul Archer manevra diversele camere de luat vederi, ca să obţină prim-planuri ale fiecărui „oaspete”.

— Stau cam prost cu profilul toţi, spuse ea. Cred că sângele lor funcţionează dezastruos.

— Da, Barb, fu de acord doctorul Killgore. Numărul 3 mi se pare că arată absolut mizerabil. N-am putea să-l spălăm puţin înainte de…?

— Cred că putem încerca, răspunse Barbara Archer, doctor în medicină. Nu putem să ne batem joc prea tare de criteriile de eligibilitate, nu?

— Aşa e. Plus că nu e imoral să-l lăsăm pe unul dintre ei să moară ceva mai devreme, îi continuă gândul Killgore.

— „Omul, această capodoperă”, cită Archer cu o strâmbătură.

— Nu toţi suntem aşa, Barb, chicoti Killgore. Ceea ce mă surprinde este că în grup n-au găsit nici o femeie.

— Eu nu sunt surprinsă, răspunse doctorul Archer, o feministă convinsă, spre amuzamentul mult mai cinicului Killgore.

Dar n-avea rost să insiste pe această temă. Îşi desprinse privirea de peretele de monitoare şi ridică memorandumul trimis de la sediu. Oaspeţii lor urmau să fie trataţi ca nişte… oaspeţi. Aveau să fie hrăniţi şi curăţaţi şi aveau să primească orice băutură puteau să bage în ei, numai să-şi continue funcţiile fizice. Epidemiologii erau puţin cam îngrijoraţi din cauză că oaspeţii-subiecţi erau cu toţii nişte vagabonzi dependenţi de alcool. Avantajul folosirii lor, evident, era acela că

nimeni nu avea să le simtă lipsa. Foarte puţini dintre ei aveau rude care să ştie vreodată unde să-i caute. Şi încă şi mai puţini aveau pe cineva care să-şi pună problema *unde* să-i caute. Şi nici unul, după calculele lui Killgore, nu avea pe cineva care să cheme autorităţile capabile să-i găsească. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, să se sinchisească Poliţia Metropolitană din New York? Puţin probabil.

Nu, toţi „oaspeţii” lor erau oameni pe care societatea îi ştersese din catastife mai puţin agresiv, dar la fel de definitiv precum îi ştersese Hitler pe evrei, deşi oarecum mai justificat, gândeau Archer şi Killgore. Omul, o capodoperă? De unde şi până unde? Aceste exemplare ale unei specii care pretindea că era asemenea lui Dumnezeu erau mai puţin folositoare decât animalele de laborator pe care le înlocuiau. Iar pentru Archer erau chiar mai puţin atrăgători, deşi ea nutrea oarecare sentimente pentru iepuri, ba chiar şi pentru cobai. Killgore găsea acest lucru amuzant. Nici lui nu-i păsa prea tare de oamenii ăştia. Ceea ce conta era specia în ansamblu, nu? Iar în ceea ce-i privea pe aceşti „oaspeţi”, ei bine, nu erau nici măcar exemplare bune ale oamenilor sub standard, de care specia se putea lipsi bucuroasă. Killgore, pe de altă parte, era indispensabil speciei. La fel şi Archer, cu toate ideile ei stupide în materie de sex şi politică. Cu aceste gânduri în minte, Killgore reveni la însemnările şi formularele aferente. A doua zi urma examinarea fizică. Avea să fie o distracţie pe cinste, era sigur de asta.

2
PE CAI, COWBOY

Primele două săptămâni se scurseră într-un mod destul de plăcut. Chavez alerga deja cele cinci mile fără să simtă nici o neplăcere, făcea numărul cerut de flotări laolaltă cu echipa şi ţintea mai bine sau cel puţin la fel de bine ca jumătate dintre ei, dar nu la fel de bine cum trăgeau Connolly sau americanul Hank Patterson. După ce trăsese peste 300 de gloanţe zilnic, în tentativa de a-i egala şi pe aceştia, Ding conchisese că indivizii probabil că se născuseră cu pistolul lângă ei, în leagăn. Poate că trebuia să-şi dea arma pe mâna unui meseriaş, să i-o mai regleze. SAS-ul îl avea la faţa locului pe armurierul regimentului, despre care se spunea că se antrenase cu Sam Colt în persoană. Poate că el avea să mai elibereze sau să mai întărească arcul trăgaciului, îşi zicea Ding. Dar ştia că, de fapt, vorbea mândria lui rănită. La urma urmei, în meseria asta pistoalele erau elemente secundare. Cu armele lor automate MP-10, produse de H&K, oamenii ăia erau în stare să plaseze foarte rapid trei gloanţe în capul oricărui individ aflat pe o rază de cincizeci de metri. Stând la birou şi ocupându-se de detestabilele hârţoage, Ding nu putea să nu recunoască în sinea lui că oamenii ăştia erau cei mai buni soldaţi din câţi văzuse – sau de care auzise. Mormăi nemulţumit: oare exista cineva pe lumea asta care nu ura să lucreze cu hârţoagele?

Echipa petrecea o uluitoare cantitate de timp la birouri. Citeau în special rapoarte informative – unde se găseau diverşi terorişti conform agenţiei cutare, sau poliţiei cutare, sau unui informator avid de bani. De fapt, informaţiile respective erau aproape inutile, dar deoarece erau cele mai bune pe care le aveau, le analizau oricum, cel puţin ca pe o formă de ieşire din rutina zilnică. În rapoartele informative se găseau şi fotografiile teroriştilor internaţionali aflaţi încă în libertate. Carlos Şacalul, acum în vârstă de peste cincizeci de ani şi ispăşind o sentinţă pe viaţă într-o închisoare franceză de maximă securitate, fusese cel mai căutat dintre ei. Fotografiile lui erau procesate pe computer, pentru a simula evoluţia fizionomiei o dată cu înaintarea în vârstă, iar rezultatele erau comparate cu fotografiile reale făcute de francezi. Membrii echipei îi memorau pe toţi, pentru că vreuna din feţele astea putea să li se ivească în faţă în cine ştie ce noapte, într-un loc necunoscut, într-o străfulgerare scurtă. Şi nu aveai prea mult timp ca să decizi dacă era sau nu cazul să bagi două gloanţe în capul cu pricina. Dacă aveai şansa să pui mâna pe vreun emul de-ai lui Carlos Ilici Ramirez – mintea lui Ding continuă

speculaţia – era posibil să nu mai fii nevoit să-ţi plăteşti berea în nici un bar frecventat de poliţişti sau de oamenii de la operaţiunile speciale, atât de celebru deveneai. Adevăratul infern era aici, în vraful ăla de dosare – practic, nişte gunoaie. Dacă următorul Carlos avea să fie prins, asta avea să se întâmple pentru că un obscur poliţist local, poate din Sao Paolo, Brazilia, de pe cine ştie ce coclauri din Bosnia sau din altă parte, avea să audă de la un informator oarecare, iar apoi avea să se ducă la casa respectivă, să verifice cu ochii lui. După aceea, creierul lui avea să reacţioneze la vederea mutrei, pe care avea s-o recunoască după vreuna dintre nenumăratele poze care umpleau secţiile de poliţie din lumea întreagă. Iar după aceea rămânea la latitudinea lui de poliţist de stradă dacă să-l aresteze pe loc pe ticălos sau, în cazul unei situaţii mai grave, să-i raporteze locotenentului. Şi abia atunci o echipă specială, cum era această Echipă 2 a lui Ding, se deplasa în linişte şi punea mâna pe ticălos, fie cu binişorul, fie altfel, în faţa nevestei şi a copiilor, care habar n-aveau de cariera anterioară a tăticului… iar, la sfârşit, urma CNN-ul şi tot tărăboiul mass-media.

Asta era problema cu munca de birou. Ţi-o lua mintea razna şi visai cu ochii deschişi. Chavez, maior de conjunctură, se uită la ceas, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre biroul domnişoarei Moony, căreia îi înmână vraful de dosare. Îi trecu prin cap să întrebe dacă toată lumea era gata, dar probabil că era, pentru că singura persoană pe care ar fi putut s-o întrebe era deja pe drum. În drum, îşi ridică centura şi pistolul. Următoarea haltă era în ceea ce englezii de aici numeau „camera de îmbrăcare”. Doar că nu puneai pe tine haine, ci echipamentul de lucru negru ca smoala, completat cu vestele antiglonţ.

Echipa-2 era acolo în păr. Majoritatea se echipaseră deja cu câteva minute mai devreme şi aşteptau începerea exerciţiului zilnic. Toţi erau relaxaţi, liniştiţi şi zâmbeau, glumind pe şoptite. Când toată lumea avu echipamentul complet, se îndreptară spre camera armelor, ca să-şi ridice pistoalele mitralieră. Îşi trecură peste capete curelele duble, după care începură să verifice dacă încărcătoarele erau pline. Montară încărcătoarele în nişele corespunzătoare ale armelor şi puseră siguranţa. Abia atunci începură să verifice dacă armele corespundeau cerinţelor personale ale fiecărui trăgător în parte.

Exerciţiile fuseseră interminabile. Se antrenaseră cât putuseră de mult în doar două săptămâni. Existau şase scenarii de bază, fiecare pentru un alt mediu. Cel pe care-l urau cel mai mult era cel în care pătrundeau într-un avion comercial. Singura parte bună a înghesuielii de acolo era că nici băieţii răi nu aveau unde să fugă. Dar restul era cât se poate de rău. O grămadă de civili între focuri, ascunzişuri bune pentru băieţii răi. Iar dacă vreunul avea asupra lui o bombă adevărată

– şi aproape întotdeauna o declarau sus şi tare – atunci nu trebuia decât să apese pe un buton sau să tragă de o coardă, iar dacă individul era fie şi pe jumătate competent, toată lumea de la bord se făcea scrum. Din fericire, puţini erau dispuşi să moară aşa. Dar Ding şi oamenii lui nu se bazau pe asta. De multe ori, teroriştii păreau să se teamă mai mult de capturare decât de moarte. De aceea, tirul trebuia să fie rapid şi perfect, iar echipa trebuia să dea buzna în avion ca o tornadă din Kansas în miez de noapte. Grenadele *flashbang,* care produceau mult zgomot şi multă lumină, erau absolut esenţiale în asemenea situaţii, ca să-i năucească pe ticăloşi până la a-i face incapabili de luptă. Iar atunci puteai să trimiţi cele două gloanţe în capetele devenite ţinte fixe, dar trebuia şi să te rogi bunului Dumnezeu să nu se găsească vreun civil care să încerce să se salveze taman atunci şi să-ţi apară în faţă în Boeing-ul sau Airbus-ul devenit ad-hoc poligon de tir.

— Echipa-2 e gata? întrebă Chavez.

— Da, domnule, veni răspunsul unanim.

Ding îi conduse afară şi alergă împreună cu ei o jumătate de milă până la incinta de trageri – o alergare grea, nu ca obişnuitele porţii zilnice de semifond. Johnston şi Weber erau deja la faţa locului, în colţuri opuse ale structurii dreptunghiulare.

— Comanda către Luneta 2-2, spuse Ding în microfonul montat în cască. Ceva de raportat?

— Negativ, 2-6. Absolut nimic, răspunse Weber.

— Luneta 2-1?

— Six, răspunse Johnston, am văzut o draperie mişcându-se, dar nimic altceva. Instrumentele indică înăuntru patru până la şase persoane vorbitoare de engleză. Nimic altceva de raportat.

— Recepţionat, răspunse Ding, aflat cu restul echipei în spatele unui camion.

Mai aruncă o ultimă privire pe planul interiorului clădirii. Raidul avusese parte de o şedinţă de informare foarte scurtă. Trăgătorii cunoşteau interiorul clădirii atât de bine, încât se puteau plimba prin ea cu ochii închişi. Ştiind aceasta, Ding dădu semnalul de pornire echipei.

Asaltul fu iniţiat de Paddy Connolly, care porni în goană spre uşă. De îndată ce ajunse acolo, îşi lăsă arma H&K să se legene liber de curea şi scoase încărcătura din vesta care atârna de costumul antiglonţ. Lipi explozibilul autoadeziv de uşă şi împinse capsa de detonare în colţul dreapta-sus. O secundă după aceea, se deplasa trei metri mai la dreapta, cu comanda detonatorului în mâna stângă, pe când cu dreapta strângea mânerul pistolului-mitralieră care ţintea acum spre cer.

Bun, îşi spuse Ding, *a venit timpul să ne deplasăm.*

— Mergem! le strigă el oamenilor lui.

Îndată ce primul dintre ei se ivi de după camion, Connolly apăsă pe butonul detonatorului, iar cadrul uşii se dezintegră. Uşa fu proiectată înăuntru ca un bolid. Primul trăgător, sergentul Mike Pierce, intră în mai puţin de o secundă, dispărând în gaura fumegândă şi însoţit îndeaproape de Chavez.

Înăuntru era întuneric, iar singura lumină venea prin uşa spulberată. Pierce mătură camera cu arma, văzu că era goală şi apoi se postă lateral, lângă uşa următoare. Cel care intră primul pe ea fu Ding, urmat de restul echipei. Acolo se aflau obiectivele: patru „ţinte" şi patru ostatici.

Chavez ridică arma MP-10 şi trase prin amortizor două gloanţe în capul celui mai apropiat terorist. Văzu cum gloanţele lovesc fix în centrul capului, exact între ochii vopsiţi în albastru, iar apoi observă că la dreapta lui, Steve Lincoln făcuse acelaşi lucru cu omul lui. În mai puţin de o secundă erau aprinse şi luminile din tavan. Totul se terminase. Timpul total de la declanşarea exploziei era de şapte secunde. Exerciţiul fusese programat să se desfăşoare în opt secunde. Ding puse siguranţa la armă.

— Ce mama dracului, John? îi spuse el comandantului lui Rainbow.

La mai puţin de o jumătate de metru de găurile acelea bine plasate în capul ţintei se afla Clark, numai zâmbet. Cele două găuri din capul ţintei i-ar fi asigurat o moarte instantanee. Nu purta nici un fel de echipament de protecţie, cum nu purta nici Stanley, aflat în partea îndepărtată a camerei, care încerca şi el să schiţeze un zâmbet. Mai mult, pe scaunele din centru se aflau doamna Foorgate şi doamna Montgomery. Prezenţa femeilor îl surprinse pe Chavez. Dar îşi aminti la timp că şi ele erau membre ale echipei şi că probabil erau foarte nerăbdătoare să arate că erau alături de băieţi. Se văzu nevoit să le admire curajul, deşi le considera puţin sărite de pe fix.

— Şapte secunde. Cred că merge, deşi cinci secunde ar fi şi mai bine, spuse John, chit că ştia că dimensiunile clădirii erau cele care determinaseră în mare parte timpul în care echipa acoperise distanţa.

Clark începu să inspecteze rezultatele. Ţinta lui McTyler prezenta o singură gaură. Doar asimetria acesteia arăta că, de fapt, pe acolo trecuseră ambele gloanţe, exact ca la exerciţiile de tir. Oricare dintre oamenii ăştia merita să fie al treilea şi toţi erau mai buni decât fusese el vreodată, dar Clark se gândea la el însuşi ca la al treilea din formaţie. Metodele de antrenament se îmbunătăţiseră mult de la Vietnam încoace, nu? O ajută pe Helen Montgomery să se ridice de pe scaun. Femeia părea să tremure puţin. Nu era de mirare. Secretarele nu erau plătite să joace roluri de ţinte umane.

— Te simţi bine? întrebă John.

— Da, mulţumesc frumos. A fost foarte palpitant. Ştiţi, pentru mine

e prima oară.

— Pentru mine, e a treia, spuse şi Alice Foorgate, ridicându-se. Întotdeauna e palpitant, adăugă ea cu un zâmbet.

— Şi pentru mine la fel, îşi spuse Clark. Oricâtă încredere ar fi avut în Ding şi în oamenii lui, să te afli în preajma unei ţevi de mitralieră şi să vezi flăcările izbucnind de acolo era o experienţă care-ţi îngheţa sângele în vine. Iar renunţarea la armură nu fusese nici ea o alegere prea deşteaptă, deşi el o justifica pentru liniştea proprie prin necesitatea de a vedea mai bine eventualele greşeli. Evident, nu văzuse nici o eroare importantă; băieţii erau ai naibii de buni.

— Excelent, spuse Stanley de la marginea platformei şi arătând spre unul dintre băieţi. Dumneata…

— Patterson, domnule, spuse sergentul. M-am împiedicat puţin la intrare.

Se întoarse să vadă de ce se poticnise: era o bucată din uşa făcută ţăndări, de care aproape se împiedicase.

— Ţi-ai revenit foarte bine, sergent Patterson. Văd că nu ţi-a fost deloc afectată ţinta.

— Nu, domnule, spuse Hank Patterson, fără a zâmbi prea tare.

Şeful echipei se îndreptă spre Clark, verificând pe drum încă o dată piedica armei.

— Domnule C, cred că ne puteţi declara complet apţi de acţiune, spuse Chavez cu un zâmbet mândru. Tipii răi ar cam trebui să-şi păzească pielea. Echipa-1 cum stă?

— Cu două zecimi de secundă mai rapizi, răspunse John, bucuros că-i putea administra prea entuziastului şef de la 2 un mic duş rece. Şi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că nu l-ai spulberat pe bătrânul tău socru.

John îl bătu pe umăr şi ieşi din cameră.

— În regula, oameni buni, luă cuvântul Ding către echipa lui, să-i lăsăm pe şefi cu ale lor şi să trecem la analiza critică.

Nu mai puţin de şase camere de luat vederi înregistraseră misiunea. Stanley avea să treacă peste ele cadru cu cadru, iar analiza avea să fie urmată de o bere la clubul subofiţerilor Regimentului SAS. Englezii – Ding aflase asta în cele două săptămâni scurse – îşi luau foarte în serios berea, iar Scotty McTyler era tare la *darts;* putea arunca săgeţile la fel de precis pe cât trăgea Homer Johnston cu puşca. Era întrucâtva o încălcare a protocolului faptul că Ding, având temporar gradul de maior, ieşea la o băută cu oamenii lui, cu toţii sergenţi. Explicase mai sus asta prin faptul că el însuşi fusese un umil sergent de companie, înainte să-l ia CIA şi îi delecta cu poveşti din fosta lui viaţă printre *ninja* – poveşti pe care ceilalţi le ascultau cu un amestec de respect şi amuzament. Oricât de bine ar fi fost la Divizia 7

Infanterie Uşoară, aici era cu adevărat frumos. Chiar şi Domingo trebui să recunoască asta, după câteva halbe cu bere John Courage.

— Ia zi, Al, ce crezi? întrebă John.

Micul bar din biroul lui era deschis. Evident, Stanley alesese un scotch la prima distilare. Clark sorbea dintr-un Wild Turkey.

— Băieţii? întrebă Stanley, ridicând din umeri. Din punct de vedere tehnic, sunt foarte competenţi. Ţinta este exact cum trebuie, forma fizică e bună. Reacţionează bine la toate obstacolele şi la situaţiile neprevăzute. La urma urmei, nu ne-au omorât cu vreun glonţ rătăcit, nu?

— … dar? întrebă Clark cu o privire curioasă.

— Dar nu ştii niciodată ce apare într-o situaţie de luptă adevărată. Evident, sunt la fel de buni ca ăia de la SAS, dar cei mai buni dintre ei sunt foşti membri SAS.

Pesimism caracteristic celor de pe bătrânul continent… îşi zise John Clark. Ăsta era necazul cu europenii: nu aveau pic de optimism şi arătau mereu partea proastă a lucrurilor, în loc să evidenţieze ce mergea bine.

— Chavez?

— Superb flăcău, recunoscu Stanley. Aproape la fel de bun ca Peter Covington.

— Sunt întru totul de acord, recunoscu şi Clark, în ciuda faptului că se vorbea de ginerele lui.

Dar Covington era la Hereford de şapte ani. Peste câteva luni Ding avea să fie la fel de bun. Oricum era foarte aproape. Deja departajarea oamenilor se făcea după cât reuşise fiecare să doarmă în noaptea precedentă, iar în scurt timp avea să fie şi mai anevoioasă în funcţie de ce avea să mănânce fiecare la micul dejun al zilei respective. Una peste alta, îşi spuse John, avea oamenii potriviţi, antrenaţi până la nivelul potrivit. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să-i păstreze în starea asta. Antrenament, antrenament şi iar antrenament.

Nici unul dintre ei nu ştia că acţiunea începuse deja…

— Să te-aud, Dimitri, spuse bărbatul.

— Poftim? răspunse Dimitri Arkadeevici Popov, jucându-se cu votca din pahar.

— Unde şi cum începem? întrebă omul.

Se întâlniseră printr-o întâmplare fericită, cel puţin asta era părerea amândurora. Se întâmplase la Paris, la o cafenea cu mese pe trotuar. Se găseau la câteva mese unul de altul, când unul dintre ei remarcase că celălalt era rus şi îi pusese câteva întrebări simple despre posibilităţile de afaceri în Rusia. Popov, fost factor de răspundere în

KGB, care acum amuşina în căutarea ocaziilor de a intra în lumea capitalismului, îşi dăduse repede seama că americanul din faţa lui avea o grămadă de bani şi că, prin urmare, merita să-l cultivi. Îi răspunsese la întrebări în mod clar şi deschis, lucru din care americanul îşi dăduse uşor seama ce ocupaţie precedentă avusese rusul. Asta reieşea uşor din cunoaşterea perfectă a câtorva limbi (engleza, franceza şi ceha), precum şi din buna cunoaştere a Washingtonului. În mod clar, Popov nu era diplomat, fiind prea deschis şi direct în exprimarea opiniilor, ceea ce determinase şi avansarea lui în fostul KGB sovietic până la gradul de colonel – deşi el însuşi se considera demn de stelele mari de general. Cum se întâmplă de obicei, un lucru condusese la altul. Mai întâi, schimbul de cărţi de vizită, apoi o călătorie în America cu Air France, la clasa I, angajarea pe postul de consultant pe probleme de securitate, pe urmă o serie de întâlniri care duseseră încet-încet într-o direcţie care îl surprinsese mai mult pe rus decât pe american. Popov îl impresionase pe celălalt cu cunoştinţele asupra măsurilor de securitate luate pe străzile oraşelor străine, după care discuţia lunecase spre domenii cu totul diferite.

— Cum se face că ştii toate lucrurile astea? îl întrebase americanul în biroul lui din New York.

După trei votci, răspunsul rusului fusese un zâmbet cu gura până la urechi:

— Normal că-i cunosc pe oamenii ăştia. M-am ocupat de o groază de lucruri înainte să ies din serviciul patriei mele.

— Chiar ai lucrat cu terorişti? întrebase bărbatul, surprins.

Încă de atunci îi încolţise o idee.

Popov trebuise să explice contextul ideologic al epocii respective:

— E cazul să-ţi aminteşti că pentru noi nu erau deloc terorişti. Erau nişte tovarăşi de-ai noştri, credeau în valorile marxism-leninismului şi ale păcii, nişte camarazi în lupta pentru eliberarea omului. Adevărul este că foloseam nişte nebuni dispuşi să-şi sacrifice viaţa pentru un sprijin de un fel sau de altul.

— Chiar aşa? întrebase din nou americanul, surprins. Credeam că sunt mânaţi de ceva mai important.

— O, da, sunt, îl asigurase Popov, dar idealiştii erau nişte proşti, nu eşti de acord cu mine?

— Unii dintre ei sunt, recunoscuse gazda, făcând semn cu capul oaspetelui să continue.

— Erau nişte tipi care credeau în toate idealurile propagandistice, în toate promisiunile, nu-ţi dai seama? Şi eu am fost membru de partid şi eu am spus cuvinte luate din documentele de partid, am participat la şedinţe de partid, mi-am plătit cotizaţia de partid. Am făcut toate astea pentru că am fost nevoit, dar, de fapt, eu ţineam de KGB.

Călătoream peste hotare. Am văzut ce fel de viaţă se duce în Occident. Preferam să călătoresc în străinătate, în scop de... afaceri, decât să lucrez într-un birou din Piaţa Dzerjinski nr. 2. Hrană mai bună, haine mai bune, totul era mai bun. Spre deosebire de tinerii aceia nebuni, eu cunoşteam adevărul, conchisese el, închinând cu paharul pe jumătate gol.

— Şi acum ce fac tinerii aceia...?

— Se ascund, răspunsese Popov. Cei mai mulţi dintre ei s-au ascuns. Unii şi-au luat slujbe, dar, probabil, au funcţii de trepăduşi, deşi majoritatea au studii universitare.

— Mă întreb...

O privire somnoroasă reflecta gradul de îmbibare alcoolică a interlocutorului, într-o reprezentare atât de fidelă, încât Popov se întrebase serios dacă era sinceră sau nu.

— Ce te întrebi?

— Mă întreb dacă ar mai putea fi contactaţi...

— Absolut sigur, dacă există un motiv serios. Contactele mele – şi Popov îşi lovi tâmpla – vezi tu, asemenea lucruri nu se evaporă, pur şi simplu.

Unde bătea oare omul ăsta?

— Dimitri, vezi tu... până şi câinii răi îşi au utilitatea lor şi foarte adesea, ştii... se întrerupsese americanul, cu un zâmbet stânjenit.

În acel moment, Popov îşi pusese întrebarea dacă ceea ce văzuse în filme chiar era adevărat. Oare magnaţii îşi suprimau efectiv rivalii comerciali? Părea o nebunie... dar poate că filmele alea nu erau chiar ficţiuni...

— Spune-mi, continuase americanul, chiar ai lucrat cu oamenii aceia – ştii tu, adică ai planificat acţiuni de-ale lor?

— Planificat? Nu, răspunsese rusul, clătinând din cap. E adevărat, le-am acordat o oarecare asistenţă, la ordinele guvernului meu. Cel mai des, am acţionat în calitate de curier sau ceva asemănător.

Nu fuseseră misiuni de răsplată, pur şi simplu făcuse pe poştaşul care avea menirea să le transmită acelor copii perverşi mesaje speciale, dar se achitase cu brio de misiune, date fiind calităţile lui de om de acţiune şi capacitatea de a discuta despre orice şi cu oricine. Contactele acelea erau foarte greu de manipulat o dată ce se deciseseră să facă ceva. Popov fusese o *nălucă,* potrivit terminologiei occidentale, un excelent agent de informaţii pe teren. După cunoştinţa lui, nu fusese niciodată identificat de vreunul dintre serviciile vestice de contraspionaj. Altfel, cu greu şi-ar fi putut închipui că sosirea lui la Aeroportul Internaţional JFK putea să rămână atât de neluată în seamă.

— Deci poţi efectiv să iei legătura cu aceşti oameni?

— Da, pot, îşi asigurase Popov interlocutorul.

— Remarcabil, spusese americanul, ridicându-se. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

La sfârşitul cinei, Popov se alegea cu o sută de mii de dolari pe lună, în calitate de consultant special. Şi, în acelaşi timp, se întreba – fără să-i pese prea mult – unde avea să-l ducă, de fapt, această nouă slujbă. Pentru un om cu gusturi atât de sofisticate şi scumpe, o sută de mii de dolari era o sumă bunicică.

Acum, zece luni mai târziu, Popov bea aceeaşi votcă, la fel de bună, cu aceleaşi două cuburi de gheaţă.

— Unde şi cum? şopti Popov.

Îl amuza actuala poziţie şi ceea ce făcea aici. Ciudată era viaţa asta, uite pe ce cărări te ducea. La urma urmei, tot ce făcuse în după-amiaza aceea era să-şi omoare timpul, în aşteptarea venirii unui fost „coleg” de la DGSE.

— Şi pentru când s-a hotărât?

— Da, Dimitri, s-a stabilit şi data.

— Ştiu pe cine să întâlnesc şi pe cine să chem pentru aranjarea unei întâlniri.

— Trebuie s-o faci în persoană? întrebă americanul.

O întrebare idioată, o catalogă Popov. Dar nu-i adresă decât un zâmbet îngăduitor:

— Da, prietenul meu drag, nu se poate decât în persoană. Asemenea lucruri nu se aranjează prin fax.

— Dar asta înseamnă să rişti.

— Riscul este mic, pentru că întâlnirea va avea loc într-un loc sigur. Nimeni nu-mi va face fotografii. Mă vor recunoaşte doar după o parolă şi un nume de cod. Şi, evident, după bani…

— Cât?

Popov ridică din umeri:

— Să zicem… cinci sute de mii de dolari? Bani gheaţă, evident, în dolari americani, mărci germane, franci elveţieni, asta depinde de ce preferă… prietenul nostru, adăugă el, ca să clarifice lucrurile.

Gazda lui mâzgăli ceva pe o hârtie şi i-o înmână:

— Asta îţi trebuie ca să iei banii.

Şi cu aceasta, lucrurile demarară. Morala este un lucru foarte schimbător, în funcţie de cultura, experienţa şi principiile individuale ale oamenilor. În cazul lui Dimitri, cultura din care provenea îl dotase cu reguli stricte şi rapid aplicabile, experienţa de viaţă era să facă uz exact de acele lucruri, iar filosofia de viaţă era să scoată şi el un ban…

— Ştii, desigur, că misiunea asta are un anume grad de periculozitate pentru mine şi mai ştii şi că salariul meu…

— Salariul tău tocmai a fost dublat, Dimitri.

Un zâmbet:

— Excelent!

Un început bun. Nici măcar Mafia rusească nu-şi avansa oamenii atât de repede.

De trei ori pe săptămână, exersau lansarea pe coardă de pe o platformă aflată la o înălţime de douăzeci de metri. Cam o dată pe săptămână se antrenau cu lansări reale, de la bordul unui elicopter pus la dispoziţie de armata britanică. Chavez nu prea se dădea în vânt după lansările astea. În armată, se înscrisese la toate specializările posibile, dar evitase şcoala de desant. Uitându-se în urmă, acum i se părea foarte ciudat. Dintr-un motiv sau altul, nu fusese niciodată la Fort Benning.

După paraşutism, aceste lansări pe coardă erau cealaltă fobie a lui. Cu picioarele pe sania elicopterului, se apropia de locaţia lansării. Cu mâinile înmănuşate ţinea frânghia lungă de treizeci de metri, pentru situaţia în care pilotul ar fi evaluat greşit înălţimea. Nimeni nu avea prea mare încredere în pilot, deşi vieţile tuturor depindeau de el. Dar acesta părea bun. Făcea puţin pe cowboy-ul şi în ultima parte a infiltrării simulate îi dusese într-un luminiş al pădurii. Frunzele copacilor îi măturară lui Ding uniforma destul de blând, dar în situaţia aceea nici o atingere nu era bine venită. Apoi botul elicopterului făcu un scurt salt în sus, din cauza frânării dinamice. Chavez ţinea picioarele strânse, iar când botul reveni la orizontală, eliberă mecanismul cu scripet şi se lăsă să cadă liber. Întreaga şmecherie a manevrei era să frânezi abia în apropierea solului şi să ajungi până acolo destul de repede, ca să nu-i oferi inamicului o ţintă care se mişcă. Gata, picioarele îi atinseră solul. Lăsă coarda liberă, luă arma H&K în ambele mâini şi se îndreptă spre obiectiv, după ce supravieţuise celei de-a paisprezecea lansări cu coarda, a treia din elicopter.

Îndeletnicirea asta are un aspect teribil de amuzant, îşi spuse el în vreme ce alerga. Era din nou soldatul care depunea efort fizic, o meserie pe care o iubise pe vremuri şi de care activitatea de la CIA îl îndepărtase. Chavez era un om căruia îi plăcea să năduşească, care se bucura de epuizarea fizică a soldatului pe teren şi care, mai presus de toate iubea să facă toate astea cu alţii care erau de calibrul lui. Era greu. Era periculos; fiecare membru al echipei suferise cel puţin o rănire uşoară în luna care trecuse – toţi, mai puţin Weber, care părea făcut din oţel – şi, mai devreme sau mai târziu, spuneau statisticile, unul dintre ei avea să sufere o rănire gravă, cel mai probabil un picior rupt de la coborârea pe coardă. Unitatea Delta de la Fort Bragg rareori avea o echipă completă, gata de intrare în misiune, din cauza accidentelor şi a rănirilor. Dar antrenamentul dur însemna o luptă uşoară. Acesta era motoul oricărei armate competente din lume. Evident, o exagerare, dar nu prea mare. Privind înapoi din locul lui

acoperit, Chavez văzu cum Echipa-2 coborâse în întregime şi se deplasa spre el – chiar şi Vega, ceea ce era remarcabil. Datorită culturismului care-i dezvoltase mult partea superioară a corpului, Chavez era întotdeauna îngrijorat de gleznele lui. Weber şi Johnston se repeziră glonţ la locurile desemnate, fiecare purtând cu el puşca dotată cu vizor şi periscop. Radiourile montate în cască funcţionau, fâşâind, datorită sistemului de codificare digitală, care făcea ca doar membrii echipei să audă ce se spunea. Ding se întoarse şi văzu că toţi se aflau în poziţia indicată la şedinţa de pregătire, gata pentru următorul ordin de deplasare.

Camera de comunicaţii se afla la al doilea nivel al clădirii a cărei renovare nu fusese terminată. Avea obişnuitul număr de telexuri pentru diversele agenţii de ştiri din lume, plus televizoare fixate pe CNN, Sky News şi alte câteva posturi. Toate acestea erau supravegheate de nişte indivizi pe care englezii îi denumeau „cititori”, care la rândul lor erau supravegheaţi de un ofiţer de informaţii de carieră. În schimbul actual se găsea un american de la Agenţia Naţională pentru Securitate, un maior al Forţelor Aeriene care se îmbrăca în mod obişnuit în haine civile şi care nu-şi trăda naţionalitatea sau natura pregătirii.

Maiorul Sam Bennett se adaptase bine mediului. Soţia şi fiul lui nu erau deloc încântaţi de postul local de televiziune, dar găsiseră că vremea de acolo era foarte bună. În plus, descoperiseră un teren de golf foarte bun, la o distanţă destul de mică de mers cu maşina. În fiecare dimineaţă alerga trei mile doar aşa, ca să vadă mâncătorii ăştia de şerpi că nu se ramolise de tot. Şi abia aştepta să meargă la vânătoare de păsări, peste câteva săptămâni. Altfel, slujba i se părea destul de uşoară. Generalul Clark părea un şef de treabă şi toată lumea era de părerea lui. Aprecia informaţiile limpezi şi rapide, ceea ce era exact modul în care îi plăcea lui Bennett să le livreze. Nici nu era unul dintre cei care urlă la tine. Bennett lucrase pentru câteva asemenea maimuţe urlătoare în cei doisprezece ani de serviciu în uniformă. Iar Bill Tawney, şeful echipei de informaţii britanice, era tot ce-şi putea dori Bennett ca şef – un tip liniştit, gânditor, inteligent. Bennett băuse câteva halbe cu bere în ultimele săptămâni la Clubul Ofiţerilor de la Hereford.

Dar slujbele astea erau plicticoase cea mai mare parte a timpului. Lucrase la Centrul de Supraveghere al ASN, o încăpere uriaşă, cu un tavan jos şi cu o grămadă de separeuri, cu televizoare şi imprimante care generau un zumzet constant, care putea înnebuni uşor pe oricine în timpul lungilor nopţi în care încercau să afle tot ce se întâmpla în nenorocita asta de lume. Bine că măcar englezii ăştia nu vor să prindă tot ce zboară. Măcar putea să se mai ridice şi să facă şi el câţiva paşi.

Echipa de aici era tânără. Doar Tawney era sărit de cincizeci de ani, dar lui Bennett îi plăcea şi asta.

— Domnule maior! se auzi o voce de la telexurile agenţiilor de ştiri. Avem o luare de ostatici în Elveţia.

— Ce agenţie a transmis asta? întrebă Bennett, în drum spre locul cu pricina.

— France Presse. E o bancă, o nenorocită de bancă, raportă caporalul, în vreme ce Bennett se apropia, ca să poată citi.

Dar nu putea citi, pentru că nu cunoştea limba franceză. Caporalul ştia şi traducea din zbor. Bennett ridică un receptor telefonic şi apăsă un buton.

— Domnule Tawney, avem un incident la Berna. Un număr necunoscut de infractori au ocupat sediul central al Băncii Comerciale. În bancă sunt ţinuţi prizonieri câţiva civili.

— Altceva, domnule maior?

— Deocamdată, nimic. Evident, poliţia se află la faţa locului.

— Foarte bine, vă mulţumesc, domnule maior Bennett.

Tawney închise şi trase un sertar de la birou, din care scoase o carte specială. A, da, ştia chestia asta. Apoi formă numărul Ambasadei Britanice din Elveţia.

— Cu domnul Gordon, vă rog, îi spuse el centralistei.

— Gordon la telefon, se auzi câteva secunde mai târziu.

— Dennis, aici Bill Tawney.

— Bill, n-am mai primit veşti de la tine de o bună bucată de vreme. Cu ce pot să-ţi fiu de folos? îl întrebă politicos interlocutorul lui.

— Banca Comercială Berna, sediul central. Se pare că există acolo o problemă cu ostatici. Vreau să-mi evaluezi situaţia şi să-mi raportezi concluziile.

— În ce scop, Bill? întrebă Dennis.

— Avem o… înţelegere cu guvernul elveţian. Dacă poliţia lor nu poate să rezolve situaţia, am putea fi solicitaţi să furnizăm asistenţă tehnică. Cine din ambasadă asigură legătura cu poliţia?

— Tony Armitage. A fost la Scotland Yard. E bun la delicte financiare şi la altele asemănătoare.

— Ia-l cu tine, ordonă Tawney. Îmi raportezi direct mie, îndată ce ai ceva.

Şi Tawney îi dădu numărul lui.

— Minunat. Pot să-ţi spun că la Geneva era oricum o după-amiază foarte plicticoasă. O să-mi ia câteva ore.

Şi probabil că n-o să se lase cu nimic, gândiră amândoi.

— Am să fiu aici. Mulţumesc, Dennis.

După care Tawney plecă din birou şi urcă la etaj, să se uite la televizor.

În spatele clădirii Cartierului General Rainbow se aflau patru antene

parabolice pentru recepţionarea sateliţilor de comunicaţii suspendaţi deasupra Ecuatorului. O simplă verificare le arătă pe canalul cărui satelit se aflau emisiunile posturilor elveţiene – ca în cazul mai tuturor ţărilor, era mai simplu să transmiţi printr-un satelit decât să emiţi în reţele terestre, prin cablu coaxial. Curând, primeau ştiri în direct de la o staţie locală. Deocamdată, la faţa locului se găsea o singură cameră de luat vederi. Ea arăta exteriorul unei instituţii – elveţienii aveau tendinţa de a construi sediile de bănci ca pe nişte castele urbane, deşi o anume nuanţă germanică le făcea să pară puternice, ostile. Vocea era a unui reporter care discuta cu staţia, nu vorbea publicului. Un interpret traducea totul.

— Nu, nu am nici o idee. Poliţia nu ne-a spus nimic încă, spunea translatorul cu o voce monotonă.

Apoi pe linie apăru o nouă voce.

— E un cameraman, spuse traducătorul, pare să fie un cameraman… e ceva acolo…

Camera de luat vederi făcuse un prim-plan cu o formă umană care avea ceva pe cap, un fel de mască.

— Ce fel de armă e aceea? întrebă Bennett.

— Este un Model 58 de producţie cehă, spuse pe loc Tawney. Aşa se pare. Al dracului de bun individul cu camera.

— Ce a spus? se auzi traducerea întrebării studioului către reporter.

Traducătorul continuă cu vocea lui monotonă, abia uitându-se la imaginea de pe ecranul TV.

— Nu ştiu, n-am auzit, era prea mult zgomot aici. A strigat ceva, n-am auzit ce.

— Câţi oameni?

— Nu e sigur, Wachtmeister-ul a spus că înăuntru erau douăzeci de oameni, clienţi şi angajaţi ai băncii. Aici, afară, ne aflăm doar cameramanul şi cu mine. Văd şi vreo cincisprezece poliţişti.

— Probabil că mai sunt şi alţii pe drum, suspină cel de la staţie.

După aceea, pe linie nu se mai auzi nici un sunet. Camera se închise, iar sunetul reveni, spunând că omul de la cameră se deplasa în alt loc, lucru confirmat în scurt timp de revenirea imaginii, un minut mai târziu. Clădirea se vedea acum sub un unghi diferit.

— Care-i treaba, Bill?

Tawney şi Bennett se întoarseră şi-l văzură pe Clark între ei, în spate.

— Am venit să discut ceva cu voi, dar secretara mi-a spus că aveţi nu ştiu ce chestie pe cap.

— S-ar putea, răspunse şeful secţiunii Informaţii. Am pus staţia 6 din Geneva să trimită doi oameni acolo, ca să evalueze situaţia. Avem, într-adevăr, o înţelegere cu guvernul elveţian, pe care acesta ar putea-o invoca. Bennett, a apărut ceva la vreo televiziune

comercială?

Bennett clătină din cap:

— Nu, domnule. Deocamdată, păstrează tăcerea.

— Bun, zise Tawney. John, ce echipă e pe fază acum?

— Echipa-2, Chavez şi Price. Tocmai termină un exerciţiu de rutină. În cât timp crezi că ar fi cazul să declarăm starea de alertă?

— Am putea începe chiar acum, spuse Bill, deşi se prea poate ca situaţia să nu fie nimic altceva decât un simplu jaf al unei bănci. Doar Elveţia e plină de bănci, nu?

Clark scoase din buzunar un radio miniatural şi apăsă pe un buton:

— Chavez, aici Clark. Tu şi Price vă veţi prezenta imediat la camera de comunicaţii.

— Six, suntem pe drum, veni răspunsul.

— Mă întreb ce ar putea să fie, îi spuse Ding sergentului-major.

Aflase în ultimele trei săptămâni că Eddie Price era un soldat bun, cum rar găseşti: calm, inteligent, liniştit, cu multă experienţă de teren.

— Cred că vom afla acolo, domnule, răspunse Eddie.

Ştia că ofiţerii simt nevoia să vorbească mult. Iar dovada nu întârzie să apară.

— De cât timp eşti în armată, Eddie?

— De aproape treizeci de ani, domnule. M-am înscris copil de trupă, la cincisprezece ani. Regimentul de paraşutişti, continuă el, doar ca să evite următoarea întrebare. La douăzeci şi patru de ani am intrat în SAS şi acolo sunt de atunci.

— Ei bine, sergent-major, sunt foarte fericit că te afli lângă mine, spuse Chavez, intrând în maşină, pentru a merge spre clădirea statului-major.

— Mulţumesc, domnule, răspunse sergentul-major.

Chavez ăsta e un tip de treabă, îşi zise, *poate chiar un bun comandant, deşi asta rămâne de văzut.* Ar fi putut să-ţi pună şi el nişte întrebări, dar nu, nu era încă timpul. Oricât de bun era, Price nu ştia nimic despre militarii americani.

Eddie, ar trebui să fii de mult ofiţer. Dar Ding nu-şi spuse gândurile cu voce tare. În America, individul ar fi fost jumulit de uniformă şi trimis la şcoala de ofiţeri de comandă, poate cu un colegiu absolvit între timp, cu ajutorul armatei. Altă cultură, alte reguli, îşi spuse Chavez. Ei bine, lui îi convenea: avea lângă el un sergent-major al dracului de bun. Peste zece minute, trăgea în parcarea din spate şi intra în clădire, îndreptându-se spre Comunicaţii.

— Hei, domnule C, care-i problema?

— Domingo, există o şansă să avem ceva pentru tine şi echipa ta. Berna, Elveţia. Atacul unei bănci a degenerat într-o situaţie cu ostatici.

Deocamdată asta e tot ce ştim.

Clark arătă spre ecranul televizorului. Chavez şi Price puseră mâna pe două scaune şi le traseră mai aproape.

Chiar dacă nu ieşea nimic, era bună ca situaţie de alertă. Mecanismele pre-planificate se puseseră în mişcare. La primul nivel, se aranjau deja rezervările de locuri la nu mai puţin de patru curse de la Gatwick spre Elveţia, iar două elicoptere erau deja în drum spre Hereford, pentru a-i transporta spre aeroport pe oamenii lui şi echipamentul. British Airways fusese deja contactat şi somat să accepte un transport sigilat – inspectarea echipamentului pe un zbor internaţional ar fi făcut multe valuri. Dacă alerta continua, membrii Echipei-2 aveau să se schimbe în haine civile, inclusiv cravatele şi sacourile pe care le urau atât de mult. Clark considera măsura puţin exagerată. Era cam greu să faci din nişte soldaţi bancheri, nu?

— Deocamdată nu se întâmplă nimic, spuse Tawney. Sam, poţi să rulezi benzile cu cele întâmplate mai înainte?

— Da, domnule.

Maiorul Bennett derulă o bandă şi apoi apăsă pe butonul de rulare al telecomenzii.

— Au 58-uri ceheşti, spuse Price imediat. Nu s-a văzut nici o figură?

— Nimic. E singurul detaliu pe care-l avem despre subiecţi, răspunse Bennett.

— Cam ciudate arme pentru nişte simpli spărgători, remarcă sergentul-major.

Chavez întoarse capul. Iată că mai avea de învăţat despre europeni. Uite, banditii de aici nu foloseau puşti de asalt.

— Asta cred şi eu, spuse Tawney.

— Sunt arme de terorişti? îşi întrebă Chavez secundul.

— Da, domnule. Cehii au produs o grămadă. Sunt foarte compacte, după cum vedeţi. Lungi doar de şaizeci de centimetri, fabricate de fabrica Uherski Brod. Au treizeci şi nouă de gloanţe de tip sovietic, de 7,62 mm. Au selector de automat şi unul de foc cu foc. Foarte ciudată armă pentru un bandit elveţian, sublinie încă o dată ideea Price.

— De ce? întrebă Clark.

— Pentru că în Elveţia se fac arme mult mai bune pentru apărarea teritorială, domnule. Toţi cetăţenii sunt soldaţi şi îşi ţin armele în dulapuri, acasă. Nu e deloc greu să furi câteva asemenea arme.

Clădirea începu să vibreze uşor la sunetul elicopterelor care aterizau nu prea departe de ea. Clark îşi privi ceasul şi dădu aprobator din cap. Veniseră exact la timp.

— Ce ştim despre împrejurimi? întrebă Chavez.

— Ne lămurim imediat, bătrâne, îl asigură Tawney. Deocamdată nu avem decât imaginile TV.

Ecranul TV arăta o stradă obişnuită, lipsită de traficul rutier, pentru

că poliţia locală deviase maşinile şi autobuzele departe de bancă. Vedeau obişnuitele case de piatră care mărginesc orice stradă obişnuită dintr-un oraş oarecare. Chavez se uită la Price, ai cărui ochi erau fixaţi pe imaginile de pe cele două ecrane – pentru că încă o televiziune elveţiană trimisese la faţa locului o echipă de filmare, iar ambele semnale fuseseră decodificate – pirat! – de pe satelit. Interpretul continua să traducă observaţiile transmise de la faţa locului de cameramani şi de reporteri către redacţii. Spuneau foarte puţine lucruri, majoritatea bârfe care puteau fi împărtăşite colegului de birou. O cameră mai prindea ocazional mişcarea unei perdele, dar asta era tot.

— Probabil că poliţia încearcă să stabilească legătura cu amicii noştri prin telefon, ca să discute cu ei şi să-i îndemne la raţiune, cum scrie la carte, spuse Price, dându-şi seama că avea mai multă experienţă practică în această privinţa decât toţi cei din încăpere.

Ceilalţi ştiau doar teorie, dar teoria nu era întotdeauna suficientă.

— Într-o jumătate de oră vom afla dacă este o misiune pentru noi sau nu.

— Cât de buni sunt poliţiştii elveţieni? îl întrebă Chavez pe Price.

— Sunt foarte buni, domnule, dar nu au prea multă experienţă în domeniul evenimentelor serioase cu ostatici.

— De aceea şi avem înţelegerea cu ei, puse Tawney punctul pe i.

— Da, domnule, spuse Price, lăsându-se pe spate şi scoţând o pipă din buzunar. Pot să fumez?

Clark clătină din cap.

— Nu avem nici un cerber pe linie de sănătate printre noi, domnule sergent-major. Ce înţelegi prin „eveniment serios cu ostatici”?

— Criminali cu un scop precis, terorişti, spuse Price, ridicând din umeri. Nişte tipi suficient de proşti ca să-şi pună viaţa în joc. Nişte indivizi care omoară ostatici doar ca să arate cât sunt de hotărâţi.

Nişte indivizi de tipul celor pe care trebuie să-i omorâm. Dar nu era nevoie ca Price să adauge şi asta.

John Clark îşi dădu seama că în camera aceea se aflau o grămadă de minţi strălucite care nu făceau nimic, mai ales Bill Tawney. Dar fără informaţii nu puteai să tragi concluzii a la Sherlock Holmes. Toţi ochii erau lipiţi de ecranele TV care nu arătau mare lucru, iar Clark simţi dintr-o dată că-i lipseau remarcile idioate ale reporterilor, care umpleau de obicei această tăcere. Singurul lucru interesant care se comunica era că se încercau discuţii cu poliţiştii locali, dar că aceştia nu spuneau nimic. Doar că se străduiau, până acum fără succes, să stabilească legătura cu băieţii răi. Aici probabil că poliţia minţea, dar în asemenea cazuri trebuia să mintă mass-media şi publicul, pentru că orice terorist competent măcar pe jumătate are la el un televizor portabil şi pune pe cineva să-l urmărească. Doar uitându-te la

televizor puteai să afli multe lucruri. Altfel, nici Clark şi nici oamenii lui n-ar fi fost aici, nu?

Protocolul era, în acelaşi timp, simplu şi complicat. Rainbow avea o înţelegere cu guvernul elveţian. Dacă poliţia locală nu se putea descurca, pasa cazul la nivel de canton – adică de stat. Cantonul decidea dacă dă cazul mai departe autorităţilor federale centrale care, la nivel ministerial, puteau să emită o cerere către Rainbow. Acest întreg mecanism fusese stabilit cu multe luni înainte, ca parte a mandatului încredinţat agenţiei conduse acum de Clark. Strigătul de ajutor avea să ajungă prin Foreign Office la Whitehall, pe malul Tamisei, în centrul Londrei. Lui John i se părea că era prea multă birocraţie, dar nu aveai cum s-o eviţi, iar el era fericit că nu existau mai multe niveluri care să fie parcurse, cel puţin pe plan administrativ. Dar până la emiterea cererii elveţienii nu aveau să spună nimic.

După o oră de vizionare TV, Chavez plecă să pună în stare de alertă Echipa-2. După cum văzuse, soldaţii lui primiseră situaţia foarte calm, pregătind echipamentul – nu prea mult – care trebuia verificat. Imaginile TV fuseseră trimise spre monitoarele de pe biroul fiecăruia, iar oamenii lui stăteau liniştiţi în scaunele lor, în vreme ce şeful lor se întorcea la Comunicaţii, iar elicopterele leneveau pe pajiştea de lângă clădirea Echipei-2. Şi Echipa-1 intrase în alertă pasivă, în eventualitatea că elicopterul Echipei-2 se prăbuşea în zborul spre Gatwick. Procedura fusese gândită în detaliu. *Mai puţin teroriştii,* îşi zise John.

Pe ecranul televizorului, poliţiştii stăteau pe loc, cei mai mulţi cu armele pregătite, iar unii pur şi simplu se uitau. Antrenaţi sau nu, poliţiştii nu puteau fi pregătiţi pentru o situaţie ca aceasta, iar elveţienii, în analizarea evenimentului – aşa cum ar fi făcut oricine în lumea civilizată – nu tratau situaţia altfel decât poliţia din Boulder, Colorado. În Berna nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva, aşa că situaţia nu avea cum să facă parte din experienţa poliţiei locale. Faptele erau mult prea grave pentru ca Clark şi ceilalţi să le treacă pur şi simplu cu vederea. Poliţia germană, printre cele mai competente din lume, ratase complet un caz de luare de ostatici la Furstenfeldbruck, nu pentru că ar fi fost poliţişti slabi, ci din cauză că fusese pentru prima oară când se confruntaseră cu aşa ceva. Drept rezultat, câţiva sportivi israelieni nu se mai întorseseră acasă de la Olimpiada de la Munchen din 1972. Întreaga lume trăsese învăţături, dar, oare, cât de multe? Clark şi ceilalţi îşi puneau exact această întrebare.

Ecranele TV nu mai arătară mare lucru în următoarea jumătate de oră în clădirea de peste drum, dar apoi un ofiţer superior de poliţie ieşi la vedere, cu un telefon celular în mână. La început, expresia lui fu

placidă, dar treptat începu să se schimbe, după care duse la ureche telefonul, parcă aplecându-se asupra lui. Apoi ridică mâna liberă în sus, de parcă ar fi fost somat faţă în faţă de cineva.

— Ceva nu merge aici, observă doctorul Paul Bellow, dar fără a-i surprinde pe ceilalţi, mai ales pe Eddie Price, care stătea tensionat în scaunul lui, fără a spune nimic, mulţumindu-se să tragă din pipă.

Să negociezi cu oameni ca aceştia, care controlează o bancă, era o formă aparte de artă, pe care un superintendent de poliţie, oricare ar fi fost rangul lui, mai avea mult până s-o înveţe. *E de rău,* îşi zise sergentul-major, *pentru unul sau mai mulţi dintre clienţii băncii.*

— Mi se pare mie sau am auzit o împuşcătură? se auzi glasul interpretului, care traducea cuvintele unuia dintre reporterii de la faţa locului.

— Fir-ar să fie, spuse Chavez calm.

Situaţia escaladase.

La mai puţin de un minut după aceea, uşile de sticlă ale băncii se deschiseră, iar un bărbat în haine civile târî un cadavru pe trotuar. Părea să fie un bărbat, dar capul, după cum arătau prim-planurile camerelor de luat vederi, era o masă însângerată. Civilul cără cadavrul, după care îngheţă, în momentul depunerii pe trotuar.

Deplasează-te spre dreapta, mişcă-te spre dreapta. Chavez parcă voia să strige până acolo. Cumva, gândul lui ajunse la omul fără nume, îmbrăcat într-o haină cenuşie, care, după câteva clipe de nemişcare, privi în jos şi apoi, pe furiş, o luă spre dreapta.

— Cineva strigă din interiorul băncii, retransmise traducătorul.

Dar orice ar fi strigat, nu reuşi să-l aducă înapoi. Civilul se aruncă în dreapta, departe de uşile duble de sticlă ale băncii şi sub nivelul ferestrelor placate. Acum se afla pe trotuar, cu un metru de granit deasupra capului, invizibil din interiorul clădirii.

— Bună mişcare, bătrâne, observă liniştit Tawney. Acum să vedem dacă poliţia te poate aduce la liman.

Una dintre camere trecu pe poliţistul-şef, care se aventurase în mijlocul străzii cu telefonul celular şi care acum făcea semne disperate civilului să se culce la pământ. Viteaz sau nebun (încă nu puteau să-şi dea seama), poliţistul se întoarse încet spre linia de maşini de poliţie – uimitor, fără a fi împuşcat. Camerele se fixară iarăşi pe civilul evadat. Poliţiştii se deplasaseră la marginea clădirii şi-i făceau semn omului să se târască până la ei, ţinând tot timpul capul la cutie. Poliţiştii în uniformă îşi scoseseră pistoalele-mitralieră. Din atitudinea lor generală se vedea că erau frustraţi şi tensionaţi. Unul dintre ei se uită la cadavrul de pe trotuar, iar oamenii de la Hereford îşi dădură uşor seama la ce se gândea.

— Domnule Tawney, apel telefonic pe linia 4, se auzi în interfon.

Şeful informaţiilor se deplasă la un telefon şi apăsă pe butonul

potrivit.

— Tawney. A, da, Dennis.

— Orice ar fi, tocmai au asasinat un tip.

— Am văzut. Am decodificat nişte transmisii TV.

Ceea ce însemna că drumul la Berna al lui Gordon fusese o risipă de timp – dar parcă nu se lega…

— Îl ai pe numitul Armitage cu tine?

— Da, Bill, s-a dus să discute cu poliţiştii.

— Excelent. Aştept veşti de la el.

Parcă se vorbiseră. Una din camere prezentă un individ îmbrăcat în haine civile, mergând spre poliţistul-şef de acolo. Omul scoase o legitimaţie, îi vorbi scurt comandantului şi apoi dispăru după un colţ.

— Aici Tony Armitage, cu cine vorbesc?

— Aici Bill Tawney.

— Păi, dacă îl cunoaşteţi pe Dennis, bănuiesc că sunteţi de la Six. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Ce ţi-a spus poliţia?

Tawney apăsă pe butonul difuzorului.

— Mi-a spus că situaţia îi depăşeşte rău de tot şi că trimit vorbă la canton, pentru ordine.

— Domnule C? spuse Chavez, ridicându-se de pe scaunul lui.

— Transmite elicopterelor să pornească motoarele, Ding. Plecaţi la Gatwick. Aşteptaţi acolo instrucţiuni ulterioare.

— Înţeles, domnule C. Echipa-2 pleacă.

Chavez coborî scările cu Price după el, apoi sări în maşina care-i duse la clădirea Echipei-2 în trei minute.

— Oameni buni, dacă v-aţi uitat la TV, ştiţi ce s-a întâmplat. Pe cai, mergem cu elicopterul la Gatwick!

În vreme ce se îndreptau spre uşă, un brav poliţist elveţian tocmai reuşea să-l aducă în siguranţă pe civilul evadat. Televizorul îl arătă pe bărbatul urcat la repezeală într-o maşină care porni în trombă. Din nou, limbajul corporal exprima multe. Poliţiştii adunaţi acolo, care stătuseră până atunci placizi, aveau altă atitudine, cei mai mulţi stând ghemuiţi la adăpost, în spatele maşinilor, cu armele în mâini, tensionaţi, dar încă neştiind sigur ce aveau de făcut.

— Apare în direct la TV, raportă Bennett. Sky News începe emisiunea în câteva secunde.

— Cred că nu strică, spuse Clark. Unde e Stanley?

— E deja la Gatwick, răspunse Tawney.

Clark înclină aprobator din cap. Stanley urma să se deplaseze împreună cu Echipa-2, ca supervizor de teren. Doctorul Paul Bellow plecase şi el. Urma să meargă cu elicopterul, cu Chavez, pentru a oferi sfaturi asupra aspectelor psihologice legate de situaţia tactică. Clark nu mai avea nimic de făcut; doar să comande cafea şi nişte

sandvişuri, să-şi tragă un scaun şi să se aşeze în faţa televizorului. Ceea ce şi făcu.

3
PITICI ŞI PUŞCOACE

Elicopterul îi transportă în exact douăzeci şi cinci de minute şi depuse Echipa-2, cu tot cu bagaje, în porţiunea generală a aeroportului internaţional. Îi aşteptau două dube. Chavez îşi privi oamenii încărcând într-una dintre ele echipamentul, pentru a fi dus la terminalul British Airways. Acolo nişte poliţişti, care de asemenea îi aşteptau, supervizară descărcarea dubei într-un container de marfă, care avea să fie primul scos din avion după sosirea la Berna.

Dar mai întâi trebuia să aştepte ordinul de pornire în misiune. Chavez îşi scoase telefonul celular, îl deschise şi formă numărul unu din registrul de formare rapidă.

— Clark, se auzi o voce, după ce programul de decodare îşi făcu datoria.

— Aici Ding, John. Am primit ceva de la Whitehall?

— Încă aşteptăm, Domingo. Credem că vom fi sunaţi foarte curând. Cantonul a trimis cazul mai sus. Ministrul lor de Justiţie tocmai analizează problema.

— Ei bine, spune-i acestui domn de seamă că zborul pleacă de la poarta asta în douăzeci de minute, iar următorul va fi peste nouăzeci de minute, dacă nu cumva vrei să călătorim cu Swissair. Avem un zbor în patruzeci de minute şi un altul într-o oră şi un sfert.

— Am înţeles, Ding, dar trebuie să aşteptăm.

Chavez trase o înjurătură în spaniolă. Ştia şi el că trebuia să aştepte, dar nu-i plăcea.

— Înţeles, Six. Echipa-2 aşteaptă la rampa de îmbarcare de la Gatwick.

— Înţeles, Echipa-2, aici Rainbow Six. Terminat.

Chavez îşi închise telefonul şi-l strecură în buzunarul cămăşii.

— În regulă, oameni buni, le spuse el băieţilor încercând să acopere zgomotul motoarelor cu reacţie, trebuie să aşteptăm aici unda verde.

Soldaţii lui înclinară din cap. Erau la fel de nerăbdători să pornească precum era şi şeful lor, dar la fel de neajutoraţi. Membrii britanici ai echipei mai fuseseră acolo şi se împăcau mai uşor cu situaţia decât americanii sau ceilalţi.

— Bill, anunţă la Whitehall că avem douăzeci de minute până la plecare şi că plecăm după încă o oră de întârziere.

Tawney dădu din cap şi se duse la un telefon din colţul încăperii, ca să-şi sune contactul de la Ministerul de Externe. De acolo, mesajul

ajunse până la ambasadorul britanic din Geneva, căruia i se spuse că SAS oferea asistenţă specială de natură tehnică. Era o situaţie caraghioasă: ministrul de Externe elveţian ştia mai multe despre misiunea de asistenţă decât cel care venea cu oferta. Dar, remarcabil, răspunsul veni în cincisprezece minute: *„Ja”.*

— John, misiunea este aprobată, raportă Tawney, el însuşi surprins.

— Bine.

Clark îşi deschise telefonul, apăsă pe butonul 2 şi apoi pe tasta de formare rapidă.

— Chavez, se auzi o voce, suprapusă unui zgomot de fond apreciabil.

— Avem undă verde pentru misiune, spuse Clark. Confirmă.

— Echipa-2 confirmă ordinul de plecare. Echipa-2 se deplasează.

— Afirmativ. Succes, Domingo!

— Mulţumesc, domnule C.

Chavez se întoarse spre oamenii lui şi le făcu semn să se grăbească, semnul care însemna acelaşi lucru în toate armatele din lume. Se urcară în microbuzul desemnat şi porniră spre rampa de la Gatwick. Se opriră la poarta pentru mărfuri ca să ajungă la avion. Chavez îi făcu semn unui poliţist să se apropie, iar Eddie Price dădu ordinul de încărcare a containerului special în Boeingul 757. După aceea, microbuzul mai avansă cincizeci de metri până la treptele de la spatele avionului, iar Echipa-2 sări şi porni în sus pe scară. Sus, uşa camerei de control era păzită de un alt poliţist, iar de acolo urcară normal la bordul avionului şi îi înmânară biletele stewardesei, care le indică locurile de la clasa I.

Ultimul ajuns la bord fu Tim Noonan, vrăjitorul în ale tehnicii din echipă. Departe de a fi un tocilar sau un împătimit al tehnicii, Noonan fusese fundaş la Universitatea Stanford, înainte de a fi racolat de FBI. Se antrenase şi el cu armele, ca restul echipei, ca să fie în formă. Înalt de un metru optzeci, cântărind nouăzeci de kilograme, era mai mare decât majoritatea trăgătorilor lui Ding, dar era primul care recunoştea că nu se putea pune cu ei. Cu toate acestea, trăgea mai mult decât mulţumitor cu pistolul şi cu MP-10-ul şi învăţa repede. Doctorul Bellow şedea pe locul lui de la fereastră şi citea dintr-o carte pe care o extrăsese din bagajul lui de mână. Era un volum de sociopatie scris de un profesor de la Harvard cu care făcuse un curs cu câţiva ani în urmă. Restul membrilor echipei se sprijiniseră de spătare şi răsfoiau revistele existente în avion. Chavez se uită în jur, văzu că Echipa lui nu părea deloc emoţionată şi fu uimit, dar şi ruşinat că se simţea atât de exaltat. Căpitanul liniei aeriene formulă obişnuitele anunţuri, iar Boeingul se îndepărta de terminal, după care rulă spre pistă. Cinci minute după aceea, avionul de desprindea de la sol, iar Echipa-2

pornea în prima ei misiune.

— Sunt în zbor, raportă Tawney. Linia aeriană se aşteaptă la un zbor lin şi la sosirea în timpul programat… într-o oră şi cincisprezece minute.

— Minunat, rosti Clark.

Ştirile TV tocmai începuseră. Ambele posturi elveţiene transmiteau acum încontinuu atât imagini, cât şi comentariile reporterilor aflaţi acolo. Era la fel de inutil ca o discuţie despre fotbal, deşi purtătorii de cuvânt ai poliţiei se adresau acum presei: *Nu, nu ştim cine este înăuntru. Da, am vorbit cu ei. Da, negocierile sunt în curs. Nu, nu puteau să spună mai mult. Da, vom avea grijă să anunţăm presa despre evoluţiile situaţiei.*

Anunţă pe dracu', îşi spuse John. Aceleaşi lucruri apăreau pe Sky News, iar nu peste multă vreme pe CNN şi pe Fox se puteau vedea scurte ştiri, bineînţeles şi despre aruncarea primei victime şi despre evadarea celui care târâse cadavrul afară.

— Urâtă afacere, John, îi spuse Tawney pe deasupra cănii cu ceai.

— Bill, cred că toate erau urâte, îl aprobă Clark.

— Corect.

În încăpere intră Peter Covington, care-şi trase un scaun şi se aşeză lângă cei doi ofiţeri superiori. Avea o figură neutră, deşi probabil, credea Clark, era supărat rău că Echipa lui nu plecase. Dar rotaţia la serviciu a echipelor era o regulă de fier – şi aşa şi trebuia să fie.

— Ceva idei, Peter? îl întrebă Clark.

— Nu sunt prea deştepţi, cred eu. L-au omorât pe nefericitul ăla mult prea devreme, nu credeţi?

— Continuă-ţi ideea, spuse John, amintindu-le astfel tuturor că el, personal, era nou în domeniu.

— Când omori un ostatic, treci peste o linie de demarcaţie foarte mare, foarte groasă, domnule. O dată ce ai trecut-o, nu mai poţi să dai înapoi, nu credeţi?

— Deci, în mod normal încerci s-o eviţi.

— Eu, personal, aş evita-o. Părţii celeilalte îi e foarte greu să mai accepte concesii. Iar dacă vrei să mai ieşi de acolo, ai mare nevoie de concesii. Asta dacă nu cumva ştii ceva mai mult decât adversarul. Foarte puţin probabil, într-o situaţie ca asta.

— Vor cere un mijloc de ieşire… un elicopter?

— Probabil, fu de acord Covington. Până la un aeroport, unde o să-i aştepte un zbor comercial, cu un echipaj internaţional – dar în ce direcţie? Poate Libia, dar o să-i primească Libia? Unde ar mai putea merge? Rusia? Nu cred. Valea Bekaa, din Liban, este o destinaţie posibilă, dar zborurile comerciale nu aterizează acolo. Singurul lucru de bun-simţ pe care l-au făcut a fost să-şi ascundă identitatea faţă de

poliţie. Aţi putea crede că ostaticul care a scăpat le-a văzut feţele?

Covington clătină din cap.

— Nu sunt amatori, obiectă Clark. Armele lor arată un anumit grad de antrenament şi de profesionalism.

Covington fu de acord cu John:

— Este adevărat, domnule, dar nu sunt peste măsură de deştepţi. N-aş fi foarte surprins să aflu că au furat şi valută forte, ca nişte hoţi obişnuiţi. Poate că sunt terorişti antrenaţi, dar nu nişte terorişti buni.

Dar ce-o fi ăla un terorist „bun”? se întrebă John. Era, fără îndoială, o expresie pe care trebuia s-o reţină.

Zborul British Airways atinse pista cu două minute mai devreme şi porni să ruleze pe pistă spre terminal. Ding îşi petrecuse timpul discutând cu doctorul Bellow. Cea mai mare lacună din cunoştinţele lui era legată tocmai de... psihologia spionului. Şi ştia că trebuia să umple repede această gaură. Nu era psihologia soldatului, care se consuma la nivelul relaţiei dintre general şi ofiţer, la încercarea de a ghici ce voia să facă inamicul cu manevrele batalioanelor lui. În cazul spionilor, era vorba de o bătălie la nivel de echipă, dar în care apăreau o grămadă de elemente noi şi interesante, se gândea Ding, în vreme ce-şi scotea centura înainte ca avionul să se fi oprit din mişcare.

Chavez se ridică în picioare şi se întinse, după care se îndreptă spre uşă. Ieşi din avion între doi civili obişnuiţi, care probabil că-l luaseră drept om de afaceri, judecând după costum şi cravată. Poate că ar trebui, îşi zise el într-o doară, să-şi cumpere un costum mai frumos la Londra. Aşa, el şi oamenii lui se vor putea deghiza mai bine în timpul călătoriilor. Afară se vedea un şofer care ţinea o pancartă cu numele lui. Chavez se îndreptă spre el.

— Pe noi ne aşteptaţi?

— Da, domnule. Veniţi cu mine.

Echipa-2 îl urmă prin mulţimea anonimă, ajungând în ceea ce părea a fi o sală de conferinţe, care avea încă o uşă. Pe acolo intră un alt ofiţer de poliţie în uniformă, un ofiţer superior, judecând după galoanele de pe bluză.

— Dumneavoastră sunteţi...

— Chavez, ridică Ding mâna. Domingo Chavez.

— Spaniol? întrebă poliţistul, vizibil surprins.

— American. Dar dumneavoastră, domnule?

— Roebling, Marius, răspunse omul, după ce toată echipa ajunse în sală, iar uşa fu închisă. Veniţi cu mine, vă rog.

Roebling deschise uşa cealaltă, care ducea afară, la nişte trepte. După un minut, urcară într-un microbuz care trecu pe lângă avion şi apoi intră pe autostradă. Ding se uită în urmă. După ei venea un

camion, fără îndoială, cu echipamentul.

— Bine, ce noutăţi aveţi să ne spuneţi?

— Nimic nou, de la prima crimă încoace. Vorbim cu ei la telefon. Nu au dat nume, nici identităţi. Au cerut un mijloc de transport până la acest aeroport şi un avion care să-i ducă în afara ţării, dar până acum n-au furnizat nici o destinaţie.

— Dar tipul care a scăpat ce v-a spus?

— A spus că sunt patru, că vorbesc germana ca pe limba lor maternă, cu tot cu expresii idiomatice, pronunţie şi aşa mai departe. Sunt înarmaţi cu arme ceheşti şi se pare că nu se dau în lături să le folosească.

— Într-adevăr. În cât timp ajungem acolo? Oamenii mei vor avea unde să-şi pună echipamentul pe ei?

— S-a aranjat, domnule maior Chavez, confirmă Roebling.

— Mulţumesc, domnule.

— Pot să vorbesc cu omul care a scăpat? întrebă doctorul Bellow.

— Am primit ordinul să cooperez total cu dumneavoastră. Evident, în limitele bunului-simţ.

Chavez se întrebă ce însemna oare acest bun-simţ, dar decise că avea să afle la timpul cuvenit. Nu-l putea condamna pe om că nu era prea fericit să aibă o echipă de străini care să se ocupe de respectarea legii în ţara lui. Dar aici era vorba de nişte profesionişti mult-lăudaţi, iar, în plus, avea şi ordinele primite de la guvernul lui. De asemenea, pentru Ding însemna şi că, de acum, întreaga credibilitate a lui Rainbow rămânea pe umerii lui. Dacă avea să-şi facă de râs socrul, echipa şi ţara, n-avea să-i pice bine. Se întoarse spre echipa lui. Eddie Price, parcă citindu-i gândurile, îi făcu discret un semn optimist cu degetul în sus. E bine, îşi zise Chavez, cel puţin unul dintre noi crede că este pregătit. Pe teren, totul era altfel, adevăr pe care-l învăţase în junglele şi în munţii din Columbia cu ani înainte. Cu cât te apropiai mai mult de linia de foc, cu atâta era mai diferit. Acolo nu mai aveai sisteme laser care să spună cine a fost omorât şi cine nu. Sângele îţi indica lucrul acesta cu certitudine. Dar oamenii lui erau antrenaţi şi aveau experienţă, mai ales sergentul major Edward Price.

Tot ce mai avea de făcut Ding era să-i conducă în luptă.

La un cvartal distanţă de bancă se afla o şcoală secundară. Microbuzul şi camionul opriră lângă ea, iar Echipa-2 intră în sala de gimnastică, care era păzită de vreo zece poliţişti în uniformă. Oamenii se echipară cu costumele lor militare într-un vestiar, după care se întoarseră în sala de sport, unde Roebling îi aştepta cu încă un articol de îmbrăcăminte. Erau nişte pulovere negre, ca şi costumele lor de asalt, pe care era imprimat cuvântul POLIZEI pe faţă şi pe spate, cu litere aurii, nu în obişnuitul galben strălucitor. Să fie, oare, la mijloc

orgoliul elveţian? se întrebă Chavez, fără zâmbetul care ar fi însoţit în mod normal observaţia.

— Mulţumesc, îi spuse Chavez.

Era un subterfugiu util. Odată făcută şi asta, oamenii echipaţi urcară din nou în microbuz, pentru restul drumului. Fură lăsaţi la colţul băncii, invizibili atât pentru terorişti, cât şi pentru camerele canalelor de ştiri TV. Trăgătorii la distanţă Johnston şi Weber fură duşi în locurile lor dinainte stabilite. Unul supraveghea spatele băncii, celălalt faţa, din diagonală. Ambii se stabiliră pe locaţie, desfăcură suportul bipodic al ţevilor şi începură să supravegheze clădirea-ţintă.

Puştile lor erau cu totul deosebite, ca şi trăgătorii. Weber avea un Walther WA2000, cu un încărcător de gloanţe Winchester Magnum de calibrul 7,62 mm. Arma lui Johnston nici măcar nu era de serie, ci făcută la comandă, trăgând cu gloanţe de un calibru puţin mai mic, 7 mm, dar mai rapide, tip Remington Magnum. În ambele cazuri, primul lucru pe care îl făcură cei doi fu să determine distanţa de tir şi s-o marcheze în sistemul de ochire telescopic, întinzându-se abia pe urmă pe saltelele de spumă poliuretanică din dotare. Misiunea lor imediată era de a aduna informaţii şi de a le raporta.

Doctorul Bellow se simţea straniu în uniforma lui neagră, completata de vesta antiglonţ şi de puloverul cu inscripţia POLIZEI, dar acestea erau foarte utile pentru a nu fi recunoscut de vreun confrate în ale medicinei care ar fi putut urmări evenimentele la TV. Noonan, îmbrăcat la fel, îşi deschise calculatorul – un *laptop* Apple Powerbook – şi se apucă să cotrobăie prin fişierele cu planuri ale clădirii, căutând o cale de intrare în sistem. Poliţiştii localnici erau extrem de eficienţi. În treizeci de minute, avea o hartă electronică completă a clădirii. *Mi-au dat tot, mai puţin combinaţia seifului,* zâmbi el. Apoi înălţă o antenă din segmente şi transmise toate imaginile prin reţea către celelalte trei computere cu care se deplasase echipa.

Chavez, Price şi Bellow se deplasară până la ofiţerul superior elveţian de la locul acţiunii. Se schimbară saluturi, se strânseră mâini. Price îşi porni computerul şi introduse în el un CD-ROM cu fotografii ale tuturor teroriştilor cunoscuţi din lume.

Cel care trăsese cadavrul afară era un anume Hans Richter, cetăţean german care se ocupa de conturile sucursalelor elveţiene ale unor firme germane.

— Le-aţi văzut feţele? îl întrebă Price.

— Da.

Dar nu era foarte sigur pe el. Herr Richter avusese o zi foarte proasta până în acel moment.

— *Ja, ja,* acela. El este conducătorul.

— Sunteţi sigur?

— Da, sunt sigur.

— Ernst Model, fost membru al grupului Baader-Meinhof, dispărut în 1989, localizare necunoscută, citi Price în fişier. Suspect în patru acţiuni până la această oră. Trei dintre ele au fost eşecuri. La un pas de capturare în Hamburg, în 1987, când a omorât doi poliţişti ca să scape. Antrenat în lagărul comunist, ultima oară s-a crezut că se ascunde în Liban, dar se pare că raportul de observaţie a fost incorect. Specializat în răpiri. Bun.

Price continuă derularea fotografiilor.

— Şi acela… mi se părea.

— Erwin Guttenach şi el membru Baader-Meinhof, văzut ultima oară la Koln, în 1992. A jefuit o bancă, dar s-a ocupat şi de răpiri şi crime – hm… Da, el e cel care a răpit şi a omorât un membru al consiliului de administraţie de la BMW în 1986. Şi-a păstrat pentru el recompensa de patru milioane de mărci germane. Al dracului de lacom, adăugă Price.

Bellow se uita peste umărul lui, gândind cât de repede putea.

— Ce-a spus la telefon?

— Avem o înregistrare, răspunse poliţistul.

— Excelent! Dar am nevoie de un traducător.

— Doc, un profil al lui Ernst Model, cât de repede poţi, spuse Chavez, care apoi se întoarse. Noonan, putem obţine o emisiune TV despre situaţia la bancă?

— Fără probleme, îi răspunse geniul lor tehnic.

— Roebling, continuă Chavez.

— Da, domnule maior?

— Echipele TV vor coopera cu noi? Pornim de la ideea că cei dinăuntru au acces la un televizor.

— Vor coopera, răspunse ofiţerul superior elveţian, foarte convins.

— Bine, băieţi, pe poziţii! ordonă Chavez.

Noonan se întoarse la minunăţiile lui tehnice. Bellow plecă împreună cu Herr Richter şi cu un alt poliţist elveţian, pentru a se ocupa de traducere. Chavez şi Price rămaseră singuri.

— Eddie, am omis ceva?

— Nu, domnule maior, răspunse sergentul-major Price.

— În regulă. Dar, unu, nu sunt domnule maior, mă cheamă Ding, iar doi, ai mai multă experienţă decât mine. Dacă ai ceva de spus, vreau să-mi spui acum, înţelegi? Nu mai suntem la noi la popotă, Eddie, am nevoie de mintea ta.

— Prea bine, domnule… Ding.

Price reuşi să zâmbească. Comandantul lui se descurca binişor.

— Până aici, toate bune. Avem subiecţii încolţiţi, perimetrul este bun. Avem nevoie de planurile clădirii şi de informaţii despre ceea ce se întâmplă înăuntru, dar asta e treaba lui Noonan, care pare să fie un tip foarte competent. Şi mai avem nevoie şi să ştim cum gândeşte

inamicul. De asta se ocupă doctorul Bellow, care este excelent. Care e planul dacă inamicul se apucă să împuşte tot ce mişcă în jur?

— Îi spunem lui Louis, aruncăm două grenade la uşa din faţă, mai aruncăm patru înăuntru şi apoi dăm năvală peste ei.

— Dar vestele noastre antiglonţ…

— Ştiu, nu pot să oprească un 7,62 rusesc, acceptă Chavez. Nimeni n-a zis că totul e sigur, Eddie. Când o să ştim mai multe, o să întocmim un plan real de asalt, mai spuse el, bătându-l pe umăr. La post!

— Da, domnule.

Price se alătură restului echipei.

Popov nu ştiuse că poliţia elveţiană avea o echipă antitero atât de bine pregătită. Se uita la ei şi-l vedea pe comandant mergând pe vine în apropierea frontispiciului băncii, apoi pe un altul, probabil secundul lui, dând colţul spre restul echipei. Se discuta cu ostaticul evadat, care fusese dus într-un loc unde nu mai era vizibil. Da, poliţiştii ăştia elveţieni erau bine antrenaţi şi bine echipaţi. Se părea că aveau arme H&K, armele obişnuite în asemenea afaceri. Cât despre el, Dimitri Arkadeevici Popov se afla în mulţimea de gură-cască. Prima lui impresie despre Model şi mica lui echipă de alţi trei fusese corectă. Coeficientul de inteligenţă al neamţului depăşea cu foarte puţin temperatura camerei – chiar îl provocase pe vizitator la o discuţie pe teme marxist-leniniste. Tâmpitul! Şi nu avea nici măcar scuza tinereţii. Model trecuse de patruzeci de ani şi nu mai putea folosi exaltarea tinereţii drept scuză pentru fixaţia lui ideologică. Dar nu era chiar întru totul idealist. Omul voia să vadă banii, şase sute de mii de dolari, în mărci germane. Popov zâmbi, amintindu-şi unde ascunsese banii – puţin probabil să-i mai vadă vreodată. Uciderea prematură a ostaticului fusese o prostie, dar nu ceva neaşteptat. Era unul dintre cei care voiau să-şi exprime puritatea ideologică şi hotărârea, de parcă i-ar fi păsat cuiva azi de aşa ceva. Popov mormăi nemulţumit şi-şi aprinse un trabuc, sprijinindu-se de zidul altei bănci ca să se relaxeze şi ca să urmărească evenimentele. Avea pălăria pe cap şi gulerul ridicat, o apărare evidentă împotriva frigului serii tot mai pătrunzător, dar şi pentru ascunderea figurii. Întotdeauna trebuia să fii prudent – lucru pierdut din vedere de Ernst Model şi de cei trei *Kameraden* ai lui.

Doctorul Bellow termină analiza conversaţiilor telefonice înregistrate şi a lucrurilor cunoscute despre Ernst Johannes Model. Omul era un sociopat cu o tendinţă evidentă spre violenţă, suspectat de şapte crime comise chiar de el, precum şi de alte câteva în compania altora. Mai erau acolo Guttenach, un individ mai puţin

proeminent, dar de aceeaşi speţă, plus alţi doi, necunoscuţi. Richter, evadatul, le spusese, fără să-i surprindă, că Model lichidase el însuşi prima victimă, împuşcând-o în spate de aproape, după care îi ordonase lui Richter să o târască afară. Şi crima şi demonstraţia în faţa poliţiei fuseseră nişte paşi greşiţi şi se potriveau cu un profil psihic îngrijorător. Bellow deschise radioemiţătorul.

— Bellow către Chavez.

— Da, domnule doctor, aici Ding.

— Am un profil preliminar al subiecţilor.

— Îl ascultaţi? se adresă el echipei.

Urmă imediat o serie de răspunsuri suprapuse: „Da, Ding", „Înţeles, şefu'" *„Ja" ş*i tot restul.

— Bine, domnule doctor, spuneţi, ordonă Chavez.

— Mai întâi, e vorba de o operaţiune prost planificată. Se potriveşte cu profilul liderului: Ernst Model, de naţionalitate germană, vârsta patruzeci şi unu de ani, fost membru al organizaţiei Baader-Meinhof. Are o tendinţă spre impetuozitate şi trece rapid la violenţă când este încolţit sau frustrat. Dacă ameninţă că va omorî pe cineva, trebuie să ştim că nu glumeşte. Actuala lui stare mintală este foarte, repet, *foarte* periculoasă. Ştie că operaţiunea este ratată. Ştie că probabilitatea unui succes este foarte mică. Singurele lui atuuri sunt ostaticii. Îi va trata ca pe nişte atuuri de care se poate dispensa. Nu vă aşteptaţi să apară în acest caz Sindromul Stockholm. Model e prea sociopat pentru aşa ceva. Nu cred că negocierile ne-ar ajuta la ceva. Cred că soluţia problemei constă într-un asalt în seara asta sau mâine.

— Altceva? întrebă Chavez.

— Deocamdată, nimic, răspunse doctorul Bellow. Voi urmări evoluţiile ulterioare, împreună cu poliţiştii locali.

Noonan îşi alesese pe îndelete uneltele potrivite, iar acum se târa pe lângă zidul exterior al băncii, sub nivelul ferestrelor. La fiecare dintre ele îşi iţea cu mare atenţie capul, spre a vedea dacă nu cumva draperiile dinăuntru erau trase şi-i dădeau posibilitatea să arunce o privire înăuntru. La a doua chiar reuşi. Acolo, Noonan fixă un adevărat sistem de vizionare. Acesta consta într-o lentilă cam de forma unui cap de cobră, dar cu un diametru de doar câţiva milimetri, legată cu un cablu din fibre optice de o cameră de luat vederi pe care o avea după colţ, într-o geantă. Mai fixă una la colţul inferior al uşii de sticlă a băncii, după care se întoarse, târându-se până într-un loc în care se putea ridica în picioare. După aceasta, ocoli întregul cvartal, pentru a repeta procedura venind dinspre celălalt colţ al clădirii. Acolo fu în măsură să plaseze trei sisteme-spion, dintre care unul la uşă, iar două la ferestrele ale căror perdele erau puţin mai scurte decât ar fi trebuit să fie. De asemenea, plasă şi microfoane, pentru a recepţiona orice

sunet. Aceste ferestre groase de sticlă ar trebui să rezoneze bine, gândea el, deşi asta s-ar fi aplicat şi sunetelor venite din exterior, nu numai celor interioare.

Între timp, echipele de la televiziunile elveţiene discutau cu ofiţerul de poliţie însărcinat cu cazul, care îşi petrecuse o grămadă de timp spunând cât de serioşi erau teroriştii pentru că fusese atenţionat de doctorul Bellow să vorbească de ei cu respect. Probabil că aceştia se uitau la un televizor înăuntru şi-şi consolidau moralul, ceea ce era în favoarea echipei, cel puţin pentru moment. În orice caz, teroriştii nu avură nici o imagine cu activitatea din afara băncii a lui Tim Noonan.

— În regulă, spuse omul de la Tehnic de la postul lui de pe un trotuar.

Toate ecranele erau pornite şi aveau imagini. Nu arătau mare lucru. Mărimea lentilelor nu permitea o luminozitate prea mare, în ciuda programului de prelucrare a imaginii pe computer.

— Aici e unul… uite încă unul.

Erau plasate la maximum zece metri de faţada clădirii. Restul oamenilor vizibili stăteau pe podeaua de marmură albă, în centru, pentru a fi mai uşor supravegheaţi.

— Individul a zis patru, corect?

— Da, răspunse Chavez. Dar nu a spus şi câţi ostatici, oricum, nu ştim precis.

— Uite încă un băiat rău, între ghişee. Hm, se părea că goleşte sertarele de bani într-un fel de sacoşă. Crezi că au făcut o vizită şi la seif?

— Eddie? întrebă Ding, întorcându-se.

— Lăcomie, fu de acord Price. De ce nu, la urma urmei? Doar e o bancă.

— Am planurile clădirii, iată-le, spuse Noonan, transferând imaginea pe ecranul calculatorului.

— Ghişee, seiful, toalete, arăta Price cu degetul pe ecran. Uşa din spate. Pare destul de simplu. Accesul spre etajele superioare cum se face?

— Pe aici, arătă Noonan. De fapt, se face prin afara băncii, dar le sunt accesibile scările astea, care duc spre o ieşire separată la aleea din spate.

— Tavanul din ce e construit? întrebă Chavez.

— O şapă de beton armat de patruzeci de centimetri grosime. Solidă-beton, ca să zic aşa. La fel ca şi pereţii şi podeaua. Clădirea asta e făcută să ţină.

Deci nu se punea problema unei intrări forţate prin aruncarea în aer a pereţilor, podelei sau tavanului.

— Păi intrăm pe uşa din spate, pe cea din faţă şi gata. Asta ar însemna că al patrulea terorist este la uşa din spate.

Chavez intră iar în emisie:

— Chavez pentru Rifle 2-2.

— *Ja*, aici Weber.

— Dieter, se vede în spate vreo fereastră, vreo găurică în uşă, ceva?

— Negativ. Se pare că este o uşă masivă de oţel, fără vreo deschidere vizibilă, spuse lunetistul, după parcurgerea ţintei cu luneta vizorului, timp în care nu văzuse decât oţel vopsit în negru.

— Eddie, aruncăm uşa din spate în aer cu Primacord şi intră trei oameni. După o secundă, aruncăm în aer şi uşile de sticlă din faţă, aruncăm *flash-bang-uri* şi intrăm când ei se uită în direcţia opusă. Intrăm prin uşa din faţă doi şi apoi vin alţi doi. Tu şi cu mine ţinem stânga. Louis şi George ţin dreapta.

— Poartă veste antiglonţ?

— Herr Richter nu şi-a dat seama, răspunse Noonan. De aici nu se vede nimic. Dar, oricum, nu au nici un fel de căşti de protecţie.

Aveau să tragă în cap, de la zece metri, o distanţă uşoară pentru armele lor H&K.

— Corect, fu de acord Price. Cine conduce echipa de atac din spate?

— Cred că Scotty. Paddy pune explozibilele.

Connolly era cel mai bun om din echipă la aşa ceva, o ştiau amândoi. Îşi impuse să nu uite ceva important, anume că nu constituise nişte subgrupe ferme. Până în momentul acela, toţi oamenii erau la fel de specializaţi. Avea de gând să schimbe asta îndată ce se întorceau la Hereford.

— Vega?

— Oso e cu acoperirea, dar nu cred că va fi nevoie de el în acţiunea asta.

Julio Vega se ocupa de mitraliera lor grea, un M-60 de 7,62 mm cu ţintire laser, pentru situaţiile cu adevărat serioase. Dar nu era nevoie de ea şi nici nu avea să fie. Afară de cazul că se isca un haos de nedescris.

— Noonan, trimite-i lui Scotty imaginea asta.

— ’nţeles.

Noonan mişcă mouse-ul şi începu să transmită totul către diversele computere ale echipei.

— Acum se pune problema momentului când o să acţionăm, spuse Ding, uitându-se la ceas. Trebuia vorbit iar cu doctorul.

— Da, domnule.

Bellow îşi petrecuse timpul cu Herr Richter. Cu ajutorul a trei injecţii, acesta se calmase binişor. Până şi engleza lui se îmbunătăţise vizibil. Când se arătară Chavez şi Price, Bellow repeta a şasea oară

mersul evenimentelor.

— Avea ochii albaştri ca gheaţa. Ca gheaţa, repetă Richter. Nu e om ca toţi oamenii. Ar trebui să fie într-o cuşcă, cu animalele de la Grădina Zoologică.

Şi omul de afaceri ridică involuntar din umeri.

— Avea vreun accent? întrebă Price.

— Amestecat. Ceva de Hamburg, dar şi ceva bavarez. Ceilalţi au toţi un accent bavarez.

— Ding, Bundes Kriminal Amt va considera foarte folositoare detaliile astea, observă Price.

BKA era corespondentul german al FBI-ului.

— Ce-ar fi să cerem poliţiei locale să caute în zonă o maşină cu număr german de Bavaria? Poate că există un şofer care îi aşteaptă.

— Bună idee.

Chavez porni în fugă spre poliţiştii elveţieni, al căror şef îşi luă pe loc radioul. Poate că e o pistă falsă, îşi zise Chavez, dar nu ai cum să ştii dacă n-ai încercat-o. Trebuia să fi venit în zonă cumva. O altă lecţie pentru viitor: în toate misiunile, se vor căuta vehiculele teroriştilor.

I se alătură Roebling, cu telefonul lui celular.

— E momentul să vorbim din nou cu ei, spuse el.

— Tim, vino la punctul de comandă, ordonă Chavez prin radio.

Noonan fu acolo în mai puţin de un minut. Chavez arătă spre telefonul lui Roebling. Noonan îl luă în mână, scoase capacul din spate şi-i ataşă un circuit imprimat verde, de care atârna un fir subţire. Apoi scoase un telefon celular dintr-un buzunar de la pantaloni şi i-l înmână lui Chavez.

— Poftim. O să auzi tot ce se vorbeşte.

— Ceva evenimente în interior?

— Se plimbă mai mult, erau puţin cam agitaţi. Doi dintre ei vorbeau acum câteva minute faţă în faţă. Nu păreau deloc fericiţi, dacă e să mă iau după gestica lor.

— Bun. Toată lumea e gata să intrăm peste ei?

— Dar detectorii audio?

Tehnicianul lor clătină din cap.

— Prea mult zgomot de fond. Clădirea are un sistem de încălzire cu petrol şi apă caldă, foarte zgomotos. Mi-a nenorocit microfoanele de la ferestre. N-am obţinut nimic folositor, Ding.

— Bine, ţine-ne la curent.

— Normal, spuse Noonan şi se întoarse la aparatura lui.

— Eddie?

— Dac-ar fi să aleg, aş zice să dăm buzna peste ei undeva înainte de ivirea zorilor. Prietenul nostru îşi va pierde curând controlul.

— Domnule doctor? întrebă Ding.

— Foarte probabil, fu de acord Bellow, înclinând din cap, notându-şi în minte şi experienţa practică a lui Price.

Chavez se încruntă la vederea interiorului. Experienţa îi spunea să nu atace cu prea mare entuziasm această clădire, înăuntru se aflau douăzeci, poate treizeci de oameni, iar în imediata lor vecinătate se găseau trei indivizi cu arme automate. Dacă unul singur dintre aceştia ceda psihic şi se apuca să apese pe trăgaciul automatului lui cehesc, o grămadă de oameni nu mai ajungeau acasă, la neveste şi copii. Chavez nu simţea pentru prima oară responsabilitatea comandantului, dar povara era mereu la fel de mare, pentru că o acţiune ratată ducea la pierderi ireparabile.

— Chavez, se auzi glasul doctorului Bellow.

— Da, domnule doctor, spuse Ding, îndreptându-se spre el şi lăsându-l pe Price la comandă.

— Model a devenit tot mai agresiv. Spune că o să omoare un ostatic peste o jumătate de oră, dacă nu-i dau o maşină să-i ducă la un heliport aflat în apropiere şi de acolo să-l ducă la aeroport. După aceea, omoară un ostatic la fiecare cincisprezece minute. Zice că are destui ca să dureze câteva ore. Acum citeşte o listă cu persoanele importante. Un profesor de chirurgie la facultatea locală, un poliţist aflat în afara serviciului, un avocat important... se pare că omul nu glumeşte, Ding. Mai are treizeci de minute, adică îl împuşcă pe primul la opt şi treizeci.

— Poliţiştii ce-i spun?

— Exact ce le-am indicat eu. Că e nevoie de timp ca să se facă toate aranjamentele, că să ne dea un ostatic sau doi, ca să arate un semn de bunăvoinţă. Dar n-a făcut altceva decât să repete ameninţarea pentru ora opt şi jumătate. Ernst a devenit puţin cam irascibil.

— E serios? întrebă Chavez.

— Da, pare foarte serios. Îşi pierde controlul, e foarte supărat pentru mersul lucrurilor. La ora asta, abia mai gândeşte. Nu glumeşte cu împuşcatul ostaticilor. E ca un copil răsfăţat, care n-a găsit nimic sub pomul de Crăciun. Nimic nu-i poate stabiliza starea. Omul se simte foarte singur.

— Minunat.

Ding apăsă pe butonul de emisie. Decizia fusese luată de altcineva. Nu se mira.

— Echipa, aici e Chavez. Pe locuri. Repet, pe locuri.

Ştia la ce să se aştepte, fusese pregătit. O manevră inteligentă era să le furnizeze teroriştilor maşina. Ar fi fost prea mică pentru ostatici, iar băieţii răi puteau să fie doborâţi pe drum, cu focuri bine ţintite. Dar el avea doar doi lunetişti, iar gloanţele acestora ar fi trecut prin capetele teroriştilor şi ar mai fi putut ucide doi-trei oameni. Cu un

pistol-mitralieră sau un pistol ar fi fost aceeaşi poveste. Patru băieţi răi erau prea mulţi. Nu, trebuia să-şi ducă oamenii înăuntru, acum, cât timp ostaticii stăteau pe podea, sub linia de ţintă. Ticăloşii nu se gândiseră prea departe şi nu ceruseră hrană, în care el să fi pus droguri. Sau să fi fost destul de deştepţi încât să ştie de clasica pizza cu valium în ea?

Le trebuiră câteva minute. Chavez şi Price se târâră până la uşă, venind din stânga. Louis Loiselle şi George Tomlinson făcură acelaşi lucru venind din dreapta. În spate, Paddy Connolly lipi de cadrul uşii o doză dublă de Primacord, inseră detonatorul şi se îndepărtă, alăturându-li-se lui Scotty McTyler şi lui Hank Patterson.

— Echipa din spate este la posturi, raportă Scotty prin radio.

— Recepţionat. Echipa din faţă este la posturi, răspunse calm Chavez.

— Bine, Ding, se auzi vocea lui Noonan prin circuitul de comandă. TV-1 ne arată un tip care-i ameninţă pe ostaticii întinşi la podea cu o puşcă. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, e chiar prietenul nostru Ernst. Mai e unul în spatele lui şi un al treilea în dreapta, lângă al doilea birou de lemn. Staţi puţin, e la telefon. Da, vorbeşte cu poliţiştii şi spune că e pe cale să aleagă un ostatic pe care să-l împuşte şi că mai înainte o să le anunţe numele. Frumos din partea lui, adăugă Noonan.

— În regulă, oameni buni, mergem exact ca la exerciţii, îşi anunţă Ding trupa. De data asta, liber la arme. La posturi!

Se uită după Loiselle şi Tomlinson. Într-adevăr, cei doi schimbară o privire şi se sincronizară. Louis era deschizătorul, iar George avea să-l urmeze. La fel trebuia să facă şi Chavez, lăsându-l pe Price să conducă, urmat în apropiere de comandant.

— Ding, tocmai a înhăţat un tip şi l-a ridicat în picioare – acum e iar la telefon, vrea să-i facă felul mai întâi doctorului, profesorul Mario Donatello. Bun, îl am pe camera doi, l-a ridicat pe tip în picioare. Cred că a venit vremea să-i dăm bice, trase concluzia Noonan.

— Sunteţi gata? Echipa din spate, confirmaţi.

— Aici totul e gata, răspunse Connolly prin radio.

Chavez îi vedea pe Loiselle şi Tomlinson. Ambii îi făcură un semn scurt din cap şi îşi fixară mâinile pe câte un MP-10.

— Chavez către echipă, gata de acţiune. Atenţie! Atenţie! Paddy, dă-i drumul! ordonă el cu voce tare.

Tot ce mai avea de făcut era să aştepte crispat momentul exploziei.

Secunda care urmă parcă dură ore întregi. Masa cădirii se afla între ei şi explozie. Exact aşa se simţi, ca o bubuitură înfundată într-un bloc masiv, care zgudui lumea întreagă. Îndată ce auziră detunătura, Price şi Loiselle îşi plasară grenadele *flash-bang* pe pragul de alamă al uşii şi apăsară pe declanşatoare. Uşile de sticlă se dezintegrară instantaneu în mii de fragmente care zburară în holul placat cu granit

şi marmură din faţa băncii, însoţite de un alb orbitor şi de un zgomot de sfârşit de lume. Price, deja în cadrul uşii, zvâcni ca o săgeată înăuntru, cu Chavez imediat în spatele lui. După ce trecu de uşă, Chavez se aruncă în stânga.

Îl văzură imediat pe Ernst Model, cu ţeava armei lipită de spatele doctorului Donatello. La auzul primei explozii, întorsese capul spre spatele camerei. Conform planificării, cea de-a doua explozie, cu imensa cantitate de lumină generată de praful de magneziu şi cu zgomotul intens, îl dezorientase. Doctorul captiv reacţionase şi el, aruncându-se la pământ, aşa cum era, cu mâinile la ceafă, oferindu-le atacatorilor o bine venită linie de ţintă. Price îşi ridică arma M-10 şi ţinti, apăsând pe trăgaci şi lansând spre centrul figurii lui Ernst Model o rafală scurtă de trei gloanţe.

Imediat după el, Chavez descoperi un alt om înarmat, aflat în picioare şi scuturând din cap, parcă vrând să se dezmeticească. Se uita în altă parte, dar încă avea arma în mână şi, oricum, regulile erau reguli. Chavez îi împănă capul cu două gloanţe şi acestuia. În raport cu zgomotul *flash-bang*-urilor, focurile cu amortizor ale atacatorilor nu contau deloc. Chavez îndreptă arma spre dreapta, dar al treilea terorist se afla deja la pământ; ceea ce cu două secunde în urmă fusese un cap zăcea acum într-o baltă de sânge.

— Aici, liber! strigă Chavez.

— Liber! Liber! se auziră şi ceilalţi.

Loiselle se repezi spre spatele clădirii, cu Tomlinson pe urmele sale. Înainte ca ei să ajungă, în sală apărură McTyler şi Patterson, cu feţele vopsite în negru şi cu armele îndreptate spre tavan.

— Liber!

Chavez se deplasă mai departe, spre ghişee, sărind peste bariera de fier care-i ţinea la distanţă pe clienţi când aşteptau. Nimeni.

— Aici tot liber! Asiguraţi zona!

Unul dintre ostatici încercă să se ridice, dar fu împins înapoi la podea de George Tomlinson. Membrii echipei îi percheziţionară unul câte unul, cu armele întoarse spre ei – nu puteai şti care era băiat bun şi care băiat rău. În bancă începuseră deja să intre poliţiştii elveţieni. Ostaticii percheziţionaţi fură împinşi în direcţia poliţiştilor – oameni şocaţi, uluiţi, încă dezorientaţi de cele întâmplate, unii dintre ei sângerând la cap sau la urechi, din cauza *flash-bang*-urilor şi a cioburilor de sticlă.

Loiselle şi Tomlinson culeseră armele scăpate pe jos de victimele lor, scoaseră gloanţele din ele, după care şi le agăţară de umeri. Abia atunci şi doar treptat începură şi ei să se relaxeze.

— Cum e cu uşa din spate? îl întrebă Ding pe Paddy Connolly.

— Hai să vezi, sugeră fostul soldat SAS, conducându-l pe Ding în holul din spate.

Acolo dădură cu ochii de o chisăliţă însângerată. Probabil că subiectul ţinuse capul pe uşă. Părea o explicaţie logică, pentru că nu se vedea nici un cap la prima aruncătură de ochi, ci doar un umăr, care fusese aruncat departe, într-un intrând. De mâna rămasă atârna încă arma cehească M-58. Încărcătura dublă de Primacord fusese puternică… dar Ding nu o considera deloc prea mare. Uşa de oţel şi cadrul zdravăn din acelaşi material impuseseră această soluţie.

— Bun, Paddy, bine lucrat.

— Mulţumesc, domnule.

Urmă zâmbetul clasic al profesionistului care îşi făcuse bine şi temeinic treaba.

La ieşire, ostaticii fură întâmpinaţi cu urale de către asistenţă. Deci, îşi zise Popov, bravii terorişti angajaţi de mine sunt pe cale să ajungă oale şi ulcele. Până aici, nici o surpriză. Echipa antitero a elveţienilor îşi făcuse bine treaba, aşa cum te şi aşteptai de la poliţiştii elveţieni. Uite, unul dintre ei ieşise să-şi aprindă o pipă. Un elveţian autentic! îşi mai zise Popov. Probabil că nărodul urca pe munţi de plăcere. Poate că era chiar liderul. Lângă el apăru unul dintre ostatici.

— *Danke schon, danke schon!* îi spuse directorul băncii lui Eddie Pierce.

— *Bitte sehr, Herr Direktor,* îi răspunse englezul, epuizând instantaneu tot ceea ce ştia în germană.

Pierce îi arătă directorului locul în care fuseseră trimişi ostaticii. Probabil că aceştia aveau cea mai mare nevoie de un closet, îşi zise el, în vreme ce ieşea din clădire şi Chavez.

— Cum a mers, Eddie?

— Destul de bine, pot zice, spuse Pierce, după o pufăitură din pipă. De fapt, o treabă uşoară. S-au purtat ca nişte amărăşteni.

Şi Pierce mai trase un fum din pipă. Membrii IRA erau mult mai tari decât aceşti nemţi nefericiţi.

Ding nu-l mai întrebă ce însemna „amărăşteni”. Nici măcar dacă era un termen potrivit Odată făcut acest pas, îşi scoase telefonul celular şi trecu pe formarea rapidă.

— Clark.

— Chavez. Ai văzut totul la TV, domnule C?

— Tocmai dau reluarea, Domingo.

— I-am doborât pe toţi patru. Nici un ostatic nu a fost rănit, în afară de cei pe care îi omorâseră deja. Echipa nu are pierderi. Ia zi, şefu’, ce facem acum?

— Zburaţi întins spre casă, la şedinţa de analiză, ce altceva, băiete? Aici Six, terminat.

— Bine lucrat, spuse maiorul Peter Covington.

La televizor era prezentată echipa care tocmai îşi strângea echipamentul. Asta dură cam treizeci de minute, după care băieţii dispărură după colţ.

— Chavez al tău părea să ştie ceva meserie. E foarte bine că primul test a fost uşor. Sporeşte încrederea.

Se uitară din nou la imaginea generată pe ecranul computerului, pusă la dispoziţie de Noonan prin sistemul de telefonie celulară. Covington prezisese modul în care urma să aibă loc atacul şi nu greşise.

— E vreun obicei de care ar trebui să ştiu şi eu? întrebă John, în sfârşit liniştit – teribilă uşurare – că nu existaseră pierderi inutile.

— Îi ducem la club şi le facem cinste cu nişte bere, evident.

Covington era surprins că Clark nu ştia atâta lucru.

Popov se afla în maşină, încercând să se orienteze pe străzile Bernei, înainte ca vehiculele poliţiei să blocheze tot traficul, la întoarcerea la secţii. Aici la stânga… două semafoare, dreapta, apoi prin piaţă… Gata! Excelent, găsi chiar şi un loc de parcare. Ieşi din Audiul închiriat chiar vizavi de casa conspirativă stabilită de Model. Deblocarea încuietorii era o joacă de copil pentru el. Apoi, pe scări în sus, spre camera din spate.

— *Wer sind sie?* se auzi o voce.

— Dimitri, răspunse sincer Popov, cu o mână în buzunarul hainei. Te-ai uitat la televizor?

— Da. Ce n-a mers? întrebă vocea cu un puternic accent german.

— N-are importanţa. E timpul să plecăm, tânărul meu prieten.

— Dar prietenii mei…

— Sunt morţi şi nu ai cum să-i mai salvezi.

Îl zări prin semiîntuneric pe băiat. Douăzeci de ani şi prieten credincios al nebunului sărit de pe fix numit Ernst Model. Să fi fost o relaţie homosexuală? Dacă da, pentru Popov lucrurile ar fi stat mai bine, pentru că nu avea nici o milă pentru oamenii de felul ăsta.

— Hai, ia-ţi lucrurile. Trebuie să plecăm foarte repede.

Da, acolo era. Geanta din piele, plină cu mărci germane. Băiatul – cum îl chema? – parcă Fabian nu-ştiu-cum, se întoarse cu spatele ca să-şi ia hanoracul numit de germani *Joppe.* Nu apucă să se întoarcă spre Popov, care puse ca un profesionist amortizorul la pistol, îl ridică şi trase de la trei metri, o dată, apoi încă o dată, inutil. După ce se asigură că băiatul murise, ridică geanta, o deschise, îi controlă conţinutul şi apoi ieşi, traversă strada şi merse cu maşina până la hotelul lui din centru. Avea la prânz un zbor spre New York. Dar mai înainte trebuia să deschidă un cont bancar într-un oraş extrem de bine dotat pentru asta.

Pe drumul de întoarcere, echipa fu foarte tăcută. Prinseseră ultimul zbor spre Anglia, de data asta, la Heathrow, nu la Gatwick. Chavez îşi permise să bea un pahar cu vin alb, stând tot lângă doctorul Bellow, care făcea acelaşi lucru.

— Ia zi, domnule doctor, cum a fost?

— De ce nu-mi spui tu, domnule Chavez? răspunse Bellow.

— În ce mă priveşte, stresul se duce văzând cu ochii. Nu mai tremur, răspunse Ding, surprins şi el de faptul că degetele îi rămăseseră nemişcate.

— Tremuratul este perfect normal: se eliberează stresul. Corpul are probleme să se elibereze de stres şi să revină la normal. Dar antrenamentul atenuează toate astea. La fel şi o duşcă, observă doctorul, sorbind din paharul de vin, oferit de francezi.

— Există ceva ce ar fi trebuit făcut altfel?

— Nu cred. Poate că, dacă am fi fost chemaţi mai devreme, am fi putut să împiedicăm sau cel puţin să amânăm asasinarea primului ostatic, dar asta nu depinde niciodată de noi.

Bellow ridică din umeri şi continuă:

— Nu, sunt doar curios care au fost motivaţiile teroriştilor în cazul ăsta.

— Cum adică?

— Au acţionat ca şi cum ar fi fost mânaţi de o ideologie, dar cererile lor nu au fost de tip ideologic. Înţeleg că între timp au jefuit şi banca.

— Corect.

El şi Loiselle văzuseră pe podeaua băncii o geantă de pânză de sac, plină-ochi cu hârtii, probabil vreo zece kilograme de bani. Lui Chavez i se părea o metodă ciudată de a număra banii, dar altă măsură nu avea. Poliţia elveţiană avea să stabilească mai precis sumele. Toate problemele ulterioare erau treaba Informaţiilor, supervizate de Bill Tawney.

— Şi-atunci, au fost nişte simpli tâlhari?

— Nu e sigur.

Bellow îşi termină vinul din paharul pe care-l ţinu ridicat, pentru ca stewardesa să observe că vrea să i-l umple din nou.

— Deocamdată, pentru mine cazul ăsta nu are nici o noimă, dar nu este un lucru neobişnuit. Model nu a fost un terorist prea bun. Prea mult spectacol, prea puţine fapte. Planificare proastă, execuţie mizerabila.

— Un ticălos, un nenorocit, se auzi concluzia lui Chavez.

— O personalitate sociopată, mai mult un criminal decât terorist. Ăia pe bune, teroriştii adevăraţi, sunt mult mai calculaţi.

— Ce dracu' înţelegi prin „bun terorist"?

— Un tip profesionist, care îşi face meseria şi ucide oameni ca să-şi

exprime nişte opinii politice… e aproape ca la publicitate. Ei servesc un scop mai mare, cel puţin asta au în cap. Indivizii cred în ceva, dar nu sunt nişte puşti de la şcoala de popi, ci mai degrabă un fel de adulţi care studiază serios o Biblie. Ciudată similitudine, bănuiesc, dar e cea mai bună care-mi trece prin minte la ora asta. Lungă zi, domnule Chavez, încheie doctorul Bellow, în vreme ce stewardesa îi mai umplea o dată paharul.

Ding se uită la ceas.

— Aşa e, domnule doctor.

Următorul sfat nu mai era nevoie să i-l dea doctorul. Chavez ştia că avea nevoie de somn. Apăsă pe butonul prin care se lăsa spătarul fotoliului. În două minute, nu mai ştiu de el.

4
ADA

Chavez şi cea mai mare parte a Echipei-2 se treziră chiar în clipa în care avionul atingea pista la Heathrow. Transportul până la poartă li se păru o veşnicie. Acolo fură preluaţi de poliţie, care îi escortă până la un heliport, de unde zburară înapoi la Hereford. În drum spre terminal, Chavez apucă să vadă un titlu de tabloid, care spunea că poliţia elveţiană reuşise să rezolve un incident terorist la Banca Comercială din Berna. Era destul de neplăcut să vezi că alţii culegeau laudele de pe urma muncii tale, dar îşi aminti repede că asta era menirea lui Rainbow Six. Probabil că vor primi scrisoare de mulţumiri din partea guvernului elveţian, scrisoare care o să fie îngropată într-o arhivă secretă. Cele două elicoptere militare aterizară la heliportul de la Hereford. Era trecut de 23.00, iar oamenii erau cu toţii obosiţi după o zi care începuse cu obişnuitul antrenament şi se terminase cu stresul unei acţiuni reale.

Dar nu aveau să se odihnească. Intrând în clădire, descoperiră toate scaunele rotative aşezate în cerc. Într-o parte a camerei se afla un ecran TV mare. Acolo îi aşteptau Clark, Stanley şi Covington. Era vremea pentru Analiza După Acţiune, pe scurt ADA.

— În regulă, oameni buni, zise Clark, în vreme ce băieţii se aşezau pe scaune. Bună treabă. Toţi băieţii răi s-au dus, toţi băieţii buni au rămas nevătămaţi. Dar ia să vedem, unde am greşit?

Paddy Connolly se ridică în picioare.

— Am folosit prea mult explozibil la uşa din spate. Dacă dincolo de ea s-ar fi aflat vreun ostatic, ar fi fost omorât, declară onest sergentul. Am presupus că era un cadru mai solid decât a fost cazul, spuse el, ridicând din umeri. Nu ştiu cum aş putea corecta chestia asta.

John căzu pe gânduri. Connolly avea o criză de sinceritate, semn sigur că era un profesionist. Clătină din cap.

— Nici eu nu ştiu. Altceva?

Următorul care luă cuvântul fu Tomlinson, care nu se ridică în picioare.

— Domnule, cred că e necesar să punem la punct o metodă mai bună pentru folosirea *flash-bang*-urilor. Când am trecut de uşa aia, n-am văzut şi n-am auzit nimic. Noroc că Louis a tras primul, eu nu sunt sigur că aş fi făcut-o.

— Dar înăuntru?

— Grenadele au lucrat bine asupra subiecţilor. Cel pe care l-am văzut eu, spuse Tomlinson, era scos de tot din luptă.

— Oare am fi putut să-l capturăm viu? întrebă Clark numai pentru că era de datoria lui să întrebe.

— Nu, *mon general,* se auzi vocea energică a sergentului Louis Loiselle. Avea arma în mână şi o ţinea îndreptată spre ostatici. Nu ai cum să discuţi, cu o armă în mâna unui terorist. Trebuie să porneşti de la presupunerea că are o armă de rezervă, aceasta fiind de obicei o grenadă cu fragmentare. Cele trei gloanţe plasate în capul ţintei au fost în conformitate cu politica stabilită pentru Rainbow.

— De acord. Louis, tu cum ai făcut cu grenadele *flash-bang?* Ai fost mai aproape de ele decât George.

— Eu sunt însurat, răspunse francezul zâmbind. Nevastă-mea strigă la mine tot timpul. Lăsând gluma la o parte, spuse el după ce chicotelile obosite încetară, am acoperit o ureche cu o mână, iar pe cealaltă am apăsat-o de umăr. Şi am închis ochii. De asemenea, am controlat şi detonarea, adăugă el.

Spre deosebire de Tomlinson şi de ceilalţi, el putea să anticipeze momentul apariţiei zgomotului şi fulgerului. Era un avantaj aparent minor, dar decisiv.

— Alte probleme cu intrarea? întrebă John.

— Cele obişnuite, spuse Price. O grămadă de cioburi pe podea, poţi să aluneci. Ce-ar fi să avem tălpile de la bocanci ceva mai moi? Am putea să mergem mai repede.

Clark înclină din cap şi-l văzu pe Stanley notând ceva.

— Probleme cu tragerea?

— Nu, răspunse Chavez. Interiorul era iluminat, aşa că nu am avut nevoie de NVG-uri. Băieţii răi erau în picioare şi au oferit o ţintă perfectă. Tirul a fost uşor.

Price şi Loiselle dădură aprobator din cap.

— Lunetiştii? continuă Clark.

— De pe stinghia aia unde am stat, n-am văzut nimic, răspunse Johnston.

— Nici eu nu am văzut, spuse şi Weber, într-o engleză hipercorectă.

— Ding, l-ai trimis înainte pe Price. De ce?

Întrebarea fusese pusă de Stanley.

— Eddie trage mai bine şi are mai multă experienţă. Am în el ceva mai multă încredere decât am în mine însumi… deocamdată, se grăbi să adauge Chavez. Una peste alta, misiunea mi s-a părut simplă. Toţi ştiam cum e dispus interiorul, aşa că a fost uşor. Am împărţit obiectivul în trei zone de responsabilitate. Pe două dintre ele le-am văzut. În cea de-a treia se găsea un singur subiect – a fost o simplă speculaţie, dar datele o susţineau. A trebuit să intervenim repede, pentru că subiectul principal, Model, era pe punctul de a ucide un ostatic. Am considerat că n-am voie să-l las să facă asta, termină Chavez.

— Vrea cineva să comenteze? întrebă John grupul.

— Vor exista situaţii în care va trebui să lăsaţi un terorist să omoare un ostatic, spuse grav doctorul Bellow. Nu va fi plăcut, dar uneori va fi necesar.

— Bine, domnule doctor. Alte observaţii?

— John, trebuie să urmărim ancheta poliţiei în cazul ăsta. Au fost terorişti sau spărgători? Nu ştim încă. Cred că trebuie să aflăm. Nu am fost în măsură să începem nici un fel de negocieri. Poate că în cazul ăsta nu are importanţă, dar pe viitor ar putea să aibă. Avem nevoie de mai mulţi translatori. Cunoştinţele mele lingvistice nu se ridică la nivelul cerinţelor. Am nevoie de translatori care să vorbească „pe limba mea", cu nuanţe şi tot tacâmul.

Clark îl văzu pe Stanley făcând încă o însemnare. Apoi se uită la ceas.

— Bun. Trecem în revistă benzile video mâine dimineaţă. Deocamdată, vă felicit pentru operaţiune. Liber.

Echipa-2 ieşi, într-o noapte care începuse să fie ceţoasă. Unii îşi aruncară privirea în direcţia Clubului Subofiţerilor, dar nici unul nu se duse într-acolo. Chavez o luă spre casă. Deschizând uşa, o văzu pe Patsy în faţa televizorului.

— Bună seara, iubita mea, îi spuse Ding soţiei.

— Eşti bine?

Chavez reuşi să schiţeze un zâmbet, ridicând mâinile şi întorcându-se.

— Nu am găuri şi nici zgârieturi pe nicăieri.

— Tu ai fost la televizor în Elveţia, aşa-i?

— Ştii că n-am voie să spun nimic.

— Ding, de la doisprezece ani ştiu cu ce se ocupă tata, îl puse la punct Patricia Chavez, doctor în medicină. Ştiu tot ce ştii şi tu, domnule agent secret.

Nu avea nici un rost să păstreze secretul.

— Ei bine, Patsy, da, am fost eu şi echipa mea.

— Cine au fost băieţii răi?

— Posibil terorişti, posibil spărgători de bănci. Nu e sigur, spuse Chavez, scoţându-şi cămaşa, în drum spre dormitor.

Patsy îl urmă în cameră.

— La TV a spus că au fost omorâţi toţi.

— Aşa-i.

Ding îşi scoase pantalonii şi-i atârnă în dulap.

— N-am avut de ales. Când am ajuns, erau pe cale să omoare un ostatic. Aşa că a trebuit să intrăm şi să-i oprim…

— Nu sunt sigură că-mi plac toate astea.

Chavez se uită la soţia lui.

— Eu sunt sigur că nu-mi plac. Aminteşte-ţi de individul ăla care a

venit la voi la facultate. Trebuia să i se amputeze piciorul, iar tu ai ajutat la operaţie. Nu ţi-a plăcut, nu?

— Nu, deloc.

Fusese vorba de un accident auto, iar piciorul fusese imposibil de salvat.

— Asta e viaţa, Patsy. Nu toate lucrurile pe care trebuie să le faci sunt plăcute.

Cu asta, Chavez se aşeză pe pat şi-şi scoase ciorapii şi maioul. *Auzi, domnule agent secret,* îşi spuse el. *Ce-ar fi să bei o votcă cu martini mixată, nu agitată? Filmele astea nu-l arată niciodată pe erou ducându-se la culcare. Dar cine vrea să... hm... după ce a omorât pe careva?* Merita să zâmbeşti ironic. Ding se lăsă pe spate. Bond, James Bond. Normal. Închizând ochii, văzu imediat imaginile din bancă, retrăind momentul, cu arma ridicată, linia de ochire a lui M-10 prin reticule, drept spre... cum dracu' se numea? Parcă Guttenach, nu? Îşi dădu seama că nu verificase. Să vezi căpăţâna omului aliniată cu reperele de pe armă, să apeşi pe trăgaci şi să trimiţi o rafală de trei, la fel de firesc cum ţi-ai trage fermoarul după un pipi... Totul rapid, liniştit de amortizorul armei. Şi buf, indiferent cine fusese ţinta, murise. El şi cei trei prieteni ai lui nu avuseseră şanse prea mari... de fapt, nu avuseseră nici o şansă.

Dar tipul pe care l-au omorât n-a avut nici el vreo şansă, îşi aminti Chavez. Un nefericit care se întâmplase să fie în bancă, poate că depusese nişte bani, poate că discuta cu vreun ofiţer pentru împrumuturi, sau poate că voia omul să se tundă şi scotea nişte mărunţiş. *Lasă compasiunea pentru omul ăla...* îşi spuse Ding. Dar doctorul pe care Model se pregătea să-l împuşte era acum acasă, cu nevasta şi familia, probabil ameţit de băutură sau poate de un sedativ. Nu era exclus să tremure încă şi să se gândească serios să facă mai multe vizite vreunui coleg psihiatru, care să-l ajute să scape de acest stres care nu voia să dispară. Şi probabil că se simţea îngrozitor. Dar ca să simţi ceva trebuie să fii viu. Omul era într-o stare mult, mult mai bună decât nevasta şi copiii adunaţi într-o casă de lângă Berna, plângând de mama focului că tati nu mai vine...

Da. E drept că luase o viaţă, dar o redase altcuiva. Cu asta, revăzu locul faptelor, amintindu-şi cum primul glonţ lovise capul ticălosului în faţa urechii şi cum ştiuse că omul era deja mort, chiar înainte ca următoarele două gloanţe să lovească, într-o zonă nu mai largă de cinci centimetri, zburându-i creierii la trei metri în direcţia opusă, în vreme ce corpul cădea ca un sac de cartofi. Arma omului căzuse la podea cu ţeava îndreptată în sus. Din fericire, nimeni nu fusese rănit, pentru că arma nu se descărcase, iar rănile de la cap nu cauzaseră strângerea spasmodică a trăgaciului. Acesta era un adevărat pericol, după cum aflase la antrenamente. Dar încă nu era satisfăcut. *E mai*

bine să-i prinzi vii şi să le storci creierii ca să afli ce ştiu, de ce au acţionat aşa. În felul ăsta poli afla lucruri pe care să le foloseşti data viitoare sau – cine ştie? – p*oţi să porneşti după individul care a dat ordinele şi să-l umpli de găuri calibrul zece.*

Misiunea nu fusese perfectă, Chavez era conştient de lucrul ăsta, dar dăduse ordinul să fie salvată o viaţă, iar viaţa aceea fusese salvată. *Şi cu asta,* decise el, *basta.* O clipă mai târziu, simţea salteaua mişcându-se. Soţia lui se întinsese lângă el. Întinse mâna spre mâna ei, care i-o trase imediat spre burtică. *Ia te uită, micul Chavez dă iar şuturi!* Asta, decise Ding, merită un sărut, pe care se întoarse să-l ofere.

Şi Popov stătea întins în pat, după ce dăduse pe gât patru votci mari, în vreme ce se uita la ştirile de la televiziunile locale, urmate de un editorial ditirambic la adresa eficienţei poliţiei locale. Încă nu era dezvăluită identitatea jefuitorilor. Aşa fusese relatată acţiunea, oarecum spre dezamăgirea lui Popov, deşi, luându-se la bani mărunţi, nu putu spune de ce era dezamăgit. Dăduse un semnal clar patronului că ştia ce face şi băgase în buzunar o sumă considerabilă. Încă vreo câteva spectacole de soiul ăsta şi avea să trăiască în Rusia ca un rege. Sau ca un prinţ în multe alte ţări. Acum putea să simtă şi el confortul pe care-l văzuse şi-l invidiase de atâtea ori, pe când era agent de teren al KGB-ului şi se minuna cum dracu' voia ţara lui să învingă nişte naţiuni care cheltuiau miliarde pe distracţii, în afara miliardelor pentru armament, totul fiind mai bun decât ceea ce producea ţara lui – cum altfel, decât dându-i lui misiunea să le afle secretele tehnologice? În ultimii ani ai Războiului Rece lucrase fiind conştient de toate astea şi ştiind cine avea să învingă şi cine avea să piardă.

Dar, pentru el, fuga în Vest nu fusese niciodată o opţiune. Ce rost avea să-ţi vinzi ţara pentru puţini bani şi pentru o slujbă obişnuită în Vest? Libertate? Ăsta era cuvântul pe care se prefăcea că-l zeifică Occidentul. Dar ce rost are să fii în stare să te învârţi pe unde pofteşti, dacă nu ai un automobil potrivit pentru aşa ceva? Sau bani pentru un hotel bun în care să dormi, odată ajuns unde vrei să ajungi? Sau bani să-ţi cumperi hrana şi băutura de care ai nevoie ca să te bucuri cu adevărat de viaţă? Nu. Prima lui ieşire în Vest ca ofiţer de teren, „ilegal", adică fără o acoperire diplomatică, fusese la Londra, unde îşi petrecuse o bună parte din timp numărând maşinile scumpe şi eficientele taxiuri negre pe care lumea le lua fiindu-i lene să meargă pe jos; el personal mersese cu „tubul", cu metroul, care era convenabil, discret şi ieftin. Dar „ieftin" era o calitate pe care n-o aprecia foarte tare. Nu, capitalismul avea virtutea singulară de a-i recompensa pe oamenii care avuseseră fie părinţii potriviţi, fie noroc

în afaceri. Îi recompensa cu lux, avantaje şi cu un confort pe care nu-l visaseră nici ţarii înşişi. Asta era ceea ce îşi dorise instantaneu Popov şi se întrebase mereu de atunci dacă-şi va putea permite vreodată aşa ceva. O maşină frumoasă şi scumpă – îşi dorise dintotdeauna un Mercedes – şi un apartament mare, în apropierea unor restaurante bune, plus bani ca să poată călători în locuri unde nisipul era cald, iar cerul albastru – cel mai potrivit cadru ca să atragi femeile la tine, cum probabil că făcuse Henry Ford. Ce rost avea să ai atâta putere, dacă nu aveai şi voinţa de a te folosi de ea?

Ei bine, îşi spuse Popov, *sunt mai aproape ca oricând de toate astea.* Tot ce trebuia era să mai pună la punct câteva afaceri ca asta din Berna. Dacă patronul lui era dispus să plătească atât de mulţi bani pentru nişte proşti – ce bine sună proverbul acela englezesc, că un prost şi banii lui se vor despărţi foarte repede! Iar Dimitri Arkadeevici nu era prost. Satisfăcut de acest gând, ridică telecomanda şi închise televizorul. A doua zi urmau trezirea, micul dejun, depozitul bancar, iar apoi un taxi până la aeroport şi zborul Swissair spre New York. Evident, la clasa I.

— Ce zici, Al? întrebă Clark peste marginea unei halbe de bere daneză.

Se aflau în cel mai îndepărtat colţ al sălii, la separeu.

— Chavez al tău e exact cum ni s-a spus. A fost inteligent din partea lui să-l lase pe Price să conducă. Nu e orgolios. Asta-mi place mult la un ofiţer tânăr. Timpii au fost bine calculaţi, împărţirea planului parterului a fost judicioasă, iar focurile pe care le-a tras au ajuns toate unde trebuia. La fel şi echipa. Cu atât mai bine că prima misiune a fost una uşoară. E clar că Model ăsta nu a fost chiar un savant.

— Mare ticălos!

Stanley confirmă.

— Corect. Teroriştii nemţi cam aşa sunt. Ar trebui să obţinem o scrisoare de mulţumiri de la BKA.

— Dar învăţămintele trase?

— Cel al doctorului Bellow a fost cel mai bun. Dacă vrem să ne implicăm în negocieri, ne trebuie translatori mai buni. Şi mai mulţi. Am să mă ocup de asta mâine. Century House ar trebui să aibă oamenii potriviţi. Da şi Noonan ăla…

— Este o achiziţie de ultimă oră. Era la serviciul tehnic al FBI-ului. L-au folosit pentru acelaşi lucru la Echipa de Salvare a Ostaticilor. Agent plin, ştie să tragă, are şi ceva experienţă în anchete, explică Clark. E foarte bine că l-am luat la noi.

— Excelentă amplasarea echipamentului de supraveghere video. M-am uitat deja la benzi. Nu sunt rele. Per total, John, nota maximă

pentru Echipa-2.

Şi Stanley salută, ridicându-şi cana de John Courage.

— Mă bucur să văd că totul merge bine, Al.

— Asta până data viitoare.

Se auzi un suspin lung.

— Da, aşa-i.

Clark ştia că cea mai mare parte, din succes se datora britanicilor. Se folosiseră de sistemele lor de susţinere, iar oamenii lor conduseseră practic asaltul, în proporţie de două treimi. Louis Loiselle era şi el foarte bun, exact cum afirmaseră francezii. Micuţul ăsta era în stare să tragă ca Dave Crockett, din orice poziţie şi era la fel de emotiv ca un bolovan. Ei bine şi francezii aveau experienţă în tratarea teroriştilor. Clark fusese pe vremuri pe teren cu câţiva oameni de-ai lor.

Deci misiunea putea fi bifată la reuşite. Rainbow îşi primise autentificarea. Şi o dată cu Rainbow şi Clark. Lucru pe care îl ştia şi el.

Societatea lui Cincinnatus deţinea o casă imensă pe Massachusetts Avenue, folosită frecvent pentru dineurile semioficiale, atât de importante pentru scena socială din Washington, unde li se permitea celor puternici să se apropie şi să-şi valideze statutul la un pahar şi la o bârfă. Noul preşedinte al ţării făcuse treaba asta puţin cam… dificilă, cu modul lui de a aborda conducerea ţării, dar nimeni în ţară nu putea să schimbe tradiţia, iar noua generaţie de congresmeni trebuia să afle cum funcţionează Washingtonul, nu? Evident, nu era diferit de alte locuri din America, iar pentru mulţi dintre ei adunările din această casă care fusese pe vremuri căminul unui mare bogătaş erau doar o versiune puţin amplificată a dineurilor de la cluburile în care învăţaseră regulile de comportament în societate.

Carol Brightling era una dintre persoanele din această nouă elită. Divorţată de mai bine de zece ani, niciodată recăsătorită, avea nu mai puţin de trei doctorate, la Harvard, CalTech şi University of Illinois, acoperind astfel ambele Coaste şi trei state importante, ceea ce în oraşul acesta trecea drept o mare realizare şi îi asigurase o atenţie instantanee, dacă nu şi o afecţiune automată, din partea a şase senatori şi a unui număr şi mai mare de congresmeni. Care aveau, cu toţii, câte un vot în diverse comitete.

— Ai auzit de ultima? o întrebă un senator începător de Illinois, cu un pahar de vin alb în mână.

— Nu, despre ce e vorba?

— Elveţia. Ori o chestie teroristă, ori jaful unei bănci. Poliţiştii elveţieni i-au doborât cum scrie la carte.

— Voi, cu puşcoacele voastre, observă dispreţuitoare Brightling.

— Dă bine la TV.

— Şi fotbalul dă bine la TV, remarcă Brightling cu un zâmbet maliţios.

— Adevărat. Oare de ce nu te susţine preşedintele pe tema încălzirii globale? întrebă senatorul, întrebându-se cum să-i înfrângă atitudinea.

— Ei bine, nu vrea să mă ajute. Preşedintele consideră că oamenii de ştiinţă trebuie să mai lucreze la problema asta.

— Iar tu ai altă părere.

— Sincer, nu. Cred că avem toată ştiinţa care ne trebuie. Datele sunt clare, de la început până la sfârşit. Dar preşedintele nu este convins şi nu vrea să ia măsuri care afectează economia, înainte să se asigure el în persoană. Trebuie să mai duc muncă de lămurire, îşi spuse ea în continuare.

— Şi eşti mulţumită?

— Eu îi înţeleg punctul de vedere, răspunse consilierul ştiinţific, surprinzându-l pe senatorul venit din teritoriul lui Lincoln.

Aşa deci, îşi zise el. Toată lumea de la Casa Albă îi cântă în strună preşedintelui. Numirea lui Carol Brightling la Casa Albă fusese o surpriză pentru toată lumea, pentru că se ştia că femeia avea o politică ştiinţifică diferită de cea a preşedintelui şi, în plus, era respectată în comunitatea ştiinţifică, datorită vederilor ei în materie de mediu. Fusese probabil o abilă mişcare politică, pusă la cale de şeful personalului de la Casa Albă, Arnold van Damm, pentru mulţi cel mai îndemânatic trăgător de sfori politice din acest oraş plin de manipulatori. Astfel, preşedintele căpăta sprijinul mişcării ecologiste, care la Washington se transformase într-o mişcare politică de o anvergură destul de mare.

— Şi nu te deranjează că la ora asta preşedintele este în Dakota de Sud şi măcelăreşte nişte gâşte lipsite de apărare? întrebă senatorul chicotind, în vreme ce un chelner îi umplea din nou paharul.

— *Homo sapiens* este un animal de pradă, răspunse Brightling, măturând camera cu privirea în căutare de alţi interlocutori.

— Numai bărbaţii?

Femeia zâmbi.

— Da. Noi, femeile suntem mult mai paşnice.

— Ia te uită, nu cumva acolo, în colţ, e chiar fostul tău soţ? întrebă senatorul, surprins şi el de rapida ei schimbare la faţă.

— Ba da.

O voce neutră, fără emoţie, iar faţa întoarsă în altă direcţie. Îl detectase, nu mai avea nevoie de altceva. Amândoi cunoşteau regulile. Nu mai aproape de zece metri, fără contact vizual. Şi, categoric, nici un cuvânt schimbat.

— Am avut şansa să bag nişte bani în Horizon Corporation acum doi ani. Mi-am tras palme de câteva ori pe chestia asta.

— Da, John şi-a făcut suma.

Şi mult după divorţ, în aşa fel încât ea să nu capete nici un ban. *Probabil că nu e un subiect bun de discuţie,* îşi zise senatorul. Era nou în funcţie şi nu se pricepea încă la discuţiile politice.

— Da, s-a descurcat bine, făcând din ştiinţă ce a vrut el.

— Nu-l aprobi?

— În privinţa restructurării ADN-ului la plante şi animale, nu. Natura a evoluat fără să fie ajutată, timp de două miliarde de ani cel puţin. Mă îndoiesc că are nevoie de ajutor din partea lui.

— „Există lucruri pe care omul să nu fie menit să le cunoască?" întrebă senatorul, râzând iar.

Profesiunea lui de bază era încheierea de contracte. Făcea găuri în sol şi scotea de acolo de toate, lucruri de care natura nu avea nevoie, intrând deci în categoria problemelor de mediu, îşi zise doctorul Brightling. Iar acum se amorezase de Washington şi dorea să rămână acolo într-o poziţie de putere. Asta se numea febra de Potomac, o boală care se lua uşor şi se vindeca foarte greu.

— Problema, domnule senator Hawking, este că natura e în acelaşi timp complexă şi subtilă. Când se schimbă lucrurile, nu putem să prezicem uşor ramificaţiile acestor schimbări. Asta se numeşte legea consecinţelor neintenţionate, iar Congresul e familiarizat cu aşa ceva, nu-i aşa?

— Vrei să spui…

— Vreau să spun că motivul pentru care avem o lege federală în privinţa impactului asupra mediului este că e mult mai uşor să strici lucrurile decât să le repari. În cazul ADN-ului recombinat, putem mult mai uşor să schimbăm codul genetic decât să evaluăm efectele de peste un secol. Acest tip de putere este unul pe care trebuie să-l utilizăm cu cea mai mare prudenţă. Nu oricine pare să înţeleagă acest simplu fapt.

Senatorul trebui să recunoască elegant că era un punct de vedere de necombătut. Brightling avea să-şi pledeze cazul în faţa comisiei lui într-o săptămână. Oare asta să fi distrus căsnicia lui John şi Carol Brightling? Ce trist! Cu această observaţie, senatorul se scuză şi se îndreptă spre soţia lui.

— Din acest punct de vedere, nu este nimic nou.

Doctoratul în biologie moleculară al lui John Brightling îl obţinuse de la aceeaşi University of Virginia unde-şi luase şi licenţa în medicină.

— A început de la un tip numit Ned Ludd, acum câteva secole. Omului îi era frică de revoluţia industrială care avea să distrugă economia casnică din Anglia şi avea dreptate. Modelul economiei casnice s-a destrămat. Dar a fost înlocuit de ceva mai bun pentru consumator, ceea ce e de fapt legea fireasca a progresului!

Nu era surprinzător că John Brightling, un miliardar care candida la titlul de vicepreşedinte, vorbea în faţa unui grup de admiratori.

— Dar complexitatea… încercă să obiecteze un glas din auditoriu.

— Se întâmplă în fiecare zi, în fiecare secundă, de fapt. La fel fac toate lucrurile pe care încercăm să le învingem. Să luăm cancerul, de pildă. Ia spuneţi, doamnă, e indicat să încetăm toate eforturile noastre de vindecare a cancerului la sân? Boala asta loveşte cam cinci la sută din populaţia mondială. Cancerul este o boală genetică. Rezolvarea sa constă în modificarea genomului uman. Iar compania mea va descoperi această rezolvare! La fel stau lucrurile şi cu îmbătrânirea. Echipa lui Salk de la La Jolla a descoperit cu mai mult de cincisprezece ani în urmă gena morţii. Dacă am putea găsi o cale de a o dezactiva, atunci nemurirea omului poate deveni ceva real. Doamnă, oare ideea de a trăi veşnic într-un corp de douăzeci şi cinci de ani nu vă face deloc cu ochiul?

— Şi atunci cum rămâne cu suprapopularea?

Obiecţia doamnei din Congres fu mai potolită decât prima. Subiectul era mult prea vast, mult prea surprinzător, ca să permită o ripostă imediată.

— Toate la timpul lor. Inventarea DDT-ului a dus la distrugerea unei cantităţi imense de insecte purtătoare de boli, dar şi la creşterea populaţiei de insecte în toată lumea, nu-i aşa? Bun, acum suntem puţin mai înghesuiţi, dar cine ar vrea să aducă înapoi ţânţarii anofeli? Oare malaria este o metoda raţională de a controla populaţia? Nimeni de aici nu mai vrea război, corect? Până şi el a fost folosit pentru controlul populaţiei. Dar am scăpat de el, nu? Ce naiba, controlul populaţiei nu e aşa de greu. Se numeşte controlul naşterilor, iar ţările avansate au reuşit să-l facă, în vreme ce ţările înapoiate pot şi ele, dacă vor găsi un motiv plauzibil. Iar asta, medită John Brightling, ar putea să însemne o generaţie-două, dar există cineva aici care să nu vrea să aibă din nou douăzeci şi cinci de ani plus toată experienţa de viaţă căpătată între timp? Mie personal mi-ar plăcea al dracului de mult, continuă el, zâmbind.

Cu salarii imense şi cu promisiunea opţiunii pentru acţiuni, compania lui adunase o echipă incredibilă de talente care se ocupau numai de căutarea acelei gene anume. Profiturile care puteau să vină din controlul acelei gene erau incalculabile, iar patentul ar fi fost valabil în Statele Unite timp de şaptesprezece ani. Nemurirea umană, noul Potir Sfânt al comunităţii medicale, era primul subiect venit direct din SF care constituia tema unei cercetări serioase.

— Credeţi că puteţi s-o faceţi? întrebă o altă membră a Congresului, de data aceasta din San Francisco.

Acest bărbat atrăgea femei de toate tipurile. Era irezistibil, căci avea bani, putere şi era manierat.

John Brightling îi adresă un zâmbet larg.

— Întrebaţi-mă peste cinci ani. Cunoaştem gena. Trebuie doar să aflăm cum o dezactivăm. Pentru aceasta, trebuie să descoperim o grămadă de lucruri fundamentale în ştiinţă, iar în paralel sperăm să descoperim şi o grămadă de lucruri folositoare. E ca şi cum am porni în călătorie cu Magellan. Nu suntem siguri ce vom găsi, dar ştim că va fi interesant.

Nimeni nu avu prezenţa de spirit să-i spună că Magellan nu se mai întorsese din acea călătorie.

— … şi profitabil? întrebă un proaspăt senator de Wyoming.

— Nu aşa funcţionează societatea noastră? Plătim oameni care fac lucruri folositoare. Iar zona asta nu e destul de folositoare?

— Dacă reuşiţi dezactivarea, bănuiesc că da.

Senatorul respectiv era el însuşi doctor, cu practică în medicina de familie; cunoştea bazele, dar partea ştiinţifică îl depăşea. Conceptul, obiectivul lui Horizon Corporation, era însă menit să-ţi taie suflarea, dar el unul n-ar fi pariat pe un eşec. Făcuseră cercetări serioase în domeniul medicamentelor anticancer şi în sintetizarea unor antibiotice, iar Horizon Corporation era cea mai importantă companie privată din cadrul Proiectului Genomului Uman, un efort global pentru decodificarea fundamentelor vieţii umane. Fiind el însuşi un geniu, lui John Brightling îi fusese uşor să-i atragă şi pe alţii ca el în companie. Avea mai multă carismă decât o sulă de politicieni şi, spre deosebire de aceştia, trebui să recunoască senatorul, chiar avea pe ce să-şi bazeze spectacolele. Pe vremuri, eroii cei mai iubiţi fuseseră piloţii. Acum, cu înfăţişarea lui de vedetă de film, cu zâmbetul permanent, cu imensa capacitate de a asculta şi cu o minte analitică uluitoare, doctorul John Brightling avea lipici la public. Putea să facă pe oricine de lângă el să se simtă interesant şi, în plus, ticălosul ştia să predea şi să-şi aplice lecţiile pe oricine aflat în apropiere. Lecţii simple pentru cei neşcoliţi şi extrem de sofisticate pentru specialiştii din domeniul lui, al căror lider incontestabil era. Ce-i drept, avea şi nişte egali. Pat Reily de la Harvard-Mass General, Aaron Bernstein de la Johns Hopkins, Jacques Elise de la Institutul Pasteur. Poate Paul Ging de la U.C. Berkeley. Dar aceştia erau toţi. Ce doctor strălucit ar fi putut fi Brightling, îşi zise senatorul-doctor; dar nu, era prea bun ca să se risipească în diagnostice despre ultimul tip de gripă.

Se părea că singurul lui eşec din viaţă fusese căsnicia. Şi Carol Brightling era inteligentă, dar mai mult în politică decât în ştiinţă şi probabil că orgoliul ei, despre care toată lumea din oraş ştia că era foarte mare, cedase în faţa intelectului covârşitor al soţului ei. Doctorul din Wyoming considera că în Washington nu era loc decât pentru unul dintre ei. Iar John Brightling părea să facă mai multe parale decât Carol Brightling. De braţul lui John atârna o frumuseţe

roşcată, care-i sorbea fiecare cuvânt, în vreme ce Carol venise singură şi tot singură locuia în apartamentul ei din Georgetown. *Deh,* îşi zise senatorul-doctor, *asta-i viaţa.*

Nemurire. Doamne, câte căprioare poţi avea! îşi spuse doctorul din Cody, privind peste capul soţiei. Dineul era pe cale să înceapă.

Valiumul era bun. Killgore ştia că nu era chiar Valium, dar acum tot ce era sedativ uşor purta numele de Valium. Iar acesta, produs de SmithCline sub un alt nume comercial, era minunat, pentru că nu producea reacţii negative la alcool. Pentru nişte oameni culeşi de pe stradă, care, în general, se purtau mai rău decât câinii maidanezi, acest grup de zece era remarcabil de... tranchilizat. La asta ajuta şi cantitatea apreciabilă de băutură. Se pare că cele mai populare erau diversele tipuri scumpe de vinuri de Bourbon, băute cu gheaţă din pahare ieftine, ca şi diversele mixturi, pentru cine nu putea să bea tărie pură. Cei mai mulţi nu puteau, dar Killgore nu se mira.

Examenul fizic decursese bine. Erau cu toţii nişte oameni sănătoşi în ciuda bolii lor, viguroşi pe dinafară, dar cu probleme interne de sănătate, de la diabet la ciroză. Unul suferea, categoric, de cancer la prostată – PSA-ul sărise rău peste normal, dar în acest test nu conta. Altul era seropozitiv, dar încă nu prezenta simptomele, aşa că nici la el nu conta. Probabil căpătase boala de la injectarea drogurilor, dar, ciudat, omul nu avea nevoie decât de băutură ca să stea liniştit. Foarte interesant.

Killgore nu trebuia să fie aici. Tot privindu-i, conştiinţa lui putea să fie afectată, dar aceştia erau cobaii lui şi trebuia să-i ţină sub observaţie. Chiar asta făcea, din spatele oglinzii, completându-şi toate hârtiile şi ascultând Bach la CD-player-ul lui portabil. Trei dintre ei erau – sau pretindeau că sunt – veterani din Vietnam, aşa că omorâseră o mulţime de asiatici (la interviu folosiseră termenul de „gălbejiţi"), după care sfârşiseră prin a deveni beţivii străzilor. Societatea îi gratula cu termenul de „persoane fără adăpost", ceva mai blând decât „vagabonzii" de care Killgore îşi amintea vag că vorbea mama lui. Nu era exemplul cel mai bun de omenie pe care-l cunoştea, dar Proiectul reuşise să-i schimbe puţin. Acum, toţi făceau baie regulat şi se uitau la televizor. Unii chiar citeau cărţi din când în când. Killgore se gândise că o bibliotecă, deşi extrem de ieftină, ar fi fost o risipă de bani şi timp. Dar nici unul nu omitea să bea, iar băutul îi reducea pe fiecare dintre cei zece la cel mult şase ore de stare conştientă pe zi. Iar Valiumul îi liniştea şi mai tare, limitând orice altercaţie pe care personalul de securitate ar fi trebuit s-o înăbuşe. Doi băieţi erau întotdeauna de serviciu în camera învecinată, urmărind şi ei mişcările grupului de zece. Microfoanele încorporate în tavan le permiteau să asculte conversaţiile dezlânate. Unul din grup

era un fel de autoritate în base-ball şi vorbea despre Mantle şi Maris tot timpul, oricui era dispus să-l asculte. Destul de mulţi dintre ei discutau despre sex, iar Killgore se întreba dacă nu ar fi cazul să trimită echipa lui de hingheri să facă rost şi de ceva femei „lipsite de adăpost” pentru experiment. O să discute cu Barb Archer despre treaba asta. La urma urmei, trebuia să ştie dacă sexul avea vreun efect în experiment. Iar ea trebuia să înghită găluşca, nu? Plus că, în mod sigur, nu avea s-o apuce vreo subită solidaritate feminină. Nu putea să apară aşa ceva, nici măcar din partea femeii-nazist care i se alăturase la experiment. Ideologia ei era prea pură pentru aşa ceva. Killgore auzi o bătaie în uşă şi se întoarse.

— Vă salut, domnule doctor.

Era Benny, unul dintre băieţii de la securitate.

— Ia zi, cum merge?

— Acuşi adorm, răspunse Benjamin Farmer. Puştii se comportă bine.

— Da, aşa este.

Era extrem de uşor. Cei mai mulţi nici nu voiseră să plece din cameră, să iasă în curte şi să se plimbe o oră în fiecare după-amiază. Dar trebuia să-i ţină în formă – adică prin deplasarea împleticită dintr-un colţ în celălalt să simuleze necesarul de mişcare dintr-o zi normală din Manhattan.

— La naiba, domnule doctor, n-am văzut niciodată pe nimeni să toarne în el cum fac ăştia. A trebuit să aduc o cutie întreagă de Grand-Dad azi. Au rămas doar două sticle.

— Asta e băutura lor favorită? întrebă Killgore.

Nu acordase prea multă atenţie subiectului.

— Se pare că da, domnule. Eu personal sunt credincios lui Jack Daniel’s, dar nu beau mai mult de două într-o seară, să zicem, luni seara, la meci, dacă e un meci bun. Eu nu beau nici măcar apă cum beau ăştia tărie.

Fostul infanterist marin, conducătorul schimbului de pază de noapte, chicoti. Bun băiat, Farmer. Făcuse o grămadă de lucruri cu animalele rănite de la adăpostul rural al companiei. De asemenea, el era cel care-i numise pe subiecţii testului puşti. Iar denumirea prinsese la personalul de pază şi mai departe. Killgore chicoti şi el. Trebuia să le dai un nume, nu? Iar să le spui cobai parcă nu era destul de respectuos. La urma urmei, erau fiinţe umane, după unii. Iar în testul ăsta aveau o valoare nepreţuită. Se întoarse să-l vadă pe unul dintre ei, Numărul 6, cum îşi toarnă încă un pahar de băutură, se înapoiază la patul lui şi se întinde să vadă ceva la TV, înainte de a adormi. Se întrebă oare ce visa nenorocitul. Unii dintre ei chiar visau şi vorbeau tare în somn. Poate era ceva interesant pentru un psihiatru, sau pentru cineva care studia somnul. De sforăit, sforăiau

toţi, în asemenea măsură încât atunci când dormeau se auzea de parcă în curte ar fi fost un depou de locomotive cu abur.

Trenuleţe, îşi zise Killgore, întorcându-se la ultima hârtie la care lucra. Peste zece minute, avea să se îndrepte spre casă. Prea târziu ca să-şi mai culce puştii. Păcat. Ei bine, după ce va trece suficient timp, se vor trezi într-o bună zi într-o lume nouă, iar ăsta va fi un cadou minunat din partea lui, oricât de mare şi de urât ar fi fost preţul. *Hm,* îşi zise doctorul, *cred că nu mi-ar strica nici mie o băutură.*

— Viitorul n-a fost niciodată atât de luminos, vorbea John Brightling în faţa auditoriului, cu o ţinută şi mai atrăgătoare după două pahare de Chardonnay de California. Cercetătorii biologi împing tot mai departe frontiere de care nici nu ştiam că există cu cincisprezece ani în urmă. O sută de ani de cercetare fundamentală erau pe cale să dea rezultate chiar în timp ce vorbim. Clădim pe temeliile făcute de Pasteur, Ehrlich, Salk, Sabin şi de atâţia alţii. Astăzi vedem atât de departe pentru că stăm pe umerii acestor giganţi.

John Brightling continuă după o pauză de efect:

— A fost o ascensiune lungă, dar deja vedem vârful muntelui şi vom ajunge acolo în următorii câţiva ani.

— Ce simpatic e, îi spuse Liz Murray soţului ei.

— Foarte, îi răspunse şoptit directorul FBI Dan Murray. Şi e şi foarte inteligent. Jimmy Hicks zice că e cel mai tare din lume.

— Ce urmăreşte?

— Păi, din ce a spus adineaori, vrea să ajungă Dumnezeu.

— Atunci trebuie să-şi lase barbă.

La aceasta, directorul Murray mai că se înecă, dar fu salvat de vibraţia telefonului celular. Se ridică discret de pe scaun şi se deplasă spre foaierul imens de marmură al clădirii. Deschizându-şi telefonul, aşteptă cele cincisprezece secunde pentru ca sistemul de codificare să se sincronizeze cu staţia de bază care-l chema, ceea ce însemna că era sunat de la sediul FBI.

— Murray.

— Domnule director, aici este Gordon Sinclair, de la Centrul de Supraveghere. Elveţienii încă n-au reuşit să-i identifice pe ceilalţi doi. Amprentele sunt pe drum spre BKA, ca să arunce şi ei o privire.

Dacă indivizilor nu li se luaseră amprentele între timp, însemna că şi pista asta se dovedea falsă, ceea ce însemna că mai era nevoie de timp pentru identificarea celorlalţi doi camarazi ai lui Model.

— Nici o pierdere în timpul atacului?

— Nu, domnule. Toţi băieţii răi au fost doborâţi. Toţi ostaticii sunt în siguranţă şi au fost evacuaţi. La ora asta probabil că erau deja acasă. A, da. Tim Noonan s-a deplasat la misiune ca operator la aparatura electronică la una dintre echipele de intervenţie.

— Deci Rainbow funcţionează?

— De data asta a mers, domnule director, îşi dădu cu părerea Sinclair.

— Vezi să ne trimită o notă despre cum a decurs operaţiunea.

— Da, domnule. Le-am trimis deja un *e-mail* în acest sens.

Mai puţin de treizeci de persoane din Birou ştiau de Rainbow, deşi mai existau câţiva care puteau să emită ipoteze. Mai ales membrii HRT, care observaseră că Tim Noonan, un agent la a treia generaţie, dispăruse fără urmă.

— Cum merge dineul?

— Prefer ce găteşte Wendy. Aici n-au gust deloc. Altceva?

— Cazul OC din New Orleans e pe cale să se termine, spune Billy Betz. Încă trei sau patru zile. În afară de asta, nimic important.

— Mulţumesc, Gordy.

Murray apăsă pe butonul de închidere al telefonului şi-l băgă în buzunar, iar apoi se întoarse în sala de dineuri, după ce schimbă o privire şi un semn cu doi dintre membrii gărzii personale. Peste treizeci de secunde, se lăsa din nou în scaun, iar pistolul Smith & Wesson automatic prins la subsuoară făcu un sunet înfundat în contact cu lemnul.

— Ceva important? întrebă Liz.

Clătină din cap.

— Chestii obişnuite.

Totul se termină în mai puţin de patruzeci de minute după ce Brightling îşi încheie discursul şi-şi primi placheta cu premiul. Acum ţinea din nou trează atenţia auditoriului, dar de data asta erau mai puţini admiratori. Se îndreptă spre uşă. În curte îl aştepta maşina. În cinci minute, ajunse la hotelul Hay Adams, despărţit de Casa Albă doar de Parcul Lafayette. Avea rezervat un apartament pe colţ, la ultimul etaj, iar personalul hotelului îi lăsase lângă pat o sticla de vin alb de casă într-o frapieră, pentru că însoţitoarea lui sosise de mult. Ce trist, îşi zise doctorul John Brightling, scoţând dopul sticlei. Or să-i lipsească serile astea. Chiar or să-i lipsească. Dar decizia era luată cu mult timp înainte, iar lucrurile care aveau să-i lipsească erau mult mai puţin importante decât cele pe care avea să le obţină. Iar deocamdată, îşi zise el, privind la pielea albă a Jessicăi şi la figura ei de păpuşă, o să primesc altceva drăguţ.

Pentru Carol Brightling lucrurile stăteau altfel. În ciuda slujbei de la Casa Albă, ea îşi conducea singură maşina şi nu avea nici măcar un *bodyguard* la apartamentul ei de pe Wisconsin Avenue din Georgetown. Singurul ei tovarăş de viaţă era un motan pătat numit Jiggs. Măcar acesta îi sărea în întâmpinare şi se freca de ea îndată ce uşa era închisă, după care torcea, ca să-i arate ce fericit era că se

întorsese. Apoi o urma în dormitor şi o privea pisiceşte – adică în acelaşi timp interesat şi detaşat – cum se dezbracă, ştiind ce avea să urmeze. Îmbrăcată într-un halat scurt, Carol Brightling se îndreptă spre bucătărie, deschise un dulap şi scoase ceva, un lucru pe care se aplecă să i-l dea lui Jiggs. Apoi îşi turnă un pahar cu apă îngheţată, scoasă din frigider, pe care-l bău cu două aspirine. Totul fusese ideea ei. Ştia asta prea bine. Dar chiar şi după atâţia ani, tot îi era greu, la fel de greu ca la început. Renunţase la prea multe. Obţinuse slujba după care tânjise – întrucâtva spre surprinderea ei, după cum decurseseră lucrurile, dar avea biroul în clădirea din dreapta şi juca un rol în stabilirea politicii în domeniile importante pentru ea. Politică importantă în domenii importante. Dar oare merita?

Da! Trebui să cugete puţin, dar într-adevăr credea asta. Deşi preţul era adeseori foarte mare. Se aplecă să-l ridice pe Jiggs, ţinându-l ca pe copilul pe care nu-l avusese niciodată şi mergând din nou spre dormitorul pe care nu avea cu cine să-l împartă. O pisică era mult mai credincioasă decât putea fi un bărbat. Lecţia asta o învăţase de-a lungul anilor. În câteva secunde, halatul era întins pe scaunul de lângă pat, iar ea se afla sub aşternuturi, cu Jiggs peste cearşafuri, între picioarele ei. Spera ca în seara asta să adoarmă ceva mai repede decât de obicei. Dar ştia că nu avea să fie aşa, pentru că mintea ei nu se putea opri să nu se gândească la ceea se întâmpla într-un alt pat, la mai puţin de cinci kilometri depărtare.

5
RAMIFICAŢII

Evident, antrenamentul fizic zilnic începu la 6.30, terminându-se cu o cursă de opt kilometri, programată să nu depăşească patruzeci de minute. În dimineaţa aceea ea luă sfârşit după treizeci şi opt de minute, iar Chavez se întrebă dacă el şi echipa lui nu cumva căpătaseră, o dată cu misiunea reuşită, nişte arcuri în tălpi. Dacă da, era bine sau rău? Era de presupus că omorârea unui om nu te făcea să te simţi mai bine, nu? Subiect de adâncă meditaţie într-o dimineaţă tipic englezească, pierdută în ceaţă.

La sfârşitul alergării, toţi erau plini de transpiraţia pe care duşul fierbinte o îndepărtă. Ciudat, dar pentru echipă igiena era puţin mai complicată decât pentru soldaţii în uniformă. Aproape toţi aveau părul mai lung decât permitea armata, aşa că arătau ca nişte tipi maturi, ca nişte oameni de afaceri puţin cam ponosiţi când îşi puneau hainele bune, pentru zborul la clasa întâi. Părul lui Ding era cel mai scurt, pentru că la CIA nu dorise să fie altfel decât atunci când era sergent la *Ninja.* Ca să revină la normal trebuia să-l mai lase să crească cel puţin o lună. La gândul ăsta mormăi nemulţumit, în vreme ce ieşea de sub duş. În calitate de şef al Echipei-2, dispunea de propriul lui duş, aşa că avea timp să-şi admire trupul care fusese dintotdeauna un motiv de mândrie pentru Domingo Chavez. Da, exerciţiile prea dure din prima săptămână dăduseră roade. Atât de puternic nu fusese nici în şcoală, la Fort Benning, deşi chiar şi acolo fusese tare. Pe vremea aceea avea douăzeci şi unu de ani şi era unul dintre cei mai scunzi din clasă. Pe Ding îl cam supăra faptul că Patsy, înaltă şi solidă ca mama ei, îl depăşea cu mai bine de un centimetru. Dar Patsy nu purta tocuri, ceea ce făcea cuplul lor cât se poate de respectabil. Ca şi şeful lui, avea aspectul unui om cu care nu te puteai juca. Mai ales în dimineaţa asta, îşi zise el, în vreme ce se ştergea cu prosopul. Seara trecută omorâse un om, la fel de mecanic şi de rapid cum ţi-ai trage fermoarul. A dracului viaţă, Herr Guttenach.

Întors acasă, o găsi pe Patsy deja îmbrăcată. Era programată la blocul operator ginecologic al spitalului local, unde efectua ceea ce în America se numeşte primul an de stagiatură, ca să efectueze – de fapt, să asiste – o cezariană. După aceea venea tura de pediatrie, ceea ce li se părea amândurora foarte potrivit. Pe masă îl aşteptau ouăle cu costiţă; se pare că în Anglia gălbenuşul de ou avea o culoare mai intensă. Se întrebă dacă nu cumva localnicii îşi hrăneau găinile cu altceva.

— Aş dori să mănânci mai bine, spuse Patsy pentru a suta oară.

Domingo râse, întinzând mâna după ediţia de dimineaţă a lui *Daily Telegraph.*

— Iubito, colesterolul meu e 1-3-0, iar inima în stare de repaus are un puls de şaizeci şi cinci. Doamnă doctor, sunt o maşină de luptă puternică şi rea!

— Da, dar peste zece ani? întrebă doctorul Patricia Chavez.

— Până atunci voi fi făcut zece examinări fizice complete şi îmi voi fi ajustat stilul de viaţă în funcţie de ce spun ele, răspunse Domingo Chavez, om cu un masterat în relaţii internaţionale, întinzând untul pe pâine.

Aflase în ultimele şase săptămâni că pâinea de pe meleagurile astea era pur şi simplu fabuloasă. Oare de ce lumii nu-i plăcea mâncarea englezească?

— Ce Dumnezeu, Patsy? Uită-te la tata. Încă este într-o formă foarte bună.

În formă bună, deşi nu alergase în dimineaţa aceea, iar de obicei trebuia să se sforţeze serios ca să ţină pasul cu Echipa-2. Ce-i drept, era sărit bine de cincizeci de ani. Dar trăgea încă aproape la fel de bine. John muncise din greu ca oamenii să vadă asta. Era unul dintre cei mai buni pistolari din câţi cunoştea, iar ca lunetist era şi mai bun. La patru sute de metri, era egalul lui Weber şi al lui Johnston. În ciuda faptului că mergea la slujbă în costum, Rainbow Six era pus de toată lumea pe lista intitulată „a nu se glumi cu”.

Pagina întâi conţinea povestea evenimentelor din ziua precedentă, din Berna. Ding parcurse articolul şi descoperi că mai toate detaliile erau corecte. Remarcabil. Probabil că trimisul lui *Telegraph* avusese contacte directe cu poliţia… pe care o considera autoarea asaltului. Foarte bine. Rainbow trebuia să rămână în obscuritate. Nici un comentariu din partea Ministerului Apărării cu privire la un eventual ajutor oferit de SAS poliţiei elveţiene. Asta nu era bine. Un „nu” sec ar fi fost mai bun… dar, dacă ar fi fost spus, atunci un „fără comentarii” ulterior ar fi fost luat drept „da”. Deci, probabil că aşa trebuia. Politica era un lucru pe care nu apucase încă să-l înveţe, cel puţin nu la nivelul instinctiv. Contactul cu mass-media îl înfricoşa mai mult decât confruntarea cu arme încărcate; avea muniţie pentru una, nu şi pentru cealaltă. Făcu încă o grimasă când îşi dădu seama că, în vreme ce CIA avea un birou de relaţii cu publicul, Rainbow era în mod sigur lipsit de aşa ceva. Hm, în meseria asta nu era bine să-ţi faci publicitate. În acest timp, Patsy îşi pusese haina pe ea şi se îndrepta spre uşă. Ding se repezi după ea, s-o sărute înainte de plecare; îşi privi soţia urcând în maşina familiei şi-şi dori să conducă mai bine decât el pe partea stângă a şoselei. Lucrul ăsta îl obosea şi-i solicita o concentrare permanentă. Partea cea mai idioată era că schimbătorul

de viteze se găsea la mijloc, într-o poziţie neobişnuită, în vreme ce pedalele erau exact la fel ca la maşinile americane. Asta îl cam făcea pe Chavez să-şi piardă controlul şi să conducă altfel decât se deprinsese. Partea cea mai rea era că englezii preferau sensurile giratorii, în locul banalelor intersecţii. Iar Chavez avea tendinţa s-o ia spre dreapta, nu spre stânga. Tâmpit fel de a muri! După zece minute, îmbrăcat în uniforma de zi, Chavez se îndrepta pe jos spre clădirea Echipei-2, pentru a doua şedinţă ASA.

Popov îşi puse carnetul de cont în buzunarul hainei. Bancherul elveţian nici nu clipise la vederea genţii pline-ochi de bani.

O maşinărie extraordinară numărase bancnotele, ca nişte degete mecanice care amestecau un pachet de cărţi de joc, verificând între timp şi tipul bancnotelor. Pentru întregul aranjament, fuseseră necesare patruzeci şi cinci de minute. Numărul de cont era vechiul lui număr folosit pe când era agent KGB. Îşi strecură în paşaport cartea de vizită a bancherului şi adresele de pe Internet pentru tranzacţii de la distanţă, căzuseră de acord asupra frazei de cod, care fusese scrisă în fişierul lui de cont. În discuţie nu-şi făcuse loc aventura eşuată cu o zi în urmă a lui Model. Popov ştia că va putea citi o relatare completa în *International Herald Tribune,* pe care-l va găsi la aeroport.

Avea paşaport american. Compania aranjase să primească statutul de străin cu reşedinţa în America, primul pas spre cetăţenie, lucru pe care-l găsea amuzant. Îşi păstrase şi vechiul paşaport rusesc, ca şi pe altele două din timpul carierei lui trecute – cu nume diferite, dar cu aceeaşi fotografie – care, la nevoie, puteau fi şi ele folosite. Acestea erau bine ascunse în geanta lui de voiaj, într-un mic compartiment pe care numai un vameş foarte atent l-ar fi putut descoperi şi asta doar dacă i s-ar fi spus din timp că era ceva în neregulă cu acel călător.

Cu două ore înainte de zborul anunţat, înapoie maşina închiriată şi merse cu autobuzul la terminalul internaţional, trecu prin obişnuitele formalităţi de vamă şi se îndreptă spre sala de aşteptare clasa întâi, pentru un corn şi o cafea.

Bill Henriksen era dependent de ştiri. De obicei, se trezea dis-de-dimineaţă şi se uita imediat pe CNN, comutând adeseori pe Fox News cu ajutorul telecomenzii, în vreme ce îşi executa alergarea de dimineaţă pe bandă, având pe planşetă şi un ziar. Pagina întâi din *The New York Times* se ocupa de evenimentul din Berna, ca şi reportajul de pe Fox. Ciudat, CNN-ul vorbea despre eveniment, dar nu arăta mare lucru. Fox prezenta în schimb nişte imagini provenind de la televiziunile elveţiene, ceea ce-i permise să vadă tot ce se putea. Meseriaşi pur-sânge, decise Henriksen. *Flash-bang*-uri la uşile din faţă – cameramanul tresărise şi cam pierduse obiectivul, ca de obicei când

ei se apropiau prea tare. Apoi, trăgătorii intraţi imediat după explozie. Nici un foc de armă, deci folosiseră amortizoare. În cinci secunde, totul era terminat. Asta însemna că elveţienii aveau o echipă SWAT bine antrenată. Nici o surpriză, deşi habar nu avusese de asta. Câteva minute mai târziu, unul dintre membrii echipei ieşea să-şi aprindă pipa. Oricine ar fi fost, probabil comandantul echipei, individul nu prea avea stil, îşi zise el, verificând kilometrajul benzii rulante. Echipa era îmbrăcată ca de obicei la asemenea evenimente, în combinezoane gri-cărbune, cu veste antiglonţ. Apoi intraseră poliţiştii în uniformă, ca să-i scoată pe ostatici, exact la momentul potrivit. Da, o treabă făcută curat – imagine a faptului că jefuitorii sau teroriştii (nu reieşea clar din ştiri) nu erau prea deştepţi. Cine spusese că ar fi fost? Data viitoare trebuiau angajaţi alţii mai buni, dacă era să meargă treaba bine. În câteva secunde o să sune telefonul, era sigur de asta. Probabil pentru o scurtă declaraţie televizată. O pacoste, dar una necesară.

Asta se şi întâmplă în vreme ce el era sub duş. De multe vreme îşi instalase un telefon chiar lângă uşă.

— Da?

— Domnul Henriksen?

— Da. Cu cine vorbesc?

Vocea nu-i era familiară.

— Bob Smith, de la Fox News New York. Aţi văzut emisiunile despre incidentul din Elveţia?

— Da, de fapt am văzut chiar pe reţeaua dumneavoastră.

— Există vreo şansă să veniţi la noi pentru nişte comentarii?

— La ce oră? întrebă Henriksen, ştiind dinainte ce i se va spune şi ce va răspunde.

— Puţin după ora opt, dacă se poate.

Îşi consultase deja ceasul automat şi nu mai făcuse gestul de rigoare, pe care oricum nu-l putea vedea nimeni.

— Da, pot. Cât de mult va dura de data asta?

— Probabil că în jur de patru minute.

— S-a făcut, ajung acolo într-o oră.

— Mulţumesc, domnule. Paznicii vor primi instrucţiuni să vă aştepte.

— Bine, atunci. Ne vedem peste o oră.

Probabil că puştiul era nou, îşi zise Henriksen. Să nu fi ştiut că el era comentatorul obişnuit – altfel de ce ar fi fost în agenda lui Fox? – şi că paznicii îl cunoşteau după figură? O ceaşcă de cafea băută la repezeală, o chiflă înfulecată rapid şi apoi drumul la volanul maşinii personale, un Porsche 911, cu care trecu peste podul George Washington, în Manhattan.

Doctor Carol Brightling se trezi, îl mângâie pe Jiggs pe cap şi se

duse să facă duş. După zece minute, cu un prosop înfăşurat în jurul capului, deschise uşa şi se uită la ziarele de dimineaţă, în filtru era deja cafea Mountain Grown Folger destulă cât să umple două căni, iar în frigider o aştepta o cutie de plastic plină cu felii de pepene. După aceea deschise radioul, ca să prindă ediţia de dimineaţă a emisiunii. Aici găsea tot ce era important, începând cu ştirile, care porneau de acum şi aveau să continue toată ziua. Misiunea ei de la Casa Albă era în principal să citească… iar azi trebuia să se vadă cu dobitocul ăla de la Departamentul Energiei, care încă mai credea că era important să se construiască bombe cu hidrogen, pe când ea avea să-l sfătuiască pe preşedinte exact contrariul. Care preşedinte avea să spună nu, fără să-şi justifice poziţia în faţa ei.

De ce dracu' o fi luat-o în administraţia lui? se întrebă Carol. Răspunsul era simplu: politica. Preşedintele încercase cu vitejie să elimine asemenea încurcături în primul an şi jumătate de mandat. În plus, Carol era femeie, iar majoritatea celor din echipa apropiaţilor preşedintelui erau bărbaţi, lucru care determinase comentarii în mass-media şi nu numai, iar aceste comentarii îl lăsaseră mască pe preşedinte, în inocenţa lui politică, lucru care iarăşi amuzase presa şi care îi dăduse un os de ros. Aşa că i se oferise postul, pe care îl şi acceptase, cu tot cu biroul din vechea clădire administrativă, nu chiar din Casa Albă. Avea o secretară, o asistentă şi un loc de parcare pe Aleea Executivă de Vest pentru Honda ei cu consum redus de combustibil, veche de şase ani – *singura* maşină japoneză din parcarea aceea, despre care nimeni nu spusese nimic, evident, pentru că ea era femeie şi pentru că uitase mai mult din politica de la Washington decât avea să ştie vreodată preşedintele. Uimitor, dacă stai să te gândeşti, pentru că fusese avertizată că preşedintele învaţă foarte repede. Dar nu ştia să asculte, cel puţin în ceea ce o privea pe ea.

Mass-media nu-l condamnase pentru asta. Lecţia care trebuia învăţată era că mass-media nu iubea pe nimeni. Lipsindu-i convingerile proprii, nu făcea decât să publice ceea ce spuneau oamenii, aşa că ea trebuia să vorbească neoficial spunând generalităţi, sau bătând apropouri, în faţa diverşilor reporteri. Unii, cei care se ocupau în mod constant de mediu, măcar înţelegeau limbajul, dar cei mai mulţi aveau nevoie de o mare încredere din partea ei ca să le încredinţeze ceva spre publicare, iar ei publicau invariabil şi părerea opusă: *Da, poate că* e *bine ce spui, dar ştiinţa încă nu e foarte categorică, iar modelele pe computer nu sunt destul de precise ca să justifice acest tip de acţiune.* Asta spunea partea opusă. Drept rezultat, opinia publicului – măsurată prin sondaje – stagnase, ba chiar înregistrase un recul. Preşedintele era orice, numai un preşedinte ecologist nu, dar ticălosul continua cu poveştile, folosindu-se de Carol

Brightling ca de un camuflaj politic, sau chiar ca de o acoperire politică! Asta o supăra rău... sau ar fi supărat-o, în alte condiţii. Dar uite că am ajuns şi aici, îşi zise doctorul Brightling, trăgând fermoarul fustei, după care îmbrăcă şi sacoul costumului, iată-mă unul dintre consilierii principali ai preşedintelui Statelor Unite. Asta însemna că-l putea vedea de câteva ori pe săptămână. Mai însemna că el îi citea opiniile şi recomandările. Că avea acces la cei mai tari oameni din mass-media, că era liberă să-şi urmărească propriul program... în limitele bunului-simţ.

Dar tot ea era aceea care plătea pentru asta. Întotdeauna ea, îşi zise Carol, aplecându-se să-l scarpine pe Jiggs între urechi, în drum spre uşă. Pisica avea să-şi petreacă ziua făcând tot ce avea chef, în special dormind la soare, pe pervazul ferestrei, aşteptând probabil să-i vină stăpâna şi să-i dea Frisky. Carol se gândi serios şi nu pentru prima oară, să treacă pe la un magazin de specialitate şi să-i cumpere lui Jiggs un şoarece viu, cu care să se joace şi pe care să-l mănânce. Fascinantă privelişte, prada şi prădătorul jucându-şi rolurile... exact aşa cum era şi lumea; aşa fusese timp de nenumărate secole, până acum o sută-două de ani, de când omul a început să schimbe totul, îşi spuse ea în vreme ce pornea maşina, privind strada pavată – o stradă încă pavată cu piatră tradiţională de Georgetown, în care mai existau şinele omnicarului – şi clădirile de cărămidă care acoperiseră zona unde, cu mai puţin de două sute de ani în urmă, fusese un codru maiestuos. Pe malul celălalt era şi mai rău. Acolo numai Insula Theodore Roosvelt era neschimbată – dar şi ea era supusă zgomotului motoarelor cu reacţie. Peste un minut ajunse pe Strada M, apoi urmă sensul giratoriu şi intră pe Pennsylvania Avenue. Reuşise, ca de obicei, să evite ora de vârf a traficului de dimineaţă, parcurgând strada largă, lungă de o milă, după care viră la dreapta şi ajunse la locul ei de parcare. Locurile nu erau marcate, dar se ştia care al cui era, iar al ei era la patruzeci de metri de Intrarea de Vest. Fiind de-ai casei, nu mai era verificată cu câinii. Serviciul Secret folosea câini belgieni de Malines – care semănau cu ciobăneştii germani maronii – cu un nas foarte fin şi o minte iute. Legitimaţia ei de acces la Casa Albă îi permitea să intre în complexul de clădiri. Apoi urcă scările în clădirea veche, ajungând la ea în birou. De fapt, era un cub, doar puţin mai mare decât cele ale secretarei şi asistentului. Pe masa de lucru se afla *Early Bird,* cu tăieturi din diverse ziare naţionale, articole considerate importante de cei care lucrau în respectiva clădire, ca şi exemplarele ei din *Science Weekly, Science şi,* astăzi, *Scientific American,* plus câteva jurnale medicale. Publicaţiile ecologice aveau să apară abia peste două zile. Nici nu se aşezase bine, când intră secretara ei, Margot Evans, cu dosarul foarte sensibil al politicii armamentului nuclear, pe care trebuia să-l treacă în revistă, înainte

de a-i înainta preşedintelui opinii pe care acesta nu le va respecta. Dar nu-i putea da nici satisfacţia de a-şi da demisia, spre supărarea publicului. Rareori îşi dădea cineva demisia pur şi simplu, deşi mass-media l-ar fi ridicat în slăvi. De ce, de pildă, să nu facă ceva neobişnuit? Putea să recomande închiderea periculosului reactor de la Hanford, Washington. Era singurul reactor american cu un proiect similar celui de la Cernobîl, mai puţin reactorul energetic, de producere a plutoniului, izotopul Pu239, pentru arme nucleare, cel mai urât cadou pe care-l putea face cineva omenirii. La Hanford apăruseră probleme noi, scurgeri de la rezervorul de stocare, descoperite înainte de a fi poluat sursele de apă, dar era oricum o ameninţare la adresa mediului. Amestecul chimic din acele rezervoare era extrem de coroziv, plus că era mortal prin toxicitate, plus că era radioactiv… iar preşedintele nici măcar nu avea s-o asculte.

Din punct de vedere ştiinţific, avea dreptate în privinţa lui Hanford. Până şi Red Lowell era îngrijorat, dar el voia să se construiască un reactor nou la Hanford! Nici măcar preşedintele ăsta nu ar fi de acord cu aşa ceva!

Cu aceste gânduri optimiste, doctorul Brightling îşi turnă o ceaşcă de cafea şi începu să citească *Early Bird,* în vreme ce-şi chinuia mintea cum să înceapă să schiţeze o recomandare pe care oricum preşedintele avea s-o arunce la coş.

— Deci, domnule Henriksen, cine a fost? întrebă prezentatorul de dimineaţă.

— Nu ştim deocamdată decât numele liderului lor declarat, Ernst Model. Model a făcut, pe vremuri, parte din grupul Baader-Meinhof, nişte terorişti germani notorii, comunişti, din anii ’70 şi ’80. S-a dat cu totul la fund cam acum zece ani. Ar fi interesant să aflăm unde exact s-a ascuns.

— Pe vremea când lucraţi la Echipa de Salvare a Ostaticilor a FBI-ului avea un dosar la dumneavoastră?

Urmă un răspuns succint, însoţit de un zâmbet.

— Da. Îi cunosc figura, dar domnul Model va fi transferat acum la dosare inactive.

— Până la urmă a fost un incident terorist sau jaful unei bănci?

— Nu pot spune încă, după relatările de presă, dar nu aş exclude complet jaful ca motiv. Uităm adeseori că şi teroriştii trebuie să mănânce şi că au nevoie de bani pentru asta. Există multe precedente în care criminali politici cunoscuţi au încălcat legea pur şi simplu ca să obţină bani pentru a se întreţine. Chiar şi aici în America, FSB-ul, Frăţia, Spada şi Braţul Domnului, cum îşi spuneau, jefuiau bănci ca să se susţină. În Germania, Baader-Meinhof recurgea la răpiri ca să stoarcă bani de la familiile sau companiile victimelor.

— Aşadar, sunt nişte simpli infractori?

O înclinare a capului, o expresie gravă.

— Terorismul este o infracţiune. Aceasta este dogma FBI-ului, căreia mă conformez şi eu. Iar cei patru care au fost omorâţi ieri în Elveţia au fost nişte infractori. Din nefericire pentru ei, poliţia elveţiană a reuşit să adune şi să antreneze ceea ce părea a fi o excelentă echipă de profesionişti pentru operaţiuni speciale.

— Cât de mult apreciaţi asaltul?

— Foarte bun. Ceea ce am văzut la TV arată că nu au greşit deloc. Toţi ostaticii au fost salvaţi, toţi infractorii omorâţi. Este regula în asemenea incidente. Ideal ar fi să-i capturezi pe infractori în viaţă, dar nu este posibil întotdeauna; vieţile ostaticilor au în asemenea cazuri prioritate absolută.

— Dar teroriştii nu au şi ei drepturi…

— În principiu, da, au aceleaşi drepturi ca alţi infractori. Şi noi, la FBI, ne ghidăm după acest principiu. Cel mai bun lucru pe care îl poate face un ofiţer al legii este să-i aresteze, să-i trimită în faţa unui judecător şi a unui juriu, dar amintiţi-vă că ostaticii sunt victime nevinovate, iar viaţa lor este în pericol datorită acţiunii infractorilor. Prin urmare, încerci să le oferi şansa de a se preda, încerci să-i dezarmezi, dacă poţi… Dar foarte des nu-ţi permiţi acest lux, continuă Henriksen. Bazându-mă pe ce am văzut la televiziunea elveţiană, echipa poliţiei helvete a acţionat aşa cum suntem şi noi antrenaţi la Quantico. Nu foloseşti forţa decât când e necesar, dar, dacă e necesar, o foloseşti.

— Dar cine decide când e necesar?

— Comandantul de la locul faptelor, bazându-se pe experienţa şi profesionalismul lui.

După aia, continuă Henriksen în gând, *oamenii ca tine câştigă o pâine în următoarele săptămâni.*

— Instituţia dumneavoastră antrenează poliţia locală în tactici SWAT, aşa este?

— Da. Avem numeroşi veterani de la FBI, de la Delta Force şi de la alte organizaţii „speciale”. Acţiunea poliţiei elveţiene poate fi considerată un adevărat exemplu de cum trebuie să se facă treaba, spuse Henriksen.

La urma urmei, instituţia lui era internaţională şi antrena poliţiile din ţări străine. Iar să faci un bine elveţienilor nu era o scofală atât de mare, la urma urmei.

— Domnule Henriksen, vă mulţumesc pentru că aţi fost alături de noi în această dimineaţă. Expertul în terorism internaţional William Henriksen, director al Global Security Inc., firmă de consultanţă internaţională. Au trecut douăzeci şi patru de minute de la ora exactă.

În studio, Henriksen îşi păstră figura calmă, profesională, încă cinci

secunde după ce se stinse becul de la ultima cameră. La sediul companiei lui, probabil că deja înregistraseră emisiunea şi aveau s-o adauge vastei biblioteci cu asemenea lucruri. GSI era cunoscută în toată lumea, iar banda lor de prezentare conţinea şi frânturi din asemenea interviuri. Regizorul de platou îl conduse la cabina de machiaj, unde i se îndepărtă pudra, după care îl conduse personal afară, la maşină.

Se gândi că punctul unu de pe lista zilei în curs mersese bine. Trebuia însă să afle cine îi antrenase pe elveţieni. Îşi puse în gând să apeleze la unul dintre contactele lui. Dacă era o companie privată, atunci era un competitor serios, deşi probabil că era armata elveţiană, poate chiar o formaţiune militară deghizată în poliţişti, poate cu asistenţa tehnică a nemţilor de la GSG-9. Câteva telefoane şi avea s-o rezolve şi pe asta.

Airbus-ul cvadrimotor al lui Popov atinse pista la Aeroportul Internaţional JFK. Da, când era vorba de punctualitate, puteai să te bazezi pe elveţieni. Probabil că şi echipa poliţiei avusese un program strict pentru activitatea din seara precedentă, îşi zise el. Fotoliul lui de clasa I era lângă uşă, ceea ce îi permise să iasă al treilea, să-şi ia repede bagajele şi să intre în calvarul vamei americane. America, o ştia de mult, era ţara în care îi era cel mai greu unui străin să intre, deşi, cum bagajul era mic şi nu avea nimic de declarat, procesul fu ceva mai simplu de data aceasta. Funcţionarii de la vamă fură amabili şi îi făcură semn încotro era staţia de taxiuri, unde, pentru obişnuitul onorariu exorbitant, un şofer pakistanez îl duse până în oraş. Se întrebă sincer dacă nu cumva taximetriştii aveau o înţelegere cu vameşii. Dar costul intra oricum în cheltuielile de călătorie – asta însemna că trebuia să ceară o chitanţă – şi, în plus, în ziua aceea se asigurase că putea să-şi permită asemenea lucruri şi fără „cheltuieli de călătorie”. Trecând prin peisajul urban, zâmbi. Acesta era tot mai dens, cu cât te apropiai de Manhattan.

Taxiul opri lângă blocul lui. Apartamentul era plătit de patron, care, cu ocazia asta, îşi mai scădea din baza de impozitare – Popov aflase cum era cu impozitele în America – iar el nu plătea nimic. Îşi petrecu vreo câteva minute scăpând de rufele murdare şi atârnându-şi hainele bune, după care coborî şi îl puse pe portar să oprească un taxi. După alte cincisprezece minute, era la birou.

— Ia zi, cum a mers? întrebă şeful.

În birou se afla un vechi dispozitiv de bruiere împotriva eventualelor mijloace de ascultare plasate de vreun rival. Spionajul industrial era încă o problemă în compania acestui om, iar apărarea împotriva lui era cel puţin la fel de bună cu cea folosită de KGB. Şi Popov, care crezuse pe vremuri că guvernele aveau tot ce era mai

bun, în toate domeniile… în mod sigur, asta nu era valabil în America.

— A mers în cea mai mare parte cum mă aşteptam. Au fost nişte proşti, nici măcar amatori, cu toate că i-am antrenat bine în anii ’80. Le-am spus că pot să jefuiască banca, pentru a acoperi adevărata misiune…

— Care era…?

— Să fie omorâţi, răspunse pe loc Dimitri Arkadeevici. Cel puţin, am înţeles că acestea vă sunt intenţiile, domnule.

Cuvintele prilejuiră apariţia unui zâmbet de un tip cu care Popov nu era obişnuit. Îşi propuse în gând să vadă care era valoarea la bursă a băncii. Oare intenţia „misiunii” fusese cumva să afecteze cotaţia băncii? Nu părea plauzibil, dar, deşi nu avea nevoie să ştie de ce făcea lucrurile astea, i se stârnise curiozitatea. Acest om îl trata ca pe un mercenar. Popov, deşi ştia precis ce devenise după ce părăsise serviciul ţării lui, era vag atins în profesionismul lui.

— Veţi mai avea nevoie de asemenea servicii?

— Ce s-a întâmplat cu banii? vru să ştie şeful.

Un răspuns timid:

— Sunt convins că elveţienii au ce face cu ei.

Evident şi bancherul lui avea ce face cu banii.

— Sunt sigur că nu vă aşteptaţi să-i recuperez.

Şeful clătină din cap.

— Nu, nu mă aşteptam şi oricum era o sumă mică.

Popov dădu din cap. O sumă mică? Nici un agent plătit de sovietici nu căpătase într-o singură tranşă o asemenea sumă. KGB-ul era întotdeauna zgârcit cu plăţile pentru informaţii, oricât de importante şi nici nu dispusese vreodată de o asemenea sumă în bani gheaţă. Trebuia să dai seamă pentru fiecare rublă, altfel contabilii din Piaţa Dzerjinski nr. 2 îl făceau arşice pe agentul de teren care fusese atât de nesăbuit în operaţiuni! Îndată după aceea, se întrebă cum oare spălase patronul lui banii. În America, dacă depozitai sau retrăgeai o sumă infimă, zece mii de dolari bani gheaţă, banca trebuia să înregistreze suma. Teoretic, asta le făcea necazuri traficanţilor de droguri, dar aceştia îşi vedeau oricum de treabă. Oare alte ţări aveau reguli asemănătoare? Popov nu ştia. Era sigur că Elveţia nu le avea, dar o asemenea sumă de bani nu se materializa pur şi simplu într-un seif de bancă, nu? Probabil că şeful lui reuşise să rezolve problema şi încă bine. Ernst Model fusese un amator, dar omul ăsta nu era. Iată un lucru care nu trebuie uitat, îşi spuse fostul spion, marcând acest adevăr în minte cu litere mari, roşii.

Urmară câteva secunde de linişte. Apoi:

— Da, voi avea nevoie de o altă operaţiune.

— De ce anume? întrebă Popov, căpătând pe loc răspunsul.

— Ah.

O înclinare din cap. Chiar folosise cuvântul corect: operaţiune. Ce straniu. Dimitri se întrebă dacă n-ar fi bine să facă nişte verificări la adresa şefului, ca să afle mai multe despre el. La urma urmei, viaţa lui se afla în mâinile acestuia, evident, era valabilă şi reciproca, dar viaţa celuilalt nu-l prea preocupa pe Popov. Cât de greu avea să fie? Pentru cineva cu un computer şi un *modem,* nu putea fi prea dificil... dacă avea timp suficient. Îi era deja limpede că, după o singură noapte petrecută în apartamentul lui, va călători iar în străinătate. Tot avea rău de avion, ceea ce însemna că avea să aplice principiul cui pe cui se scoate.

Arătau ca nişte roboti, îşi zise Chavez, strecurându-se într-un colţ generat de computer. Şi ostaticii la fel, doar că în cazul de faţă erau copii generaţi de computer; toţi copiii erau fete în rochii sau pulovere cu dungi roşii şi albe (Ding nu-şi putea da seama ce erau). Era în mod clar un efect psihologic programat în sistem de cel care stabilise parametrii programului numit SWAT 6.3.2. O firmă din California îl produsese pentru Delta Force, în cadrul unui contract cu Departamentul Apărării, girat de RAND Corporation.

Programul era scump, în special din cauza costumului electronic pe care-l folosea. Avea aceeaşi greutate cu costumul negru obişnuit, de misiune – ăsta era rostul unor foiţe de plumb cusute în ţesătură – şi totul, până la vârfurile degetelor, era înţesat cu senzori şi sârme de cupru care duceau la computer – un bătrân Cray YMP – transmiţând exact mişcările corpului şi proiectând în schimb în vizor imaginea generată de computer. Doctorul Bellow comenta, jucând rolurile liderului băieţilor răi şi al consilierului băieţilor buni. Ding întoarse capul şi îi văzu în spate pe Hank Patterson şi pe Steve Lincoln, figuri de roboţi, numerotate, ca să ştie care cine era.

Chavez ridică de trei ori braţul drept, cerând *flash-bang*-uri, apoi se mai uită o dată după colţ...

...în scaunul lui, Clark văzu linia neagră apropiindu-se de colţ, iar apoi apăsă pe butonul 7 de pe tastatura calculatorului...

...banditul numărul 4 avea ţeava armei îndreptată spre grupul de fete.

— Steve, acum! ordonă Chavez.

Lincoln trase siguranţa *flash-bang*-ului. Aceasta era o grenada simulată, care producea o cantitate apreciabilă de zgomot şi de lumină – la rândul lor simulate de computer – destinată orbirii şi dezorientării, acţionând asupra mecanismului de orientare aflat în urechea internă. Sunetul, deşi nu atât de rău, le parveni prin căşti, împreună cu un alb total în faţa ochilor, în vizoare. Chiar şi aşa, tot îi făcu să sară-n aer.

Chavez plonjă în cameră înainte de apariţia ecoului, cu arma

aţintită spre teroristul numărul 1, presupusul lider inamic. Aici computerul greşeşte, îşi zise Chavez. Membrii europeni ai echipei lui nu trăgeau ca americanii. Ei întindeau braţele şi armele înainte, după care ţinteau, în vreme ce Chavez şi americanii aveau tendinţa de a lipi armele H&K de umăr. Ding trase prima rafală înainte să atingă podeaua, dar sistemul computerizat nu înregistra întotdeauna lovirea ţintei, iar asta îl supăra rău pe Ding. Nu rata niciodată o asemenea lovitură, după cum putea să depună mărturie un anume domn Guttenach în faţa Sfântului Petru. Lovind podeaua, Chavez se rostogoli, repetând rafala şi deplasând brusc arma MP-10, în căutarea unei alte ţinte. În căşti, rafalele se auzeau prea tare (din motive necunoscute, programul SWAT 6.3.2 nu cunoştea armele cu amortizor). În dreapta lui, Steve Lincoln şi Hank Patterson intraseră şi ei în cameră şi trăgeau în cei şase terorişti. Se auziră rafalele lor scurte, controlate, iar în vizor capetele băieţilor răi explodau satisfăcător împroşcând sânge.

…dar banditul numărul 5 apăsase deja pe trăgaci, nu spre salvatori, ci spre ostatici, care începură să cadă până când trei membri Rainbow îl doborâră.

— Liber! strigă Chavez, sărind în picioare şi deplasându-se spre imaginile bandiţilor.

Unul dintre ei, spunea computerul, era încă în viaţă, deşi sângera la cap. Ding trase în el, dar deja umbra numărului 4 nu mai mişca.

— Liber! Liber! strigară membrii echipei lui.

— Exerciţiu terminat, se auzi vocea lui Clark.

Ding şi oamenii lui îşi scoaseră vizoarele de realitate virtuală, descoperind că se aflau într-o cameră cam cât o jumătate de sală de baschet, complet lipsită de obiecte, goală ca o sală de sport de gimnaziu în miez de noapte. Le trebui un timp ca să se obişnuiască. Simularea vizase nişte terorişti care ocupaseră o şcoală, evident, o şcoală de fete, pentru amplificarea fenomenului psihologic.

— Câţi am pierdut? întrebă Chavez în direcţia tavanului.

— Şase morţi, trei răniţi, răspunse computerul.

În cameră intră şi Clark.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ding, bănuind că Clark ştia care era problema.

— Te-am văzut privind după colţ, băiete, răspunse Rainbow Six. Asta i-a alertat pe bandiţi.

— La naiba! răspunse Chavez. E o greşeală în program. În viaţa reală, aş folosi oglinjoara sau aş scoate casca de Kevlar, dar programul nu ne lasă. *Flash-bang*-urile ar fi fost chiar o surpriză.

— Poate, admise John Clark. Dar calificativul la exerciţiul ăsta e satisfăcător.

— O, mulţumesc, domnule C, sări şeful Echipei-2. Mâine-poimâine

ne spuneţi şi că am tras pe lângă.

— Maşina zice că tu chiar ai tras pe lângă.

— La naiba, John! Programul ăsta nu simulează bine tragerea, iar eu nu o să-mi antrenez oamenii în funcţie de toanele maşinăriei, în loc să tragă cu gloanţe la ţintă!

— Uşurel, Domingo. Ştiu că oamenii tăi ştiu să tragă. Bun, urmaţi-mă. Să vedem reluarea.

— Chavez, de ce ai intrat aşa? întrebă Stanley după ce toată lumea se aşează.

— Cadrul uşii e mai larg şi oferă un câmp vizual mai bun…

— … pentru ambele părţi, observă Stanley.

— Aşa erau câmpurile de bătălie, îl contrazise Ding. Dar când ai de partea ta surpriza şi viteza, avantajul ăsta e tot al tău. Mi-am pus echipa de rezervă la uşa din spate, dar configuraţia clădirii nu le-a permis să participe la atac. Noonan şi-a instalat dispozitivele în clădire. Am avut informaţii bune despre bandiţi şi am stabilit timpii atacului ca să-i prind în sala de gimnastică…

— … cu toţi cei şase bandiţi amestecaţi printre ostatici.

— Mai bine aşa, decât să fim nevoiţi să-i căutăm. Unul dintre ei putea să arunce o grenadă după colţ şi să omoare toate păpuşelele alea Barbie. Nu, domnule, m-am gândit să venim din spate sau să dăm atacul pe două axe, dar distanţele şi limita de timp nu mi-au părut prea bune. Vreţi să spuneţi că am greşit, domnule?

— În acest caz, da.

Rahat, îşi zise Chavez.

— Bine, spuneţi-mi la ce vă gândiţi.

Era mai degrabă o problemă de stil personal, decât de bine sau rău, iar Alistar Stanley era printre cei mai tari din lume în domeniu, iar Ding ştia asta. Aşa că privi şi ascultă. Ceea ce făcu şi Clark.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Noonan, după ce Stanley îşi încheie prezentarea. E mult prea uşor să pui un dispozitiv de alertare pe clanţa uşii. Obiectul costă cam zece dolari. Poţi să-l cumperi din orice magazin de suveniruri din orice aeroport pentru că lumea le foloseşte la uşile de la hotel, pentru cine s-ar găsi să intre neinvitat. Am avut pe vremuri la Birou un caz în care un subiect a folosit aşa ceva şi aproape că am ratat misiunea. În vreme ce *flash-bang*-ul de la fereastră a acoperit foarte bine zgomotul.

— Şi dacă dispozitivele tale nu dădeau poziţiile tuturor subiecţilor?

— Dar le-au dat, domnule, îl contrazise Noonan. Am avut timp să-i detectăm.

De fapt, exerciţiul comprimase timpul cu un factor de zece, dar ăsta era un lucru normal în simulările pe computer.

— Toată treaba asta cu computerul e nemaipomenită când e să te ţii de planuri, dar în alte chestii nu face doi bani. Eu cred că ne-am

descurcat bine.

Pentru Ding, ultima frază insinua şi faptul că Noonan voia să fie membru plin al Echipei-2, nu numai omul cu tehnica. Tim petrecuse o grămadă de timp în poligonul de tir, iar acum era egalul oricărui membru al echipei. În plus, lucrase sub comanda lui Gus Werner în Echipa de Salvare a Ostaticilor din FBI. Avea toate recomandările ca să intre în horă. Werner fusese luat în calcul pentru şefia lui Rainbow. Aşa cum fusese şi Stanley.

— Bine, spuse Clark. Să punem caseta.

Caseta fu cea mai urâtă surpriză dintre toate. Computerul îi informă că teroristul numărul 2 primise un glonţ în cap şi se răsucise, apăsând din reflex pe trăgaciul Kalaşnikov-ului, iar unul dintre gloanţe străpunsese capul lui Chavez. Conform supercomputerului Cray, Ding era mort, pentru că un glonţ simulat trecuse pe sub marginea căştii lui de Kevlar şi trecuse direct prin creier. Şocul simţit de Chavez fu uriaş. Un eveniment aleatoriu generat de un program de computer era totuşi foarte real, pentru că viaţa chiar includea asemenea evenimente întâmplătoare. Vorbiseră înainte despre nişte vizoare de lexan pentru căştile lor, care ar fi putut – totuşi nu întotdeauna – să oprească un glonţ, dar deciseseră să renunţe, din cauza distorsiunilor impuse vederii şi deci şi preciziei tirului... *Poate că trebuie să reconsiderăm problema,* îşi zise Chavez. Concluzia trasă de computer era simplă: dacă este posibil, atunci se poate întâmpla, iar dacă se poate, mai devreme sau mai târziu chiar se va întâmpla, iar un membru al echipei va trebui să meargă acasă la cineva şi să-i spună unei femei că tocmai devenise văduvă. Şi asta din cauza unui eveniment aleatoriu – adică din ghinion. Cumplit al dracului să-i spui cuiva că tocmai şi-a pierdut soţul. Cauza morţii, ghinionul. La gândul ăsta, Chavez avu un frison. Probabilitatea matematică era infinitezimală, de ordinul trăsnetului căzut peste tine la golf sau al avionului nimerit peste tine din cer. Viaţa însăşi era un risc, un risc pe care-l evitai doar dacă mureai. Sau aşa ceva. Îşi întoarse privirea către Eddie Pierce.

— Zarurile astea nu iartă, observă sergentul major, cu un zâmbet strâmb. Dar l-am altoit pe individul care te-a omorât, Ding.

— Mersi, Eddie. Mă simt uşurat. Data viitoare să tragi mai repede totuşi.

— Domnule, va fi grija mea de căpătâi.

— Nu te întrista, Ding, spuse Stanley, observând schimbarea atmosferei. Putea fi şi mai rău. Încă n-am văzut pe nimeni rănit de un electron.

Şi cică avem de învăţat din antrenament, îşi spuse Ding. Ce să înveţi din antrenamentul ăsta? Că puteai intra în rahat? Iată un lucru la care merita să meditezi. Oricum, avea timp, pentru că acum

Echipa-2 era în aşteptare, iar Echipa-1 era de intervenţie. Mâine or să mai facă nişte trageri, poate puţin mai rapide. Problema era că nu prea mai aveai ce să îmbunătăţeşti – oricum, nu prea mult – iar să forţezi prea tare însemna să toceşti un grad de eficienţă deja atins. Ding simţea că era antrenorul unei echipe de fotbal nemaipomenit de bune. Jucătorii erau cu toţii excelenţi, munceau din greu, dar nu atinseseră încă perfecţiunea. Cât de mult din această mică imperfecţiune putea fi corectat prin antrenament şi cât de mult reflecta faptul că şi adversarul era bun? Prima misiune fusese prea simplă. Model şi oamenii lui parcă imploraseră să fie împuşcaţi. Dar nu avea să fie mereu atât de simplu.

6
CREDINCIOŞII ADEVĂRAŢI

Problema era toleranţa faţă de mediu. Ştiau că virusul de bază era suficient de eficient. Exact cât era nevoie. Numai că era foarte delicat. Expus la aer, murea mult prea repede. Nu erau încă siguri de ce. Ar fi putut fi umiditatea sau poate temperatura. Sau prea mult oxigen – elementul acesta, esenţial vieţii, era mortal la nivel molecular – iar incertitudinea asta fusese o mare sursă de griji, până când un membru al echipei venise cu o soluţie. Folosiseră tehnologia ingineriei genetice pentru a altoi în organism genele cancerului. Mai precis, folosiseră material genetic provenit de la nişte celule de cancer de colon, una dintre cele mai robuste varietăţi, iar rezultatele fuseseră izbitoare. Ceea ce obţinuseră era doar cu o treime de micron mai mare şi mult mai rezistent. Dovada se vedea pe ecranul TV al microscopului electronic. Fuseseră expuse la aerul din cameră şi la o iluminare normală timp de zece ore, după care fuseseră reintroduse în mediul de cultură, devenind imediat active. Tehniciana observase că se hrăneau şi se înmulţeau replicându-se în milioane de alte firicele, folosindu-se de ARN-ul lor. Singurul lor scop în viaţă era să mănânce ţesuturi. În cazul de faţă, un ţesut renal, deşi ficatul era la fel de vulnerabil. Tehniciana – ea însăşi medic, absolventă la Yale – făcuse însemnările corespunzătoare şi apoi, dat fiind că era proiectul ei, trebuise să dea germenului un nume. Nu puteai să-i dai orice nume, nu? Aşa că se bucură că frecventase cursul de religie comparată cu douăzeci de ani în urmă.

Shiva. Da, cel mai complex şi mai interesant dintre zeii hinduşi, fiind pe rând Distrugătorul şi Creatorul, cel care dispunea de otrava menită să distrugă omenirea, care printre soţii o avea pe Kali, însăşi zeiţa morţii. Shiva. *Perfect.* Tehniciana făcu însemnările corespunzătoare, inclusiv recomandarea pentru numele organismului. Urma încă un test, încă un hop tehnologic, după care totul era gata pentru execuţie. Execuţie, îşi zise ea, ce nume potrivit pentru proiectul ăsta. Şi încă la scară mare.

Pentru următoarea experienţă, luă o probă de Shiva, o sigilă într-un container de oţel inoxidabil şi o duse în afara laboratorului, într-un alt laborator, aflat pe acelaşi coridor, la două sute de metri distanţă.

— Bună, Maggie, o salută şeful noului laborator. Ai ceva pentru mine?

— Salut, Steve, spuse ea, înmânându-i containerul. Ăsta e.

— Cum îi zicem?

Steve luă containerul şi îl aşeză pe o poliţă.

— Cred că Shiva.

— Sună ameninţător, observă Steve, zâmbind.

— Chiar este, îi promise Maggie.

Steve era şi el medic, doctor în ştiinţe, cu ambele diplome obţinute la Universitatea Duke. Era cel mai bun om al Companiei pe linie de vaccinuri. Pentru acest proiect fusese scos de la cercetările lui în domeniul SIDA, care începuseră foarte promiţător.

— Deci genele din cancerul la colon au mers, cum ai profeţit tu.

— Au stat zece ore în aer liber şi prezintă o bună toleranţă la ultraviolete. Nu ştiu prea bine cum o să fie la expunerea directă la soare.

— Ne trebuie doar două ore, îi aminti Steve.

De fapt, o oră era suficientă, iar ei ştiau asta.

— Cum e cu sistemul de atomizare?

— Mai facem teste, recunoscu ea, dar n-o să fie nici o problemă.

Amândoi ştiau că fata spunea adevărul. Organismul ar trebui să tolereze uşor trecerea prin duzele sistemului de răcire, care urma să fie încercat în una dintre marile camere ambientale. Evident, testarea în spaţii mari ar fi fost şi mai bună, dar, dacă Shiva era atât de robust pe cât spunea Maggie, era un risc pe care nu era bine să ţi-l asumi.

— Bine, atunci. Mersi, Maggie.

Steve se întoarse şi introduse containerul într-una dintre incintele cu mănuşi interioare, pentru a-l deschide şi a începe lucrul la vaccin. Mare parte din muncă era deja făcută. Agentul iniţial era binecunoscut, guvernul stipendiase lucrul la vaccin după panica de anul trecut, iar Steve era cunoscut în lung şi-n lat drept unul dintre cei mai buni producători, culegători şi replicatori de anticorpi care să activeze sistemul imunitar al unei persoane. Avea vagi regrete cu privire la încetarea muncii la SIDA. Steve credea că ar fi putut să dea de o metodă de generare a unor anticorpi de spectru larg, care să combată acel mic germen ticălos – poate un fleac de 20%, plus faptul că avea deschis un drum nou în ştiinţă, ceea ce-l făcea faimos… poate chiar suficient de bun ca să fie trimis peste zece ani la Stockholm. Dar peste zece ani ce rost mai avea? Nici unul, îşi spuse omul de ştiinţă. Se întoarse să se uite pe geamurile triple ale laboratorului lui. Frumos apus de soare. Curând vor ieşi creaturile nopţii. Liliecii vor vâna insecte. Bufniţele vor vâna şoareci de casă şi de câmp. Pisicile îşi vor părăsi casele, se vor aşeza la pândă ca să-şi potolească şi ele foamea. Avea un set de căşti cu vizoare de noapte, pe care le folosea adesea pentru a observa creaturile acelea, cu o activitate atât de diferită de a lui. Dar acum se întoarse la masa lui de lucru, trase tastatura computerului şi făcu nişte însemnări ale noului proiect. Mulţi foloseau carnete de notiţe pentru asta, dar Proiectul nu permitea decât

însemnări pe calculator, pentru păstrarea tuturor datelor, iar însemnările erau încriptate electronic. Dacă era destul de bun pentru Bill Gates, era destul de bun şi pentru el. Căile simple nu erau întotdeauna cele mai bune. Asta explica de ce se afla şi el aici, în cadrul unui proiect numit Shiva, nu?

Aveau nevoie de oameni înarmaţi, dar erau greu de găsit, iar scopul lor era îngreunat în plus de activităţile guvernamentale cu un scop similar, dar cu finalitate opusă. Măcar asta-i ţinea la distanţă pe ciudaţi.

— La naiba, frumos mai e pe aici, observă Mark.

Gazda lui pufni.

— E o casă nouă la capătul masivului. Într-o zi fără vânt, pot să le văd fumul căminului.

Mark se simţi obligat să râdă.

— Asta da, vecinătate. Dumneata şi Dan'l Boone, nu?

Foster adoptă o privire întrucâtva sfioasă.

— Mă rog, sunt totuşi cam zece kilometri.

— Dar ai dreptate. Închipuieşte-ţi cum era aici înainte să vină omul alb. Nu tu drumuri, doar malul râului şi potecile căprioarelor, iar vânătoarea cred că era grozavă.

— Destul de bună, nu trebuia să te omori ca să mănânci, îmi închipui.

Foster arătă spre peretele căminului cabanei lui, plin cu trofee de vânătoare, nu toate legale. Dar aici, în Munţii Bitterroot din Montana, nu existau poliţişti, iar Foster nu se lăuda cu ele.

— E dreptul nostru din naştere.

— Aşa ar trebui să fie, fu de acord Foster. Ceva pentru care merită să te baţi.

— Cât de tare merită să te lupţi? întrebă Mark, admirând trofeele.

Covorul făcut din blana unui grizzly era impresionant şi, probabil, al naibii de ilegal.

Foster îi turnă oaspetelui nişte whisky.

— Nu ştiu cum e în Est, dar aici, dacă lupţi, lupţi. Până la capăt, băiete. Dacă-i plasezi unul taman între licurici în general îl calmezi de tot pe adversar.

— Dar apoi trebuia să scapi de cadavru, spuse Mark, sorbind din băutură.

Omul ăsta bea whisky ieftin. Hm, probabil că nu-şi permite marfă de calitate.

Un hohot de râs.

— Ai auzit vreodată de excavatoare? Dar de un „foc zdravăn de tabără"?

Prin zonă se zvonea că Foster ar fi omorât un inspector de

vânătoare şi pescuit. Drept rezultat, poliţia locală se cam uita chiorâş la el, la fel şi patrulele, care-l potcoveau dacă depăşea limita legală fie şi cu o milă pe oră. Dar, deşi maşina fusese găsită arsă complet la şaizeci de kilometri, cadavrul ofiţerului dat lipsă tot nu fusese găsit. Nu prea aveai pe cine lua de martor în partea asta a statului, nici chiar dacă la zece kilometri de tine apărea o casă nouă. Mark îşi sorbi tot whisky-ul şi se lăsă pe spate în fotoliul îmbrăcat în piele.

— E frumos să fii una cu natura, nu?

— Da, domnule, zău că e. Uneori mi se părea că-i înţeleg pe indieni.

— Cunoşti vreunul?

— Cum să nu? Charlie Grayson, e un Nez Perce, ghid de vânătoare. De la el am calul. Uneori sunt şi eu ghid, mai fac un ban. De obicei, duc pe careva călare prin regiune, mai întâlnesc şi alţi vânători. Sunt mulţi elani pe aici.

— Dar urşi?

— Destui, răspunse Foster. Mai ales negri, dar şi cenuşii.

— Şi cu ce tragi? Cu arcul?

Un clătinat grav din cap.

— Nu. Îi admir pe indieni, dar eu nu am arc. Depinde de ce vânez şi în ce loc mă duc. De obicei iau cu mine un Winchester Mag, de trei zecimi de ţol, cu încărcător-zăvor, dar în locuri înghesuite iau şi o puşcă semiautomată. E al dracului de bine să poţi să faci o ploaie de găuri de trei sferturi de ţol, când eşti la ananghie.

— Cum, cu încărcare manuală?

— Normal. E mult mai personal aşa. Trebuia să-i arăţi respect vânatului, să fie fericiţi zeii muntelui.

Spunând acestea, Foster zâmbi somnoros, după cum i se păru Mark. În orice om civilizat zăcea un păgân care aştepta să iasă la iveală, care credea cu adevărat în zeii muntelui şi în mulţumirea spiritelor animalelor moarte. Şi el credea în toate astea, în ciuda formaţiei lui tehnice.

— Cu ce te ocupi, Mark?

— Biochimie moleculară, sunt doctor.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că afli cum e cu viaţa. Cum se face că un urs miroase atât de bine, minţi Mark. Poate fi interesant, dar adevărata viaţă e când vii în locuri ca ăsta, când vânezi şi întâlneşti oameni care înţeleg vânatul mai bine ca tine. Tipi ca tine, conchise Mark, salutând cu paharul ridicat. Dar tu?

— Păi, acum m-am pensionat. Sunt de capul meu. Mă crezi dacă-ţi zic că am fost geolog la o companie petrolieră?

— Şi pe unde ai lucrat?

— Prin toată lumea. Aveam nas bun, iar companiile petroliere mi-au dat bani grămadă să le găsesc marfa. Dar a trebuit să mă las. Te-ai

prins? Călătoreşti mult?

— Trag des ture, aşa-i, confirmă Mark, întărind cu o înclinare de cap.

— Mizeria aia maro, continuă Foster.

— Poftim?

— Haide, se vede peste tot prin lumea noastră nenorocită. Pe la zece mii de metri, mizeria aia maronie. Hidrocarburi complexe, în cea mai mare parte de la reactoarele de pasageri. Într-o zi mă întorceam acasă de la Paris printr-o legătură din Brunei, am luat-o pe ocolite, fiindcă voiam să mă opresc în Europa, ca să mă întâlnesc cu un prieten. Mă rog... Mă trezesc într-un nenorocit de 747, în mijlocul Atlanticului. Şi mai aveam patru ore până să dăm de uscat. Fotoliu de clasa I; stăteam acolo, dădeam pe gât băutura şi mă uitam pe fereastră şi când colo, mizeria aia – rahatul ăla maro. Şi mi-am dat seama că eu am contribuit la treaba asta, la poluarea nenorocitei de atmosfere.

Şi Foster continuă:

— Oricum, ăla a fost momentul în care m-am... ăăă... convertit, cred că aşa-i zice. După o săptămână mi-am dat demisia, mi-am luat acţiunile pentru care aveam voie să optez, am înhăţat o juma' de milion şi am cumpărat locul ăsta. Aşa că acum asta fac, pescuiesc şi vânez, toamna mai fac pe ghidul, citesc mult, am scris şi o cărticică despre ce-i face petrolul mediului şi gata.

Evident, era cartea care-i atrăsese atenţia lui Mark. Povestea cu „mizeria maro" fusese abordată în prefaţa aia scrisă cu picioarele. Foster era un adevărat credincios, dar nu era tâmpit. Casa lui avea electricitate şi telefon. Mark văzu şi un computer Gateway ultimul tip, pe podea, lângă birou. Avea chiar şi antenă TV de satelit... plus obişnuitul Chevrolet camionetă, cu rastel de puşti în spate... plus un excavator Diesel. O fi fost el un credincios al ecologiei, dar nu era prea sărit de pe fix pe tema asta. *Asta e bine,* îşi zise Mark. *Trebuie să fie nebun doar cât este necesar.* Iar Foster era. Omorârea poliţistului de la vânătoare şi pescuit era o dovadă.

Foster îi întoarse privirea prietenoasă. Mai întâlnise asemenea tipi pe vremea când lucrase la Exxon. Un tip în costum, dar isteţ, acel tip de oameni care nu se sfiesc să se murdărească pe mâini. Biochimie moleculară. Nu aveau aşa ceva la Şcoala de Mine din Colorado, dar Foster era abonat la *Science News* şi ştia despre ce era vorba. Un tip care se juca mereu cu viaţa... Dar, foarte ciudat, unul care înţelegea cum era cu elanul şi cu cerbul. Mda, lumea asta era un loc foarte ciudat. Chiar atunci, vizitatorul lui văzu blocul de răşină de pe măsuţa de cafea. Mark ridică obiectul.

— Ce-i ăsta?

Foster îi zâmbi cu paharul la buze.

— A ce arată?

— Păi, sau e pirită de fier, sau e…

— Nu e fier. Domnule, îmi cunosc rocile.

— Aur? De unde?

— L-am găsit în torentul meu, la vreo trei sute de metri mai încolo, spuse Foster, arătând direcţia.

— E o pepită zdravănă.

— Două kile jumate. Face cam două mii de dolari. Ştii, oamenii – albii – tot trăiesc în *ranch*-ul ăsta de peste o sută de ani, dar nimeni nu s-a uitat în râul ăla vreodată. Într-o zi o să trebuiască să fac o prospecţiune serioasă acolo, să văd dacă prezintă formaţiile caracteristice. Ar cam trebui să fie, pentru că pe fundul văii e cuarţ. Formaţiunile cuarţ-aur sunt bogate pe aici, după modul în care au ieşit la suprafaţă din miezul Pământului. Zona asta e vulcanică, peste tot dai de izvoare calde, îi aminti el oaspetelui. Avem din când în când şi câte un cutremur.

— Deci s-ar putea să ai propria mină de aur.

Un hohot sănătos de râs.

— Da, e nostim, nu-i aşa? Am plătit doar terenul de păşune şi am dat şi pe ăsta puţin, din cauza muntelui. Ultimul individ care a făcut pe fermierul pe aici mi-a zis că vitele lui au pierdut toate kilele din păşunat când au urcat la păşunile din munte.

— Cât de bogat o fi zăcământul?

O ridicare din umeri.

— N-am habar, dar dacă arăt asta unor tipi cu care am făcut şcoala, ar cam investi vreo zece-douăzeci de milioane ca să afle. Cum am zis, e o formaţiune de cuarţ. Pe astea oamenii pariază barosan. Preţul aurului e scăzut, dar dacă iese din pământ gata pur, atunci e mult mai valoros decât cărbunele, corect?

— Şi atunci de ce nu…?

— Fiindcă n-am nevoie. Plus că e un proces urât. E chiar mai rău decât să forezi după petrol. După aia mai poţi să faci ceva curăţenie, dar după o mină – nici o şansă. Nu se şterg niciodată urmele. Sterilul nu se duce. Arsenicul intră în apa de suprafaţă şi epurarea lui durează o eternitate. Oricum, am aici nişte roci frumuşele, prinse în plastic. Şi dacă am nevoie de bani, ştiu ce am de făcut.

— Cât de des verifici râul?

— Când pescuiesc. Am aici păstrăvi maronii, ce zici?

Şi arătă spre unul mare, atârnând de peretele lung, după care continuă:

— La fiecare trei-patru pescuituri, mai găsesc una. De fapt, cred că depozitul a apărut de curând, altfel oamenii l-ar fi văzut de mult. Ce dracu', poate că o să-l detectez, să văd unde începe, dar ar însemna să mă ispitesc singur. De ce să mă obosesc? Se întrebă Foster. S-ar

putea să am un moment de slăbiciune şi să acţionez împotriva principiilor mele. Oricum, nu fuge nicăieri.

— Cred că nu, mormăi Mark. Mai ai multe de-astea?

— Normal.

Foster se ridică şi trase un sertar de la birou, de unde scoase o pungă de piele. Mark o luă în mână, surprins de greutatea de aproape cinci kilograme. Desfăcu băierile pungii şi scoase de acolo o pepită. Era cam cât o monedă de jumătate de dolar, jumătate cuarţ, jumătate aur, minunată în imperfecţiunea ei.

— Eşti căsătorit? întrebă Foster.

— Da. Nevastă, doi copii.

— Atunci păstreaz-o. Fă din ea un pandativ şi dă-i-o de ziua ei!

— Nu se poate. Chestia asta costă câteva mii de dolari.

Foster făcu un semn de lehamite.

— Rahat, doar ocupă spaţiu în birou. De ce să nu fac pe cineva fericit cu ea? În plus, cred că tu înţelegi, Mark, chiar înţelegi.

Da, îşi zise Mark, *iată cum se face o recrutare.*

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că există o cale de a face „mizeria aia maro” să dispară?

O privire amuzată.

— Adică vreun organism care să o mănânce, ceva de genul ăsta?

Mark îşi ridică privirea.

— Nu, nu tocmai.

Cât de mult putea să-i spună în acel moment? Trebuia să fie foarte prudent. Erau la prima lor întâlnire.

— Obţinerea avionului e treaba voastră. Încotro o să zboare – aici putem să vă ajutăm noi, îşi asigură Popov gazda.

— Unde? întrebă gazda.

— Cheia problemei e să se piardă de pe radarul de control al traficului şi astfel să zboare suficient de departe ca să nu mai poată fi ajuns de un aparat de vânătoare, asta o ştiţi. Apoi puteţi să aterizaţi într-un loc convenabil şi să scăpaţi de echipaj la atingerea destinaţiei. Revopsirea avionului nu e mare scofală. Mai târziu poate fi distrus sau chiar dezasamblat şi vândut pe bucăţi, motoarele şi restul. Piesele pot să dispară uşor pe piaţa neagră internaţională, după ce se schimbă nişte plăcuţe de identificare, le explică Popov. S-a întâmplat de atâtea ori, după cum ştiţi. Evident, serviciile secrete şi poliţia din Occident nu fac mare tapaj pe tema asta.

— Da, dar lumea e plină de sisteme de radar, obiectă gazda.

— Adevărat, dar radarele traficului aerian nu văd avioanele. Ele văd semnalele de răspuns ale transponderelor radarului de bord. Doar radarele militare văd chiar avioanele. Şi ce ţară africană are o reţea adevărată de apărare antiaeriană? Tot aşa, dacă adaugi un dispozitiv

de bruiaj la sistemele radio ale avionului, poţi să împiedici pe oricine să te detecteze. Prietene, dacă reuşeşti să zbori până la un anumit aeroport internaţional, evadarea e floare la ureche. Dar asta e partea grea, îi aminti el. O dată ce ai dispărut deasupra Africii, ai de ales. Ţara de destinaţie o alegi sau după puritatea ideologică, sau ca să faci un schimb. Tu alegi. Eu recomand prima variantă, dar şi a doua e valabilă, termină Popov.

Africa încă nu era tărâmul în care să se respecte legile internaţionale, dar avea sute de aeroporturi internaţionale capabile să asigure servicii avioanelor comerciale.

— Păcat de Ernst, spuse încet gazda.

— Ernst a fost un prost, se repezi prietena lui, făcând un gest furios. Ar fi trebuit să jefuiască o bancă mai mică. S-a dus în centrul Bernei. A încercat să demonstreze ceva, spuse Petra von Dortmund, strâmbându-se.

Până în acel moment, Popov o cunoscuse doar din auzite. Probabil că pe vremuri fusese drăguţă, poate chiar frumoasă, dar părul ei blond pe vremuri devenise castaniu, iar figura ascuţită i se făcuse prea serioasă, cu obrajii supţi, cu ochii înnegriţi. Era aproape de nerecunoscut, ceea ce explica de ce poliţiile europene nu o înhăţaseră încă nici pe ea şi nici pe prietenul ei, Hans Furchtner.

Furchtner evoluase diferit. Se îngrăşase cu treizeci de kilograme, părul lui des şi negru sau căzuse, sau fusese ras, iar barba dispăruse. Arăta acum ca un bancher, gras şi fericit, nu mai era comunistul serios şi entuziast din anii ’70 şi ’80 – cel puţin, asta nu se mai vedea. Trăiau într-o casă decentă din munţii de la sud de Munchen. Puţinii vecini pe care-i aveau îi credeau artişti – pictau amândoi, un hobby necunoscut poliţiştilor. Chiar vindeau ocazional câte un tablou vreunei mici galerii, ceea ce le era suficient ca să se întreţină, dar nu ca să-şi menţină stilul de viaţă.

Probabil că duceau dorul caselor conspirative din Germania Democrată şi Cehoslovacia, îşi zise Dimitri Arkadeevici. Să te dai jos din avion şi să fii dus într-o casă confortabilă, dacă nu chiar luxoasă, să ieşi să-ţi faci cumpărăturile în magazinele „speciale” ale elitei locale de partid, să ai dese vizite din partea unor ofiţeri serioşi, liniştiţi, de la serviciile secrete, care să-ţi furnizeze informaţii pe baza cărora să-ţi pregăteşti următoarea misiune… Furchtner şi Dortmund reuşiseră nişte operaţiuni curăţele, cea mai bună fiind răpirea şi interogarea unui sergent american de la artileria nucleară. Misiunea le fusese comandată de GRU-ul sovietic. Aflaseră multe lucruri, majoritatea încă utile, pentru că sergentul era expert în sistemele PAL de permisiuni. Cadavrul i se descoperise mai târziu, în miez de iarnă, în munţii din sudul Bavariei. Aparent, un nefericit accident rutier. Sau aşa considerase GRU, bazându-se pe rapoartele agenţilor lui din

cadrul înaltului comandament NATO.

— Ia zi, ce vreţi să aflaţi? întrebă ea.

— Codurile electronice de acces ale sistemului comercial internaţional.

— Ia te uită şi tu ai devenit un hoţ oarecare? întrebă Hans, înainte ca Petra să apuce să se strâmbe.

— Sponsorul meu nu este un hoţ oarecare. Dacă va fi să reconstituim o alternativă socialistă progresistă la capitalism, avem nevoie şi de finanţare şi de instituirea unei lipse de încredere în sistemul nervos al capitalismului, corect?

Popov făcu o pauză de o secundă.

— Ştiţi cine sunt. Ştiţi pentru cine am lucrat. Credeţi că mi-am uitat vreo clipă patria? Credeţi că am renunţat la convingerile mele? Tatăl meu a luptat la Stalingrad şi la Kursk. Ştia ce înseamnă să fii obligat să te retragi, să fii învins, dar nu a renunţat niciodată! spuse Popov, înfierbântat. De ce credeţi că-mi risc viaţa aici? Contrarevoluţionarii din Moscova nu ar privi cu ochi buni misiunea mea… Dar ei nu sunt singura forţă politică din Maica Rusia.

— Ah, spuse Petra von Dortmund, cu o figură devenită din nou serioasă. Deci, crezi că nu e totul pierdut?

— Credeaţi că mersul înainte al omenirii e lipsit de reculuri? E adevărat că ne-am rătăcit. Am văzut cu ochii mei corupţia din KGB la nivel înalt. Asta ne-a înfrânt, nu Vestul! Când eram căpitan, am văzut eu însumi cum fiica lui Brejnev a prădat Palatul de Iarnă pentru recepţia ei de nuntă. De parcă ar fi fost Marea Ducesă Anastasia în persoană! Misiunea mea în KGB era să aflu ce e cu Occidentul, să le aflu planurile şi secretele, dar nomenclatura noastră n-a aflat decât de corupţia lor. Ei bine, am învăţat şi lecţia asta, prieteni. Sau eşti comunist, sau nu eşti. Sau crezi, sau nu crezi. Acţionezi în conformitate cu credinţa ta sau nu acţionezi.

— Ne ceri să renunţăm la multe lucruri, îi spuse Hans Furchtner.

— Veţi fi despăgubiţi corespunzător. Sponsorul meu…

— Cine este? întrebă Petra.

— S-ar putea să nu aflaţi, răspunse Popov liniştit. Credeţi că numai voi riscaţi în treaba asta? Dar eu? În ce-l priveşte pe cel care mă susţine pe mine, s-ar putea să nu aflaţi niciodată cine este. Securitatea operaţiunii este de cea mai mare importanţă. Credeam că ştiţi acest lucru, le reaminti el.

Cei doi trecură uşor peste blânda dojană, cum se şi aştepta. Nebunii ăştia doi erau „credincioşi” adevăraţi. Şi Ernst Model fusese. Dar ei doi erau mai deştepţi şi mai nenorociţi; un nefericit de sergent american o aflase pe pielea lui când îşi holba ochii lui de necredincios, fixându-i pe cei albaştri, încă frumoşi ai Petrei Dortmund în vreme ce ea îi făcea praf diverse părţi ale corpului cu ciocanul.

— Să vedem, Iosif Andreevici, spuse Hans – îl cunoşteau pe Popov doar după unul dintre multele nume false: I. A. Serov. Când doriţi să acţionăm?

— Cât mai curând posibil. Vă voi suna într-o săptămână, ca să văd dacă aveţi voinţa de a întreprinde misiunea, apoi…

— Avem voinţa, îl asigură Petra. Trebuie să facem planificarea.

— Atunci vă voi suna într-o săptămână pentru planificare. Am nevoie de patru zile ca să îndeplinesc şi partea mea din acţiune. O grijă în plus: misiunea depinde de localizarea portavioanelor americane din vestul Mediteranei, pentru că, într-un asemenea caz, avioanele lor pot să urmărească zborul vostru. Iar noi dorim ca această misiune să reuşească, prieteni.

Apoi negociară preţul. Nu fu prea greu. Hans şi Petra îl cunoşteau pe Popov din vremurile bune şi aveau toată încrederea că va livra banii personal.

Zece minute mai târziu, Popov dădea mâna cu ei şi pleca. De data aceasta, conducea un BMW închiriat. Porni spre sud, spre frontiera austriacă. Drumul era liber şi neted, peisajul minunat, iar Dimitri Arkadeevici se gândea cu mirare la gazdele lui. Unicul adevăr pe care li-l spusese era că tatăl lui luptase la Stalingrad şi Kursk şi că-i spusese fiului său multe lucruri despre viaţa lui de comandant de tanc în marele război pentru apărarea patriei. Din experienţa lui profesională la Comitetul de Stat pentru Securitate, aflase un lucru straniu despre nemţi. *Dă-le un om călare pe cal şi îl vor urma până la moarte.* Se părea că germanii tânjeau după o persoană sau un ideal pe care să le urmeze. Foarte ciudat. Dar era bine pentru scopurile lui şi pentru cele ale şefului, iar dacă aceşti germani voiau să urmeze un cal roşu – un cal roşu mort – ăsta era ghinionul lor. Singurii oameni cu adevărat nevinovaţi aveau să fie bancherii pe care vor încerca să-i răpească. Măcar pe ei n-or să-i mai supună torturilor, cum făcuseră cu acel sergent american de culoare. Popov se îndoia că Hans şi Petra vor ajunge atât de departe, deşi nu ştia nimic despre capacitatea poliţiei şi a armatei austriece. Dar avea să afle într-un fel sau în altul, era sigur de asta.

Lucrurile funcţionau într-un mod ciudat. Echipa-1 era acum echipa de intervenţie, gata să plece din Hereford în orice clipă, în vreme ce Echipa-2 a lui Chavez era de veghe, dar ei erau cei care efectuau exerciţiile complexe, în vreme ce primii nu depăşeau mai deloc antrenamentul fizic de dimineaţă şi pe cel de tir. Din punct de vedere tehnic, se părea că se temeau de vreun accident de antrenament care ar fi putut să-l facă pe vreunul dintre ei inapt pentru acţiuni ulterioare, echipa devenind nefuncţională pentru situaţii delicate.

Maşinistul-şef Miguel Chin făcea parte din echipa lui Peter

Covington. Fost membru al trupelor SEAL ale Marinei Americane, fusese luat de Rainbow de la Echipa-6 SEAL de la baza Norfolk. Fiu al unei hispano-americane şi al unui chinez, crescuse şi el, ca şi Chavez, în estul Los Angeles-ului. Ding îl zări fumând o ţigară de foi lângă clădirea Echipei-1 şi se îndreptă spre el.

— Salut, şefule, spuse Chavez, ajuns la trei metri de el.

— Maistru-şef, domnule. În armată aş fi sergent-major.

— Mă cheamă Ding, *mano.*

— Mike, spuse Chin, întinzându-i mâna.

Faţa lui Chin nu exprima niciodată nimic. Avea o constituţie de oţel, ca şi Oso Vega şi dădea impresia că era în largul lui oriunde. Expert în toate tipurile de arme, avea o strângere de mână care îţi spunea că era în stare să smulgă capul cuiva de pe umeri.

— Trabucul nu-ţi face rău? întrebă Chavez.

— Rău poate să facă şi meseria noastră, Ding. Din ce parte a L.A.-ului?

Ding îi spuse.

— Nu, zău! Păi am copilărit la o milă de tine. Voi eraţi „Bandidos”.

— Să nu-mi zici că erai cu…

— „Piscadores”, dădu din cap maistrul-şef, până am mai crescut. Un judecător mi-a sugerat că e mai bine să mă înrolez decât să fac pârnaie, aşa că am încercat la Infanteria Marină, dar nu m-au vrut. Jigodiile, comentă Chin, scuipând câteva fire de tutun. Aşa că m-am dus pe Marile Lacuri şi m-au făcut maşinist… dar după aia am auzit de SEAL; nu-i viaţă urâtă acolo, să ştii. Înţeleg că eşti de la Agenţie, am auzit…

— Am început şi eu la 11-Bravo. Am făcut o călătorie scurtă în America de Sud şi m-am întors de acolo praştie, dar m-am întâlnit cu Six al nostru, care era în misiune şi m-au recrutat. Nu mi-a părut rău o clipă.

— Agenţia te-a trimis la şcoală?

— Am fost la George Mason, tocmai mi-am luat masteratul în Relaţii Internaţionale, răspunse Chavez, dând din cap. Tu?

— Mda, se vede pe mine. Psihologia la Old Dominion University, mi-am luat doar diploma. Doctorul de la echipă, Bellow ăsta, e un tip tare isteţ. Îţi citeşte gândurile. Am în cameră trei cărţi scrise de el.

— Cum e să lucrezi cu Covington?

— Bine. A mai fost pe aici. Ştie să asculte. Un tip profund. Echipă bună, dar n-ai nimic de făcut. Mi-a plăcut treaba de la bancă, Chavez. Rapid şi curat.

Chin suflă un fir de fum albastru în aer.

— Mulţumesc, domnule maistru-şef.

— Chavez! se auzi vocea lui Peter Covington, care tocmai ieşea. Vrei să-mi furi omul numărul unu?

— Tocmai am aflat că am copilărit la câteva străzi unul de altul.

— Adevărat? Nemaipomenit, spuse şeful Echipei-1.

— Glezna lui Harry s-a umflat dimineaţa asta. Nu e mare lucru, ronţăie nişte aspirină, îi spuse Chin şefului. Şi-a bulit-o acum două săptămâni, când s-a lansat din elicopter.

Blestematele de accidente de antrenament, îşi zise şeful. Ştiau cu toţii că asta era problema cu acest tip de muncă. Membrii lui Rainbow fuseseră aleşi după multe criterii, unul dintre ele fiind natura lor agresiva. Fiecare om se considera în competiţie cu toţi ceilalţi şi încerca să-şi depăşească limitele în toate domeniile. Iar asta însemna răniri şi accidente la antrenament. Membrii lui Rainbow nu puteau să renunţe la acest aspect al personalităţilor lor, aşa cum nu puteau să renunţe să respire. Cu greu ai fi putut să crezi că membrii echipelor olimpice aveau parte de o viaţă mai dură. Aici sau erai extrem de bun, sau nu erai nimic. De aceea, fiecare dintre ei putea să alerge pe distanţa de o milă la doar treizeci-patruzeci de secunde peste recordul mondial, purtând bocanci în locul pantofilor de sport. Teoretic, lucrul avea o logică. Într-o situaţie de luptă, o jumătate de secundă putea să facă diferenţa între viaţă şi moarte sau, mai rău, nu moartea unuia dintre ei, ci aceea a unei persoane nevinovate, a unui ostatic, unul dintre cei pe care juraseră să-i protejeze şi să-i salveze. Ironia era că echipa de intervenţie nu avea voie să efectueze antrenamente grele, de teama unui accident, astfel încât calităţile lor se degradau uşor în timp. În acest caz, în cele două săptămâni de veghe. Echipa-1 a lui Covington mai avea trei zile, iar după aceea începea tura lui Chavez.

— Aud că nu-ţi place programul SWAT, spuse Chin în continuare.

— Nu-mi place prea tare. E bun pentru planificarea mişcărilor, dar nu şi pentru asalturi.

— Păi, noi îl folosim de ani buni, spuse Covington. E mult mai bun ca înainte.

— Eu prefer ţintele mobile şi echipamentul MILES.

Se referea la sistemul de antrenament folosit des de militarii americani, în care fiecare soldat avea montate receptoare laser pe echipament.

— Nu e la fel de bun pe distanţe mici pe cât e la distanţe mari, îşi informă Peter colegul.

— Nu l-am folosit niciodată aşa, recunoscu Ding. Dar, din punct de vedere practic, odată ajunşi aproape, lucrurile s-au decis. Oamenii noştri nu ratează prea multe ţinte.

— Adevărat, spuse Covington.

În aceeaşi clipă se auzi un foc de armă. Lunetiştii lui Rainbow se antrenau la poligonul de nouă sute de metri. Concursul lor era cine obţine grupul cel mai compact de găuri. Conducea Homer Johnston, trăgătorul principal din echipa lui Ding; avea un avantaj de trei

milimetri în faţa lui Sam Houston, puşcaşul numărul unu al lui Covington, la distanţa de patru sute cincizeci de metri, distanţă de la care toţi puteau să plaseze zece focuri la rând într-un cerc cu diametrul de cinci centimetri, mult mai mic decât modelele de capete umane pe care cei doi le făceau să explodeze în mod obişnuit. Două ţinte ratate într-o săptămână ar fi însemnat un eveniment deosebit pentru oricare dintre lunetiştii Rainbow, explicaţia fiind mişcarea ţintei. Dar trăgătorii încă nu rataseră nimic. Pentru ei, problema nu era trasul, ci apropierea, mai mult, luarea la timpul potrivit a deciziei de intrare şi doborâre a subiecţilor, lucru pentru care adeseori depindeau de doctorul Paul Bellow. Partea cu tragerea, pe care o exersau zilnic, era, evident, partea cea mai tensionată dar, tehnic şi operaţional, era cea mai simplă. Paradoxal, poate, întreaga lor îndeletnicire era destul de perversă.

— Ceva în materie de ameninţări? întrebă Covington.

— Tocmai acolo mă duceam, dar mă îndoiesc, Peter.

Orice ar fi gândit băieţii răi care voiau să facă vreo ticăloşie prin Europa, ei văzuseră la televizor instantaneele de la banca din Berna, lucru care-i mai calmase. Aşa gândeau ambii şefi de echipă.

— Foarte bine, Ding. Am ceva hârţoage de completat, spuse Covington, întorcându-se în clădire.

Acestea fiind zise, Chin aruncă trabucul în găleata cu nisip şi făcu acelaşi lucru.

Chavez îşi continuă drumul spre clădirea comandamentului, răspunzând la intrare salutului gărzii de la uşă. *Englezii ăştia au un salut caraghios*, îşi zise el. Îl găsi pe maiorul Bennett la birou.

— Salut, Sam.

— Bună dimineaţa, Ding. Cafea? îl îmbie ofiţerul de la Forţele Aeriene.

— Nu, mulţumesc. Se întâmplă ceva pe undeva?

O clătinare de cap.

— Nu, e o zi liniştită. Nici măcar vreo infracţiune mai serioasă.

Sursele principale ale lui Bennett în materie de activitate criminală erau telexurile diverselor agenţii de ştiri europene. Experienţa arăta că acestea le furnizau celor interesaţi informaţii despre acţiuni ilegale mult mai rapid decât canalele oficiale, care în general trimiteau informaţii prin liniile sigure de fax de la ambasadele americane şi britanice din Europa. Această sursă neaducând nimic, Bennett lucra la lista lui computerizată de teroriști cunoscuţi, trecând în revistă fotografiile şi rezumatele informaţiilor sigure despre aceşti oameni (în general, nu prea multe) şi ale informaţiilor nesigure (nici acestea prea numeroase).

— Ce-i asta? Cine e persoana? întrebă Ding, privind ecranul.

— O jucărie nouă. Am primit-o de la FBI. Îmbătrâneşte subiectul din

fotografie. Asta e Petra von Dortmund. Nu avem decât două fotografii ale ei, dar sunt vechi de aproape cincisprezece ani. Dar o îmbătrânesc cu cincisprezece ani şi mă ocup şi de culoarea părului. E bine că femeile nu au barbă, observă Bennet, râzând. Şi de obicei sunt prea proaste ca să facă ce a făcut amicul nostru Carlos. Uită-te la ochii ăsteia!

— Nu aş agăţa-o într-un bar, spuse Chavez.

— Oricum, nu cred că ar fi bună la pat, Domingo, se auzi din spate glasul lui Clark. Impresionant, Sam.

— Da, domnule. L-am pus la punct dimineaţa asta. Mi l-au adus direct de la sediul Serviciilor Tehnice. L-au inventat ca să ajute la identificarea victimelor răpirilor la mulţi ani după ce au dispărut. A fost foarte util în această privinţă. Apoi cineva şi-a zis că, dacă merge la copiii care cresc, de ce n-ar merge şi la bandiţii adulţi? Aşa a fost găsit un spărgător de bănci recunoscute. Oricum, iată cum arată, probabil, la ora asta, *fraulein* von Dortmund.

— Şi cum se numeşte prietenul ei?

— Hans Furchtner, spuse Bennett, manevrând mouse-ul şi aducând pe ecran fotografia acestuia. Doamne, asta trebuia să fie poza lui de la absolvirea liceului. Deci, continuă el citind textul care însoţea fotografia, îi place să bea bere… Să-i punem încă şapte kilograme.

În câteva secunde, fotografia se schimbă.

— Mustaţă, barbă…

Calculatorul prezentă patru fotografii pentru subiectul dat.

— Ăştia doi cred că o duc împărăteşte, spuse Chavez, amintindu-şi de dosarul despre ei. Asta presupunând că mai erau împreună.

Afirmaţia produse multe presupuneri în această direcţie, iar Chavez se îndreptă spre biroul doctorului Bellow.

— Salut, domnule doctor.

Bellow îşi ridică privirea din computer.

— Bună dimineaţa, Ding. Cu ce pot să te ajut?

— Tocmai ne uitam la fotografiile a doi ticăloşi, Petra von Dortmund şi Hans Furchtner. Am o întrebare.

— Dă-i bătaie.

— Cât de probabil este să fi rămas împreună doi oameni ca ei?

Bellow clipi puţin, iar apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Întrebarea nu e rea deloc. Ăştia doi… Am făcut evaluarea dosarelor lor active. Probabil că sunt încă împreună. Ideologia lor este probabil un factor unificator, o parte importantă a legăturii lor. Sistemul lor de credinţe este cel care i-a adus împreună, în primul rând. În sens psihologic, mai întâi şi-au făcut jurămintele maritale şi apoi au trecut la acţiune, la misiuni teroriste. Din câte îmi amintesc, printre altele sunt bănuiţi că au răpit şi au omorât un soldat, iar asemenea activităţi creează o puternică legătură interpersonală.

— Dar cei mai mulţi din oamenii ăştia, spui tu, erau sociopaţi, obiectă Ding. Iar sociopaţii nu…

— Mi-ai citit cărţile? întrebă Bellow zâmbind. Ai auzit de teoria aia care zice că, atunci când doi oameni se căsătoresc, devin unul?

— Da; şi?

— În acest caz e ceva real. Ei erau sociopaţi, dar ideologia conferă deviaţiilor lor un sistem de valori şi lucrul acesta o face atât de importantă. Din această cauză, împărtăşirea ideologiei îi unifică, iar tendinţele lor sociopate se amalgamează. Bănuiesc că cei doi se bucură de o relaţie maritală stabilă. N-aş fi surprins să aflu că erau căsătoriţi cu adevărat, dar, probabil, nu într-o biserică, adăugă el cu un zâmbet.

— Căsnicie stabilă… copii?

— Posibil. În Germania, avortul este ilegal, cel puţin, în partea ei vestică. Dacă şi-au dorit să aibă copii? Bună întrebare. Trebuie să mă gândesc la ea.

— Trebuie să aflu mai multe despre aceşti oameni. Cum gândesc, cum văd lumea, lucruri de-astea.

Bellow îi zâmbi încă o dată, se ridică din scaun şi se îndreptă spre rafturile cu cărţi. Scoase de acolo una dintre cărţile scrise de el şi i-o aruncă lui Chavez.

— Încearcă asta, pentru început. E un manual de la Academia FBI, care m-a adus cu câţiva ani în urmă aici, ca să ţin un curs la SAS. Cred că asta m-a introdus în actuala ocupaţie.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Chavez cântări cartea şi se îndreptă spre uşă. Titlul ei era *Perspective asupra furiei: în interiorul minţii teroristului.* Nu era deloc rău să-i înţeleagă puţin mai bine, deşi părerea lui era că unui terorist îi stătea cel mai bine cu o gaură de 10 mm, făcută de un glonţ de mare viteză, în greutate de douăsprezece grame.

Popov nu le putea da un număr la care să fie sunat Ar fi fost lipsă de profesionalism. Chiar şi un telefon celular bine ascuns putea, în zilele noastre, să-i ofere poliţiei o pistă – adeseori mortală – prin posibilitatea urmăririi şi a prindem. De aceea, îi suna el la câteva zile. Nu ştiau cum reuşeşte, dar ştiau că exista posibilitatea de a trece o convorbire internaţională prin mai multe locuri, pentru a i se pierde urma.

— Am banii. Sunteţi pregătiţi?

— Hans e aici şi verifică totul, răspunse Petra. Cred că vom fi gata în patruzeci şi opt de ore. Dar dinspre partea ta?

— Totul este gata. Vă voi suna în două zile, spuse el, întrerupând legătura.

Ieşi din cabina telefonica de pe Aeroportul Internaţional Charles de

Gaulle şi se îndreptă spre staţia de taxiuri, purtând geanta plină de mărci germane. Se trezi că era neliniştit de schimbul valutar. Suma echivalentă în euro avea să fie mult mai uşor de obţinut decât numeroasele valute europene.

7
FINANŢE

Lucrul în propria casă era neobişnuit pentru un european, dar Ostermann asta făcea. Era o clădire mare, un *schloss* de baron (care s-ar traduce prin „castel”, deşi termenul de „palat” s-ar fi potrivit mai bine) aflat la treizeci de kilometri în afara Vienei. Erwin Ostermann iubea acest *schloss,* se potrivea pe deplin cu statutul lui în comunitatea financiară. Era o clădire de şase mii de metri pătraţi împărţiţi pe trei niveluri, cu o mie de hectare de teren, cea mai mare parte aflate pe un versant muntos suficient de abrupt ca să aibă propriile pârtii de schi. Vara, le permitea fermierilor locali să-şi aducă oile şi caprele la păşunat pe domeniul lui… oarecum ca ţăranii care pe vremuri ţinuseră de *graf.* Asta ca să menţină iarba la o înălţime rezonabilă. Ei bine, era mai democratic, nu? Ba chiar îi mai aducea o scutire, în cadrul complexului sistem de taxe introdus de guvernul de stânga al ţării lui, ceea ce era bine.

Maşina lui personală era un Mercedes alungit – de fapt, avea două – plus un Porsche, condus atunci când se simţea dispus să se aventureze în satul vecin, ca să bea şi să mănânce la minunata Gasthaus. Era un bărbat înalt, de unu optzeci şi şase, cu părul de un argintiu regesc şi cu o siluetă zveltă, frumoasă, care arăta foarte bine când călărea unul dintre caii lui arabi: evident, nu puteai să trăieşti într-o asemenea casă şi să nu ai cai. La fel, când ţinea o conferinţă de afaceri într-un costum fabricat în Italia sau la Savile Row, în Londra. Biroul lui, aflat la etajul unu, fusese spaţioasa bibliotecă a primului proprietar şi a opt dintre descendenţii lui, dar acum era plin de monitoare de computer conectate la pieţele financiare internaţionale şi aliniate pe o poliţă în spatele biroului.

După un mic dejun frugal, se îndreptă spre biroul de la etaj, unde trei angajaţi, două femei şi un bărbat, îl alimentau cu cafea şi informaţii. Camera era mare şi potrivită pentru un grup de douăzeci de oameni. Pereţii placaţi cu lemn de nuc erau plini cu rafturi de cărţi care fuseseră cumpărate cu tot cu *schloss*-ul şi ale căror titluri Ostermann nu se obosise niciodată să le descifreze, în locul literaturii, el prefera ştirile financiare, iar în timpul liber se uita la filme în sala de proiecţii de la subsol, fostă cramă, acum transformată. Una peste alta, Ostermann era un om care ducea o viaţă confortabilă şi liniştită. Se aşează la biroul pe care îl aştepta o listă cu cei care urmau să-l viziteze în acea zi. Trei bancheri şi doi comercianţi ca el însuşi, primii pentru a discuta împrumuturi pentru o nouă întreprindere, ultimii pentru a-i

solicita sfaturi asupra tendinţelor pieţei. Orgoliul şi aşa fără măsură al lui Ostermann era gâdilat când era solicitat să dea consultaţii; primea cu plăcere tot felul de oaspeţi.

Popov coborî din avion şi intră în mulţime ca orice om de afaceri, purtându-şi geanta cu cifru şi fără cea mai mică bucăţică de metal înăuntru, ca nu cumva vreun operator de la magnetometru să-i ceară să o deschidă şi să descopere bancnotele; teroriştii chiar distruseseră călătoriile aviatice pentru publicul larg, îşi zise fostul ofiţer KGB. Iar dacă îi venea cuiva pe chelie să îmbunătăţească *scanner*-ul pentru bagaje, asta avea să bareze afacerile multora, printre care şi el. Iar călătoria cu trenul era atât de plictisitoare...

Întâlnirea fu simplă. Hans ajunse la locul desemnat şi se aşeză cu un *Der Spiegel* în faţă. Îl văzu pe Dimitri Arkadeevici cu geanta diplomat neagră în mâna stângă, luptându-se să treacă prin mulţime, împreună cu toţi acei oameni de afaceri întorşi din călătorie. Furchtner îşi termină cafeaua şi porni după el, urmărindu-l pe Popov încă vreo douăzeci de metri, apoi virând la stânga, pentru a folosi ieşiri diferite şi traversând parcarea pe altă alee. Popov întoarse capul spre stânga şi spre dreapta, privindu-l pe Hans cum se deplasează. Popov ştia că omul era foarte stresat. Oamenii de genul lui Furchtner erau prinşi de obicei prin trădare. Deşi îl cunoştea pe Dimitri şi avea încredere în el, Hans ştia că nu puteai fi trădat decât de cineva în care aveai încredere, fapt cunoscut oricărui agent secret din lume. Şi, deşi îl cunoşteau pe Popov atât personal, cât şi după reputaţie, nu-i puteau citi gândurile, ceea ce, în acest caz, lui Popov îi prindea foarte bine. Popov îşi permise un surâs tăcut, în vreme ce intra în parcare. Coti spre stânga, se opri de parcă ar fi fost dezorientat şi apoi se uită în jur după orice semn vizibil că ar fi urmărit, înainte de a-şi relua drumul. Maşina lui Furchtner, un Volkswagen albastru, se dovedi a fi în cel mai îndepărtat colţ al primului nivel.

— *Gruss Gott,* spuse el, aşezându-se pe locul din dreapta din faţă.

— Bună dimineaţa, domnule Popov, răspunse Furchtner în engleză.

O engleză în stil american, aproape fără accent. Probabil că s-a uitat cam mult la televizor, îşi zise Dimitri.

Rusul formă combinaţiile cifrului diplomatului, deschise geanta şi o aşeză în poala neamţului.

— Vei găsi totul în regulă.

— E voluminos.

— E o sumă apreciabilă, fu de acord Popov.

În acea clipă, în ochii lui Furchtner se putu citi bănuiala. Rusul fu surprins, dar după un moment înţelese. KGB-ul nu fusese niciodată prea generos cu agenţii, în vreme ce în geanta lui se găseau destui bani pentru ca doi oameni să trăiască îndestulat ani buni în orice ţară

africană. Dimitri ştia că Hans îşi dăduse seama de asta şi că dorea pe de o parte să ia banii pur şi simplu, în timp ce partea mai isteaţă a creierului lui se întreba de unde a apărut brusc o asemenea sumă. *Mai bine să nu aştept întrebarea asta,* îşi spuse Dimitri.

— A, da, spuse el liniştit. După cum ştii, mulţi dintre colegii mei au trecut la ordinea capitalistă, pentru a supravieţui în noul mediu politic din ţara mea. Dar noi încă suntem sabia şi scutul Partidului, tânărul meu prieten. Asta nu s-a schimbat deloc. Ironia sorţii, ascultă-mă pe mine: acum putem să ne răsplătim mai bine prietenii pentru serviciile lor. S-a dovedit că este mult mai eficient decât să întreţinem casele conspirative de care te-ai bucurat pe vremuri. Personal, consider situaţia amuzantă. Oricum ar fi, aici este plata ta, în bani gheaţă. Avansul – exact suma solicitată.

— *Danke,* spuse Hans Furchtner, privind în jos, spre cei zece centimetri grosime ai genţii diplomat E grea.

— Adevărat, fu de acord Dimitri Arkadeevici. Dar putea fi mai rău. Puteam să te plătesc în aur, glumi el, pentru a mai înveseli atmosfera, după care se decise să preia iniţiativa. E prea grea ca s-o cari cu tine în misiune?

— Este complicat, Iosif Andreevici.

— Atunci pot să-ţi ţin eu banii şi să ţi-i livrez la încheierea misiunii. Poţi alege şi varianta asta, deşi nu ţi-o recomand.

— De ce? întrebă Hans.

— Cinstit, am mari emoţii când călătoresc cu atât de mulţi bani gheaţă. Suntem în Occident, dacă mă jefuieşte cineva? Răspund de banii ăştia, zise el dramatic.

Furchtner găsi spusele lui amuzante.

— Aici, în O*sterreich,* să te jefuiască cineva pe stradă? Prietene, oile astea respectă nişte reguli foarte stricte.

— În plus, nici măcar nu ştim unde veţi merge şi nici nu vreau să ştiu. Oricum, nu deocamdată.

— Destinaţia noastră finală este Republica Centrafricană. Avem acolo un prieten care a absolvit Universitatea Patrice Lumumba în anii ’60. Face comerţ cu arme cu elementele progresiste. O să ne găzduiască el, până când eu şi Petra vom găsi un loc corespunzător.

Sau sunt foarte curajoşi, sau nebuni, dacă vor să meargă în ţara aia, îşi zise Popov. Nu trecuse mult de când ţara se numea Imperiul Central-African, condus de „Împăratul” Bokassa I, fost colonel în armata colonială franceză, care avea trupe în această ţară mică şi săracă. În drumul lui spre culmile puterii, Bokassa ucisese mulţi oameni, ca atâţia alţi şefi de stat africani, după care, în mod cu totul neaşteptat, murise de moarte bună. Aşa ziceau ziarele, dar puteai să ştii? Mica ţară lăsată de el, producătoare de diamante, se bucura de un standard puţin mai ridicat decât cel al restului continentului negru.

Dar cine putea garanta că Hans şi Petra aveau să ajungă acolo?

— Prietene, tu hotărăşti, spuse Popov, bătând cu palma în geanta încă deschisă din poala lui Furchtner.

Neamţul se gândi preţ de o jumătate de minut.

— Am văzut banii, spuse el, spre deliciul oaspetelui.

Furchtner scoase din geantă un teanc de bancnote de o mie de mărci şi îl răsfoi cum faci cu nişte cărţi de joc, după care îl puse la loc. Pe urmă scrise un bilet pe care îl introduse în servieta-diplomat.

— Ai aici numele. Vom fi acolo, cred, începând de mâine seară. De partea ta totul este pregătit?

— Portavioanele americane se află în estul Mediteranei. Libia va permite avionului vostru să treacă fără probleme, dar nu va lăsa nici un avion NATO să vă urmărească. În schimb, forţele lor aeriene vă vor urmări şi vă vor pierde din cauza vremii neprielnice. Presa şi presiunile diplomatice sunt mult mai puternice astăzi decât erau pe vremuri.

— Ne-am gândit şi la asta, îşi asigură Hans oaspetele.

Popov medită scurt la acest subiect. Dar ar fi fost surprins dacă ar fi ajuns la avion, cu atât mai puţin în Africa. Problema cu aceste „misiuni” era că, oricât de bine ar fi fost planificate diversele lor părţi, lanţul nu era niciodată mai rezistent decât veriga lui cea mai slabă. Iar tăria aceleia este prea des dependentă de alţii sau, mai rău, de noroc. Hans şi Petra erau credincioşi „religiei” lor, atât de mult încât nu luau deloc în seamă întâmplarea şi considerau că îşi planificaseră „misiunea” în detaliu, deşi resursele lor erau limitate. Iar când ajungeai aici, singura ta resursă era dorinţa ta de a aplica metode violente şi înlocuirea previziunii cu speranţa şi a cunoştinţelor cu credinţa. Aceşti oameni vor accepta întâmplarea, unul dintre cei mai mari duşmani ai lor, ca pe un element neutru, în vreme ce un adevărat profesionist s-ar fi gândit la completa ei eliminare.

Practic, structura credinţelor lor îi lega la ochi, mai precis le punea nişte ochelari de cal care-i împiedicau pe cei doi germani să privească obiectiv lumea care evoluase şi la care nu voiau să se adapteze. Pentru Popov, asta echivala cu dorinţa lor de a-i lăsa banii în păstrare. Dimitri Arkadeevici se adaptase foarte bine la circumstanţele schimbătoare.

— Eşti sigur, tânărul meu prieten?

— *Ja.* Sunt sigur.

Furchtner închise geanta, îi puse alt cifru şi o depuse în poala lui Popov. Rusul acceptă cu gravitate responsabilitatea.

— Îi voi păstra cu mare grijă.

Deci la Berna, la banca mea.

Apoi îi întinse mâna.

— Noroc şi te rog să fii prudent.

— *Danke.* Vă vom transmite informaţiile pe care le doriţi.

— Hans, persoana care m-a angajat are mare nevoie de aceste informaţii. Ne bazăm pe voi.

Dimitri ieşi din maşină şi se întoarse la terminal, unde luă un taxi până la hotel. Se întrebă când vor face Hans şi Petra prima mişcare. Azi oare? Să fie atât de grăbiţi? *Nu,* îşi zise el, *ăştia se consideră profesionişti. Dobitocii!*

Sergentul major clasa întâi Homer Johnston scoase din puşcă percutorul pe care începu să-l examineze. Cele zece focuri îl murdăriseră puţin şi nu se vedea nici un fel de eroziune la gura încărcătorului. Nici nu era de aşteptat mai înainte de o mie de focuri, iar până în acel moment trăsese doar cinci sute patruzeci. Dar peste o săptămână avea să înceapă să folosească un instrument cu fibre optice pentru verificare, pentru că un glonţ Magnum de 7 mm dezvolta la tragere o temperatură înaltă, iar temperatura excesivă ardea ţevile armelor ceva mai rapid decât şi-ar fi dorit el. În câteva luni, va trebui să înlocuiască ţeava, o operaţiune foarte migăloasă şi destul de dificilă, chiar şi pentru cineva experimentat ca el. Dificultatea consta în alinierea perfectă a ţevii cu sistemul de ochire, ceea ce necesita cel puţin cincizeci de focuri trase de la o distanţă fixă şi cât mai bine. Asta avea să-l aştepte mai încolo. Acum, Johnson umezi cârpa de şters cu o cantitate moderată de Break-Free şi începu s-o treacă uşor peste ţeavă, din spate spre gura ei. Cârpa se înnegri. Scoase de pe vergea cârpa murdară şi puse o alta, repetând de şase ori operaţiunea, până când cârpa ieşi curată. O ultimă cârpă uscată şterse şi cele din urmă semne de solvent de curăţare Break-Free, nu mai groase de un strat molecular, pe stratul de siliciu de pe oţelul ţevii, menit să o protejeze de coroziune, fără a afecta toleranţele microscopice ale ţevii. Satisfăcut, puse la loc percutorul, închizând camera şi efectuând testul apăsării trăgaciului, care deblocă mecanismul, ajuns în poziţia normală.

Iubea arma asta, deşi, surprinzător, nu-i dăduse un nume. Fusese construită de aceiaşi tehnicieni care făcuseră puştile lunetiştilor de la Serviciul Secret al Statelor Unite. Era un Remington Magnum, cu un calibru de 7 mm, cu un sistem de recepţie Remington, o ţeavă supercălită Hart şi un sistem telescopic Leupold Gold Ring, cu o mărire de zece ori, totul asortat cu un pat urât de kevlar – unul de lemn ar fi fost mai frumos, dar în timp, lemnul se deformează, în vreme ce kevlarul nu reacţionează la modificările chimice, la cele de vreme sau la trecerea timpului. Johnston tocmai demonstrase din nou că puşca lui putea trage cu o precizie unghiulară de un sfert de minut de arc, plasând trei gloanţe consecutive într-un cerc cu diametrul unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi de la o distanţă de o sută de

metri. Cândva, îşi zise Johnston, cineva o să proiecteze o armă cu laser; abia atunci va putea fi mărită precizia armei lui cu gloanţe. Dar n-ar reuşi nimic altceva. La distanţa de un kilometru, putea pune trei proiectile la rând într-un cerc cu diametrul de cinci centimetri, dar pentru asta era nevoie de mai mult decât de o puşcă. Trebuia să calibrezi direcţia şi tăria vântului, pentru compensarea devierii. De asemenea, trebuia să-ţi controlezi şi respiraţia şi modul în care atingea degetul trăgaciul care opunea în arc o rezistenţă de un kilogram-forţă. După terminarea curăţirii, Johnston ridică arma şi o duse la locul ei din rastelul climatizat, asigurând legăturile, după care se întoarse în cameră. Pe bancul de lucru se găsea ţinta.

Homer Johnston o ridică. Trăsese trei gloanţe de la patru sute de metri, trei de la cinci sute, două de la şapte sute şi ultimele două de la nouă sute. Toate zece erau în capul siluetei umane, ceea ce însemna că fiecare ar fi fost fatal unei ţinte umane. Nu trăgea decât cu gloanţe încărcate de el însuşi: Sierra, teşite, cu granulaţie o sută şaptezeci şi cinci, propulsate de praf de puşcă IMR 4350 fără fum. Asta i se părea cea mai bună combinaţie pentru acea puşcă. Glonţul avea nevoie de 1,7 secunde pentru a atinge o ţintă la nouă sute de metri. Era un timp cumplit de lung, mai ales când ţinta era în mişcare, îşi zise sergentul Johnston, dar nu avea ce-i face. Simţi o mână pe umăr.

— Homer, îi spuse o voce familiară.

— Salut, Dieter, spuse Johnston, fără a-şi ridica privirea de pe ţintă.

Era într-o formă excelentă, păcat că sezonul de vânătoare nu se deschisese.

— Azi ai tras mai bine ca mine. Ai avut noroc cu vântul.

Asta era scuza favorită a lui Weber. *Cunoaşte armele foarte bine pentru un european,* îşi zise Homer, dar puştile sunt o treabă pentru americani şi cu asta basta!

— Îţi mai spun o dată, partea semiautomată produce nişte bătăi.

Ambele gloanţe de la nouă sute de metri ale lui Weber se aflau pe marginile cercului. Ar fi scos subiectul din funcţiune, dar nu era sigur că l-ar fi omorât, chiar dacă erau considerate lovituri în plin. Johnston era cel mai bun trăgător din Rainbow, mai bun chiar decât Houston.

— Îmi place să trag al doilea glonţ mai rapid decât tine, îi spuse Weber.

Şi cu asta disputa se termină. Soldaţii erau credincioşi armelor lor de foc pe cât de mult îşi iubeau religia. Germanul avea un ritm de tragere mult mai bun, cu puşca lui cu lunetă Walther, dar nu avea precizia inerentă a puştii cu încărcare manuală şi trăgea şi cu gloanţe mai lente. Cei doi puşcaşi dezbătuseră subiectul nu o dată la un pahar de bere şi nici unul nu putuse să schimbe părerea celuilalt câtuşi de puţin.

Weber îşi lovi teaca de piele.

— Ce zici de nişte întreceri cu pistolul, Homer?

— Da, spuse Johnston, de ce nu?

Pistoalele nu erau arme serioase pentru treburi serioase, dar te distrai cu ele, iar gloanţe de pistol se găseau la discreţie. Weber îl depăşea la tragerea cu pistolul cam cu un procent. În drumul lor spre poligon, trecură pe lângă Chavez, Price şi restul echipei, care se întorceau cu armele lor MP-10, făcând glume. Evident, toată lumea avusese o zi bună la poligon.

— *Ach,* pufni Weber, oricine poate să nimerească de la cinci metri!

— 'Neaţa, Robert, îi spuse Homer maistrului de la poligon. Ce zici de nişte Q-uri pentru noi?

— Desigur, domnule Johnston, răspunse Dave Woods, înhăţând două ţinte în stil american, cărora le spuneau aşa, pentru că în mijloc aveau litera Q, cam pe unde trebuia să fie inima.

Apoi Dave luă o ţintă şi pentru el însuşi. Sergentul mustăcios de la regimentul britanic de poliţie militară era şi el un trăgător al naibii de bun cu pistolul lui Browning de 9 mm. Ţintele fură duse de mecanism la distanţa de zece metri, pe când cei trei sergenţi îşi puneau căştile de protecţie a auzului. Oficial, Woods era instructor de tir cu pistolul, dar pregătirea oamenilor de la Hereford îl cam lăsase fără clienţi, iar rezultatul era că trăgea de unul singur cam o mie de gloanţe pe săptămână, lucrând la precizia tragerii. Se ştia că trăgea cu oamenii lui Rainbow şi că-i provoca la o competiţie prietenească, care, spre dezamăgirea trăgătorilor, se termina mai totdeauna la egalitate. Woods era tradiţionalist, ţinea pistolul într-o mână, ca şi Weber, dar Johnston prefera să-l ţină cu două mâini. Ţintele se întoarseră neanunţat, iar cele trei pistoale se ridicară în direcţia lor.

Hans Furchtner se gândi pentru a zecea oară ce casă magnifică avea acest Erwin Ostermann. Se potrivea exact cu acest tip al duşmanului de clasă arogant. Cercetarea ţintei nu relevase nici o sorginte aristocratică pentru proprietarul actual al acestui *schloss,* care probabil că nu se gândea la el însuşi în asemenea termeni. *Deocamdată,* îşi spuse el, virând pe aleea rutieră lungă de doi kilometri care ducea la castel şi conducând printre grădinile atent îngrijite şi tufişurile aranjate cu o precizie geometrică de lucrători care nu se vedeau pe nicăieri. Ajungând în spatele clădirii, văzu elicopterul Sikorski S-76B, pe care aveau să-l folosească mai târziu, aşezat pe heliportul asfaltat, cu un cerc mare roşu. *Bun.* Furchtner îşi continuă circuitul în jurul *schloss*-ului şi parcă în faţă, cam la cincizeci de metri de intrarea principală.

— Eşti gata, Petra?

— *Ja,* veni răspunsul ei tensionat.

De mulţi ani nu mai întreprinsese nici unul dintre ei vreo

operaţiune, iar realitatea imediată se dovedea diferită de planul întocmit timp de o săptămână, cât trecuseră în revistă diagrame şi tabele. Existau lucruri pe care nu le cunoşteau cu siguranţă, cum ar fi numărul exact al servitorilor din clădire. Începură să meargă spre uşa din faţă, când apăru un camion de livrări care parcă lângă ei. Uşile acestuia se deschiseră şi din spatele lor apărură doi bărbaţi cu nişte cutii mari în braţe. Unul le făcu semn lui Furchtner şi Petrei să urce scările de piatră, ceea ce ei şi făcură. Hans apăsă pe un buton; uşa se deschise o clipă mai târziu.

— *Guten Tag,* spuse Hans. Avem o întâlnire cu domnul Ostermann.

— Numele dumneavoastră?

— Bauer, spuse Furchtner. Hans Bauer.

— Livrări de flori la domiciliu, adăugă unul dintre cei doi bărbaţi.

— Intraţi, vă rog. Îl voi chema pe domnul Ostermann, spuse majordomul sau ce era.

— *Danke,* răspunse Furchtner, lăsând-o pe Petra să i-o ia înainte, păşind dincolo de uşa ornamentată.

Cărăuşii intrară în urma lor, cărând cutiile. Majordomul închise uşa, iar apoi se întoarse spre telefonul din stânga. Îl ridică şi începu să apese pe butoane. Apoi se opri.

— De ce nu ne duci sus? întrebă Petra, aţintind un pistol spre faţa lui.

— Ce se întâmplă?

— Asta, spuse Petra Dortmund cu un zâmbet cald, este agenda mea de întâlniri.

Era un pistol automat Walther P-38.

Majordomul înghiţi cu greu un nod, văzând că cei doi cărăuşi îşi deschid cutiile şi scot din ele pistoale-mitralieră uşoare, încărcându-le în faţa lui. Apoi unul dintre ei deschise uşa şi făcu un semn. Peste câteva secunde intrară alţi doi tineri înarmaţi la fel.

Furchtner îi ignoră pe ultimii sosiţi, făcând câţiva paşi înăuntru, pentru a privi în jur. Se aflau în holul mare de la intrare, cu nişte pereţi înalţi de patru metri şi înţesaţi de opere de artă. Renaşterea, îşi zise el, artişti remarcabili, dar nu adevăraţii maeştri; picturi mari cu scene domestice în rame aurite, care, în felul lor, erau mai impresionante decât picturile însele... Podeaua era placată cu marmură albă, cu inserţii de culoarea diamantului negru, mobila era şi ea aurită mai peste tot, fiind făcută în stil franţuzesc. Lucrul cu adevărat important era că nu se vedea nici un servitor, deşi în depărtare se auzea funcţionând un aspirator. Furchtner le făcu semn celor doi nou-veniţi şi le indică să se ducă în aripa de vest a parterului. Acolo se afla şi bucătăria, unde era greu de crezut că ar fi putut găsi oameni pe care să-i controleze.

— Unde este Herr Ostermann? întrebă Petra.

— Nu este aici, este…

Replica o făcu să-i bage pistolul între dinţi.

— Automobilul şi elicopterul lui sunt aici. Spune-ne unde este.

— În bibliotecă, sus.

— *Gut.* Du-ne acolo! ordonă ea.

Majordomul se uită pentru prima oară în ochii ei, descoperind că o intimidează mai mult decât pistolul. Înclină din cap şi se întoarse spre scara principală.

Şi aceasta era aurită şi acoperită cu un covor roşu, fixat de bare de alamă în spirala graţioasă prin care se ajungea la etaj. Ostermann era un om bogat, un demn reprezentant al capitalismului, care făcuse avere tranzacţionând acţiunile diverselor concerne industriale, dar fără a lua în proprietate vreunul, deci un sforar, îşi zise Petra Dortmund, un *Spinne,* un păianjen, iar ei se aflau în centrul plasei lui, intrând acolo din propria lor voinţă. Acest păianjen avea să primească o lecţie despre cum se executau întinderea pânzelor şi a capcanelor.

În casa scării erau alte picturi, mult mai mari decât ce văzuse ea înainte, tablouri ale unor bărbaţi, probabil cei care construiseră acest edificiu masiv sau locuiseră în el, în acest monument al lăcomiei şi al exploatării… Deja îl ura pe proprietarul acela care trăia atât de bine, atât de îndestulat, proclamând că era mai bun decât oricine, în vreme ce-şi acumula bogăţiile şi-i exploata pe bieţii muncitori. În vârful scărilor se afla un uriaş portret în ulei al împăratului Franz Josef, ultimul din nenorocita lui de stirpe, care murise cu doar câţiva ani înainte de Romanovii pe care Petra îi ura şi mai tare. Majordomul, ajutorul acestui ticălos, coti spre dreapta, conducându-i printr-un hol larg şi ducându-i într-o cameră fără uşi. Acolo se aflau trei oameni, un bărbat şi două femei, îmbrăcaţi mai bine decât majordomul. Cu toţii lucrau la nişte computere.

— Dânsul este Herr Bauer, spuse majordomul cu o voce tremurată. Doreşte să discute cu domnul Ostermann.

— Aveţi o întâlnire programată? întrebă secretarul principal.

— Ne vei duce la el acum, îl anunţă Petra.

Scoase la iveală pistolul, iar cei trei din anticameră se opriră din activitate şi se uitară la intruşi cu gurile căscate şi feţele palide.

Casa lui Ostermann era veche de câteva sute de ani, dar nu se putea spune că aparţinea complet trecutului. Secretarul – în America i s-ar fi spus asistent executiv – se numea Gerhardt Dengler. Sub marginea biroului lui se afla un buton de alarmă. Apăsă pe el cu putere şi timp îndelungat, în vreme ce se uita la vizitatori. Firul ducea la panoul central de alarmă al castelului, iar de acolo la compania producătoare. La douăzeci de kilometri distanţă, angajaţii staţiunii centrale reacţionară la auzul soneriei şi la vederea becului aprins intermitent şi sunară la *Staatpolizei.* Apoi unul dintre ei sună la castel,

pentru confirmare.

— Pot să răspund? o întrebă Gerhardt pe Petra, care i se părea că ar fi şefa.

Primi încuviinţarea şi ridică receptorul.

— Aici biroul domnului Ostermann.

— *Hier ist Traudl,* spuse secretara agenţiei de protecţie.

— *Guten Tag, Traudl. Hier ist Geihardt,* răspunse secretarul executiv. Ai întrebat de calul ăla?

Aceasta era formula pentru probleme mari, adică pentru sechestrare.

— Da, când trebuia să fete? întrebă secretara, continuând să-şi protejeze interlocutorul, în cazul că erau ascultaţi.

— Cred că mai durează câteva săptămâni. Vă vom spune când îi vine sorocul, îi spuse el brusc, privind pistolul Petrei.

— *Danke, Gerhardt. Wiederseh'n.*

După aceea bărbatul închise şi făcu semn supervizorului.

— E vorba de cai, îi explică el Petrei. Avem o iapă însărcinată şi…

— Linişte, spuse Petra calmă, făcându-i semn lui Hans să se apropie de uşile duble ale biroului lui Ostermann.

Până aici, toate bune, îşi zise ea. Ba avea chiar motive să se amuze. Ostermann se afla dincolo de uşile duble, lucrând ca şi cum totul ar fi fost normal, când ei deciseseră că nu era. Venise momentul să afle şi el. Îi făcu semn asistentului executiv.

— Cum te numeşti?

— Dengler, răspunse el. Gerhardt Dengler.

— Herr Dengler, du-ne înăuntru, îi sugeră ea cu o voce straniu de copilăroasă.

Gerhardt se ridică de la biroul şi porni încet spre uşile duble, cu capul în bărbie şi cu mişcări ţepene, de parcă ar fi avut genunchi de plastic. Dortmund şi Furchtner ştiau că armele aveau asemenea efecte asupra oamenilor. Secretarul întoarse mânerul uşii şi o împinse, arătându-le interiorul biroului.

Masa de lucru era imensă, aurită, ca mai totul din acea clădire, aşezată pe un uriaş covor roşu de lână. Erwin Ostermann se afla cu spatele la ei, cu capul aplecat spre unul dintre monitoarele de computer.

— Herr Ostermann? spuse Dengler.

— Da, Gerhardt? veni răspunsul neutru.

Şi fiindcă nu i se mai spuse nimic, se întoarse cu scaunul lui rotativ.

— Ce este asta? întrebă el, deschizând larg ochii albaştri la vederea vizitatorilor şi mărindu-i şi mai mult la vederea pistoalelor. Cine…

— Suntem comandanţii Facţiunii Muncitorilor Roşii, îl informă

Furchtner pe comerciant. Iar tu eşti prizonierul nostru.

— Dar… ce este…

— Vei fi dus într-o călătorie. Te vei purta frumos şi nu vei păţi nimic. Dacă nu te porţi frumos, tu şi ceilalţi veţi fi omorâţi. E clar? îl întrebă Petra.

Ca să se asigure că era clar, aţinti din nou pistolul spre capul lui Dengler.

Ceea ce urmă ar fi putut fi subiectul unui scenariu de film. Privirea lui Ostermann măturǎ camera de la stânga la dreapta, probabil în căutarea unui ajutor, care nu venea de nicăieri. Apoi se uită înapoi la Hans şi la Petra, iar figura i se strâmbă din cauza şocului şi a neîncrederii. Aşa ceva nu i se putea întâmpla lui. Nu aici, nu în propriul lui birou. Apoi veni negarea violentă a faptului pe care-l vedea cu ochii lui… Iar în cele din urmă, teama. Toată secvenţa dură cinci sau şase secunde. Petra mai văzuse asemenea scene. Îşi dădu seama, surprinsă, că uitase cât de plăcută era senzaţia. Ostermann avea pumnii strânşi pe masa de piele. Dar se linişti, dându-şi seama cât de neputincios era. Curând avea să înceapă tremuratul. Totul ţinea de cât de curajos era omul. Petra nu era în stare niciodată să anticipeze precis momentul. Chiar aşezat pe scaun, bărbatul părea înalt, subţire, drept în cămaşă albă cu gulerul scrobit, cu o cravată în dungi. Costumul era foarte scump, din mătase italienească, probabil croit special pentru el. Pe sub birou se vedeau pantofii, lustruiţi de vreun servitor, iar în spatele lui se desluşeau rânduite liniile de informaţii comerciale desfăşurate pe ecranele computerelor. Iată-l pe Ostermann în centrul propriei pânze, unde cu un minut mai înainte se simţise în largul lui, crezându-se invincibil, stăpân pe soarta lui, mişcând bani în toată lumea, sporindu-şi averea! Ei bine, pentru o vreme – poate pentru totdeauna – nu avea să mai fie aşa! Petra nu avea nici o intenţie să-i spună asta până în ultima clipă, pentru că voia să prelungească plăcerea groazei pe figura lui regală, înainte ca ochii să-i devină goi.

Petra se gândi a doua oară că uitase cum era plăcerea pură a puterii pe care o avea. Oare cum reuşise să trăiască atâta timp fără ea?

Prima maşină de poliţie care sosi la faţa locului fusese la doar cinci kilometri distanţă la primirea apelului radio. Schimbă direcţia şi goni spre *schloss,* ajungând în trei minute. Opri lângă un copac; aproape că nici nu putea fi văzută dinspre casă.

— Văd un automobil şi o maşină de livrări, îi spuse poliţistul şefului de secţie, un căpitan. Nici o mişcare. Deocamdată, nimic altceva.

— Înţeles. *Ende.*

Căpitanul îndepărtă microfonul. El însuşi conducea într-acolo în

maşina lui marca Audi. Se întâlnise odată cu Ostermann, într-o ocazie oficială, la Viena. Schimbaseră câteva cuvinte de complezenţă şi dăduseră mâna, dar ştia cum arată şi ştia că era un om bogat, implicat în chestiuni de ordin civic, ca susţinător credincios al Operei şi al spitalului de copii. A, da… Acesta fusese motivul pentru recepţia de le Primărie. Osterman era văduv; soţia lui murise de cancer ovarian cu cinci ani în urmă. Se spunea că în viaţa lui apăruse acum o brunetă frumoasă, numită Ursel von Prinze şi care venea dintr-o veche familie. Ăsta era un lucru ciudat la Ostermann. Trăia ca un membru al nobilimii, deşi avea rădăcini foarte umile. Tatăl lui fusese… mecanic, de fapt mecanic-conductor la căile ferate ale statului, nu? Da, corect. Aşa că unii din vechea nobilime se uitaseră cam de sus la el. Ca să suplinească acest lucru, îşi cumpărase respectabilitatea socială prin activitatea caritabilă şi prin susţinerea Operei. În ciuda grandorii casei lui, trăia destul de modest. Nu se putea spune că ducea o viaţă uşuratică. Era un om liniştit, modest, demn şi – zice-se – inteligent. Dar acum compania de securitate spunea că avea nişte intruşi în casă. Căpitanul Willi Altmark făcu ultimul viraj şi dădu cu ochii de *schloss.* Nu se putu împiedica să se gândească, aşa cum o făcea de fiecare dată când trecea pe acolo, la amplasarea casei: structură masivă, patru sute de metri de pajişte netedă între clădire şi cel mai apropiat copac. Asta nu era bine. Era foarte greu să te apropii de casă pe nesimţite. Trase Audi-ul lângă maşina poliţiei şi ieşi cu un binoclu în mână.

— Domnule căpitan! îl salută primul poliţist.

— Ai văzut ceva?

— Nici un fel de mişcare. Nici măcar draperiile nu s-au mişcat.

Altmark studie timp de un minut clădirea cu binoclul, apoi ridică microfonul radioului, ca să comunice tuturor unităţilor aflate pe teren să vină rapid şi discret, ca să nu-i alerteze pe răufăcătorii dinăuntru. Pe urmă primi un apel radio de la superiorul lui. I se cerea evaluarea situaţiei.

— S-ar putea să fie o treabă pentru militari, răspunse căpitanul Altmark. Deocamdată, nu ştim nimic. Văd un automobil şi un camion. Nimic altceva. Nici un grădinar pe afară. Nimic. Văd doar două ziduri şi nici o mişcare în casa principală. Voi stabili un perimetru de izolare, pe măsură ce alte unităţi sosesc aici.

— *Ja.* Ai grijă să nu ne vadă nimeni, îi spuse inutil comisarul căpitanului.

— Da, desigur.

Înăuntru, Ostermann nu se ridicase încă de pe scaun. Închise ochii preţ de o clipă, mulţumind lui Dumnezeu că Ursel era în acea clipă la Londra, cu avionul personal, pentru nişte cumpărături şi pentru a-şi

întâlni prietenii din Anglia. Sperase să i se poată alătura în ziua următoare, dar acum se întreba dacă-şi va mai vedea vreodată logodnica. De două ori fusese abordat de doi consultanţi pe probleme de securitate, un austriac şi un britanic. Amândoi îi ţinuseră lecţii despre cât de multe pericole prezenta averea lui recunoscută şi-i spuseseră cum, pentru o sumă anuală modestă, de nu mai mult de cinci sute de mii de lire sterline şi-ar putea îmbunătăţi apreciabil securitatea personală. Britanicul îi explicase că oamenii lui erau toţi veterani SAS; austriacul folosea oameni veniţi de la GSG-9. Dar nu văzuse nici un motiv pentru care să fi angajat nişte comandouri înarmate ca să fie mereu în preajma lui oriunde s-ar fi dus de parcă ar fi fost şef de stat, ocupându-i spaţiul fără să facă nimic ca nişte… nişte simpli bodyguarzi, îşi spusese Ostermann. În calitate de comerciant care tranzacţiona acţiuni, mărfuri şi valute internaţionale, ratase multe ocazii, dar aceasta…

— Ce vreţi de la mine?

— Vrem codurile tale personale de acces la reţeaua comercială internaţională, îi spuse Furchtner.

Hans fu surprins de privirea uluită a lui Ostermann.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Codurile de acces computerizate care vă spun cum merg lucrurile.

— Dar acestea sunt deja publice, le poate avea oricine, obiectă Ostermann.

— Da, sigur că sunt. De asta toată lumea are o casă ca asta, se amuză Petra, strâmbându-se.

— Herr Ostermann, îi spuse răbdător Furchtner. Ştim că există o reţea specială pentru oameni ca tine, pentru ca voi să profitaţi de condiţii speciale pe piaţă. Ne crezi proşti?

Groaza întipărită pe figura negustorului îi amuză pe cei doi oaspeţi din birou. Da, ştiau un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l ştie şi mai ştiau că-l puteau forţa să le dea o asemenea informaţie. I se citea pe faţă.

Doamne, cred că am acces la ceva ce nu există. Şi n-o să fiu niciodată în stare să-i conving că nu e aşa.

— Ştim cum acţionează oamenii ca tine, îl asigură Petra, confirmându-i pe loc temerile. Cum voi, capitaliştii, vă împărtăşiţi informaţiile şi manipulaţi pieţele „libere” ca să vă satisfaceţi lăcomia. Ei bine, ori o să împărţi asta cu noi, ori o să mori, cu tot cu lacheii tăi.

Şi Petra îşi agită pistolul spre biroul de dincolo.

— Am înţeles.

Acum figura lui Ostermann era la fel de albă ca propria cămaşă de la Turnbull & Asser. Se uită spre anticameră. Acolo îl zări pe Gerhardt Dengler, cu mâinile întinse pe birou. Oare nu tot acolo exista şi un sistem de alarmă? Ostermann nu-şi putea aminti acum, atât de

buimăcită îi era mintea cu avalanşa de date care-i întrerupsese brutal lucrul.

Prima grijă a poliţiştilor fu să verifice numerele de înmatriculare ale vehiculelor parcate în apropierea casei. Aflară pe loc că automobilul era închiriat. Camionul fusese furat cu două zile în urmă. O echipă de detectivi se deplasă imediat la agenţia de închirieri auto, pentru a vedea ce se putea afla. Următorul apel fu la asociaţii de afaceri ai lui Herr Ostermann. Poliţia voia să ştie câţi angajaţi – domestici şi de afaceri – ar fi putut să se afle în clădire, împreună cu proprietarul. Căpitanul Altmark îşi închipuia că asta avea să ia cam o oră. Acum avea sub comandă încă trei maşini de poliţie. Una dintre acestea ocoli proprietatea, aşa încât cei doi poliţişti să se poată apropia de clădire prin spate, pe jos. La douăzeci de minute după sosirea lui la faţa locului, avea deja format un perimetru. Primul lucru pe care îl află era că Ostermann poseda un elicopter aflat în spatele casei. Era un Sikorski S-76B de producţie americană, capabil să transporte un echipaj de două persoane, plus maximum treisprezece pasageri, ceea ce îi arăta numărul maxim de ostatici transportabili şi de infractori. Heliportul se afla la două sute de metri de casă. Altmark se concentră asupra acestui amănunt. În mod aproape sigur, infractorii doreau să se folosească de elicopter pentru fugă. Din nefericire, heliportul se afla la trei sute bune de metri de liziera pădurii. Asta însemna că era nevoie de nişte puşcaşi foarte buni. Echipa de intervenţie poseda aşa ceva.

Imediat după ce obţinu informaţia despre elicopter, unul dintre oamenii lui dădu de echipajul de zbor. Unul dintre piloţi era acasă, iar celălalt la Aeroportul Internaţional Schwechat, ocupându-se de întocmirea actelor cu reprezentantul producătorului, pentru o modificare la aparat. *Bun,* îşi spuse Willi Altmark, *elicopterul nu pleacă deocamdată nicăieri.* Dar ştirea că fusese atacată casa lui Erwin Ostermann ajunsese la cele mai înalte niveluri guvernamentale. Iar Altmark primi un apel radio foarte ciudat, de la însuşi şeful cel mare de la *Staatpolizei.*

Abia prinseră avionul, mai precis, zborul fu întârziat special pentru ei. În vreme ce aparatul 737 decola de pe pistă, Chavez îşi strângea centura şi trecea în revistă documentele informative preliminare, împreună cu Eddie Price. De îndată ce se desprinse avionul de pe pistă, Price îşi conectă calculatorul portabil la sistemul telefonic al avionului. Asta făcu să-i apară pe ecran o imagine cu titlul*, „Schloss* Ostermann”.

— Cine e tipul? întrebă Chavez.

— Informaţia tocmai soseşte, domnule, răspunse Price. Se pare că

e unul dintre marii creditori, un tip foarte bogat, prieten cu primul-ministru al ţării lui. Cred că asta explică totul, în ceea ce ne priveşte.

— Aşa-i, fu de acord Chavez.

Două la rând pentru Echipa-2, îşi zise el. Apoi, consultându-şi ceasul, calculă că până la Viena aveau puţin peste o oră. Acest incident ar putea să fie o simplă coincidenţă, îşi spuse Chavez, dar incidentele teroriste nu se prea produceau, de obicei, chiar aşa, unul după altul, nu? Nu că ar exista vreo regulă în acest sens, evident şi chiar dacă ar exista, oamenii ăştia oricum n-ar respecta-o. Şi totuşi… dar nu prea avea timp de asemenea consideraţii. În schimb, Chavez examină informaţia venită pe *laptop*-ul lui Price şi începu să se întrebe cum avea să facă faţă noii situaţii. În spate, echipa lor ocupase un compartiment la clasa *business* şi-şi omora timpul citind cărţi, fără să vorbească prea mult despre misiunea care-i aştepta, pentru că nu aveau despre ce să discute, cunoscând doar destinaţia.

— Avem un perimetru al dracului de mare de acoperit, observă Price după câteva minute.

— Vreo informaţie despre adversar? întrebă Ding, gândindu-se imediat că începuse deja să adopte limbajul englezilor.

„Adversar?" în mod normal ar fi spus „băieţii răi".

— Nici una, răspunse Eddie. Nici o identitate, nimic despre câţi sunt.

— Minunat, zise şeful Echipei-2, privind mai departe ecranul din lateral.

Telefoanele fuseseră aranjate, avusese grijă Altmark de asta de la început. Toate apelurile către castel primeau ton de ocupat, iar cele în afară puteau fi înregistrate în centrală. Dar nu fusese nici un apel, ceea ce îi sugeră căpitanului Altmark ideea că infractorii erau cu toţii înăuntru şi nu se bazau pe sprijin exterior. Evident, puteau să aibă telefoane celulare, iar el nu avea echipament de interceptare pentru acestea, dar cele trei numere de celular ale lui Ostermann fuseseră, de asemenea, puse sub observaţie.

Acum *Staatpolizei* avea la faţa locului treizeci de poliţişti şi formase un dispozitiv impenetrabil, delimitat de vehicule blindate pe patru roţi, ascunse printre copaci. Opriseră intrarea unui camion, care aducea poşta rapidă, dar şi alte vehicule care încercaseră să intre pe proprietate. Pentru cineva atât de bogat, Ostermann chiar că ducea o viaţă liniştită şi lipsită de suspiciuni, aşteptându-se mereu la un flux constant de vehicule.

— Hans?

— Da, Petra.

— Nu a sunat nici un telefon. Suntem aici de o vreme, dar

telefoanele nu au sunat.

— Cea mai mare parte din muncă o fac pe computer, spuse Ostermann, care remarcase şi el ceva ciudat.

Oare Gerhardt a putut să dea de ştire în exterior? Iar dacă a reuşit, este bine ce a făcut? Nu avea de unde şti. Ostermann glumise de multe ori pe tema pericolelor meseriei lui, spunând că orice pas însemna un risc, pentru că ceilalţi încercau să-l jefuiască şi să-l păcălească dacă aveau ocazia... Dar nici unul dintre ei nu-i ameninţase viaţa şi nici nu-şi aţintise arma spre el sau spre vreun membru al personalului. Ostermann îşi puse mintea la contribuţie şi îşi dădu seama că se întâlnise cu un aspect al lumii nou şi periculos, pe care nu-l luase niciodată în seamă, despre care cunoştea prea puţine lucruri şi împotriva căruia nu avea nici un fel de apărare. Sigurul lui talent folositor în acel moment era capacitatea de a citi figurile şi minţile din spatele lor şi, deşi nu mai întâlnise pe nimeni care să semene măcar vag cu bărbatul şi femeia din biroul lui, vedea destul de multe pentru a fi mai îngrozit decât fusese vreodată. Bărbatul şi femeia – mai mult ea – l-ar fi omorât fără cea mai mică mustrare de conştiinţă, fără a fi mai emoţionaţi decât era el când câştiga un milion de dolari, în bonuri de tezaur. Oare nu ştiau cât de valoroasă era viaţa lui? Nu ştiau că...

...nu, înţelese brusc Erwin Ostermann, nu ştiau. Nu ştiau şi nici că le păsa. Mai mult, credeau despre el chestiuni care nu erau adevărate şi urma să aibă serios de furcă pentru a-i convinge că lucrurile nu stau aşa.

Apoi, în sfârşit, sună un telefon. Femeia îi făcu semn să răspundă.

— *Hier ist Ostermann,* spuse el, după ce ridică receptorul.

Bărbatul asculta la o derivaţie.

— Herr Ostermann, sunt căpitanul Wilhelm Altmark, de la *Staatpolizei.* Am înţeles că aveţi oaspeţi.

— Da, domnule căpitan, am, într-adevăr.

— Aş putea să vorbesc cu ei, vă rog?

Ostermann nu făcu decât să se uite la Hans Furchtner.

— Altmark, dar nu te-ai grăbit deloc, spuse Hans. Spune-mi, cum ai aflat?

— Nu te întreb despre secretele tale, nu mă întreba despre ale mele, răspunse căpitanul cu răceală. Aş vrea să ştiu cine sunteţi şi ce doriţi.

— Sunt comandantul Wolfgang de la Facţiunea Muncitorilor Roşii.

— Şi ce doreşti?

— Dorim eliberarea unor prieteni de-ai noştri din diverse închisori şi transportarea la Schwechat International. Cerem un avion de linie cu autonomie mai mare de cinci mii de kilometri şi un echipaj de zbor internaţional pentru o destinaţie pe care o vom declara la urcarea la

bord. Dacă nu vom avea toate acestea până la miezul nopţii, vom începe să omorâm dintre… oaspeţii noştri de la *Schloss* Ostermann.

— Înţeleg. Ai o listă a prizonierilor a căror eliberare o soliciţi?

Hans puse o mână pe microfon şi îndepărtă receptorul de ureche.

— Petra, lista.

Femeia se apropie şi-i înmână lista. Nici unul dintre ei nu se aştepta la cooperare în această direcţie, dar făcea parte din joc, iar regulile lui trebuia respectate. Deciseseră că, oricum, trebuia să omoare un ostatic, mai probabil doi, până să poată ajunge la aeroport Hans decise ca Gerhardt Dengler să fie lichidat primul, apoi una dintre secretare. Nici el şi nici Petra nu doreau să ucidă vreun servitor, pentru că aceştia erau muncitori adevăraţi, nu lachei ai capitaliştilor, ca angajaţii din birou.

— Da, domnule căpitan Altmark, iată lista.

— Deci, spuse Price, avem o listă cu oameni care ar trebui eliberaţi la cererea prietenilor noştri.

Întoarse calculatorul portabil ca să poată vedea şi Chavez.

— Da, suspecţii obişnuiţi. Ne spune ceva treaba asta, Eddie?

— Doctorul Bellow ne va spune că sunt obligaţi la aşa ceva, pentru a-şi arăta solidaritatea cu compatrioţii lor, când, de fapt, sunt nişte sociopaţi cărora nu le pasă de alţii nici cât negru sub unghie, spuse Price, ridicând din umeri. Cricketul îşi are regulile lui. La fel şi terorismul şi…

Chiar atunci căpitanul avionului îi întrerupse explicaţia, anunţându-i pe toţi să-şi ridice spătarele fotoliilor şi să pună la loc mesele rabatabile, în vederea aterizării.

— Distracţia începe în curând, Eddie.

— Bine zis, Ding.

— Şi spui că e doar gargară cu solidaritatea asta? întrebă Ding, bătând cu degetul în ecran.

— Mai mult ca sigur.

Acestea fiind spuse, Price deconectă computerul de la linia telefonică, îşi salvă fişierele şi închise computerul. Douăsprezece rânduri mai în spate, Tim Noonan făcu acelaşi lucru. Toţi membrii Echipei-2 adoptară expresii de oameni de afaceri, în vreme ce avionul 737 al companiei British Airways semnaliza aterizarea la Viena. Avionul rulă foarte repede pe pista desemnată. Cineva de sus sunase pe altcineva de sus, iar Chavez văzu pe hublou o maşină de bagaje însoţită de poliţişti, care-i aştepta la terminal.

Evenimentul nu trecu neobservat. Un controlor de zbor remarcase deja cu câteva minute înainte că un zbor Sabena, programat să aterizeze înainte de British Airways, primise ordinul să mai facă un

ocol inutil şi că în turn se află şeful poliţiei, care îşi făcuse cunoscut interesul pentru zborul British Airways. Apoi, o a doua maşină de bagaje, absolut inutilă, însoţită de două maşini de poliţie se îndreptaseră spre pista A-4. *Ce-o mai fi şi asta?* se întrebase omul. Nu avusese nevoie de cine ştie ce efort ca să monitorizeze situaţia, pentru a afla cât mai multe. Avea un binoclu Zeiss asupra lui.

Stewardesa nu primise instrucţiuni ca să lase Echipa-2 să iasă mai repede decât pe ceilalţi, dar simţise că era ceva ciudat cu ei. Apăruseră fără să fi fost pe lista computerizată şi erau mai politicoşi decât călătorii de afaceri obişnuiţi. Nu se distingeau prin nimic, cu excepţia faptului că păreau într-o excelentă formă fizică, sosiseră toţi într-un singur grup şi că îşi ocupaseră în mod organizat locurile. Trebuia însă să-şi facă meseria, aşa că deschise uşa. Afară văzu un poliţist în uniformă, aşteptând. Acesta nu zâmbi şi nici nu spuse nimic, în vreme ce ea lăsa pasagerii să iasă. Trei de la prima clasă se opriră chiar lângă avion şi începură să discute cu poliţistul, apoi se îndreptară spre uşa de serviciu din spate, ale cărei scări dădeau direct pe pistă. Fiind mare amatoare de romane de suspans, tânăra consideră că merita să arunce o privire, să vadă cine se mai afla acolo. Erau în total treisprezece, printre care şi pasagerii ei întârziaţi. Se uită la feţele lor. Majoritatea îi adresară la plecare zâmbete. Frumoşi, ba mai mult, cu nişte figuri bărbăteşti care arătau încredere şi încă ceva, ceva reţinut, ca un secret bine păzit.

— *Au revoir, madame,* spuse ultimul dintre ei, zâmbindu-i fermecător şi evaluând-o din mers.

— Dumnezeule, Louis, se auzi dinspre uşa laterală o voce cu accent american, nu te laşi niciodată?

— George, doar nu e o crimă să te uiţi la o femeie frumoasă, spuse Loiselle, făcându-i cu ochiul.

— Bănuiesc că nu. Poate că o prindem şi la întoarcere, căzu de acord sergentul Tomlinson.

Era drăguţă, dar Tomlinson era căsătorit şi avea patru copii. Louis Loiselle nu se lăsa niciodată. *Poate din cauză că e francez,* îşi zise americanul. În spate îi aştepta tot restul echipei. Noonan şi Steve Lincoln supervizau transferul bagajelor.

În trei minute, Echipa-2 se afla în două dube care se îndepărtau de pistă escortate de poliţie. Lucru observat, de asemenea, de controlorul de zbor, al cărui frate era reporter pe teme de poliţie la un cotidian local. Poliţistul care venise în turnul de control plecă fără să spună altceva în afară de un *danke* adresat controlorilor.

După douăzeci de minute, dubele opriră în dreptul intrării principale de la *Schloss* Ostermann. Chavez se îndreptă spre poliţistul

comandant.

— Bună ziua, sunt maiorul Chavez. Acesta este doctorul Bellow, iar acesta sergentul-major Price, spuse el, surprins de salutul regulamentar.

— Căpitan Wilhelm Altmark, răspunse bărbatul.

— Ce ştim?

— Ştim că înăuntru sunt, în orice caz, doi infractori, probabil mai mulţi, dar numărul nu ne este cunoscut. Ştiţi care le sunt cererile?

— Să ajungă cu avionul nu ştiu unde, atât am auzit. Termenul e miezul nopţii?

— Corect; nu a apărut nici o schimbare în ultima oră.

— Vreau orice altceva aveţi. Cum îi ducem la aeroport? întrebă Ding.

— Herr Ostermann are un elicopter personal, aflat pe heliport, cam la două sute de metri de casă, în spate.

— Echipajul de zbor?

— Unul dintre membri e aici, spuse Altmark, arătându-l. Prietenii noştri nu au menţionat nimic, dar e cea mai probabilă metodă de transfer.

— Cine a negociat cu ei? întrebă doctorul Bellow din spatele mai scundului Chavez.

— Eu, până acum, răspunse Altmark.

— Bine, domnule căpitan; avem de discutat.

Chavez se îndreptă spre dubiţă, unde se echipă, împreună cu restul echipei. Pentru misiunea din noaptea asta – tocmai se însera nu purtau combinezoanele negre, ci nişte haine verzi cu pete mari peste vestele antiglonţ. Fură verificate şi încărcate armele, iar apoi selectorul fu dispus pe poziţia de siguranţă. Zece minute mai târziu, echipa se afla la marginea pădurii. Fiecare om cerceta clădirea cu ajutorul binoclului.

— Cred că e mai bine pe partea dreaptă, observă Homer Johnson. Avem o grămadă de ferestre, Dieter.

— *Ja,* fu de acord lunetistul neamţ.

— Şefule, unde vrei să ne aşezăm? îl întrebă Homer pe Chavez.

— În părţile laterale, în ambele. Şi să aveţi amândoi vedere la heliport. Vreau s-o faceţi chiar acum. Când aţi ajuns, comunicaţi prin radio pentru verificare. Cunoaşteţi regula.

— Orice vedem, te chemăm, domnule maior, confirmă Weber.

Amândoi lunetiştii îşi luară cutiile încuiate care conţineau armele şi se îndreptară spre maşinile poliţiei locale.

— Avem vreun plan al casei? îl întrebă Chavez pe Altmark.

— Plan? întrebă poliţistul austriac.

— Diagramă, desen… îi explică Ding.

— *Ach,* da, iată.

Altmark îl conduse la maşina lui. Pe capotă erau întinse planurile.

— Aici, după cum vedeţi. Patruzeci şi şase de camere, fără a mai socoti subsolurile.

— Hristoase, reacţionă Chavez pe loc. Are mai mult de un subsol?

— Trei. Două sub aripa de vest – pivniţa de vinuri şi gheţăria. Pivniţa de sub aripa de est nu e folosită. Uşile spre ea s-ar putea să fi fost sigilate. Sub partea centrală nu se află nici un subsol. *Schloss*-ul a fost construit la sfârşitul secolului al optsprezecelea. Pereţii exteriori şi o parte din cei interiori sunt din piatră.

— Dumnezeule, asediem un castel în toată regula, spuse Ding.

— Chiar asta şi înseamnă *schloss, Herr Major,* îl informă Altmark.

— Domnule doctor?

Bellow s-a ivit imediat.

— Din ce am înţeles până acum de la căpitanul Altmark, oamenii s-au purtat profesionist. Nu au proferat ameninţări isterice. Au dat un termen până la miezul nopţii pentru deplasarea la aeroport, altfel, spun ei, vor începe să-i omoare pe ostatici. Vorbesc nemţeşte, accent german, nu, domnule căpitan?

Altmark înclină din cap.

— *Ja,* sunt germani, nu austrieci. La noi nu există numele de familie Wolfgang, este doar nume de botez. În plus, nu cunoaştem nici un criminal sau terorist cu numele ăsta. Iar ei spun că sunt de la Facţiunea Muncitorilor Roşii. Iar noi nu avem vreo asemenea organizaţie.

Nici Rainbow nu ştia de ea.

— Deci nu ştim mare lucru, îi spuse Chavez lui Bellow.

— Practic nimic, Ding. Bun, continuă doctorul, ce înseamnă asta? Înseamnă că plănuiesc să iasă vii din toată afacerea. Asta înseamnă că ştiu cum se lucrează în domeniul ăsta. Dacă ameninţă să facă ceva, vor încerca să se ţină de cuvânt. Nu au omorât deocamdată pe nimeni, ceea ce iarăşi înseamnă că sunt isteţi. Nu au mai făcut nici o altă cerere. Probabil că o vor face repede.

— De unde ştiţi acest lucru? întrebă Altmark.

Absenţa cererilor îl surprinsese.

— Când se va înnopta, vor vorbi din nou cu noi. Vedeţi? Nu au aprins nici o lumină în interiorul clădirii.

— Da. Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că sunt convinşi că întunericul îi avantajează şi mai înseamnă că vor încerca să se folosească de el. Să nu uităm că termenul lor este miezul nopţii. Când se va întuneca, vom afla mai multe.

— Noaptea asta avem lună plină, observă Price. Şi nu prea mulţi nori.

— Da, remarcă Ding nu prea încântat, uitându-se pe cer. Domnule

căpitan, puteţi să aduceţi nişte reflectoare?

— Pompierii au aşa ceva, spuse Altmark.

— Sunteţi bun să ordonaţi aducerea lor aici?

— *Ja. Herr Doktor?*

— Da? spuse Bellow.

— Au spus că, dacă nu au ce au cerut până la miezul nopţii, vor începe să-i omoare pe ostatici. Credeţi…

— Da, domnule căpitan, trebuie să luăm foarte în serios ameninţarea. Cum am spus, acţionează ca nişte oameni foarte serioşi, bine antrenaţi şi disciplinaţi. Putem să ne folosim de acest lucru.

— Cum? întrebă Altmark.

Îi răspunse Ding.

— Le dăm ceea ce vor, îi facem să creadă că au controlul situaţiei… până când vine rândul nostru. Le satisfacem orgoliul şi mândria, iar apoi îi oprim, la momentul potrivit.

Personalul de întreţinere din casa lui Ostermann satisfăcea atât foamea teroriştilor, cât şi orgoliul lor. Sandvişurile fuseseră făcute sub supravegherea echipei lui Furchtner şi aduse de servitorii profund îngroziţi. După cum era de aşteptat, angajaţilor lui Ostermann nu le era deloc foame. În schimb, oaspeţilor lor le era.

Până aici, lucrurile au mers bine, îşi ziseră Petra şi Hans. Acum îl aveau sub control pe ostaticul principal, iar pe lacheii lui îi aduseseră în aceeaşi cameră, de unde aveau uşor acces la toaleta personală a lui Ostermann – ostaticii aveau nevoie de lucrul ăsta şi nu avea nici un rost să-i împiedici. Altfel, îi privai de demnitate şi deveneau disperaţi. Iar asta nu era de dorit. Oamenii disperaţi fac lucruri prosteşti, iar Hans şi Petra aveau nevoie deocamdată să le controleze fiecare mişcare.

Gerhardt Dengler se aşezase pe fotoliul pentru vizitatori, chiar în faţa patronului. Ştia că alertase poliţia şi, ca şi şeful lui, se întreba acum dacă era un lucru bun sau un lucru rău. Încă doi ani şi probabil că ar fi fost în măsură să pornească o afacere pe cont propriu, probabil cu binecuvântarea lui Ostermann. Învăţase multe de la şeful lui, aşa cum secunzii unui general învaţă de la superior. Deşi acum era în măsură să-şi urmeze destinul mult mai repede decât un simplu ofiţer inferior… Ce-i datora el acestui om? Ce era de făcut în această situaţie? Dengler nu arăta mult mai bine decât Herr Ostermann, dar era mai tânăr şi într-o formă fizică mai bună.

Una dintre secretare plângea tăcut, pe obraji prelingându-i-se lacrimi de frică şi de mânie că viaţa ei confortabilă îi fusese atât de crud tulburată. Indivizii ăştia erau nebuni, dacă credeau că puteau să intre în viaţa unor oameni obişnuiţi şi să-i ameninţe cu moartea. Ce putea să facă? Răspunsul era: nimic. Era pricepută la redirecţionarea

convorbirilor telefonice, la prelucrarea unei mari cantităţi de documente, la urmărirea competentă a tuturor banilor manevraţi de Herr Ostermann, ceea ce şi făcea; era cea mai bine plătită secretară din ţară, pentru că Herr Ostermann era un şef generos, care avea mereu un cuvânt bun pentru angajaţi. Îi ajutase pe ea şi pe soţul ei, zidar la investiţii, astfel încât aveau să ajungă în curând ei înşişi milionari. Fusese cu el cu mult timp înainte ca prima soţie să-i moară de cancer, îl văzuse cum suferise şi apoi se bucurase de descoperirea lui Ursel von Prinze, care-l făcuse pe Herr Ostermann să zâmbească din nou.

Cine erau oamenii ăştia, care se uitau la ei ca la nişte obiecte, cu armele în mâini, de parcă ar fi fost într-un film? Atâta doar că acum ea, Gerhardt şi ceilalţi jucau şi ei un rol. Mic, ce-i drept. Nu puteau să meargă la bucătărie, ca să aducă bere şi covrigi. Nu puteau decât să asiste la dramă până la sfârşit. Aşa că secretara îşi plângea neputinţa, spre dispreţul Petrei Dortmund.

Homer Johnson era îmbrăcat în costumul de camuflaj, un fel de combinezon complex, făcut din petice cusute savant într-o grilă, astfel încât să pară un tufiş, un morman de frunze sau de băligar, orice, în afară de o persoană cu o puşcă. Puşca era dispusă pe suportul cu două picioare, cu lentilele rabatabile din faţă şi din spate ale sistemului de ochire aranjate la locul lor. Îşi alesese o poziţie bună la est de heliport, care-i permitea să supravegheze întreaga distanţă dintre casă şi elicopter. Telemetrul lui cu laser îl informă că se afla la două sute şaisprezece metri de uşa din spate a casei şi la o sută patruzeci şi şapte de metri de uşa din faţă-stânga a elicopterului. Se afla întins într-un loc uscat, pe o pajişte minunată, în umbra lizierei. Aerul îi aducea un miros de cai care-i amintea de copilăria petrecută în nord-vestul american. *Bun.* Apăsă pe butonul microfonului de la radio.

— Conducerea, Luneta 2-1.

— Luneta 2-1, Conducerea.

— La locaţie şi pregătit. Deocamdată nu se vede nici o mişcare în casă.

— Luneta 2-2, la locaţie şi pregătit. Nici eu nu văd vreo mişcare, raportă de la locul lui şi sergentul Weber, aflat la două sute cincizeci şi cinci de metri de Johnston.

Acesta din urmă se întoarse ca să vadă locaţia lui Dieter. Colegul lui german alesese un loc bun.

— *Achtung,* auzi Johnston o voce în spatele lui.

Se întoarse şi văzu un poliţist austriac apropiindu-se de locul lui, târându-se stângaci prin iarbă.

— *Hier,* spuse bărbatul, înmânându-i nişte fotografii şi retrăgându-

se rapid.

Bun, fotografii cu ostaticii… dar nici una cu băieţii răi. Bine măcar că ştia pe cine să nu împuşte. Apoi reveni la puşca lui şi îşi ridică binoclul kaki militar, începând să studieze casa încet, de la stânga la dreapta şi înapoi.

— Dieter? spuse el pe legătura directă.

— Da, Homer?

— Ţi-au dat fotografiile?

— Da, le am.

— Nici o lumină înăuntru.

— *Ja,* prietenii noştri sunt deştepţi.

— Cred că peste cam o jumătate de oră trebuia să ne punem NVG-urile.

— De acord, Homer.

Johnston gemu şi se întoarse să caute în geanta pe care o cărase cu el, împreună cu puşca de zece mii de dolari. Apoi se răsuci şi începu din nou să măsoare cu binoclul clădirea, răbdător, ca şi cum ar fi aşteptat pe o potecă de căprioare apariţia unui cerb-trofeu… Plăcut gând pentru cineva care vâna de când se ştia… Gustul cărnii de vânat, mai ales dacă era gătită la un foc de lemne, în aer liber… plus pălăvrăgeala de după o vânătoare reuşită. *Homer, ce împuşti tu aici nu poţi să mănânci,* îşi spuse *s*ergentul, reîntorcându-se la rutina lui. Băgă o mână în buzunar şi scoase o bucată de carne uscată, ca s-o molfăie.

Eddie Price îşi aprinse pipa ferindu-se să fie văzut din casă. *Nu e la fel de mare cum e Kensington Palace, dar e mai frumos,* îşi zise el. Iar gândul îl tulbură. Avuseseră multe discuţii pe tema asta, încă de pe vremea când era la SAS. Dacă teroriştii – fie ei irlandezi de la PIRA sau INLA – atacau una dintre reşedinţele regale, sau chiar Palatul Westminster? SAS trecuse prin toate clădirile în discuţie într-un moment sau altul, doar ca să se acomodeze cu arhitectura, cu sistemele de securitate şi cu problemele, mai ales după ce în anii ’80 un nebun reuşise să se strecoare în Palatul Buckingham, ajungând chiar până în dormitorul reginei. Încă simţea furnicături pe şiră când se gândea la asta!

Scurta reverie se risipi repede. Acum trebuia să-şi facă griji pentru *Schloss* Ostermann, îşi aminti Price, trecând din nou în revistă schiţele.

— Al dracu’ coşmar casa asta, Ding! spuse într-un sfârşit Price.

— Adevărat. Toate podelele sunt de lemn, probabil că scârţâie şi sunt o grămadă de locuri în care se pot ascunde băieţii răi ca să ne împuşte. Ca să ne facem bine treaba, avem nevoie de un elicopter.

Dar nu aveau elicopter. Iată un lucru care trebuia discutat cu Clark.

Rainbow putea fi perfecţionat. Timpul era prea scurt şi erau prea multe teme de meditaţie. Nu le trebuia doar un elicopter, ci şi echipaje antrenate să zboare pe mai multe tipuri de aparate, pentru că, atunci când erau pe teren, nu aveau de unde să ştie ce fel de elicoptere erau folosite de ţara-gazdă. Chavez se întoarse.

— Domnule doctor?

Bellow se apropie.

— Da, Ding?

— Mă gândesc să-i las să iasă, să meargă la elicopterul din spatele casei şi să-i lovim pe drum, în loc să intrăm în forţă.

— Nu e cam devreme pentru asta?

Chavez încuviinţă.

— Da, este, dar nu vrem să pierdem nici un ostatic, iar noaptea vine curând şi, spui tu, trebuie să luăm foarte în serios ameninţarea.

— Putem să o mai amânăm, asta se poate. Asta e treaba mea, să-i conving la telefon.

— Înţeleg, dar dacă facem vreo mişcare, vreau să fie pe întuneric. Asta înseamnă că în noaptea asta... Nu pot să planific ceva pe ipoteza că-i convingi să se predea. Sau eşti de altă părere...?

— Posibil, dar improbabil, fu nevoit să încuviinţeze Bellow.

Nu era prea sigur că va reuşi să amâne anunţata execuţie de la miezul nopţii.

— Apoi, trebuie să vedem dacă putem plasa senzori în clădire.

— Aici sunt, răspunse Noonan. E greu, omule.

— Poţi s-o faci?

— Probabil că o să mă pot apropia neobservat, dar sunt peste o sută de ferestre şi cum dracu' ajung la alea de la etajele unu şi doi? Doar dacă cobor dintr-un elicopter pe acoperiş.

Asta însemna apariţia sigură a televiziunilor locale, care se arătau la fel de sigur cum veneau vulturii la o vacă moartă, se băgau cu camerele lor peste tot, emiteau în neştire, după care şi le îndreptau în altă direcţie sau le închideau. Exista riscul ca teroriştii să fie alertaţi, dacă reporterii nu mai prezentau clădirea în discuţie. Şi cum ar putea să se gândească la faptul că un elicopter trecuse la zece metri pe deasupra clădirii şi să nu trimită un băiat rău pe acoperiş? Sau poate că era deja unul acolo.

— E complicat, observă Chavez în şoaptă.

— E destul de întuneric şi de frig ca să folosim senzorii termici, îl atenţionă Noonan.

— Da, spuse Chavez, ridicând microfonul. Echipă, Conducerea, treceţi pe termice. Repet, treceţi pe termice.

Apoi, întorcându-se:

— Cum e cu telefoanele celulare?

Noonan nu putu decât să ridice din umeri. Deja se strânseseră în jur

cam trei sute de civili, destul de departe de proprietatea lui Ostermann şi controlaţi de poliţie, dar cei mai mulţi puteau să vadă clădirea şi terenul din jur, iar dacă vreunul dintre ei avea un celular şi mai avea şi altul dinăuntru, acea persoană anonimă nu avea decât să formeze numărul amicului şi să-i spună ce se întâmpla. Miracolele comunicaţiilor moderne erau o armă cu două tăişuri. Existau peste cinci sute de frecvenţe ale celularelor, iar Rainbow nu avea echipamentul necesar ca să le poată supraveghea pe toate. Nici un terorist şi nici o operaţiune infracţională nu se folosiseră încă de această tehnică, din câte ştiau ei, dar nu puteau să fie toţi tâmpiţi şi să şi rămână aşa, nu? Chavez se uită spre *schloss* şi se gândi încă o dată că trebuia să-i lase pe băieţii răi să iasă, ca să-şi facă bine treaba. Problema era că nu ştia cu câţi băieţi răi avea de-a face şi nu avea cum să afle fără să pună senzori în clădire, ca să strângă informaţii suplimentare, lucru foarte greu de făcut, date fiind motivele anterioare.

— Tim, notează undeva să ne ocupăm la întoarcere de problema telefoanelor celulare şi de radiourile din afara perimetrului. Domnule căpitan Altmark!

— Da, domnule maior Chavez.

— Reflectoarele au sosit?

— *Ja,* tocmai au sosit, avem trei seturi.

Altmark le arătă locul. Price şi Chavez se duseră să vadă. Sosiseră trei camioane cu un echipament care li se păru suficient tuturor pentru o instalaţie de nocturnă a unui teren de liceu. Menite să ajute în cazul unui schimb masiv de focuri, reflectoarele puteau fi înălţate şi alimentate de camioanele care le aduseseră. Chavez îi spuse lui Altmark unde voia să fie instalate şi se întoarse la locul de adunare a echipei.

Pentru crearea imaginii, vizoarele termice se bazau pe diferenţele de temperatură. Răcoarea serii cobora rapid şi, o dată cu ea, se răceau şi zidurile de piatră ale casei. Ferestrele străluceau deja mai tare decât zidurile, deoarece casa era încălzită, iar ferestrele înalte, în stil vechi, ale numeroaselor camere din toată clădirea erau prost izolate, în ciuda draperiilor care atârnau pe dinăuntrul fiecăreia. Primul care zări ceva fu Dieter.

— Conducerea, Luneta 2-2, am o ţintă termică la parter, a patra fereastră vest, se uită afară pe după draperie.

— Bun, e unul în bucătărie, se auzi vocea lui Hank Patterson, care stătea aplecat deasupra planurilor. Ăsta e Numărul 1. Poţi să-mi mai spui ceva, Dieter?

— Negativ, e doar o siluetă, răspunse germanul. Nu, stai, e înalt, probabil bărbat.

— Aici Pierce. Am unul, la parter, est, a doua fereastră de la zidul estic.

— Domnule căpitan Altmark?

— *Ja?*

— Puteţi suna, vă rog, la biroul lui Ostermann? Vrem să ştim dacă e acolo.

Pentru că, dacă era, cu el ar fi trebuit să fie şi unul sau doi dintre băieţii răi.

— Biroul Ostermann, răspunse o voce de femeie.

— Aici căpitanul Altmark. Cu cine vorbesc?

— Comandant Gertrude de la Facţiunea Muncitorilor Roşii.

— Mă scuzaţi, vă rog, mă aşteptam să vorbesc cu comandantul Wolfgang.

— Aşteaptă, spuse vocea Petrei.

— *Hier ist Wolfgang.*

— *Hier ist Altmark.* Nu am mai primit de mult nici o ştire de la dumneavoastră.

— Aveţi ceva nou pentru noi?

— Nu avem nici o veste, doar o cerere, Herr Comandant.

— Da, ce este?

— Am dori, spuse Altmark, în vreme ce doctorul Bellow asculta, cu translatorul lângă el, un semn de bună credinţă. Vă cerem să eliberaţi doi dintre ostatici, posibil din personalul menajer.

— *Wafur!* Ca să vă ajute să ne identificaţi?

— Conducerea, aici Lincoln, am o ţintă. Fereastra din colţul de nord-vest. Înalt, probabil bărbat.

— Asta înseamnă trei plus doi, remarcă Chavez, în vreme ce Patterson lipea un marcaj galben rotund pe acea parte a planurilor.

Femeia care răspunsese la telefon rămăsese şi ea pe linie.

— Aveţi trei ore, după care vă vom trimite un ostatic *todt,* sublime ea. Mai aveţi şi alte cereri? Noi vrem unul dintre piloţii elicopterului lui Herr Ostermann înainte de miezul nopţii, iar la aeroport să ne aştepte un avion de linie. Altfel, vom ucide un ostatic, ca să vă arătăm că suntem serioşi, iar apoi alţii, la intervale egale. Aţi înţeles?

— Vă rog, noi vă respectăm seriozitatea, o asigură Altmark. Căutăm chiar acum echipajul şi sunt în curs discuţii cu Austrian Airlines. Lucrurile astea cer timp, ştiţi.

— Voi, ăştia, vorbiţi mereu aşa. Noi ţi-am spus ce vrem. Dacă nu ne îndeplineşti cererile, atunci vei avea mâinile pătate de sângele lor. *Ende,* spuse vocea, iar convorbirea încetă.

Căpitanul Altmark fu în egală măsură surprins şi deranjat de hotărârea rece din glasul interlocutoarei, ca şi de încheierea bruscă a discuţiei. Puse jos receptorul şi se uită la Paul Bellow.

— Herr Doktor?

— Femeia e cea periculoasă. Amândoi sunt inteligenţi. S-au gândit bine la asta şi în mod sigur vor omorî un ostatic, ca să-şi demonstreze hotărârea.

— Echipă bărbat-femeie, spunea Price la telefon. Germani, vârsta... probabil puţin sub sau puţin peste patruzeci de ani. Poate mai bătrâni. Al dracului de serioşi! adăugă el pentru Bill Tawney.

— Mulţumesc, Eddie, aşteaptă.

Price îi auzea degetele plimbându-se pe tastatură.

— Gata, puiule, am pentru tine trei echipe posibile. Ţi le transmit chiar acum.

— Mulţumesc, domnule, spuse Price, deschizându-şi iar *laptop*-ul. Ding?

— Da?

— Informaţiile sunt pe drum.

— Şefule, avem aici nişte terorişti, spuse Patterson, deplasându-şi degetele pe planurile clădirii. Ar fi fost prea rapizi să fie aceiaşi. Aici, aici, aici şi doi aici, la etaj. Plasarea e logică. Probabil că au şi radiouri portabile. Casa e prea mare ca să comunice strigând unul la altul.

Noonan auzi spusele lui şi se duse la echipamentul de interceptare radio. Dacă prietenii lor foloseau radiouri portabile, atunci frecvenţele lor erau într-un interval cunoscut, determinat de tratatele internaţionale, probabil diferite de radiourile militare folosite de echipă şi fără criptare. În câteva secunde, *scanner*-ul lui computerizat era pus în funcţiune şi lucra cu mai multe antene, care i-ar fi putut permite o triangulaţie a surselor radio din interiorul casei. Toate erau legate la calculatorul lui portabil, în care era deja încărcată o diagramă a castelului. Noonan se gândea că trei însoţitori înarmaţi reprezentau numărul cel mai potrivit, deşi duba din faţa casei putea să aducă mult mai mulţi. Doi ar fi fost prea puţini. Doi plus trei, doi plus patru, doi plus cinci? Dar plănuiau să plece, iar elicopterul nu era atât de mare. Deci, teroriştii puteau să fie în total cinci până la şapte. Era o ipoteză. Nu le plăcea să lucreze cu aşa ceva, dar era un punct de pornire. Problema cu oamenii de acest tip era că ei decideau întotdeauna ritmul evenimentelor. Puteau ei să fie proşti în intenţiile lor criminale, lucru considerat de Noonan o slăbiciune, dar chiar şi aşa determinau ritmul şi hotărau când aveau loc evenimentele. Echipa putea să schimbe puţin datele problemei, păcălindu-i – asta era misiunea doctorului Bellow – dar, când nu reuşea, băieţii răi erau dispuşi să omoare, ceea ce schimba cu totul datele problemei. În casă se aflau zece ostatici: Ostermann, cei trei asistenţi ai lui pe linie de

afaceri şi şase oameni care aveau grijă de casă şi de pământ. Fiecare dintre ei avea o familie şi o viaţă şi spera să le păstreze pe amândouă. Misiunea Echipei-2 era să aibă grijă să se întâmple aşa. Dar băieţii răi aveau încă un control mult prea mare, ceea ce nu-i plăcea prea mult agentului special al Biroului Federal de Investigaţii. Îşi dori, nu pentru prima oară, să fie unul dintre atacatori şi să poată, la momentul potrivit, să intre şi să execute asaltul. Dar oricât ar fi fost de bun cu armele şi pregătirea fizică, era şi mai bine antrenat pe partea tehnică a misiunilor. Acesta era domeniul lui de maximă competenţă. Servea mai bine misiunii manevrându-şi instrumentele. Asta nu însemna însă că-i şi plăcea.

— Ia zi, Ding, care-i buba?

— Nu e deloc bine, domnule C, spuse Chavez, întorcând privirea spre clădire. Apropierea de clădire este foarte dificilă, din cauza terenului plan din jur. Prin urmare, este dificilă plasarea senzorilor şi culegerea de informaţii tactice. Avem doi subiecţi principali şi probabil trei secundari, care par profesionişti şi serioşi. Mă gândesc să-i las să iasă spre elicopter şi să-i iau la ochi atunci. Lunetiştii sunt la posturi. Dar, dat fiind numărul mare de subiecţi, s-ar putea să nu fie suficient, John.

Clark se uită pe ecranul de la centrul lui de comandă. Avea legături permanente cu Echipa-2, văzându-le inclusiv ecranele computerelor. Ca şi data trecută, lângă el chibiţa Peter Covington.

— Putea la fel de bine să fie o nenorocită de cetate cu şanţ de apărare, observase anterior ofiţerul britanic.

Şi el remarcase necesitatea ca din echipa permanentă să facă parte şi piloţi de elicopter.

— Încă ceva, spuse Chavez. Noonan a spus că avem nevoie de echipament de bruiaj, pentru ticăloşii ăia cu telefoane celulare. Avem în jur câteva sute de civili, iar dacă unul din ei are un telefon portabil, poate să discute cu prietenii noştri dinăuntru şi să le spună ce facem. Asta nu putem să o împiedicăm decât cu echipament de bruiaj. Scrieţi asta undeva, domnule C.

— S-a marcat, Domingo, răspunse Clark, privind spre David Peled, ofiţerul cel mai important pe problemele tehnice.

— Am să rezolv asta în câteva zile, îi spuse Peled şefului lui.

Mossad-ul avea tipul de echipament adecvat Probabil că-l aveau şi diverse agenţii americane. Trebuia să afle repede. *Noonan,* îşi zise David, *e foarte bun pentru un fost poliţist.*

— În regulă, Ding, eşti autorizat să acţionezi după cum vrei. Noroc, băiete!

— Eiii, mulţumesc tăticule, veni răspunsul ironic. Echipa-2,

terminat.

Chavez închise radioul şi puse microfonul înapoi în cutie.

— Price! strigă el.

— Da, domnule.

Sergentul major apăru lângă el.

— Avem puteri discreţionare, îi spuse comandantul secundului lui.

— Minunat, domnule maior. Ce propuneţi, domnule?

Situaţia era gravă, îşi zise Chavez, dacă până şi Price îl întreba pe el.

— Păi, să vedem cum stăm cu resursele.

Klaus Rosenthal era grădinarul-şef al lui Ostermann şi, la şaptezeci şi unu de ani, era cel mai vârstnic membru al personalului din casă. Soţia lui, era sigur de asta, era acasă, în pat, cu o infirmieră care o supraveghea îndeaproape, dându-i medicamentele. În mod sigur, se va îngrijora pentru el, ceea ce nu-i va face bine deloc. Hilda Rosenthal avea o boală de inimă care progresa şi care, în ultimii trei ani, o transformase într-o invalidă. Sistemul asigurărilor medicale de stat îi oferise asistenţa necesară, iar Herr Ostermann o ajutase şi el, trimiţând un prieten personal, profesor plin la *Allgemeines Krankenhaus* din Viena, să aibă grijă de caz, asigurându-i în acelaşi timp un nou tip de tratament medicamentos, care îi îmbunătăţise starea Hildei într-o anumită măsura, dar teama pe care o va simţi pentru el în mod sigur nu-i va fi de ajutor, iar asta îl înnebunea pe Klaus. El se afla în bucătărie, împreună cu restul personalului menajer. Fusese înăuntru la sosirea lor, ducându-le un pahar cu apă. Dacă ar fi fost afară, ar fi scăpat şi ar fi dat alarma, ajutându-şi astfel patronul care se arătase atât de grijuliu cu toţi angajaţii. Şi cu Hilda! Dar norocul nu fusese de partea lui şi porcii ăştia intraseră în bucătărie cu armele lor cu tot. Tineri, sub treizeci de ani. Cel care era lângă el era sau berlinez, sau din Prusia de Vest, dacă era să se ia după accent şi fusese recent un *skinhead,* sau cel puţin asta arăta părul tuns scurt şi uniform de pe capul neacoperit. Produs al RDG-ului, fosta Germanie de Est. Unul dintre noii nazişti ieşiţi dintr-o ţară în care comunismul căzuse. Rosenthal făcuse cunoştinţă în copilărie cu vechii nazişti, în lagărul de concentrarea de la Belzec. Deşi reuşise să supravieţuiască experienţei, încă trăia teroarea vieţii duse după capriciile unui nebun cu ochi cruzi, de porc. Rosenthal închise ochii. Încă avea coşmaruri direct legate de numărul de cinci cifre tatuat pe antebraţ. O dată pe lună, se trezea cu cearşafurile fleaşcă, după ce visa oameni mărşăluind spre clădirea aceea din care nimeni nu ieşise vreodată viu. În fiecare coşmar, un SS-ist tânăr cu o figură plină de cruzime îi făcea semn să-l urmeze, căci şi el avea nevoie de un duş... *O, nu,* protesta el în vis, *Hauptsturmfiuhrerul Brandl avea nevoie de mine la atelierul*

metalurgic... Nu astăzi, Jude, spunea tânărul subofiţer SS, cu zâmbetul acela înfiorător, *Komm jetz zu dem Brauserbad.* De câte ori pornea în vis spre poarta aceea – căci ce altceva putea face? – se trezea leoarcă de transpiraţie, sigur că încă nu se trezise, că nu se va mai trezi niciodată, ca atâţia din cei pe care-i văzuse intrând acolo încolonaţi...

Existau mai multe tipuri de frică, iar Klaus Rosenthal o trăia pe cea mai urâtă. În mod sigur, groaza lui era că va muri de mâna lor, a germanilor răi, a celor care pur şi simplu nu-i recunoşteau pe alţii drept oameni. Iar această certitudine nu-i aducea nici o alinare.

Iar acest soi de oameni nu dispăruse cu totul, nu încă. Unul se afla chiar în faţa ochilor lui, cu mitraliera în mâini şi se uita la Rosenthal şi la ceilalţi din bucătărie ca la nişte *Objekte.* Ceilalţi membri ai personalului, toţi creştini, nu mai trăiseră aşa ceva, dar Klaus Rosenthal avusese această experienţă şi ştia la ce să se aştepte, o ştia cu mare precizie. Coşmarul lui prinsese viaţă, apăruse din trecut, pentru a-şi îndeplini destinul, după care o va omorî şi pe Hilda, pentru că inima ei nu va rezista. Ce putea oare să facă? Fusese un orfan, dat în ucenicie la un bijutier de la care învăţase să facă obiecte frumoase de metal, meserie care îi salvase viaţa, dar pe care n-o mai practicase, îngrozit de toate amintirile pe care i le trezea. În schimb, îşi găsise liniştea muncind pământul, făcând să crească din el lucruri frumoase şi sănătoase. Avea acest har; Ostermann apreciase acest lucru şi-i spusese că avea pentru el o slujbă pe viaţă la *schloss.* Dar harul lui nu conta pentru acest nazist cu părul tuns perie şi cu o armă în mâini.

Ding supervizează amplasarea reflectoarelor. Căpitanul Altmark se deplasă împreună cu el la fiecare camion; amândoi le indicară şoferilor unde să se deplaseze. Când camioanele ajunseră în dispozitiv, se întinseră catargele. Chavez se întoarse la echipa lui şi schiţă planul. Era deja trecut de ora 11.00. Uimitor cât de repede trecea timpul când aveai nevoie de cât mai mult!

Echipajul elicopterului se afla acolo, stând mai tot timpul în linişte, bând cafea, ca toţi piloţii care se respectau şi întrebându-se ce va urma. Copilotul semăna cu Eddie Price, iar Ding se decise să se folosească de acest lucru ca de o ultimă resursă a planului lui.

La 11.20, ordonă aprinderea luminilor. Faţa şi ambele laturi ale castelului fură inundate de o lumină galbenă spre alb. Nu şi spatele, care proiecta până la elicopter şi până la pădure o umbră triunghiulară.

— Oso, spuse Chavez, du-te spre Dieter, aşează-te pe poziţie aproape de el.

— Înţeles, *mano.*

Sergentul major Vega îşi ridică pe umăr M-60-ul şi se îndreptă spre

pădure.

Louis Loiselle şi George Tomlinson aveau rolul cel mai greu. Erau îmbrăcaţi în uniforma verde de noapte care, pusă peste costumele de *ninja,* părea făcut din hârtie milimetrică, cu pătrăţele de cam patru milimetri. Unele dintre pătrăţele erau umplute la întâmplare cu acelaşi verde. Ideea îşi avea rădăcinile în al doilea război mondial, când proiectanţii avioanelor de luptă nocturne din Luftwaffe deciseseră că noaptea nu era destul de întuneric şi că un avion vopsit în negru devenea vizibil, fiind mai negru decât noaptea însăşi. Acest sistem de camuflare funcţionase în principiu şi la exerciţii. Acum urmau să vadă dacă funcţiona şi în situaţii reale. Luminile aţintite asupra castelului aveau să fie de ajutor, pentru că lăsau restul în umbră şi costumele verzi nu se mai vedeau. Făcuseră o grămadă de exerciţii la Hereford, dar niciodată cu riscurile din viaţa reală. În ciuda acestui fapt, Tomlinson şi Loiselle se îndreptară în direcţii divergente, rămânând permanent în umbra triunghiulară. Mersul târâş le luă douăzeci de minute.

— Ia zi, Altmark, spuse Hans Furchtner la ora 11.45, s-au făcut toate aranjamentele sau va trebui să omorâm un ostatic în câteva minute?

— Vă rog să n-o faceţi, Herr Wolfgang. Echipajul elicopterului e pe drum şi discutăm cu compania aeriană ca să ne dea o aeronavă goală, gata de zbor. Lucrurile astea sunt mai dificile decât par la prima vedere.

— În cincisprezece minute vom vedea cât de dificil este, Herr Altmark.

După care legătura se întrerupse.

Bellow nu mai avu nevoie de translator. Tonul fusese suficient.

— O s-o facă, le spuse el lui Altmark şi Chavez. Termenul e real.

— Aduceţi imediat echipajul de zbor, ordonă pe loc Ding.

Trei minute mai târziu, o maşină de poliţie cu marcaje se apropie de elicopter. Din ea ieşiră doi bărbaţi care intrară în elicopterul Sikorski, iar maşina se îndepărtă. La două minute după aceea, rotorul începu să se învârtă. Atunci Chavez apăsă pe butonul microfonului.

— Echipă, aici Conducerea. Pregătiţi! Repet: pregătiţi!

— Excelent, spuse Furchtner.

Abia vedea rotorul în mişcare, dar luminile de poziţie intermitente spuneau totul.

— Deci, am început. Herr Ostermann, în picioare!

Petra Dortmund porni pe scări în jos, prin faţa ostaticilor principali. Se încruntă, întrebându-se dacă n-ar trebui să fie dezamăgită că nu apucaseră să-l omoare pe acest Dengler, ca să arate cât de hotărâţi

erau. Dar asta ar putea să intervină mai târziu, la bordul avionului, când aveau să înceapă interogarea serioasă; poate că Dengler ştia tot ce ştia şi Ostermann. Dacă era aşa, omorârea lui ar fi fost o eroare tactică. Îşi activă radioul şi chemă restul echipei. Se adunară în hol, în vreme ce ea cobora scara principală, împreună cu cei şase ostatici din bucătărie. *Nu,* decise ea lângă uşă, *ar fi mai bine să omoare o femeie ostatic.* Asta ar fi avut un impact puternic asupra poliţiştilor de afară, mai ales dacă ar fi fost omorâtă de o altă femeie.

— Sunteţi gata? întrebă Petra, primind înclinări din cap de la toţi ceilalţi patru membri ai echipei ei. Totul va merge conform planului, le spuse ea.

Din punct de vedere al cunoştinţelor ideologice, aceşti oameni erau lamentabili, deşi crescuseră şi fuseseră educaţi într-o ţară socialistă adevărată; trei dintre ei aveau chiar pregătire militară, care includea şi îndoctrinarea politică. Dar îşi cunoşteau misiunea şi o îndepliniseră bine până aici. Nu putea avea alte pretenţii. Personalul domestic ieşea din bucătărie.

Una dintre bucătărese nu prea putea să meargă, lucru care îl enerva pe porcul ăla cu un aer încăpăţânat, după cum observă Rosenthal, oprit lângă masa principală de preparare a hranei. Îl luau, ştia, îl duceau la moarte, iar el nu făcea nimic, exact ca în coşmar! Înţelegerea acestui lucru îl lovi atât de brusc, încât îi provocă o durere cumplită de cap, ca o undă paralizantă. Corpul i se răsuci spre stânga. Văzu masa pe care se afla un mic cuţit de despicare. Apoi se uită în faţă şi-i zări pe teroriştii care se uitau la Maria, bucătăreasa. În acel moment luă decizia şi înhăţă repede cuţitul pe care îl ascunse în mânecă. Poate că soarta îi va oferi o şansă. Dacă va fi aşa, el, Klaus Rosenthal, nu o va rata.

— Echipa-2, aici Conducerea, spuse Chavez prin radio. Ar trebui să înceapă să iasă în scurt timp. Toată lumea trece la verificări.

Ascultă cele două pocnituri duble, mai întâi de la Loiselle şi Tomlinson, ascunşi lângă *schloss,* apoi de la ceilalţi, după nume.

— Luneta 2-1, spuse Homer Johnston.

Avea acum ataşat la lunetă un sistem de vedere pe timp de noapte şi exersa ochirea principalelor uşi din spate ale clădirii, în vreme ce-şi controla respiraţia, ca să fie cât mai regulată.

— Luneta 2-2, spuse Weber o secundă mai târziu.

— Oso, raportă Vega, cu faţa acoperită de vopseaua de camuflaj, sugându-şi buzele şi punând arma la umăr.

— Connolly.

— Lincoln.

— McTyler.

— Patterson.

— Pierce.

Toţi raportau din locaţiile lor din iarbă.

— Price, raportă şi sergentul major din scaunul de pilotaj stânga al elicopterului.

— Bine. Liber la arme. Intră în vigoare regulile de bază în luptă. Oameni buni, căscaţi ochii, adăugă Chavez inutil.

În asemenea cazuri, unui comandant îi venea greu să nu mai vorbească. Poziţia lui era la şaptezeci de metri de elicopter, distanţă la limita eficienţei unui MP-10, cu NVG-ul aţintit spre clădire.

— Uşa în curs de deschidere, raportă Weber, cu o fracţiune de secundă înaintea lui Johnston.

— Văd mişcare, confirmă Luneta 2-1.

— Domnule căpitan Altmark, aici Chavez, anulaţi orice transmisie TV, acum! ordonă Chavez în radioul secundar.

— *Ja,* am înţeles, răspunse căpitanul de poliţie, întorcându-se şi strigând ceva la regizorul de emisie TV.

Camerele rămaseră pe loc, dar fără a mai transmite ceva. Înregistrările, cu începere din acea clipă, erau considerate informaţii secrete. Imaginile transmise nu mai conţineau decât capete în umbră.

— Uşile se deschid, acum, spuse Johnston din adăpostul lui de lunetist. Văd un ostatic, pare a fi un bucătar, bărbat, plus un subiect, femeie, păr negru, cu un pistol.

Sergentul Johnston îşi impuse să se relaxeze, luând degetul de pe trăgaciul în două trepte al puştii. Nu mai putea acum să tragă decât la ordinul explicit al lui Ding, iar acel ordin nu va veni în această situaţie.

— Al doilea ostatic la vedere, e Micuţul, spuse el.

Era vorba de Dengler. Ostermann era Barosanul, iar secretarele erau Blonda şi Şatena, numite aşa după culoarea părului. Nu aveau fotografii ale personalului casei, aşa că nu le puseseră nume. Băieţii răi erau identificaţi cu numele de „subiecţi”.

Johnston îşi dădu seama că ezitau în pragul uşii. Probabil că le era groază, dar cât de groază, n-ar fi putut să spună. *Rău al naibii,* îşi zise el, centrând reticulul în cruce pe figura femeii aflate la peste două sute de metri, distanţă echivalentă cu trei metri pentru lunetist.

— Hai, iubito, ieşi, spuse el, expirând. Avem ceva deosebit pentru tine şi prietenii tăi. Dieter? întrebă el în radio.

— Sunt pe ţintă, Homer, răspunse Luneta 2-2. Mi se părea că-i recunosc figura. Nu-mi amintesc numele. Conducerea, Luneta 2-2.

— Luneta 2-2, Conducerea.

— Subiectul femeie… i-am văzut recent faţa. Acum e mai bătrână, dar am recunoscut-o. Baader-Meinhof, Facţiunea Armata Roşie, pe acolo, cred. Face echipă cu un bărbat. Marxişti, terorişti cu experienţă, criminali… mi se pare că au omorât un soldat american.

Veştile nu erau surprinzătoare, dar pentru Weber orice figură văzută o dată era greu de uitat.

Primul care a rupse tăcerea fu Price, care se gândi imediat la programul de simulare a evoluţiei pe computer, cu care se jucaseră în cursul săptămânii.

— Să fie cumva Petra Dortmund?

— *Ja!* Ea e! Iar partenerul ei este Hans Furchtner, răspunse Weber. *Komm 'raus, Petra,* continuă el în limba lui maternă. *Komm mir, Liebchen.*

Ceva o neliniştea. Dintr-o dată, nu-i mai era atât de uşor să iasă din *schloss* la loc deschis, pe gazonul din spate, deşi elicopterul era clar vizibil, cu rotorul în mişcare. Făcu un pas, mai precis începu să-l facă, dar piciorul nu mai vru să i se mişte în jos pe treptele de granit. Ochii ei albaştri se strânseră, pentru că arborii de la est şi de la vest de *schloss* erau puternic iluminaţi de reflectoarele din cealaltă parte a casei. Umbra se întindea ca un deget negru până la elicopter. Poate că ceea ce o deranja era presentimentul morţii. Apoi scutură din cap, vrând parcă să scape de o superstiţie nedemnă de ea. Îşi înghionti cei doi ostatici şi coborî după ei cele şase trepte de granit, ajungând pe pajişte şi îndreptându-se spre aparatul care îi aştepta.

— Eşti sigur de identificare, Dieter? întrebă Chavez.

— *Ja,* da, sunt, domnule. Petra Dortmund.

Lângă Chavez, doctorul Bellow începu să caute în baza de date de pe *laptop.*

— În vârstă de patruzeci şi patru de ani, fostă în Baader-Meinhof, ideologie cât cuprinde şi umblă vorba că e a dracului de crudă. Informaţiile de aici sunt vechi de zece ani. Se pare că nu s-a schimbat mare lucru. Partenerul ei era unul Hans Furchtner. Se presupune că sunt căsătoriţi, oricum, se iubesc şi au personalităţi compatibile. Ding, ăştia sunt criminali.

— Deocamdată, răspunse Chavez, uitându-se la cele trei personaje care traversau pajiştea.

— Are o grenadă într-o mână, pare să fie defensivă, se auzi Homer Johnston. În mâna stângă, repet, în mâna stângă.

— Confirmare, spuse şi Weber. Văd grenada. Are siguranţa pusă. Repet, siguranţa este pusă.

— Minunat, se precipita Eddie Price prin radio.

Furstenfeldbruck din nou, îşi zise el, prins în chingile elicopterului care avea să găzduiască şi grenada şi pe nebuna care putea să-i tragă siguranţa.

— Aici Price. O singură grenadă?

— Nu văd decât una, răspunse Johnston şi nu se văd umflături în buzunare sau în altă parte. Are pistolul în dreapta şi grenada în stânga.

— Confirm, spuse şi Weber.

— Este dreptace, interveni Bellow prin circuitul radio, după ce verifică informaţiile cunoscute despre Petra Dortmund. Subiectul Dortmund foloseşte mâna dreaptă.

Ceea ce explică de ce are pistolul în dreapta, îşi spuse Price.

Asta mai însemna şi că, dacă va vrea să arunce cum trebuie grenada, va trebui să facă schimb. *Veşti bune,* îşi zise el. *Poate că nu s-a mai jucat de mult cu asemenea jucărele. Poate chiar îi era frică de lucrurile care fac bum,* mai speră el în sinea lui. Unii purtau asemenea lucruri la ei doar ca să impresioneze asistenţa. Acum putea vedea şi el cum se apropie de elicopter.

— Subiectul bărbat la vedere. Furchtner, spuse Johnston prin radio. Îl are cu el pe Barosan… şi pe Şatenă, cred.

— Confirm, spuse Weber, privind prin vizorul lui cu ordin de mărire zece. Subiectul Furchtner, Barosanul şi Şatena la vedere. Furchtner pare să fie înarmat doar cu un pistol. A început chiar acum să coboare treptele. Alt subiect este la uşă, înarmat cu un pistol-mitralieră. Avea doi ostatici.

— Sunt deştepţi, observă Chavez. Vin în grupuri. Amicul nostru a pornit doar după ce puicuţa lui a ajuns la mijlocul drumului… să vedem dacă şi restul fac la fel. O să avem în câmp deschis patru grupuri, poate mai multe. Deştepţi, ticăloşii, dar poate nu suficient de deştepţi… Poate.

În vreme ce grupul se apropia de elicopter, Price ieşi şi deschise ambele uşi laterale pentru îmbarcare. Deja îşi strecurase pistolul în buzunarul de porthart de la uşa din stânga, a copilotului. Îi aruncă pilotului o privire.

— Poartă-te firesc. Situaţia este sub control.

— Dacă spui tu, englezule, răspunse pilotul cu o voce tensionată, răguşită.

— Aparatul nu are voie să se ridice de la sol în nici un caz. Ai înţeles?

Mai trecuseră prin asta, dar repetarea instrucţiunilor era singura cale de supravieţuire în situaţii ca aceasta.

— Da. Dacă mă forţează să-l ridic, îl înclin spre tine şi strig că e defect.

Al naibii de deştept, îşi zise Price. Purta o cămaşă albastră, cu o insignă cu aripi deasupra buzunarului cămăşii şi cu o tăbliţă care spunea că numele lui era Tony. Legătura radio cu restul echipei era asigurată de o cască fără fir băgată în ureche şi de un microfon încorporat în guler.

— De la şaizeci de metri nu pare deloc o femeie atrăgătoare, nu-i aşa? îşi întrebă el colegii de echipă.

— Dacă mă auzi, trece-ţi degetele prin păr, îi spuse Chavez de pe locul lui.

În acelaşi moment, îl văzu pe Price ridicându-şi agitat o şuviţă de păr de pe ochi.

— Bine, Eddie, ţine-te tare, băiete.

— Subiect înarmat la uşă, cu trei ostatici, se auzi Weber. Nu, nu, doi subiecţi înarmaţi cu trei ostatici. Se află în grup şi ostaticul Blonda, apoi un bătrân şi o femeie de vârsta a doua, în uniforme de servitori.

— Mai e cel puţin încă un băiat rău, şopti Ding, gândindu-se că mai existau minimum trei ostatici. Elicopterul nu-i poate căra pe toţi.

Oare ce au de gând să facă cu ostaticii în plus? se întrebă el. *Îi omoară?*

— Mai văd la uşa din spate încă doi subiecţi înarmaţi şi trei ostatici, raportă Johnston. Încă nu au ieşit.

— Ostaticii ne-au ieşit la socoteală, spuse Noonan. Deci, un total de şase subiecţi. Luneta 1, ce fel de arme au?

— Pistoalele mitralieră seamănă cu Uzi sau cu copia cehă. Acum se îndreaptă spre uşă.

— Da, i-am văzut, spuse Chavez, cu binoclul ridicat la ochi. Lunetele, vizorul pe subiectul Dortmund.

— Pe ţintă, spuse Weber primul.

O clipă mai târziu, Johnston avea reticulele fixate asupra Petrei. Ambii încremeniră pe ţintă.

Ochiul uman este foarte sensibil la orice mişcare în noapte. Atunci când Johnston se întoarse puţin ca să ia mai bine ţinta, Petrei Dortmund i se păru că vede ceva. Se opri puţin, fără să ştie precis ce o făcuse să se oprească. Privea exact spre Johnston, dar costumul de camuflaj arăta exact ca o grămăjoară de ceva – iarbă, frunze, gunoi – nu putea să spună exact în lumina verde reflectată de pini. Nu semăna cu o formă umană, iar puşca era pierdută pe fondul acela verde, la peste o sută de metri distanţă. Chiar şi aşa, continuă să se uite, fără să-şi mişte arma, cu o urmă de curiozitate pe chip, fără vreo îngrijorare vizibilă. Prin vizorul de noapte, ochiul stâng al sergentului Johnston vedea fulgerări roşii venite de la becurile de poziţie ale elicopterului, întinzându-se pe pajişte în jurul lui, în vreme ce ochiul drept, cel fixat pe vizor, era aţintit permanent asupra întretăierii reticulelor, care nu părăseau punctul dintre ochii Petrei Dortmund. Degetul era pe trăgaci, exact atât cât să-l simtă, o uşoară apăsare şi atât. Totul dură câteva secunde. Vederea lui periferică îi urmărea în principal mâna înarmată. Dacă se mişca prea brusc, atunci…

Dar nu se mişcă. Spre uşurarea lui Johnston, Petra îşi reluă mersul spre elicopter, fără să ştie că două puşti cu lunetă o urmăreau

centimetru cu centimetru. Următoarea parte importantă avea să fie urcarea în elicopter. Dacă ocolea şi urca pe partea dreaptă, atunci Johnston o pierdea şi numai Weber o putea atinge. Dacă urca pe stânga, atunci o pierdea Dieter şi îi rămânea doar lui. Părea să-i placă… Da, se urcă pe partea stângă a aparatului de zbor.

— Luneta 2-2, pierdut ţinta, raportă pe loc Dieter. Nu mai pot s-o lovesc.

— Pe ţintă Luneta 2-1, sunt pe ţintă, îl asigură Johnston pe Chavez. Hmm, iubito, ia lasă-l tu mai întâi pe Micuţ! continuă el în gând, parcă încercând s-o convingă.

Exact asta şi făcu Petra Dortmund. Îl îmbrânci pe Dengler spre uşa din stânga, probabil în intenţia de a sta ea la mijloc, ca să fie mai puţin vulnerabilă la gloanţele venite din exterior. Foarte bine gândit, dar pe Homer Johnston îl lipsea de vizibilitate. Al dracului noroc avea, căţeaua!

Pentru Gerhardt Dengler, confortul familiar al elicopterului nu însemna nimic. Îşi prinse centura, mereu sub ameninţarea pistolului Petrei. Îşi impuse să rămână calm, să fie viteaz, aşa cum trebuia să facă un bărbat adevărat în asemenea situaţii. Apoi se uită în faţă şi speranţa îi renăscu. Pilotul era cel cunoscut, dar copilotul era altul. Oricine ar fi fost, manevra instrumentele ca şi cum ar fi fost de meserie, dar nu era el, deşi semăna, după culoarea părului şi forma capului şi purta acea uniformă cu epoleţi albaştri pe care aveau tendinţa s-o adopte piloţii firmelor private. Privirile li se încrucişară, iar Dengler se uită în jos şi apoi în afara aparatului, de teamă să nu se trădeze.

Individul e bun, îşi zise Eddie Price. Pistolul era în porthartul de lângă uşă, în stânga, bine ascuns sub un vraf de hărţi de zbor, dar uşor de luat cu mâna stângă. Avea să-l apuce, apoi să-l întoarcă repede şi să tragă. Asta dacă avea să se ajungă până acolo. Ascuns în urechea stângă, receptorul radio care arăta, dacă ar fi fost văzut, ca o proteză auditivă, îl ţinea în legătură cu ceilalţi, deşi era puţin cam greu să auzi peste huruitul motorului şi al rotorului elicopterului Sikorski. Acum pistolul Petrei era îndreptat spre el sau spre pilot, pe rând.

— Lunetele, aveţi ţintele? întrebă Chavez.

— Luneta 2-1, afirmativ, ţinta la vedere.

— Luneta 2-2, negativ, am ceva în cale. Recomand schimbarea pe ţinta Furchtner.

— Bine, Luneta 2-2, treci pe Furchtner. Luneta 2-1, Dortmund e cu totul a ta.

— Înţeles, Conducerea, confirmă Johnston. Luneta 2-1, îl am pe subiectul Dortmund perfect în cadru.

Sergentul mai calibră o dată distanţa prin telemetrul cu laser. O sută patruzeci şi patru de metri. La distanţa aceea, glonţul lui va avea o cădere de cel mult doi centimetri. Ridicătorul lui era marcat pentru distanţa de două sute cincizeci de metri, deci era puţin prea sus. Îşi deplasă reticulul orizontal puţin sub ochiul stâng al ţintei. Restul era lăsat în seama legilor fizicii. Puşca lui avea trăgaci dublu, în funcţie de ţintă. Apăsarea celui de-al doilea reducea puterea necesară pentru apăsarea celui din faţă, iar el era pe punctul să apese. Elicopterul nu avea voie să decoleze. Grija cea mai mare era aceea că subiecţii nu aveau voie să închidă uşa din stânga a elicopterului. Probabil că glonţul lui de 7 mm va penetra prin fereastra de policarbonat a uşii, dar trecerea va însemna o deviere sub un unghi imprevizibil, care putea duce fie la ratarea ţintei, fie la omorârea sau rănirea unui ostatic. Şi nu-şi putea permite aşa ceva.

Chavez era de data aceasta departe de acţiune. Nu conducea, ci comanda. Exersase şi o asemenea postură, dar nu-i plăcea. Era mai uşor să fii acolo, cu arma în mână, decât să stai în spatele oamenilor tăi şi să le spui de la distanţă ce să facă. Dar nu avea încotro. *Bine,* îşi zise, *deci Numărul 1 e în elicopter şi am o armă pe el. Numărul 2 a parcurs două treimi din drumul spre elicopter, am o armă şi pe el.* Alţi doi băieţi răi se apropiau de jumătatea distanţei, iar Mike Pierce şi Steve Lincoln se aflau la mai puţin de patruzeci de metri. Ultimii doi subiecţi erau încă în casă. Louis Loiselle şi George Tomlinson se găseau chiar în tufişurile de la dreapta şi de la stânga intrării. Dacă nu cumva băieţii răi înscenaseră apariţiile acelea la ferestre, lucru puţin probabil, mai erau de ieşit încă unul sau doi subiecţi, după ce restul urcaseră în elicopter, dar oricum toţi ostaticii se vor afla în câmp deschis – sau o vor face în curând. Iar misiunea principală era salvarea ostaticilor, îşi aminti el. Nu neapărat omorârea băieţilor răi. Nu era vânătoare, nu era sport, iar planul lui, deja comunicat Echipei-2, era valabil. Totul depindea de numărul final de subiecţi.

Rosenthal îi văzu pe lunetişti. Era de aşteptat, deşi nimeni altul nu reuşise. El era grădinarul-şef. Al lui era gazonul, iar ciudatele grămăjoare de frunze de la stânga şi dreapta elicopterului nu fuseseră lăsate de el, ar fi ştiut de ele. Văzuse şi el la televizor emisiuni şi filme. Acesta era un incident terorist, iar poliţia trebuia să intervină cumva. Acolo nu puteau fi decât oameni cu arme, pentru că acele lucruri de pe gazon nu fuseseră acolo de dimineaţă. Ochii i se fixară pe poziţia lui Weber. Acolo se afla salvarea sau moartea lui. Nu ştia cum, dar stomacul i se strânse ca o minge plină de acid.

— Vin, anunţă George Tomlinson, la vederea unei perechi de picioare păşind afară din casă, mai întâi nişte picioare de femeie, apoi

cele ale unui bărbat şi pe urmă alte picioare de femeie şi altele de bărbat. Un subiect şi doi ostatici ieşiţi. Mai erau doi ostatici…

Furchtner aproape că ajunsese. Se îndreptă spre partea din dreapta a elicopterului, spre uşurarea lui Dieter Weber. Dar se opri, se uită la uşa din dreapta, unde stătea Gerhardt Dengler şi decise să meargă în partea cealaltă.

— Bine. Echipa, fiţi pregătiţi! ordonă Chavez, încercând să păstreze sub controlul lui toate cele patru grupuri, măturând câmpul cu binoclul.

Îndată ce ultimii aveau să iasă la loc deschis…

— Tu, intră înăuntru, cu spatele! spuse Furchtner, împingând-o pe Şatenă în aparat.

— Luneta 2-2 fără ţintă. Subiect ieşit din câmpul vizual, anunţă, poate puţin cam tare, Weber.

— Treci pe grupul următor, ordonă Chavez.

— Executat, spuse Weber. Sunt pe subiectul principal, grupul trei.

— Luneta 2-1, raportează!

— Luneta 2-1, strict pe subiectul Dortmund, răspunse pe loc Homer Johnston.

— Aici gata, raportă Loiselle din tufişurile din spatele casei. Avem al patrulea grup.

Chavez trase aer adânc în piept. Toţi băieţii răi erau la loc deschis. Era timpul.

— Bine. Conducerea către Echipă. Executarea!

Loiselle şi Tomlinson erau deja încordaţi ca nişte arcuri şi săriră nevăzuţi în picioare, la şapte metri în spatele ţintelor, care se uitau în altă direcţie şi nu ştiau niciodată ce aveau în spate. Ambii soldaţi aliniară fasciculele pe ţinte. Ambii subiecţi le împingeau pe femei şi erau mai înalţi decât ostaticele, ceea ce uşură lucrurile. Pistoalele-mitralieră MP-10 erau puse pe rafale de trei gloanţe. Cei doi sergenţi traseră în aceeaşi clipă. Nu se auzi nici un zgomot, cele două arme fiind complet amortizate, datorită proiectului care integra perfect amortizorul pe ţeavă. Distanţa era prea mică pentru a greşi. Cele două capete explodară într-o mulţime de fragmente, după ce în ele se făcuseră nişte găuri mari. Trupurile căzură inerte în iarba luxuriantă, aproape în acelaşi timp cu cartuşele gloanţelor care îi omorâseră.

— Aici George. Doi subiecţi morţi! se auzi în căşti glasul lui Tomlinson, care începuse să alerge spre ostaticele care mergeau în continuare spre elicopter.

Homer Johnston fu cât pe-aci să tresară. În câmpul vizual al lunetei

intrase o siluetă. După bluza de mătase albă, părea o femeie, care însă nu apucase să acopere subiectul Petra Dortmund, mai precis ochiul stâng al acesteia, pe care se încrucişau reticulele. Puşca bubui, trimiţând în atmosfera liniştită a nopţii o flacără lungă de un metru. Subiectul apucase să vadă două flăcări mici în direcţia casei, dar nu avu timpul să reacţioneze: glonţul lovi arcada de deasupra ochiului stâng şi se angajă în parcurgerea porţiunii celei mai groase a capului. Mai înaintă câţiva centimetri şi apoi se fragmentă în peste o sută de bucăţele minuscule, care sfâşiară ţesutul cerebral şi-l făcură să explodeze în spatele ţestei. Sângele se împrăştie pe faţa lui Gerhardt Dengler. Johnston manevră încărcătorul manual, uitându-se în acelaşi timp după altă ţintă: văzuse efectul primului glonţ.

Eddie Price văzu fulgerul. Mâinile lui porniseră deja să îndeplinească ordinul de executare primit cu o jumătate de secundă mai înainte. Îşi scoase pistolul din buzunarul pentru hărţi şi plonja în afara elicopterului, ţintind cu o singură mână spre capul lui Hans Furchtner. Trase un glonţ, sub ochiul stâng. Glonţul explodă în vârful calotei. Urmă un al doilea glonţ, mai sus şi nu prea bine ţintit, dar Furchtner era deja mort şi cădea la pământ, ţinându-şi încă mâna pe umărul lui Erwin Ostermann, pe care îl trase puţin în jos, până când strânsoarea degetelor îi slăbi.

Mai rămăseseră doi. Steve Lincoln ochi cu grijă, din poziţia în genunchi, însă apoi se opri, pentru că ţinta trecuse în spatele capului unui om bătrân, care purta o vestă.

— Rahat, spuse Lincoln.

Pe celălalt îl doborî Weber. Capul subiectului explodă ca un pepene.

Rosenthal văzu capul explodând ca într-un film de groază, dar un cap mare şi grosolan era încă lângă el, cu ochii măriţi brusc, dar şi cu o mitralieră în mână. Iar în acesta, de lângă el, nu trăgea nimeni. Apoi privirea teroristului se întâlni cu a lui, iar amestecul de frică, ură şi surprindere îi îngheţă stomacul lui Rosenthal. Pentru el, timpul se opri în loc. Cuţitul pentru curăţat îi alunecă din mânecă şi se trezi cu el în mână, pe care şi-o repezi sălbatic în dosul palmei stângi a butucănosului. Acesta făcu ochii şi mai mari, în vreme ce bătrânul sărea în lături, iar mâna înţepenea pe patul armei.

Incidentul îi lăsă drum liber lui Steve Lincoln, care trase o a doua rafală de trei gloanţe, care sosiră simultan cu al doilea glonţ din puşca semiautomată cu lunetă a lui Weber. Capul omului se făcu ţăndări într-o clipită.

— Liber! strigă Price. Aero liber!
— Casa, liber! anunţă Tomlinson.
— Mijloc, liber! spuse Lincoln ultimul.

Lângă casă, Loiselle şi Tomlinson se repeziră la ostaticii „lor” şi îi traseră spre est, departe de casă, pentru eventualitatea că un terorist rămas acolo ar fi tras în ei.

Mike Pierce făcu acelaşi lucru, în vreme ce Steve Lincoln îl acoperea şi-l ajuta.

Pentru Eddie Price fu mai uşor. Mai întâi lovi pistolul din mâna lui Furchtner care murise şi inspectă rapid urmele gloanţelor din capul victimei. Apoi sări în elicopter, ca să se asigure că primul glonţ al lui Johnston îşi atinse ţinta. Îi fu suficient să vadă scurgerea masivă de sânge din spate pentru a-şi da seama că Petra Dortmund trecuse la cele veşnice. Apoi scoase cu grijă grenada din mâna ei stângă rigidă, văzu că siguranţa era la locul ei şi o vârî în buzunar. La sfârşit de tot, îi scoase pistolul din mâna dreaptă, îi puse piedica şi îl aruncă.

— *Mein Herr Gott!* icni pilotul, privind în spate.

Gerhardt Dengler părea şi el mort. Faţa îi era acoperită de sângele care se scurgea, iar ochii larg deschişi semănau cu nişte farfurioare. Price rămase şocat o clipă, dar apoi îl văzu clipind din ochi. Gura lui Dengler era larg deschisă, dar bărbatul nu putea respira. Price se aplecă să-i desfacă centura, apoi îl lăsă pe Johnston să-l tragă afară din elicopter. Micuţul apucă să facă un pas, după care căzu în genunchi. Johnston îşi vărsă gamela pe faţa lui, ca să-l cureţe de sânge. Apoi îşi scoase puşca şi o lăsă pe pământ.

— Bună treabă, Eddie, îi spuse el lui Price.

— Focul tău a fost al dracului de bun, Homer.

Sergentul Johnston ridică din umeri.

— Mi-a fost teamă că fata o să mi se pună în faţă. Încă o secundă-două şi nu mai vedeam nimic. Oricum, Eddie, mi-a plăcut cum te-ai urcat în aparat şi l-ai doborât pe Numărul 2 înainte să intervin eu.

— Aveai linie de tir pentru el? întrebă Price, prinzând cureaua de siguranţă la teaca pistolului.

— Ar fi fost inutil, am văzut cum i-ai zburat creierii.

Acum începuse foiala poliţiştilor şi a ambulanţelor cu lumini albastre. Lângă elicopter sosi căpitanul Altmark, însoţit de Chavez. Deşi era un poliţist experimentat, vederea băii de sânge din interiorul elicopterului Sikorski îl făcu să dea un pas înapoi, fără un cuvânt.

— Niciodată nu e o privelişte plăcută, observă Homer Johnston.

El deja îşi făcuse analiza de după operaţiune. Puşca şi glonţul se comportaseră exact cum se aşteptase. Mai mult, era la al patrulea om omorât în cariera lui de lunetist, dar ce putea el să facă dacă se găseau unii care încălcau legea şi voiau să facă rău unor nevinovaţi? Oricum, era un trofeu pe care nu-l putea atârna pe perete, ca pe capetele de căprioare şi elani adunate de-a lungul anilor.

Price se îndreptă spre grupul de la mijloc, pescuindu-şi din buzunar

pipa curbă din rădăcină de jneapăn, pe care o aprinse cu un chibrit. Era ritualul lui sacrosanct de după terminarea unei misiuni.

Mike Pierce îi ajuta pe ostaticii, care stăteau cu toţii întinşi, în vreme ce Steve Lincoln era cu arma pregătită, gata să se ocupe de o nouă ţintă. Dar apoi la uşa din spate a casei se auzi pălăvrăgeala poliţiştilor austrieci, semn că în casă nu se mai găsea nici un terorist. Atunci puse siguranţa armei şi şi-o atârnă de umăr. Lincoln se îndreptă spre bărbatul mai în vârstă.

— Bună treabă domnule! îi spuse el lui Klaus Rosenthal.

— Poftim?

— Să-l înjunghiaţi în mână cu cuţitul. Bună treabă!

— A, da, spuse Pierce, privind în jos, unde se vedea o tăietură adâncă în dosul palmei mortului. Dumneavoastră aţi făcut asta, domnule?

— *Ja,* reuşi să îngaime Rosenthal, după care trase de trei ori aer adânc în piept.

— Bravo, domnule! spuse Pierce, întinzându-i mâna.

Nu că avusese prea mare importanţa gestul, dar foarte rar un ostatic opunea rezistenţă, iar bătrânul domn făcuse o mişcare foarte îndrăzneaţă.

— *Amerikaner*?

— Ssst! făcu sergentul Pierce, punând un deget la buze. Domnule, vă rog să nu spuneţi nimănui!

Atunci sosi şi Price, pufăind din pipă. Prins între arma cu lunetă a lui Weber şi o rafală de MP-10, capul subiectului practic nu mai exista.

— A dracului treabă! observă sergentul major.

— Arma lui Steve, raportă Price. Eu nu am avut linie liberă. Bine lovit, Steve! adăugă el.

— Mulţumesc, Mike, răspunse sergentul Lincoln, trecând în revistă situaţia. În total şase?

— Corect, răspunse Eddie, îndreptându-se spre casă.

— Ţinte uşoare, la amândoi, spuse şi Tomlinson, înconjurat de poliţiştii austrieci.

— Prea înalţi ca să se ascundă, confirmă şi Loiselle.

Simţea nevoia să tragă un fum, deşi se lăsase de doi ani. Ostaticii de care avea grijă erau conduşi acum în altă parte, iar pe gazonul des nu se mai găseau decât cei doi terorişti. Se gândi că sângele avea să îngraşe pământul. Se părea că sângele era un îngrăşământ bun. Ce casă frumoasă. Păcat că nu avuseseră timp să o examineze.

Douăzeci de minute mai târziu, Echipa-2 se întorsese la punctul de adunare; îşi schimbau hainele, îşi strângeau armele şi restul echipamentului şi se pregătea de drumul spre aeroport. Luminile şi camerele TV funcţionau, dar destul de departe. Echipa se relaxa, iar stresul dispărea, dat fiind succesul misiunii. Price mai pufăi o dată din

pipă, lângă microbuz, iar apoi o scutură lovind-o de talpa bocancului şi urcă şi el.

8
ŞTIRI TV

Înainte ca Echipa-2 să ajungă la Heathrow, televiziunile atacaseră deja subiectul. Din fericire, imaginile erau neclare din cauza mărimii uriaşe a *schloss*-ului, iar *Staatpolizei* ţinuse camerele de luat vederi destul de departe de locul de desfăşurare a evenimentelor şi în partea opusă a clădirii. Singura imagine mai reuşită fusese cea a unui membru al echipei de intervenţie care îşi aprinsese pipa. Mai fusese şi sumarul evenimentelor, prezentat de căpitanul Altmark în faţa reporterilor adunaţi. O echipă specială şi, până acum, secretă a poliţiei federale naţionale se ocupase cu succes de incidentul de la *Schloss* Ostermann, spusese el, eliberând toţi ostaticii. Nu, din nefericire, nici unul dintre infractori nu fusese arestat. Toate acestea fură înregistrate pentru folosirea ulterioară de către echipa lui Bill Tawney de pe Televiziunea Austriacă de Stat, de pe Sky News şi de pe toate celelalte posturi europene de ştiri care abordaseră subiectul. Deşi Sky News din Marea Britanie reuşise să transporte la Viena propria cameră de luat vederi, singura deosebire faţă de televiziunile locale fusese unghiul de filmare. Chiar şi diversele comentarii savante se reduseseră la un singur lucru: fusese o echipă a poliţiei, special antrenată şi echipată; probabil că fuseseră şi oameni ai armatei austriece. O acţiune decisivă, care rezolvase incidentul fără victime nevinovate... Identităţile băieţilor răi nu apăruseră în rapoartele iniţiale. Descoperirea lor avea să fie în continuare treaba poliţiei, iar rezultatele urmau să fie transmise secţiunii de informaţii a lui Tawney, împreună cu relatări ale ostaticilor.

Pentru membrii Echipei-2, fusese o zi foarte lungă. Toţi se duseră acasă, să doarmă, îndată după sosirea la Hereford, după ce Chavez îi anunţase că puteau să nu se prezinte la antrenamentul fizic de dimineaţă. Nu avură timp nici măcar pentru berile tradiţionale de sfârşit de misiune de la clubul local al subofiţerilor care oricum era închis la ora la care sosiră ei.

În timpul zborului spre casă, Chavez îi spusese doctorului Bellow că, în ciuda formei fizice excelente, oboseala era foarte accentuată, mult mai mult decât la ocazionalele lor exerciţii de noapte. Bellow îi răspunse că cel mai important generator de oboseală era stresul pentru că membrii echipei nu erau imuni la el, în ciuda antrenamentului sau a formei fizice. Evident, afirmaţia era valabilă şi pentru el, fiindcă după ce o formulă, Bellow se întoarse la somnul lui, lăsându-l pe Chavez să facă acelaşi lucru, dar nu înainte de a da pe

gât un pahar de vin roşu spaniol.

Evident, în Austria aceasta fu principala ştire a zilei. Popov prinse prima parte transmisă în direct când era la Gasthaus, apoi află mai multe în camera lui de hotel. În vreme ce urmărea ecranul cu un ochi de profesionist, sorbea un suc de portocale. Aceste grupuri antiteroriste păreau să fie toate la fel, dar poate că era de aşteptat, pentru că se antrenau să facă acelaşi lucru şi lucrau după acelaşi manual internaţional, prima oară adoptat de către englezi pentru Serviciul lor Aerian Special, urmaţi de germanii de la GSG-9 şi apoi de tot restul Europei; abia după aceea fură urmaţi şi de americani, mergând inclusiv până la costumul negru, ceea ce lui Popov i se păru cam teatral, dar, la urma urmei, trebuia să poarte şi ei ceva, nu? Un interes mai stringent îl reprezenta servieta diplomat de la el din cameră, plină cu mărci germane, pe care avea să o transporte la Berna în ziua următoare, pentru a o depozita la banca lui, înainte de a se întoarce la New York. *Remarcabil,* îşi zise el oprind televizorul şi îmbrăcându-şi pijamaua. Două misiuni atât de simple şi deja avea peste un milion de dolari în contul lui anonim. Orice şi-ar fi dorit şefii lui de la el, era foarte bine plătit, iar ei păreau să nu se uite la cheltuieli. Cu atât mai bine dacă era pentru o cauză dreaptă, îşi zise rusul.

— Slavă Domnului, spuse George Winston. Ce dracu', îl cunosc pe tipul ăsta. Erwin e foarte de treabă, spuse secretarul Trezoreriei, ieşind de la Casa Albă, după o lungă şedinţă de cabinet.

— Cine a efectuat eliberarea?

— Păi…

Îl prinsese pe picior greşit. Nu trebuia să spună şi nu trebuia să ştie.

— Ce spun agenţiile de ştiri?

— Poliţia locală vieneză, o echipă de intervenţie, cred.

— Păi, înseamnă că au învăţat şi ei cum se face treaba asta, îşi dădu cu părerea secretarul Trezoreriei, îndreptându-se spre maşină, însoţit de omul de la Serviciul Secret.

— Austriecii? De unde să înveţe ei aşa ceva?

— De la cineva care ştie, cred, răspunse Winston, urcând în maşină.

— Ce mare lucru? o întrebă Carol Brightling pe ministrul de Interne.

Pentru ea era încă unul dintre acele cazuri în care băieţii se prosteau cu jucăriile din dotare.

— Nimic important, răspunse ministrul şi ea tot femeie, protejată de bărbatul de la Serviciile Secrete în drumul spre maşina oficială. Din ce s-a văzut la TV, echipa de intervenţie a făcut o treabă foarte bună, a eliberat toţi ostaticii. Am fost de mai multe ori în Austria, dar poliţiştii nu mi-au făcut impresia că sunt atât de tari. Poate mă înşel,

dar mi se pare că George ştie mai multe decât spune.

— Corect, Jean, observă doctorul Brightling, el face parte din „cabinetul restrâns”.

Membrii „cabinetului extins” nu prea se bucurau când erau lăsaţi deoparte. Evident, din punct de vedere tehnic, Carol Brightling nici măcar nu făcea parte din guvern. Avea doar un scaun lipit de perete, fără birou în faţă, iar la şedinţele de cabinet era chemată doar dacă era nevoie de o opinie ştiinţifică; azi nu fusese cazul. Existau veşti bune şi veşti rele. Trebuise să asculte totul. Luase notiţe asupra celor întâmplate în camera ornată şi îmbâcsită care dădea spre Grădina de Trandafiri, în vreme ce preşedintele îşi controla agenda şi conducea şedinţa – azi, destul de şters, după părerea ei. Politica fiscală le luase mai bine de o oră, iar la fondul forestier nici măcar nu ajunseseră, pentru că problemele Internelor – care se ocupau şi de păduri – fuseseră amânate pentru şedinţa următoare, de peste o săptămână.

Nu avea agent de pază şi practic nu avea nici biroul ei în Casa Albă propriu-zisă. Consilierii prezidenţiali dinaintea ei avuseseră birourile în Aripa de Vest, dar ea fusese mutată în Vechea Clădire Administrativă. Era un birou mai mare, mai confortabil, cu o fereastră pe care biroul ei de la subsolul Casei Albe nu o avea, dar, deşi Vechea Clădire era considerată parte componentă a Casei Albe, din punct de vedere administrativ şi al securităţii nu conferea tot atâta prestigiu, iar dacă făceai parte din personalul Casei Albe, prestigiul era totul. Chiar şi sub conducerea actualului preşedinte, care se căznea să trateze pe toată lumea la fel şi nu punea mare preţ pe rang şi statut, nu aveai cum să eviţi asta la un nivel atât de înalt. Prin urmare, Carol Brightling se agăţa de dreptul ei de a lua prânzul cu barosanii din administraţie şi se plângea că, pentru a-l vedea pe preşedinte altfel decât la cererea lui, trebuia să treacă pe la şeful personalului şi pe la secretară, să se înscrie în audienţă şi ca să capete câteva minute din Valorosul Lui Timp. De parcă ea obişnuia să piardă vremea.

Un agent al Serviciului Secret îi deschise uşa cu o înclinare respectuoasă şi cu un zâmbet, iar ea intră în clădirea de o urâţenie inimaginabilă, cotind spre biroul ei, care măcar avea vedere la Casa Albă. Îi înmână în trecere însemnările secretarului (secretar, evident) pentru transcriere, apoi se aşeză la biroul ei, descoperind încă un teanc de hârtii pe care trebuia să le citească şi să le rezolve. Deschise un sertar şi scoase o bomboană cu mentă pe care începu s-o sugă în vreme ce se ocupa de maldărul de hârtii. Apoi, cugetând puţin, ridică telecomanda şi porni televizorul de birou direct pe CNN, ca să mai vadă ce se întâmpla în lume. Ştirea principală era chestiunea din Viena.

Dumnezeule, ce casă! fu primul ei gând. Era ca palatul unui rege, o uriaşă risipă de resurse pentru un singur om, chiar şi pentru o familie

mare, dacă era să-l consideri locuinţă. Cum îl caracterizase Winston pe proprietar? Om de treabă, parcă. Da. Toţi „oamenii de treabă” erau nişte cheltuitori şi risipeau resurse preţioase. Deci încă un plutocrat, încă un nenorocit de speculant la bursa de mărfuri şi la cea valutară. Iar teroriştii îi invadaseră intimitatea. *De ce l-or fi ales taman pe el?* se întrebă ea cu sarcasm. Păi ce rost avea să ataci un cioban sau un camionagiu? Teroriştii atacau oameni cu bani sau pe cei importanţi, pentru că ţintirea oamenilor obişnuiţi nu avea nici o semnificaţie politică, iar terorismul era, în ultimă instanţă, un act politic. Dar teroriştii nu fuseseră suficient de deştepţi. Cine îi alesese, parcă o făcuse ca să dea greş... Oare să fie posibil? Presupunea că da. Era, la urma urmei, un act politic, iar scopurile adevărate ale acestor acte erau foarte variate. Această remarcă îi aduse un zâmbet pe buze, în vreme ce reporterul descria atacul dat de o echipă de intervenţie a poliţiei locale – din păcate nu se vedea nimic, pentru că poliţia locală nu permisese reporterilor şi camerelor să se apropie – şi apoi eliberarea ostaticilor, văzută de aproape, pentru ca lumea să le împărtăşească experienţa. Fuseseră atât de aproape de moarte şi apoi fuseseră eliberaţi, salvaţi de poliţia locală, care le redase sorocul firesc al morţii, căci toţi murim, mai devreme sau mai târziu. Ăsta era planul Naturii, iar cu Natura nu puteai lupta... deşi puteai s-o ajuţi, nu? Reporterul continuă spunând că era al doilea incident terorist din Europa din ultimele câteva luni. Ambele fuseseră nişte eşecuri, datorită unor acţiuni energice ale poliţiei. Carol îşi aminti de tentativa de jaf de la Berna, o altă acţiune de mântuială... Oare nu cumva fusese una folositoare? S-ar putea să afle că, în acest caz, un eşec era folositor – nu, mai folositor – în măsura în care era un succes pentru cei care planificaseră lucrurile. Asta o făcu să zâmbească din nou. Era mai folositor decât un succes, nu-i aşa? Apoi îşi coborî privirea asupra unui fax primit de la Prietenii Pământului, care aveau numărul ei direct şi adesea îi trimiteau ceea ce ei considerau a fi informaţii importante.

Se lăsă pe spate în fotoliul ei comod, cu spătar înalt şi citi de două ori faxul. Iată un grup de oameni cu idei corecte, deşi puţini îi ascultau.

— Doamnă doctor Brightling?

Secretarul îşi vârâse capul pe uşă.

— Da, Roy?

— Doriţi să vă prezint în continuare faxurile de tipul celui pe care-l citiţi? o întrebă Roy Gibbons.

— O, da.

— Dar sunt nişte bezmetici.

— Nu chiar. Îmi plac unele dintre lucrurile pe care le fac, răspunse Carol, aruncând la coş faxul, decisă să le folosească ideea cândva,

mai târziu.

— Mi se pare corect, doamnă.

Secretarul dispăru înapoi în anticameră.

Următorul lucru din vraf era destul de important: un raport asupra procedurilor pentru închiderea unor reactoare de centrale nucleare şi a măsurilor ulterioare de siguranţă pentru sistemele oprite (după cât timp factorii de mediu puteau să atace şi să corodeze ce era înăuntru, ce pagube putea înregistra mediul de aici). Da, era foarte important. Din fericire, indexul anexat prezenta date asupra fiecărui reactor din ţară. Mai aruncă în gură o bomboană de mentă şi se aplecă în faţă, întinzând hârtiile pe birou, ca să le poată privi direct în jos şi să le citească.

— Se pare că asta merge, spuse Steve calm.

— Câte filamente încap înăuntru? întrebă Maggie.

— Între trei şi zece.

— Şi cât de mare e pachetul complet?

— Şase microni. Îţi vine să crezi? Pachetul e de culoare albă, deci reflectă bine lumina, mai ales razele ultraviolete, iar într-un mediu cu apă pulverizată sunt practic invizibile.

Capsulele individuale nu puteau fi văzute cu ochiul liber şi extrem de greu cu un microscop optic. Mai mult, greutatea le permitea să plutească în aer, cam ca particulele de praf, deci puteau fi inspirate fără probleme, ca fumul dintr-un bar. O dată ajuns în corp, învelişul se dizolva şi permitea apariţia filamentelor de Shiva în ţesutul pulmonar sau în căile respiratorii superioare, unde germenii puteau intra în acţiune.

— Solubil în apă? întrebă Maggie.

— Încet, dar mai rapid decât orice obiect biologic activ din apă, cum ar fi urmele de acid clorhidric din salivă, de exemplu. Fata mea, am fi luat bani buni de la irakieni pentru chestia asta. Sau de la oricine vrea să pornească un război biologic.

Compania lor inventase această tehnologie lucrând pe baza unei burse oferite de Institutul Naţional pentru Sănătate, pentru descoperirea unei metode mai simple de administrare a vaccinurilor. Folosirea acelor de seringă presupunea un minim de pregătire. Noua tehnică folosea electroforeza pentru înfăşurarea unei cantităţi nesemnificative de gel protector în jurul unei cantităţi şi mai mici de agenţi bioactivi aeropurtaţi. Aceasta le permitea oamenilor să ingereze vaccinurile o dată cu băutura, în locul metodei general folosite a inoculării. Dacă ar fi reuşit să găsească un vaccin eficient anti-HIV, aceasta ar fi fost metoda aleasă pentru administrare în Africa, unde ţările erau lipsite de orice infrastructură. Steve tocmai demonstrase că aceeaşi tehnologie se putea folosi pentru a livra un

virus activ, cu acelaşi grad de siguranţă şi încredere. Sau aproape o demonstrase.

— Cum facem testul pe viu? întrebă Maggie.

— Pe maimuţe. Cum stăm cu maimuţele de laborator?

— Avem o grămadă, îl asigură ea.

Acesta era pasul cel mai important. Distribuiau germenul unor maimuţe, iar apoi vedeau cum se răspândeşte în populaţia din laborator. Aveau să fie folosite maimuţe rhesus, pentru că aveau sângele foarte asemănător cu cel uman.

După cum era de aşteptat, primul fu Subiectul 4. Avea cincizeci şi trei de ani, iar funcţionarea ficatului lui era mult în afara normalului, ceea ce i-ar fi oferit pe un loc în faţă pe lista de transplanturi a Universităţii Pittsburgh. Pielea lui avea o nuanţă galbenă, ceea ce însă nu-l împiedica să tragă la măsea mai tare decât toţi ceilalţi subiecţi ai testului. Din câte îşi amintea doctorul John Killgore, se numea Chester Nu-ştiu-cum. Şi funcţiile cerebrale ale lui Chester erau cele mai scăzute din tot grupul. Se uita foarte mult la TV, rareori vorbea cu careva, nu citea nici măcar revistele cu benzi desenate, pe care ceilalţi le devorau, nu urmărea nici desenele animate de la TV; una dintre cele mai mari distracţii erau filmuleţele de pe Cartoon Network.

Oamenii ăştia se aflau în paradisul porcilor, asta o observase de mult Killgore. Aveau la dispoziţie băutură şi mâncare la discreţie, căldură, iar cei mai mulţi dintre ei învăţaseră să folosească duşurile. Din când în când, unii dintre ei îşi mai puneau întrebarea ce se cocea aici, dar întrebările lor nu trecuseră niciodată de răspunsurile prefabricate ale doctorilor şi ale personalului de securitate.

Dar, în privinţa lui Chester, trebuia luate măsuri pe loc. Killgore intră în cameră şi îl strigă pe nume. Subiectul 4 se ridică anevoie din pat. Se vedea clar că îi era foarte rău.

— Nu te simţi bine, Chester? îl întrebă Killgore din spatele măştii.

— Stomacul, nu pot să păstrez nimic, mă simt groaznic tot timpul, răspunse el.

— Cred că ar trebui să vii cu mine şi vom vedea ce pot să fac, bine?

— Dacă spui dumneata, domnule doctor, răspunse Chester, însoţindu-şi aprobarea cu o râgâitură puternică.

Îl scoaseră din cameră şi îl instalară într-un scaun de invalid. Secţiunea medicală a aşezământului se afla la doar cincizeci de metri. Doi infirmieri îl urcară pe Numărul 4 într-un pat şi îl prinseră în legături Velero. Apoi unul dintre ei îi luă o probă de sânge. Zece minute mai târziu, Killgore căuta anticorpi de Shiva, iar proba se făcu albastră, după cum se aştepta. Chester, Subiectul numărul 4, mai avea mai puţin de o săptămână de trăit, nici măcar cele şase până la douăsprezece luni cât i-ar mai fi lăsat alcoolismul, dar, la urma urmei,

nu era o reducere prea mare, nu? Killgore se întoarse în cameră şi îi administră o injecţie intravenoasă. Pentru calmarea lui Chester, îi puse o perfuzie cu morfină care, în scurt timp, îl adormi, făcându-l chiar să zâmbească uşor. Foarte bine. Numărul 4 va muri curând, dar va muri în linişte şi pace. Mai mult decât orice, doctorul Killgore dorea să păstreze ordinea lucrurilor.

La întoarcerea în biroul care era şi cameră de supraveghere, îşi consultă ceasul. Orele erau lungi. Din nou se simţea ca un adevărat doctor. Nu mai practicase medicina clinică din vremea rezidenţiatului, dar citise toate revistele şi cunoştea toate tehnicile; aceasta trecuse şi, în plus, actuala trupă de pacienţi/victime oricum nu-şi va da seama de deosebire. Ghinionul lui Chester. Dar lumea de afară era şi ea foarte dură, îşi zise Steve, întorcându-se la însemnările lui. Răspunsul timpuriu la virus al lui Chester îl neliniştea puţin – trecuse doar jumătate din timpul estimat – dar aici îl adusese probabil ficatul puternic afectat. N-avea ce să-i mai facă. Unii dintre ei vor fi loviţi mai curând decât alţii, datorită diverselor puncte vulnerabile. Crizele vor izbucni în mod diferenţiat. Efectele nu vor conta, dar unii vor fi alarmaţi mai devreme decât ar fi fost cazul. Asta va cauza o accelerare a muncii din secţia de vaccinuri, unde lucrau Steve Berg şi ai lui. Vaccinul „A”, făcut în grabă, va fi distribuit tuturor, după ce va fi fost produs rapid, în vreme ce vaccinul „B” – dacă el şi echipa lui îl vor putea produce vreodată – va ajunge doar la aceia care trebuiau să supravieţuiască, la aceia care ştiau ce se întâmpla aici sau care îşi vor accepta supravieţuirea şi vor continua lucrul în această echipă.

Killgore clătină din cap. Îi mai rămăseseră o grămadă de lucruri de făcut şi, ca de obicei, prea puţin timp.

Clark şi Stanley trecură la analiza acţiunii de dimineaţă, imediat după sosirea la birou, împreună cu Peter Covington, încă transpirat după antrenamentul fizic cu Echipa-1. Chavez şi oamenii lui probabil că tocmai se trezeau, după lunga zi petrecută în Europa continentală.

— A fost o situaţie tactică îngrozitoare. Iar Chavez avea dreptate, îşi continuă ideea maiorul Covington. Avem nevoie de propriile echipaje de elicopter. Misiunea de ieri avea nevoie de aşa ceva şi n-am avut ce ne trebuia. De aceea am fost obligaţi să executăm un plan improvizat şi să ne bazăm pe noroc în îndeplinirea lui.

— Am fi putut cere ajutorul armatei lor pentru asta, arătă Stanley.

— Domnule, ştim amândoi că nu te apuci de deplasări tactice importante cu un echipaj de elicopter care nu ştie ce se întâmplă şi mai ales cu unul cu care n-ai mai lucrat, insistă Covington, în cea mai bună gramatică de Sandhurst de care era capabil. Trebuie să abordăm pe loc acest subiect.

— Adevărat, căzu de acord şi Stanley, privind înspre Clark.

— Nu face parte din specificaţiile noastre, dar înţeleg necesitatea, spuse şi Rainbow Six.

Cum dracu' am putut uita un lucru atât de important? se întrebă el.

— Bun, mai întâi să vedem toate tipurile de elicopter şi apoi să vedem care sunt piloţii care le cunosc pe toate.

— Ideal ar fi să avem un Night Stalker, dar ar trebui să-l luăm cu noi oriunde mergem, ceea ce înseamnă că ne trebuie un avion de transport C-5 sau C-17 mereu la dispoziţia noastră, observă Stanley.

Clark încuviinţă. Versiunea Night Stalker a lui AH-6 Loach, produsă de McDonnell Douglas, fusese construită special pentru Task Force 160, acum transformată în Regimentul 160 Operaţiuni Aviatice Speciale – ROAS – cu baza la Fort Campbell, Kentucky. Probabil că era cea mai nebună gaşcă de aviatori din lume, care lucrau în secret cu aviatori din unele armate prietene; cel mai des erau admişi britanicii şi israelienii în dispozitivul 160 de la Campbell. În termeni tehnici, nu le era greu să obţină elicopterele şi echipajele pentru Rainbow; problema era aparatul necesar pentru transportul elicopterului. Era la fel de greu ca ascunderea unui elefant în curtea unei şcoli. Pe Night Stalker aveau tot felul de aparate de supraveghere, un rotor special, silenţios şi atâtea altele. Cu toată trecerea de care se bucura la Londra şi Washington, nu aveau să obţină aşa ceva.

— Bine, o să sun la Washington pentru autorizaţie şi ca să ne dea câţiva aviatori pentru echipă. Ne va fi greu să obţinem ceva aparate ca să ne jucăm cu ele pe aici?

— N-ar trebui să fie o problemă, spuse Stanley.

John îşi consultă ceasul. Ca să poată vorbi cu directorul CIA, care era agenţia-releu pentru finanţarea americană a lui Rainbow, trebuia să aştepte ora 9.00 la Washington, ora 14.00 în Anglia. Se întrebă cum va reacţiona Ed Foley – mai precis, dacă avea să fie, aşa cum era absolut necesar, entuziasmat de idee. Nu trebuia să fie atât de greu. Ed ştia cum era cu operaţiunile de teren şi era solidar cu oamenii care făceau treaba propriu-zisă. Mai mult, Clark venea cu cererea după un succes important, nu după un eşec.

— Bine, vom continua analiza cu echipa.

Clark se ridică în picioare şi se duse în biroul lui. Helen Montgomery îi pusese pe birou obişnuitul vraf de hârtii. Era puţin mai gros ca de obicei; probabil că includea şi telegramele de mulţumiri din partea austriecilor. Cea de la ministrul Justiţiei era plină de floricele retorice.

— Mulţumesc, domnule, şopti John, punând-o deoparte.

Partea cea mai uimitoare a slujbei lui era toată treaba asta administrativă. În calitate de comandant al lui Rainbow, Clark trebuia să explice unde, cum şi pe ce se cheltuiau banii şi trebuia să se bată pentru fleacuri de tipul câte gloanţe pot să tragă oamenii lui în fiecare săptămână. Se străduia din răsputeri să treacă toate astea pe umerii

lui Alistair şi ai doamnei Montgomery, dar o mare parte tot pe biroul lui ateriza. Avea o lungă experienţă de funcţionar guvernamental, iar la CIA fusese obligat să raporteze în scris, în detaliu, fiecare misiune de teren în care fusese, ca să-i facă fericiţi pe conţopiştii ăia de la birouri. Dar treaba de acum depăşea orice imaginaţie şi îi mânca din timpul de antrenament la sala de tir, iar el considera că tirul era foarte eficient ca să scapi de stres, mai ales că îşi închipuia că în centrul ţintei se aflau mutrele birocraţilor care-i chinuiau zilele. În consecinţă, perfora zilnic ţintele cu gloanţe de calibrul 11,43 mm. Îi era străină noua grijă a bugetului unei organizaţii. Dacă nu era o chestie importantă, atunci nu o mai finanţai, nu? Iar dacă era importantă, ce rost avea să te mai tocmeşti pentru nişte gloanţe în valoare de o amărâtă de mie de dolari? Evident, aici era vorba de mentalitatea birocratică a celor care stăteau în fotolii şi aveau impresia că lumea se ducea dracului dacă nu îşi puneau ei iniţialele, semnăturile şi ştampilele pe hârţoage şi dacă nu le îndosariau la milimetru. Aşa că el, John Terrence Clark, ofiţer de teren al CIA timp de peste treizeci de ani, o adevărată legendă în Agenţie, era blocat la acest birou scump, în spatele unor uşi închise şi făcea muncă de conţopist, muncă pe care ar fi refuzat-o şi un contabil care se respecta, iar peste toate astea trebuia să supravegheze şi să judece problemele adevărate, care erau mult mai interesante şi mult mai la obiect.

Şi măcar să fi fost bugetul singura problemă care să-l apese. Avea mai puţin de cincizeci de oameni, cheltuieli de salarizare de abia trei milioane de dolari, pentru că toţi primeau exact soldele obişnuite de militari, la care se adăuga faptul că Rainbow îşi asumase cheltuielile de găzduire din fondurile de agenţie multiguvernamentală. Una dintre inegalităţi era plata primită de americani, mult mai bună decât cea a europenilor. Asta îl cam supăra pe John, dar nu avea ce-i face, iar după ce toţi fuseseră scutiţi de costurile de cazare – casele din Hereford nu erau prea luxoase, dar erau confortabile – nimeni nu se plângea de viaţă. Moralul trupei era excelent, ceea ce era de aşteptat. Erau soldaţi de elită, dintre cei care aveau invariabil o atitudine pozitivă, mai ales că se antrenau în fiecare zi, iar soldaţii se înnebuneau după antrenament aproape la fel de mult ca după lucrurile pentru care se antrenau.

Avusese loc şi o mică dispută. Echipa-2 a lui Chavez fusese în ambele misiuni de teren şi drept rezultat se cam umfla în pene, spre invidia Echipei-1, a lui Peter Covington, care în competiţia pe echipe la antrenamentul fizic şi la tir se afla puţin în faţă. Distanţa era minusculă, dar lor le plăcea competiţia ca unor atleţi, lucrau din greu pentru acea cincime de procent şi uneori nici nu-şi mai aminteau dacă în dimineţile competiţiilor mâncaseră sau doar visaseră că trecuseră pe la cantină. Ei bine, pentru echipa în ansamblu era foarte bună

această competiţie. Şi, în mod sigur, nu era deloc sănătoasă pentru cei împotriva cărora îşi trimitea oamenii.

Bill Tawney se afla şi el tot la masa de lucru, trecând în revistă informaţiile despre teroriştii din noaptea trecută. Austriecii îşi începuseră investigaţiile împreună cu Biroul Poliţiei Federale Germane – *Bundes Kriminal Amt* – chiar înainte ca acţiunea să înceapă. Amprentele confirmaseră că era vorba de Hans Furchtner şi de Petra Dortmund. Investigatorii BKA aveau să treacă la o anchetă serioasă chiar în acea zi. Pentru început, aveau să afle cine închiriase maşina adusă la casa lui Ostermann, pentru ca apoi să descopere casa din Germania – probabil că din Germania, gândi Tawney – în care locuiseră cei doi. Cu ceilalţi patru avea să fie probabil mai greu. Li se luaseră deja amprentele care erau comparate pe toate sistemele de analiză cunoscute, pe care acum le avea toată lumea. Tawney era de acord cu ipoteza iniţială a austriecilor, conform căreia cei patru purtători de arme erau probabil din fosta Germanie de Est, care părea să fie patria aberaţiilor politice: credincioşi ai comunismului care acum descopereau plăcerile nazismului, alţii – nostalgici fanatici ai trecutului sistem economico-politic, plus borfaşii de rând, care puneau atâtea probleme poliţiei germane.

Dar aici nu putea fi decât ceva politic. Furchtner şi Dortmund erau – fuseseră, se corectă Bill – comunişti adevăraţi şi dedicaţi cauzei toată viaţa. Crescuseră în Germania de Vest în familii din pătura mijlocie, ca mai toată generaţia lor de terorişti şi se luptaseră toată viaţa lor pentru împlinirea idealurilor socialismului sau pentru vreo iluzie asemănătoare. Iar acum făcuseră un raid în casa unui mare capitalist. Oare ce căutaseră acolo?

Tawney ridică un maldăr de faxuri primite de la Viena. Hans Ostermann declarase poliţiei, în timpul analizei de trei ore, că teroriştii căutaseră „codurile interioare speciale" ale sistemului comercial internaţional. Oare exista aşa ceva? *Probabil că nu,* îşi zise Tawney, *dar ce-ar fi să verific?* Ridică receptorul şi formă numărul unui vechi prieten, Martin Cooper, fost agent MI-6, care acum lucra în clădirea aceea urâtă a finanţelor din Londra.

— Cooper, se auzi o voce.

— Martin, sunt Bill Tawney. Cum te simţi în dimineaţa asta ploioasă?

— Bill, mă simt foarte bine, dar tu? Ce faci acum?

— Bătrâne, îi mai zbor câte un şiling Maiestăţii Sale. Slujbă nouă, multă agitaţie, mi-e teamă.

— Cu ce te pot ajuta, bătrâne?

— De fapt, am o întrebare stupidă. Există oare canale privilegiate în sistemul comercial internaţional? Coduri speciale şi alte alea?

— Bill, tare mi-aş dori să existe aşa ceva. Ne-ar face munca mai uşoară, răspunse fostul şef de staţie din Ciudad de Mexico şi din alte locuri mai puţin importante pentru Serviciul Secret Britanic. Despre ce vorbeşti, mai precis?

— Nu sunt sigur, doar mi-a apărut aşa ceva în faţa ochilor.

— Ei bine, la acest nivel există relaţii personale şi adeseori se face comerţ cu informaţii, dar înţeleg că vorbeşti mai degrabă despre ceva mai structurat, un fel de piaţă a iniţiaţilor, sau cam aşa ceva.

— Da, asta e ideea.

— Dacă e aşa, atunci au ţinut-o secretă faţă de mine şi de oamenii cu care lucrez. Să fie o conspiraţie internaţională? spuse Cooper, pufnind. În treaba asta o debandadă generală. Fiecare se amestecă în treaba celuilalt.

— Deci, nu există asemenea lucruri?

— Din câte ştiu eu, nu, Bill. E una dintre chestiile în care cred indivizii prost informaţi, dar nu există. Doar dacă John Kennedy a fost executat de Mafie, adăugă Cooper, chicotind.

— Cam aşa credeam şi eu, Martin, dar trebuia să verific. Mulţumesc, prietene.

— Bill, ai vreo idee cine ar fi putut să-l atace pe tipul ăla, pe Ostermann de la Viena?

— Nu prea. Îl cunoşti?

— Îl ştie şeful meu. L-am întâlnit şi eu. Părea un tip ca lumea şi e al dracului de inteligent.

— Tot ce ştiu e ce am văzut la televizor azi-dimineaţă.

Nu era chiar o minciună, iar oricum Martin avea să înţeleagă, Tawney ştia asta.

— Oricine a intervenit, jos pălăria. Mie-mi miroase a SAS de la o poştă.

— Chiar aşa? Te-ar surprinde?

— Nu prea. Mă bucur că am discutat, Bill. Ce zici de o cină?

— Mi-aş dori. Te sun când vin data viitoare la Londra.

— Excelent. Salutări!

Tawney puse receptorul în furcă. Se părea că Martin căzuse în picioare după ce îl lăsaseră să plece de la Six, care-şi redusese schema şi mărimea după Războiul Rece. De fapt, era de aşteptat. *E una dintre chestiile în care cred indivizii prost informaţi,* îşi aminti Tawney. *Da, se potriveşte.* Furchtner şi Dortmund erau comunişti şi nu credeau în piaţa liberă. În universul lor, oamenii puteau obţine bogăţia doar prin înşelăciune, exploatare şi conspiraţii împotriva altora de speţa lor. Atunci, ce să însemne toate astea?

De ce atacaseră casa lui Ostermann? Un asemenea tip nu putea fi jefuit. Nu păstra nici bani, nici lingouri de aur. Totul era în format electronic – bani teoretici, care existau doar în memoriile

computerelor şi călătoreau prin fire telefonice, iar aceştia erau cam greu de furat, nu?

Nu, ceea ce poseda Ostermann era informaţia, sursa esenţială a puterii, oricât de eterică ar fi ea. Oare Dortmund şi Furchtner erau dispuşi să ucidă pentru aşa ceva? Se părea că da, dar se numărau cei doi terorişti morţi printre cei capabili să se folosească de asemenea informaţii? Nu se numărau, pentru că n-ar fi căutat o informaţie dacă ar fi ştiut că nu exista.

Îi angajase cineva, îşi închipui Tawney. Cineva îi trimisese în misiunea asta. Dar cine?

Şi în ce scop? Asta era întrebarea cea mai bună, care eventual te putea duce şi la răspunsul pentru prima.

S-o luăm pe firul acţiunii, îşi spuse el. *Dacă cineva i-a angajat pentru treaba asta, cine ar fi putut fi? Evident, cineva din vechea reţea a terorismului, cineva pe care-l cunoşteau, care-i cunoştea şi în care aveau încredere într-o anume măsură, suficient cât să-şi rişte viaţile.* Dar Furchtner şi Dortmund se ghidau după ideologia comunistă. Cunoştinţele lor nu puteau fi altfel şi în mod sigur n-ar fi primit ordine şi nu ar fi avut încredere în cineva de altă orientare politică. Şi cine putea fi persoana care ştia unde şi cum să-i contacteze, să le câştige încrederea şi să-i trimită la moarte, într-o misiune în care să caute ceva ce nu exista?

Un ofiţer superior? se întrebă Tawney, chinuindu-şi mintea ca să-şi amintească alte informaţii. Cineva cu aceleaşi credinţe sau simpatii politice, capabil să le dea ordine sau cel puţin să-i motiveze să facă lucruri periculoase?

Avea nevoie de mai multe informaţii, iar asta însemna că îşi va folosi contactele de la SIS şi din poliţie ca să obţină toate detaliile pe care le putea sustrage din ancheta austro-germană. Pentru început, sună la Whitehall, pentru a se asigura de obţinerea traducerilor integrale ale intervenţiilor tuturor ostaticilor. Tawney lucrase multă vreme ca ofiţer de informaţii, iar acum mirosise ceva.

— Ding, nu-mi place cum ţi-ai planificat intervenţia, îşi începu Clark analiza din sala mare de conferinţe.

— Nici mie, domnule C, dar fără un elicopter n-am avut de ales, îi răspunse Chavez, sigur pe el. Dar nu asta mă sperie.

— Atunci ce te sperie? întrebă Clark.

— Noonan şi-a dat seama de asta. De câte ori mergem undeva, în jur se strâng oameni – public, reporteri, echipe TV, tot felul. Dacă unul dintre ei are un telefon celular şi-i sună pe băieţii răi dinăuntru, ca să le spună ce se întâmplă? E foarte simplu, nu? Noi o luăm în mână şi ostaticii la fel.

— Ar trebui să fim în stare să rezolvăm problema asta, le spuse Tim

Noonan. E vorba de principiul de funcţionare a telefoanelor celulare. Ele emit un semnal care anunţă celula locală că se află acolo şi că sunt în funcţiune, astfel încât sistemul computerizat să direcţioneze într-acolo toate apelurile. Putem să obţinem aparatura necesară pentru a detecta acest semnal şi pentru a-i bloca ruta. Poate chiar vom clona telefonul ticălosului sau vom intercepta apelul, ca să-i băgăm în ceaţă pe ticăloşii de afară. Dar pentru asta am nevoie de *software.* Şi asta acum.

— David?

Clark se întorsese spre Dave Peled, geniul lor evreiesc în ale tehnicii.

— Fezabil. Cred că ASN avea deja tehnologia. Şi nu numai.

— Dar Israelul? întrebă direct Noonan.

— Păi… ăăă… da, avem aşa ceva.

— Adu-le! ordonă Clark. Vrei să-l sun eu pe Avi?

— Ar ajuta foarte mult.

— În regulă. Am nevoie de numele şi specificaţiile echipamentului. Cât de grea e pregătirea operatorilor?

— Nu prea grea, spuse Peled. Tim poate să înveţe foarte uşor.

Mulţumesc pentru votul de încredere, gândi agentul special Noonan, fără să schiţeze vreun zâmbet.

— Gata, ne întoarcem la asalt, comandă Clark. Ding, ce ai gândit în clipa aia?

Chavez se aplecă în faţă, în scaun. Nu se apăra pe el, îşi apăra echipa.

— În principal, voiam să nu pierd nici un ostatic, John. Doctorul mi-a spus că cei doi trebuie luaţi foarte în serios şi că avem un termen fix. Bun, din câte înţeleg, misiunea noastră este să nu pierdem nici unul dintre ostatici. Aşadar, când au arătat clar că vor să se deplaseze cu elicopterul, era clar că, dacă-i lăsăm să plece, s-au dus. Dieter şi Homer şi-au făcut perfect treaba. La fel Eddie şi restul băieţilor. Partea periculoasă a fost să-i aduc pe Louis şi George aproape de casă, ca să-i poată doborî pe ultimii. S-au strecurat ca nişte *ninja* şi ajunseseră acolo nevăzuţi, continuă Chavez, arătând spre Loiselle şi Tomlinson. Asta a fost partea cea mai periculoasă a misiunii. Erau înconjuraţi de o mare de lumină, dar costumele de camuflaj au funcţionat perfect. Dacă băieţii răi ar fi folosit vizoare de noapte, atunci ar fi fost o problemă, dar iluminarea suplimentară adusă de reflexia pe copaci – vreau să spun, de la reflectoarele poliţiştilor – ar fi acoperit totul. Dacă priveşti cu ele în lumină, vizoarele de noapte pâlpâie puternic. Recunosc, am riscat, mărturisi Ding, dar mi s-a părut preferabil riscul, în loc să văd cum e măcelărit în faţa noastră un ostatic, în vreme ce noi facem planuri savante la punctul de adunare. Domnule C, am fost comandantul la locul faptei şi am dat ordinul de atac.

Nu mai adăugă că atacul fusese reuşit.

— Înţeleg. Băieţi, aţi tras excelent, iar Loiselle şi Tomlinson au executat foarte bine apropierea discretă, spuse Alistair Stanley, din locul lui, aflat vizavi de Clark. Totuşi…

— Chiar şi aşa, avem nevoie de elicoptere pentru cazuri de acest tip. Cum dracu' am putut să omitem aşa ceva?

— E vina mea, Domingo, recunoscu Clark. Am să sun chiar azi.

— Hai să stabilim precis, oameni buni, spuse Ding, întinzându-se în scaun. Băieţii mei au făcut o treabă bună, John. Cam la repezeală pregătită, dar bine executată. Data viitoare, n-ar strica să o facem mai chibzuit, recunoscu el. Dar când doctorul îmi spune că băieţii răi or să omoare pe careva, asta înseamnă că trebuie să pornesc o acţiune decisivă. Corect?

— Da, dar în funcţie de situaţie, răspunse Stanley.

— Al, ce înseamnă asta? întrebă Chavez cu asprime. Avem nevoie de nişte specificaţii de misiune mai clare. Mie trebuie să-mi spuneţi răspicat ce şi cum. Când pot să-mi permit să las un ostatic să fie omorât? Intră în ecuaţie sexul şi vârsta ostaticului? Dar dacă ocupă cineva o grădiniţă sau o maternitate? Nu putem să trecem aşa uşor peste factorul uman. Bun, înţeleg că nu pot fi prevăzute toate posibilităţile şi că eu şi Peter, comandanţi pe teren, trebuia să ne adaptăm, dar pentru mine punctul de plecare este împiedicarea morţii ostaticilor, dacă se poate. Iar dacă asta înseamnă să-mi asum riscuri, sunt riscuri în raport cu o anumită certitudine. Într-un caz ca ăsta, îţi asumi riscul, nu?

— Domnule doctor Bellow, cât de sigur eşti de evaluarea asupra stării mentale a teroriştilor? întrebă Clark.

— Foarte. Erau experimentaţi, se gândiseră mult timp la misiunea asta, iar, după părerea mea, erau hotărâţi să omoare ostatici, răspunse psihiatrul.

— Atunci sau acum?

— Şi, şi, spuse Bellow, sigur pe el. Erau doi sociopaţi politici. Pentru un asemenea tip de personalitate, viaţa unui om nu înseamnă mare lucru. E doar un simplu jeton pe o masă de joc.

— Da, dar dacă îi descopereau pe Loiselle şi pe Tomlinson?

— Probabil că ar fi omorât un ostatic, iar asta ar fi îngheţat situaţia pentru câteva minute.

— Iar planul meu pentru acest caz era asaltarea casei dinspre partea de est. Omoram cât mai repede ce ne stătea în faţă, continuă Chavez. Cea mai bună metodă e să coborâm în trombă din elicopter şi să lovim ca o tornadă în Kansas. Şi asta e periculos, recunoscu el. Dar oamenii cu care avem de-a face nu sunt chiar cei mai înţelegători din lume.

Ofiţerilor superiori din organizaţie nu le plăcea acest tip de discuţie,

pentru că le reamintea că băieţii din Rainbow, oricât de buni ar fi fost, nu erau zei sau supraoameni. Avuseseră până acum două incidente, ambele rezolvate fără nici o pierdere în rândul civililor. Asta putea duce la îngâmfare la nivelul superior, exacerbată şi de faptul că Echipa-2 întreprinsese o acţiune de kinogramă într-o situaţie tactică vitregă. Îşi antrenaseră oamenii să fie supraoameni, specimene perfecte, ca olimpicii, antrenaţi dumnezeieşte în folosirea armelor de foc şi a explozibililor şi, mai presus de toate, pregătiţi mental pentru distrugerea rapidă a unei vieţi omeneşti.

Membrii Echipei-2, adunaţi în jurul mesei, se uitau la Clark cu expresii neutre, tratând totul cu o remarcabilă detaşare, pentru că noaptea trecută ştiuseră cu toţii că planul avea hibe şi că era periculos, iar acum erau, firesc, mândri de salvarea unor ostatici, în ciuda adversităţilor. Dar Clark punea sub semnul întrebării capacitatea şefului lor, ceea ce nu le plăcea. Pentru foştii membri ai SAS-ului, acţiunea ilustrase pur şi simplu dictonul regimentului: „Dacă îndrăzneşti, învingi.” Ei îndrăzniseră şi învinseseră. Până acum scorul era de 10-0 în meciul dintre creştini şi lei. Nu era rău deloc. Singurul membru nefericit al echipei era sergentul major Julio Vega. Oso transporta mitraliera, care mai avea până să intre în joc. Vega vedea cum lunetiştii erau foarte mulţumiţi de ei, ca şi băieţii cu armele uşoare. Dar asta era situaţia. Şi el fusese acolo, în apropierea lui Weber, gata să-l acopere, dacă un terorist ar fi avut noroc şi ar fi reuşit să fugă. L-ar fi rupt în două cu M-60-ul lui; era unul dintre cei mai buni trăgători din poligon. Acolo fuseseră ucişi nişte ticăloşi, iar el nu ajunsese să intre în joc. Latura religioasă a lui Vega intra în conflict cu restul personalităţii lui din cauza unor asemenea gânduri, ceea ce îi producea, când era singur, multe grimase.

— În concluzie, cum stăm? întrebă Chavez. Ce zice ghidul nostru operaţional pentru situaţia în care omorârea unui ostatic este iminentă?

— Misiunea rămâne salvarea ostaticilor, atunci când se poate, răspunse Clark, după o clipă de meditaţie.

— Iar comandantul de pe teren decide când se poate şi când nu?

— Corect, confirmă Rainbow Six.

— Vasăzică, am ajuns de unde am plecat, John, sublinie Ding. Eu şi Peter avem întreaga răspundere şi primim toate criticile din partea nemulţumiţilor.

Urmă o pauză.

— Înţeleg responsabilitatea care însoţeşte un comandant de pe teren, dar ar trebui să ne bazăm pe ceva mai clar, înţelegi? Mai devreme sau mai târziu, o să greşim. Ştim asta. Nu ne place, dar ştim că se poate. Oricum, îţi spun aici şi acum, John, că eu consider că misiunea este salvarea vieţii inocenţilor şi că ăsta este aspectul pe

care îl urmăresc şi eu.

— Sunt de acord cu Chavez, spuse şi Covington. Asta trebuie să fie poziţia noastră de bază.

— N-am spus niciodată că ar fi alta, izbucni Clark, brusc înfuriat.

Problema era că puteau să apară situaţii în care să fie imposibil să salvezi o viaţă, iar antrenamentul pentru asemenea cazuri era undeva între extrem de dificil şi imposibil, pentru că incidentele teroriste de pe teren erau diferite între ele, ca şi teroriştii înşişi şi locurile pe care şi le alegeau. Deci, era obligat să se bazeze pe judecăţile lui Chavez şi Covington. Tot ce putea face era să-şi imagineze scenarii de antrenament care să-i forţeze să gândească, să acţioneze şi să spere că exerciţiile acestea le vor fi utile pe teren. Da, îşi zise Clark, era mult mai uşor ca ofiţer de teren. Acolo avusese întotdeauna iniţiativa, alesese timpul şi locul acţiunii. Asta în vreme ce Rainbow era o forţă de reacţie, care riposta la iniţiativele altora. Acest simplu fapt îl obliga să-i muncească atât de tare pe oameni la antrenamente, pentru ca experienţa să compenseze cumva dezechilibrul tactic. Modelul funcţionase de două ori. Dar, oare, avea să funcţioneze la nesfârşit?

De acum încolo, decise John, *un ofiţer superior al lui Rainbow va însoţi echipa de intervenţie pentru a oferi susţinere.* Cineva pe care să se poată baza comandanţii de echipă. Evident, n-o să le placă să li se bage cineva în treaba lor, dar nu aveau ce face. Cu aceasta, puse capăt întrunirii şi îl chemă pe Al Stanley în biroul lui, unde îi prezentă ideea.

— John, sunt de acord. Dar care dintre ofiţerii superiori vor merge?

— Pentru început, tu şi cu mine.

— Foarte bine. Este firesc, după toate antrenamentele fizice şi de tir la care ne-am supus. Domingo şi Peter s-ar putea să fie puţin supăraţi.

— Amândoi ştiu să se supună ordinelor şi, la nevoie, vor veni la noi pentru un sfat. Toţi vin. Şi eu am apelat la sfaturi când am avut ocazia.

Asta nu se întâmplase prea des, ocazia adică, deşi de multe ori şi-ar fi dorit-o.

— Sunt de acord cu propunerea ta, John, spuse Stanley. O scriem în ordinul de zi?

— Azi, dădu Clark din cap.

9
APROPIERI

— John, se face, spuse directorul de la CIA. Vreau să zic, pot să vorbesc mai departe, la Pentagon.

— Ed, azi, dacă se poate. Avem mare nevoie de treaba asta. E vorba de o neglijenţă foarte gravă, adăugă Clark spăşit.

— Se mai întâmplă, observă Foley. Am să dau nişte telefoane şi apoi te sun.

Întrerupse legătura şi se gândi preţ de câteva clipe, apoi se uită prin agenda telefonică rotativă şi găsi numărul de la CINC-SNAKE. Asta era denumirea în glumă. Şeful Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale de la Baza Aeriană MacDill de lângă Tampa, Florida, răspundea de „mâncătorii de şerpi”, trupa din care se trăgeau americanii de la Rainbow. Generalul Sam Wilson se afla la masa de lucru, o poziţie deloc comodă pentru el. Începuse ca simplu soldat care optase pentru paraşutism şi pentru antrenamentul specific vânătorilor de munte, iar apoi se mutase la Forţele Speciale. Aşa apucase să obţină şi o diplomă în istorie la North Carolina State University, întorcându-se în armată ca locotenent secund. Urmase o ascensiune rapidă pe scara ierarhică. La treizeci şi trei de ani, avea deja pe epoleţi patru stele strălucitoare şi era şeful unui comandament unificat care includea oameni de la toate serviciile armate. Şi toţi oamenii lui ştiau să gătească şarpe la foc mic.

— Salut, Ed, spuse generalul, pe linia telefonică neinterceptabilă. Ce se mai întâmplă la Langley?

Comunitatea serviciilor speciale era foarte apropiată de CIA, care beneficia adesea de informaţii sau de o mână de ajutor în operaţiunile de teren mai dificile.

— Am o cerere din partea lui Rainbow, spuse şeful CIA.

— Iar? Deja mi-au luat oamenii cei mai buni.

— Da, dar le-au dat o întrebuinţare excelentă. Ei au fost în Austria ieri.

— Mărturisesc că dădeau bine la TV, recunoscu Sam Wilson. Pot să obţin ceva mai multe informaţii?

Prin informaţii înţelegea doar identitatea răufăcătorilor.

— Sam, ai tot pachetul la dispoziţie, promise Foley.

— Bun, ce mai vrea băieţelul tău?

— Aviatori, piloţi de elicoptere.

— Ed, ştii cât timp trebuie ca să pregăteşti oamenii ăştia? Pentru numele lui Dumnezeu, necesită cheltuieli mari de întreţinere.

— Ştiu asta, Sam, îl asigură vocea de la Langley. Englezii trebuie să contribuie şi ei, normal. Îl ştii pe Clark. N-ar cere dacă n-ar avea nevoie pe bune.

Wilson fu nevoit să cedeze. Da, îl cunoştea pe John Clark, îi salvase cândva o misiune compromisă, plus o grămadă de soldaţi, cu mult timp şi cu mulţi preşedinţi în urmă. Fost agent SEAL, cu o colecţie foarte serioasă de medalii şi cu multe succese. Iar acest grup Rainbow avea deja două operaţiuni reuşite la activ.

— Bine, Ed. Câţi vrei?

— Pentru moment, unul, dar extrem de bun.

Partea cu „pentru moment” nu prea îi plăcu lui Wilson. Dar…

— În regulă, te sun mai târziu.

— Mersi, Sam.

Foley ştia că Wilson se descurca atunci când era vorba de chestii urgente. La el, „acum” însemna exact în momentul respectiv.

Chester nu avea să mai reziste nici măcar cât aproximase mai înainte Killgore. Indicii de funcţionare a ficatului scădeau văzând cu ochii, mai repede decât orice văzuse sau citise doctorul în literatura medicală. Acum pielea omului era galbenă ca lămâia, atârnând ca o zdreanţă pe musculatura flască. Respiraţia era şi ea îngrijorătoare, în parte din cauza morfinei, care, dacă nu-l făcea inconştient, măcar îl ameţea. Şi Killgore şi Barbara Archer doriseră să-i ofere un tratament cât mai agresiv, ca să vadă dacă exista cu adevărat un remediu împotriva lui Shiva, dar starea lui Chester era atât de gravă, încât nici un regim n-ar fi putut să o rezolve şi pe ea şi pe Shiva.

— Îi mai dau două zile, spuse Killgore. Poate chiar mai puţin.

— Mi-e teamă că ai dreptate, fu de acord doctorul Archer.

Avea o grămadă de idei despre cum ar trebui atacată problema – de la antibioticele convenţionale, aproape sigur inutile la Interleukin-2, despre care unii credeau că ar avea aplicaţii clinice în asemenea cazuri. Evident, medicina modernă mai avea mult până să învingă orice boală virală, dar unii credeau că, dacă întăreai sistemul imunitar dintr-o direcţie, se puteau obţine efecte în cealaltă, iar pe piaţă se aflau acum o mulţime de noi antibiotice sintetice. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să descopere şi remediul perfect împotriva virozelor. Dar încă nu era cazul.

— Potasiu? întrebă ea, după ce trecu în revistă perspectivele bolnavului.

Concluzia era că orice tratament avea o valoare neglijabilă.

Killgore ridică din umeri.

— Cred că da. Poţi să faci ce vrei.

Şi Killgore arătă spre dulapul cu medicamente din colţ.

Doctorul Archer se duse la dulap, scoase o seringă de patruzeci de

centimetri cubi de unică folosinţă dintr-un container de plastic, apoi înfipse acul într-o fiolă de soluţie apoasă de potasiu, trăgând până la refuz pistonul. Se întoarse la pat şi înfipse seringa în perfuzor. Împinse pistonul şi introduse în pungă întreaga cantitate de substanţă letală. Îi trebuiră câteva secunde, mai mult decât o injecţie direct în venă, dar Archer nu voia să atingă pacientul mai mult decât ar fi fost necesar, nici chiar cu mănuşi. Oricum, nu avea prea mare importanţă. Respiraţia lui Chester în masca transparentă de oxigen păru să ezite, apoi să reînceapă, iar să ezite şi în cele din urmă, să devină neregulată şi gâjâită, timp de şase-opt cicluri. Apoi… se opri. Pieptul se prăbuşi în el însuşi şi nu se mai ridică. Ochii îi rămăseseră deschişi pe jumătate, ca ai unui om care dormea iepureşte sau ca ai unui om şocat, îndreptaţi spre ea, dar fără a fi cu adevărat focalizaţi. Apoi i se închiseră pentru ultima oară. Doctorul Archer îşi luă stetoscopul şi îl lipi de pieptul alcoolicului. Nu se auzea nici un sunet. Archer se ridică în picioare, scoase stetoscopul şi îl vârî în buzunar.

Cu bine, Chester! gândi Killgore.

— Bine, spuse ea, foarte firesc. Ceilalţi prezintă vreun simptom?

— Încă nici unul. Dar testele cu anticorpi erau pozitive, răspunse Killgore. Peste încă o săptămână cred că o să vedem şi simptomele autentice.

— Avem nevoie de un set de subiecţi sănătoşi, spuse Barbara Archer. Oamenii ăştia erau prea… prea bolnavi ca să fie un indiciu bun pentru Shiva.

— Asta înseamnă să ne asumăm nişte riscuri, observă Killgore.

— Îmi dau seama, îl asigură Archer. Ştii bine că avem nevoie de subiecţi pentru testare mai buni.

— Da, dar riscurile sunt serioase.

— Da, ştiu asta, răspunse Archer.

— Bine, Barb, fă ce trebuie, nu voi ridica obiecţii. Vrei să ai grijă de Chester? Trebuie să mă duc să-l văd pe Steve.

— Bine.

Se duse la perete, ridică receptorul şi apăsă trei taste, pentru a-i chema pe brancardieri.

Killgore plecă în zona-tampon. Se opri mai întâi în camera de decontaminare, apăsă pe uriaşul buton roşu pătrat şi aşteptă ca maşinăria să-l împroaşte din toate direcţiile cu soluţia de substanţe antiseptice despre care se ştia că erau rapide şi mortale pentru virusul Shiva. Apoi intră pe uşa vestiarului, unde scoase de pe el costumul de plastic, îl aruncă în coş, pentru o decontaminare ulterioară, mult mai riguroasă, care nu era necesară, dar oamenii din laborator se simţeau mai bine aşa şi îşi puse cămaşa chirurgicală verde. În drum spre ieşire, mai îmbrăcă un halat alb. Următoarea oprire era la laboratorul lui Steve Berg. Nici ea şi nici Archer nu o

spuseseră răspicat, dar toată lumea s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi avut un vaccin eficient împotriva lui Shiva.

— Salut, John, îl întâmpină Berg.

— ’Neaţa, Steve, răspunse Killgore salutului. Cum stăm cu vaccinurile?

— Avem teste „A” şi „B”, spuse Berg, făcând un gest larg spre cuştile cu maimuţe aflate de cealaltă parte a geamului. Cele cu vaccinul „A” au etichete galbene, cele cu „B” – albastre, iar grupul de control – roşii.

Killgore se uită la ele. În fiecare grup se aflau douăzeci de maimuţe, un total de şaizeci de rhesuşi. Frumoase animale.

— Păcat, spuse el.

— Nici mie nu-mi place, dar aşa se procedează, prietene.

Nici unul dintre ei nu avea vreo haină de blană.

— Când aştepţi primele rezultate?

— Pentru grupul „A”, în cinci până la şapte zile. Nouă până la paisprezece pentru grupul de control. În ce priveşte grupul „B”, evident, avem speranţe mari. Cum merge dincolo?

— Azi am pierdut un om.

— Aşa repede? întrebă Berg, vădit tulburat.

— Avea ficatul distrus de la bun început. E un lucru la care nu ne-am gândit suficient de bine. Oamenii de aici erau deosebit de vulnerabili la micul nostru prieten.

— Puteau fi şi canari, omule, spuse Berg, în continuare îngrijorat, referindu-se la păsările care îi avertizau pe mineri că aerul era viciat. Şi am aflat cum să abordăm problema asta acum doi ani, îţi aminteşti?

— Da, ştiu.

De fapt, asta era ideea întregii poveşti. Dar puteau s-o facă mai bine decât străinii.

— Care e diferenţa de timp dintre oameni şi micii noştri prieteni cu blană?

— Aminteşte-ţi că nu l-am supus pe nici unul la aerosoli. Este un test de vaccin, nu unul de infecţie.

— Bine, cred că trebuia să stabileşti un test de control cu aerosolii. Am auzit că ai găsit o metodă mai bună de ambalare.

— Maggie vrea să o fac. În regulă. Avem o mulţime de maimuţe. Pot să pun la punct în două zile un test complet pentru sistemul standard de livrare.

— Cu şi fără vaccinuri?

— Se poate, dădu Berg din cap.

Ar fi trebuit să-l pregăteşti de mult, idiotule, ar fi vrut să-i spună Killgore colegului lui. Berg era inteligent, dar nu putea vedea prea mult dincolo de limitele microscoapelor lui. *Dar, nimeni nu este*

perfect, nici măcar aici.

— John, asta tot înseamnă că ucid nişte vietăţi, preciză Berg pentru colegul lui.

— Înţeleg, Steve, dar pentru fiecare care moare acum vom salva sute de animale aflate în libertate, ai uitat? În plus, aici sunt foarte bine îngrijite, adăugă el.

Animalele de laborator se bucurau de o viaţă idilică în cuşti confortabile sau chiar în zone comune mari, unde hrana era abundentă iar apa limpede. Maimuţele aveau mult spaţiu, pomi falşi în care se căţărau şi o temperatură a aerului ca în Africa lor natală. Şi nici un animal de pradă nu le ameninţa. Ca în închisorile oamenilor, animalele condamnate primeau mâncare de calitate, pe măsura drepturilor constituţionale. Dar oamenilor ca Berg tot nu le plăcea asta, oricât de important sau indispensabil ar fi fost scopul. Killgore se întrebă dacă nu cumva prietenul lui plângea noaptea după creaturile acelea cu ochi căprui. Evident, lui Berg nu-i păsa de Chester – i-ar fi păsat dacă ar fi fost canar, evident. Asta putea să strice totul, dar tot din cauza asta produsese Berg vaccinul „A”.

— Mda, admise Berg. Totuşi, mă simt destul de prost.

— Ar trebui să vezi cum e la mine, îi spuse Killgore.

— Bănuiesc că e şi mai şi, spuse Steve Berg cu sfială.

Cursa de noapte plecă de la aeroportul internaţional Raleigh-Durham din Carolina de Nord, aflat la o oră de mers cu maşina de Fort Bragg. Avionul Boeing 757 ateriză pe burniţă, pe un cer acoperit, începând o rulare care păru la fel de lungă ca zborul propriu-zis sau aşa li se păru pasagerilor, care, în sfârşit, ajunseră la poarta US Airways a terminalului 3 de la Heathrow.

Chavez şi Clark veniseră amândoi să-l întâmpine. Erau îmbrăcaţi în haine civile, iar Domingo avea o pancartă pe care scria „MALLOY”. Al patrulea om ieşit era îmbrăcat în uniforma de pilot a puşcaşilor marini, cu o centură Sam Browne, cu aripi de aur şi patru trese şi jumătate pe bluza oliv a uniformei. După ce ochii lui albaştri-cenuşiu văzură pancarta, se îndreptă într-acolo, cărând sacul de pânză.

— Vă mulţumesc că m-aţi întâmpinat, le spuse locotenent-colonelul Daniel Malloy. Cu cine am onoarea?

— John Clark.

— Domingo Chavez. Mai ai alte bagaje? întrebă Domingo după ce îşi strânseră mâinile.

— Doar atâta am avut timp să iau cu mine. Înainte, oameni buni! spuse colonelul Malloy.

— Ai nevoie de ajutor la sacul ăsta? îl întrebă Chavez pe bărbatul mai înalt cu cincisprezece centimetri şi mai greu decât el cu douăzeci de kilograme.

— Mă descurc, îl asigură pilotul. Unde mergem?

— Ne aşteaptă un elicopter. Maşina e acolo.

Clark o luă primul pe o uşă laterală, apoi în jos pe scări, până la o maşină care-i aştepta. Şoferul puse mâna pe sacul lui Malloy şi îl aruncă în portbagaj. Merseră cam o jumătate de oră până la elicopterul britanic Puma.

Malloy se uită înjur. Era o vreme mizerabilă pentru zbor, plafonul de nori era la cam trei sute de metri, iar burniţa făcea pilotajul şi mai dificil. Dar nici el nu era un novice. Urcară în spatele elicopterului. Malloy observă echipajul, care respectă profesionist procedura de iniţiere a zborului, trecând prin toate punctele bifate de pe lista tipărită. Puseră în funcţiune rotorul, apoi cerură prin radio autorizaţia de decolare. Asta necesită câteva minute. Heathrow era foarte aglomerat. Soseau multe zboruri internaţionale, aducând oameni de afaceri la activitatea programată pentru acea zi. În cele din urmă, Puma se ridică de la sol, luă altitudine şi se îndreptă într-o direcţie necunoscută. Aici, Malloy intră pe intercom.

— Poate cineva să-mi spună despre ce dracu’ e vorba?

— Ce ţi-au spus?

— Să împachetez haine pentru o săptămână, răspunse Malloy, clipind din ochi.

— Ne aşteaptă o minune de magazin universal, la câţiva kilometri de bază.

— Hereford?

— Ai ghicit, spuse Chavez. Ai fost acolo?

— De multe ori. Am recunoscut intersecţia de acolo pentru că am mai făcut şi alte zboruri aici. Bun, care-i treaba?

— Probabil că vei lucra cu noi, spuse Clark.

— Care „noi”, domnule?

— Ne numim Rainbow şi oficial nu existăm.

— Viena? întrebă imediat Malloy prin intercom.

Schimbul de priviri dintre cei doi îi fu de ajuns.

— Bine, oricum părea o treabă prea grea pentru poliţişti. Din cine e făcută echipa?

— NATO, în special americani şi englezi, dar şi alţii, plus un israelian, îi spuse John.

— Şi aţi pus asta la punct fără elicoptere?

— Bine, fie, am greşit, spuse Clark. Sunt nou în chestiile de comandă.

— Clark, ce ai pe antebraţ? Apropo, ce grad ai?

John îşi suflecă mâneca şi îi arătă tot tatuajul.

— Eu sunt general-locotenent, iar Ding e maior.

Infanteristul marin examină rapid tatuajul.

— Am auzit de aşa ceva, dar n-am văzut niciodată unul. Grupul 3

din Operaţiuni Speciale, corect? Am cunoscut un tip care a lucrat acolo.

— Cine?

— Dutch Voort. S-a pensionat acum cinci-şase ani. Colonel plin.

— Dutch Voort! La dracu', nu mai auzisem nimic de el în ultima vreme, răspunse pe loc Clark. Am fost o dată doborâţi împreună.

— Li s-a mai întâmplat şi altora. Mare pilot, dar a cam avut ghinion.

— Dar dumneata cum stai cu norocul, domnule colonel? întrebă Chavez.

— Excelent, fiule, excelent. Şi poţi să-mi spui Bear[4].

Amândoi deciseră că porecla i se potriveşte ca o mănuşă.

Avea înălţimea lui Clark, un metru optzeci şi cinci, era corpolent, de parcă ar fi făcut flotări şi tracţiuni, dând apoi şi câteva beri pe gât. Chavez se gândi imediat la prietenul lui, Julio Vega, alt amator de greutăţi. Clark se uită peste medalii. Omul avea două rânduri, iar „Steaua de Argint" o primise de două ori. Insigna de ţintaş arăta că Malloy era un trăgător expert. Infanteriştilor marini le place să tragă ca să se amuze şi ca să arate că erau cu toţii trăgători de clasă. În cazul lui Malloy, era vorba de insigna de „Ţintaş Distins", cea mai înaltă dintre toate. Dar Clark văzu că nu avea nici un însemn de combatant în Vietnam. Poate că fusese prea tânăr pentru asta, ceea ce lui Clark îi aminti instantaneu cât de bătrân era el însuşi. De asemenea, văzu că Malloy avea vârsta potrivită pentru un locotenent-colonel, deşi cineva cu toate decoraţiile alea ar fi trebuit să fie ceva mai tânăr. Oare să fi trecut de examenul pentru colonel plin? Una dintre problemele serviciilor speciale era că te cam scoteau din circuitul avansărilor. Se acorda o mare atenţie avansării la gradul meritat, lucru uşor pentru soldaţi, dar de multe ori foarte dificil pentru ofiţerii de carieră.

— Am început la Căutare-Salvare, iar apoi am trecut la Recunoaştere şi la Infanteria Marină. Cred că ştiţi despre ce e vorba.

— Pe ce zbori actualmente?

— Pe H-60 Huey, normal şi pe H-53-uri. Pariez că nu aveţi aşa ceva, nu?

— Mi-e teamă că nu, spuse Chavez, devenind pe loc posomorât, cu un aer dezamăgit.

— Escadrila 24 a Forţelor Aeriene de la RAF Mildenhall are aparate MH-60K şi MH-53. Sunt sigur că putem să luăm cu împrumut de la ei. Fac parte din Flota 1 Operaţiuni Speciale, cu baze aici şi în Germania. Cel puţin, aşa erau ultima oară.

— Nu, zău? spuse Clark.

— Pe bune, domnule „general". Îl cunosc pe comandantul flotei,

[4] Urs (engl.) (n. tr.).

generalul Stanislas Dubrovnik, alias *the Man.* Mare pilot! Dacă ai vreodată nevoie de un prieten mereu grăbit, el e!

— Am să ţin minte. Şi pe mai ce ştii să zbori?

— Pe Night Stalker, normal, dar nu prea am văzut multe. Din câte ştiu, pe aici nu e nici unul.

Chiar atunci aparatul Puma făcut un viraj şi îşi aprinse luminile de aterizare pentru heliportul de la Hereford. Malloy se uită la jocul de manşă al pilotului şi decise că era competent, cel puţin pentru zborul obişnuit.

— Nu sunt prea la curent tehnic cu aparatul MH-47 Chinook, oficial nu ni se permite să cunoaştem decât trei tipuri – tehnic, nu prea am voie să-l cunosc nici pe Huey, dar m-am născut practic într-un Huey, mă înţelegeţi, domnule „general”. Şi la nevoie pot să manevrez şi un MH-47.

— Domnule Bear, numele meu este John, spuse Clark, zâmbind.

Îşi dădea seama de la o poştă când avea de-a face cu un profesionist.

— Iar eu sunt Ding. Pe vremuri am lucrat şi eu pe un 1-Bravo, dar m-a răpit Agenţia. E vina lui, spuse Chavez. John şi cu mine lucrăm împreună de ceva vreme.

— Bănuiesc că nu-mi puteţi spune deocamdată mare lucru. Mă cam surprinde că nu v-am întâlnit niciodată. Am lansat o mulţime de „năluci” ici şi colo, dacă mă înţelegeţi.

— Ţi-ai adus şi pachetul? întrebă Clark.

Întreba de dosarul lui de personal.

Malloy bătu cu palma în sac.

— Da, domnule şi are o mulţime de chestii interesante.

Elicopterul ateriză. Şeful echipajului sări să deschidă uşile culisante. Malloy îşi înhăţă bagajul, păşi afară şi se îndreptă spre jeepul parcat chiar lângă heliport. Acolo şoferul, un caporal, îi luă sacul şi i-l aruncă în spate. Ospitalitatea britanică nu se schimbase prea mult, observă Malloy. Îi întoarse salutul şi urcă şi el pe bancheta din spate. Ploaia se înteţea. *Iar vremea englezească tot mizerabilă este,* îşi continuă colonelul gândul. *Un loc foarte neplăcut să zbori cu elicopterul, dar nu prea rău dacă vrei să te apropii fără să fii văzut, iar asta nu era deloc rău, nu?* Jeepul îi duse la ceea ce părea să fie clădirea cartierului lor general, în loc să-l ducă la casa lui. Oricine ar fi fost oamenii ăştia, erau tare grăbiţi.

— Frumos birou, John, spuse el, privind în jur. Chiar eşti pe post de general cu două stele.

— Eu sunt şeful, recunoscu Clark, dar subiectul este închis. Stai jos. O cafea?

— Oricând, încuviinţă Malloy, primind o ceaşcă o clipă mai târziu. Mersi.

— Câte ore? veni următoarea întrebare a lui Clark.

— În total? Ultima oară când le-am adunat, aveam 6742 de ore. Din astea, 3100 în operaţiuni speciale. Şi cam cinci sute în luptă.

— Atât de multe?

— Grenada, Liban, Somalia şi încă alte câteva locuri, plus Războiul din Golf. Am pescuit patru piloţi şi i-am dus înapoi nevătămaţi, în timpul încăierărilor. Una dintre operaţiuni a fost chiar palpitantă, dar am avut ceva ajutor care mi-a netezit calea. Ştii, dacă o faci cum trebuie, meseria devine puţin cam plicticoasă.

— Bear, va trebui să-ţi fac cinste cu o halbă, spuse Clark. Dintotdeauna am avut o slăbiciune pentru oamenii de la SAR.

— Nu refuz niciodată o bere pe gratis. Englezii voştri sunt de la SAS?

— Cei mai mulţi. Ai lucrat cu ei vreodată?

— Doar exerciţii, aici şi la Bragg. Erau nişte soldaţi buni, semănau cu băieţii de la Recunoaştere şi cu amicii mei de la Bragg.

Clark îşi dădu seama că omul se voia generos, dar mai ştia că englezii de pe acolo nu voiau să fie comparaţi cu nimeni.

— Oricum, înţeleg că aveţi nevoie de un băiat pentru livrarea mărfii, corect?

— Cam aşa ceva. Ding, ia să-l ducem pe domnul Bear la locul ultimei operaţiuni.

— Înţeles, domnule C.

Chavez derulă uriaşa poză a castelului Ostermann pe masa de conferinţe a lui Clark şi începu informarea, în vreme ce în cameră intrau Stanley şi Covington.

— Mda, spuse Malloy, la sfârşitul explicaţiilor. Chiar aveaţi nevoie de cineva ca mine pentru treaba asta, domnilor, spuse el, făcând apoi o pauză. Ar fi mers o depunere cu coarda lungă, care să plaseze trei-patru oameni deasupra camerei... aici, spuse şi bătu cu degetul în fotografie. Acoperiş plat, numai bun.

— Asta am zis şi eu. Nu la fel de uşor cum e cu o coardă scurtă, dar probabil mai simplu, fu de acord Chavez.

— Da, e mai uşor dacă ştii ce ai de făcut. Băieţii tăi trebuie să înveţe să aterizeze în linişte, dar ce bine e să ai trei sau patru oameni în castel când îţi crapă buza! Atacul vostru a mers brici, aşa că-mi închipui că oamenii tăi ştiu să tragă şi să facă tot felul de alte lucruri.

— Destul de bine, confirmă Covington, cu o voce neutră.

În vreme ce Chavez trecea în revistă misiunea lui încununată de succes, Clark arunca rapid un ochi în dosarul de personal al lui Malloy. Căsătorit cu Frances Malloy, născută Hutchins, avea două fete, de zece şi opt ani. Soţia era infirmieră civilă, angajată la Marină. Iată un lucru uşor de aranjat Sandy putea foarte uşor s-o ia la spitalul ei. Locotenent-colonelul Dan Malloy, de la Trupele Marinei SUA, merita cu

prisosinţă să fie păstrat.

În ce-l priveşte, Malloy era intrigat. Oricine ar fi fost oamenii ăştia erau tari, nu glumă. Primise ordin să zboare în Anglia direct de la biroul CINC-SNAKE, de la „Big Sam" Wilson în persoană, iar oamenii întâlniţi până acum păreau foarte serioşi. Cel mic, Chavez, îşi zise el, era, după cum văzuse la treaba din Viena, un tip foarte competent. Examinând fotografia, îşi dădu seama că şi echipa fusese foarte bună, mai ales cei doi care se furişaseră până lângă casă, ca să-i prindă pe ultimii băieţi răi din spate. Invizibilitatea era o treabă foarte bună, dacă beneficiai de ea, dar se transforma în dezastru dacă erai descoperit. Treaba bună era, din câte îşi dădea seama, că băieţii răi stăteau prost la capitolul dotare. Nu erau antrenaţi ca infanteriştii marini. Dar acest handicap era compensat de agresivitatea lor, însă nu cine ştie ce. Ca mai toţi oamenii în uniformă, Malloy îi dispreţuia pe teroriști, pe care-i considera nişte animale care meritau o moarte violentă şi imediată.

Apoi, Chavez îl duse la clădirea echipei lui, unde Malloy făcu cunoştinţă cu trupa, strânse mâini şi evaluă cele văzute. Da, erau serioşi, ca şi oamenii din Echipa-1 a lui Covington, din clădirea alăturată. Unii aveau privirea aceea înşelătoare, care evalua pe loc ce hram purtai şi decidea dacă erai un pericol. Nu că le-ar fi plăcut să ucidă sau să ciopârţească, dar asta le era meseria, lucru care se vedea în modul în care priveau ei lumea. Pe Malloy îl evaluaseră din prima ca pe un potenţial prieten, un om demn de respectul şi încrederea lor, iar asta îl mişcase pe aviatorul de la trupele Marinei. El era tipul în care erau nevoiţi să se încreadă, care trebuia să-i ducă unde era nevoie rapid, nevăzut şi în siguranţă, iar apoi să-i ia înapoi în acelaşi mod. Restul turului prin baza de antrenament fu plictisitor pentru cineva îmbătrânit în meserie. Obişnuitele clădiri, interioare de avioane simulate, trei vagoane adevărate de tren de pasageri şi alte incinte în care obişnuiau să se antreneze; poligonul de tir, cu ţintele care se iveau (Malloy ştia că va trebui să tragă şi el aici, ca să demonstreze că avea ce căuta printre oamenii ăştia, pentru că orice om de la Operaţiuni Speciale trebuia să fie un bun ţintaş, aşa cum un infanterist marin trebuia să fie şi puşcaş). La prânz erau înapoi în clădirea-comandament a lui Clark.

— Ei, domnule Bear, ce zici? întrebă Rainbow Six.

Malloy zâmbi şi se aşeză pe scaun.

— Cred că m-aţi cam ameţit. Şi cred că aveţi o echipă bună aici. În concluzie, mă vreţi?

— Da, înclină Clark din cap, cred că te vrem. Începem mâine dimineaţă?

— Pe ce zbor?

— Am contactat oamenii de la Forţele Aeriene de care mi-ai vorbit.

Ne vor împrumuta un MH-60 cu care poţi să te joci.

— Aşa se ajută vecinii între ei.

Asta pentru Malloy însemna că trebuia să demonstreze că era un bun pilot. Perspectiva nu-l tulbură prea tare.

— Dar familia mea? Sunt în misiune temporară?

— Nu, este baza ta permanentă. Vor veni cu obişnuitul pachet guvernamental.

— Mi se părea corect. E de lucru pe aici?

— Avem la activ două operaţiuni, Berna şi Viena. Nu ştiu cât de multe acţiuni de teren pe bune vom avea, dar antrenamentele de aici sunt foarte intense.

— Îmi place cum stă treaba, John.

— Vrei să lucrezi cu noi?

Întrebarea îl surprinse pe Malloy.

— Treaba asta e cu voluntari?

— Toţi de aici suntem voluntari, confirmă Clark.

— Ia te uită, domnule, spuse Malloy. Bun, trece-mă şi pe mine!

— Pot să pun o întrebare?

Popov se afla la New York.

— Evident, spuse şeful, bănuind care putea fi întrebarea.

— Care este scopul tuturor acestor acţiuni?

— Încă nu este cazul să afli, veni răspunsul, aşteptat, de altfel.

Popov înclină din cap, dând de înţeles că se supune şi e de acord.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule, dar cheltuiţi sume mari de bani, fără să văd vreun beneficiu.

Popov ridicase chestiunea banilor ca să vadă cum reacţiona şeful lui.

Reacţia fu una de sinceră plictiseală:

— Banii nu au importanţă.

Deşi răspunsul nu fusese neaşteptat, nu se putea spune că nu-l surprinsese puţin pe Popov. În toată cariera lui din KGB-ul sovietic, plătise cu ţârâita bani unor oameni care-şi riscau viaţa şi libertatea şi care adesea primeau mult mai puţin decât dădeau, pentru că, de multe ori, materialele şi informaţiile furnizate erau mult mai preţioase decât banii daţi. Dar acest om îi plătise deja lui Popov mai mult decât distribuise el în peste cincisprezece ani de activitate de teren – iar asta pentru nimic, pentru două eşecuri. Şi totuşi, pe figura lui nu se vedea nici urmă de dezamăgire, după cum îşi dădea seama Dimitri Arkadeevici. Despre ce dracu’ era vorba în propoziţie?

— Ce nu a mers în cazul ăsta? a întrebat şeful.

Popov ridică din umeri.

— Erau foarte motivaţi, dar au făcut greşeala să submineze reacţia poliţiei, care a fost într-adevăr de mare clasă, îşi asigură el şeful. A

fost mai bună decât mă aşteptam, dar nu o surpriză totală. Multe agenţii din lume au grupuri speciale antiteroriste.

— A fost poliţia austriacă?

— Aşa spune mass-media. Nu am anchetat mai departe. Ar fi trebuit?

O clătinare de cap.

— Nu, eram doar aşa, curios.

Deci nu-ţi pasă dacă operaţiunile astea reuşesc sau eşuează, îşi spuse Popov. *Atunci de ce dracu' le mai finanţezi?* Nu vedea nici o logică. Nici măcar una. Asta l-ar fi îngrijorat pe Popov… ar fi trebuit să-l îngrijoreze, dar nu era aşa. Din aceste eşecuri, el se îmbogăţea. Ştia cine finanţa operaţiunile şi avea toate dovezile – banii – de care ar fi avut nevoie într-o instanţă. Deci, omul ăsta nu putea să-i facă nimic. Trebuia să se ferească într-un fel de acest şef, nu? Popov avea contacte în comunitatea teroristă şi putea foarte uşor să le întoarcă împotriva omului care-l plătea, nu? Ar fi fost foarte firesc ca acest om să se teamă, nu?

Şi totuşi, nu părea. Atunci de ce se temea omul ăsta? Finanţa nişte crime sau, în acest caz, o tentativă de crimă. Era un om cu o bogăţie şi o putere imense, iar asemenea oameni se temeau să piardă bogăţia şi puterea mai mult decât se temeau să-şi piardă viaţa. Şi asta îl ducea pe fostul ofiţer la aceeaşi întrebare: ce dracu' era cu toată treaba asta? De ce urmărea omorârea unor oameni şi-i cerea lui s-o facă? Oare urmărea dispariţia tuturor teroriştilor rămaşi în viaţă? Ce noimă ar fi avut? Să-l folosească pe Popov drept momeală, drept *agent provocateur,* ca să-i aducă faţă în faţă cu echipele antitero ultra-antrenate ale diverselor ţări? Dimitri decise că n-ar strica să întreprindă o mică anchetă asupra şefului lui. N-ar trebui să fie prea greu, iar Biblioteca Publică din New York se afla la doar doi kilometri de Fifth Avenue.

— Ce fel de oameni erau?

— Poftim?

— Dortmund şi Furchtner, preciză şeful.

— Nişte nebuni. Încă mai credeau în marxism-leninism. Deştepţi în felul lor, inteligenţi, dar cu o judecată politică găunoasă. Nu au fost în stare să se schimbe într-o lume care s-a schimbat. Asta e periculos. N-au fost în stare să evolueze şi de asta au murit.

Nu era un epitaf prea reuşit, iar Popov ştia asta. Crescuseră studiind operele lui Karl Marx, Friedrich Engels şi ale celorlalţi – aceiaşi pe care-i studiase şi Popov în tinereţe, dar Popov ştia chiar din tinereţe mai bine adevărul, iar călătoriile prin lume îi întăriseră neîncrederea în aceşti teoreticieni ai secolului al nouăsprezecelea. Primul lui zbor într-un avion comercial de producţie americană, în care discutase prieteneşte cu oamenii de lângă el, îl lămurise. Dar Hans şi

Petra, ei bine, aceştia crescuseră în sistemul capitalist, gustaseră din toate binefacerile lui şi totuşi deciseseră că era un sistem care-i lipsea de ceva ce le trebuia. Poate că, într-un fel şi ei fuseseră la fel ca el, nesatisfăcuţi, doritori de ceva mai bun, dar el dorise mai binele lui întotdeauna, în vreme ce ei voiau să-i aducă pe toţi ceilalţi în Paradis, să-i conducă şi să-i stăpânească în comunism. Iar pentru atingerea acestei viziuni utopice erau dispuşi să verse o mare de sânge nevinovat. Nebuni. Era clar că şeful lui acceptase versiunea lui mult abreviată a vieţii lor.

Drept dovadă, trecu la altele.

— Să stai în oraş câteva zile! O să te chem când o să am nevoie de tine.

— Cum spuneţi, domnule.

Popov se ridică şi părăsi biroul, luând următorul lift până la nivelul străzii. Ajuns acolo, decise să meargă spre sud, spre clădirea străjuită de doi lei: biblioteca. Plimbarea urma să-i mai liniştească gândurile, plus că avea destule subiecte la care să mediteze. „Când o să am nevoie de tine” însemna o nouă misiune. Iar asta curând.

— Erwin? Sunt George. Ce mai faci, prietene?

— A fost o săptămână plină de evenimente, recunoscu Ostermann.

Medicul lui personal îl trecuse pe nişte tranchilizante care, spunea el, nu fuseseră prea eficiente. Mintea lui nu putea încă să uite groaza trăită. Totuşi, Ursel sosise acasă, chiar înainte de misiunea de salvare. În noaptea aceea el se culcase la ora 4.00, iar ea îl însoţise în pat, doar să-l ţină în braţe. În braţele ei tremurase şi plânsese, vărsându-şi toată groaza trăită, pe care până atunci putuse să şi-o stăpânească, până în momentul în care Furchtner murise la mai puţin de un metru în stânga lui. Pe hainele lui se împrăştiase sânge şi ţesut uman. Hainele îi fuseseră luate la curăţat. Dengler trecuse prin ce era mai greu. Doctorii spuseseră că o săptămână întreagă nu va mai fi în stare să vină la muncă. În ce-l privea pe el, Ostermann ştia că sigur avea să-l sune pe britanicul acela care venise cu propunerea de serviciu de securitate, mai ales după ce auzise vocile salvatorilor lui.

— Nici nu-ţi pot spune cât de satisfăcut sunt că ai trecut cu bine prin asta, Erwin.

— Mulţumesc, George, îi spuse el secretarului Trezoreriei Statelor Unite. Cred că apreciezi bodyguarzii mai mult decât săptămână trecută.

— Bineînţeles. Cred că în curând vor înflori afacerile pe această linie.

— Oare ar putea fi un plasament profitabil? întrebă Ostermann, cu un chicotit stingher.

— Nu asta am vrut să spun, răspunse Winston, aproape râzând.

Nu-i aşa că-i bine să poţi râde de lucrurile astea?

— George?

— Da?

— Nu erau austrieci, cum s-a spus la televiziune şi în ziare. Mi-au spus să nu dezvălui acest lucru, dar tu nu se poate să nu ştii. Erau americani şi britanici.

— Ştiu, Erwin, ştiu cine erau, dar mai mult nu pot să-ţi spun.

— Le datorez viaţa, George. Cum pot să mă achit de o asemenea datorie?

— Asta sunt plătiţi să facă, asta le e meseria.

— *Vielleicht,* dar au salvat viaţa mea. Şi pe oamenii mei. Am faţă de oamenii ăştia o datorie personală. Cum aş putea să fac ceva pentru ei?

— Nu ştiu, recunoscu George Winston.

— Poţi să afli o metodă? Dacă ştii cine sunt, nu poţi găsi o metodă? Au copii, nu? Aş putea să le plătesc şcoala, aş putea să înfiinţez un fond, nu?

— Probabil că nu, Erwin, dar pot să mă interesez, spuse secretarul Trezoreriei, notând ceva în agendă.

Cei de la securitate aveau să se enerveze, dar s-ar prea putea să existe vreo cale, printr-o firmă de avocatură din Washington, ca să li se piardă urmele. Lui Winston îi plăcea intenţia lui Erwin. Asta însemna că încă mai exista o urmă de *noblesse oblige.*

— Eşti sigur că te simţi bine, prietene?

— Mulţumită lor, mă simt bine, George.

— Minunat. Mulţumesc. Mă bucur că te-am auzit, prietene. Ne vedem data viitoare, când vin în Europa.

— Foarte bine, George. O zi bună!

— Şi ţie. Cu bine!

Winston apăsă pe câteva butoane ale telefonului. Se putea verifica imediat.

— Mary, vrei să mi-l dai pe Ed Foley de la CIA?

10
SĂPĂTURI

Popov nu se mai documentase aşa de ani buni, dar îşi amintea cum se face. Despre şeful lui se scrisese mai mult decât despre mulţi politicieni. Normal, după Popov, pentru că omul făcea lucruri mult mai multe şi mai interesante pentru ţara lui şi pentru lume. Dar articolele erau mai mult despre afaceri, ceea ce nu îl ajuta prea mult, dincolo de o impresie generală asupra bogăţiei şi influenţei omului. Foarte puţine se scriseseră despre viaţa lui personală, cu excepţia faptului că era divorţat. Ciudată era şi viaţa asta. Fosta nevastă părea atât atrăgătoare, cât şi inteligentă, dacă era să se ia după fotografiile şi informaţiile apărute despre ea. Dacă era aşa, atunci păcat de femeile astea, îşi zise rusul. I se părea că bărbaţilor americani nu le plăcea să aibă sub acelaşi acoperiş femei de acelaşi calibru intelectual. Pe cei slabi îi intimidau şi numai un om slab putea fi deranjat de o femeie deşteaptă, conchise Popov.

Dar nimic nu făcea legătura dintre acest om şi terorişti sau terorism. Nu fusese niciodată atacat el în persoană, nici măcar nu intrase în vreun incident de stradă banal, conform lui *New York Times.* Dar, evident, asemenea incidente nu apăreau întotdeauna în ziare. Poate că era vorba de un incident care nu văzuse niciodată lumina zilei, dar care fusese suficient de important ca să-i schimbe cursul vieţii. Dar oare o asemenea întâmplare putea să rămână necunoscută? Greu de crezut.

Probabil. Aproape sigur. Dar pentru un ofiţer de carieră în informaţii, acest „aproape” era de-a dreptul îngrijorător. Avea de-a face cu un om de afaceri. Un geniu, atât în domeniul ştiinţific, cât şi în conducerea unei importante corporaţii. Aparent, acolo se consumau pasiunile lui. Existau şi fotografii ale respectivului cu diverse femei. Rareori aceeaşi de două ori, la diverse recepţii cu caracter social sau de caritate. Toate erau femei drăguţe, remarcă Popov. Erau ca nişte trofee, numai bune să le montezi pe perete, după care porneşti la vânarea altora. Şi-atunci, pentru ce fel de om lucra?

Popov fu obligat să recunoască faptul că nu ştia răspunsul, ceea ce era cu atât mai tulburător. Viaţa lui devenise o carte de joc în mâinile unui om ale cărui motivaţii nu le înţelegea. Neştiind motivaţiile, nu putea evalua nici pericolele operaţionale cărora li se expunea pe termen lung. Dacă scopul acţiunilor va fi descoperit de alţii, iar patronul lui va fi arestat, atunci şi Popov era în pericol să fie arestat şi acuzat de lucruri foarte grave. Ei bine, îşi spuse fostul ofiţer KGB,

înapoind bibliotecarei periodicele, există o soluţie şi în cazul ăsta. Avea deja bagajul făcut şi două identităţi false gata să fie folosite. La cel mai mic semn că s-ar fi putut ivi o problemă, se va duce la aeroportul internaţional şi va ajunge în Europa în cel mai scurt timp posibil. Acolo o să dispară şi o să trăiască din banii puşi deoparte în contul bancar. Timp de câţiva ani, putea duce o viaţă îndestulată. Poate chiar mai mult, dacă va găsi un consilier financiar competent. Pentru cineva cu un antrenament adecvat, nu era dificil să dispară undeva, pe suprafaţa pământului, îşi spuse el, făcând drumul înapoi pe Fifth Avenue. Nu trebuia decât să fie avertizat cu cincisprezece-douăzeci de minute înainte. Dar cum poţi să te asiguri că vei fi avertizat...?

Bill Tawney îşi dădea seama că poliţia federală germană era la fel de eficientă. Toţi cei şase terorişti fuseseră identificaţi în patruzeci şi opt de ore, iar poliţia ştia deja multe despre ei, deşi încă erau în curs interogatoriile prietenilor, vecinilor şi rudelor. Informaţiile fuseseră înaintate austriecilor, iar de acolo ajunseseră la Ambasada Britanică de la Viena şi, mai departe, la Hereford. Pachetul includea o fotografie şi planul casei aflate în proprietatea lui Furchtner şi Dortmund. Tawney observă că unul dintre membrii cuplului fusese un pictor de talent mediu. Raportul spunea că vindeau picturi unei galerii locale. Semnate, evident, cu un pseudonim. Probabil, îşi zise într-o doară omul lui Rainbow, tablourile acelea deveniseră şi mai valoroase. Mai avuseseră şi un computer, dar documentele de pe el nu erau de mare ajutor. Unul dintre ei, credeau investigatorii germani, probabil Furchtner, scrisese lungi diatribe politice, care erau anexate, dar nu fuseseră încă traduse. Probabil că doctorul Bellow o să vrea să le citească, îşi zise. Altfel, prea puţine lucruri care să fi ieşit în evidenţă. Cărţi, multe din ele cu caracter politic, cele mai multe tipărite şi cumpărate în fosta RDG. Un televizor drăguţ, o combină stereo şi o grămadă de CD-uri cu muzică clasică. O maşină decentă, ca pentru clasa de mijloc, bine întreţinută şi asigurată la o companie locală, sub numele lor false, Siegfried şi Hanna Kolb. Nu avuseseră prieteni cu adevărat apropiaţi printre vecini, rămăseseră izolaţi; toate aspectele publice ale vieţii lor erau *in Ordnung* şi nu puteau să işte nici un comentariu. Şi totuşi, stătuseră acolo încordaţi ca nişte arcuri. Oare ce aşteptaseră? se întrebă Tawney.

Ce-i făcuse să se dezlănţuie? Poliţia germană nu avea nici o explicaţie. Un vecin spusese că fuseseră vizitaţi cu câteva săptămâni înainte de cineva. Dar cine fusese acel cineva şi ce vrusese el, nimeni nu ştia. Nimeni nu notase numărul de înmatriculare, nici tipul maşinii, deşi transcrierea declaraţiei arăta că fusese o maşină de producţie germană, probabil albă, oricum de culoare deschisă. Tawney nu putea

să evalueze valoarea informaţiei. Putea să fie cumpărătorul unei pânze sau un agent de asigurări. Sau cineva care pătrunsese în recluziunea lor şi le reamintise de viaţa lor anterioară, de terorism, de extrema stângă.

Adeseori fusese nevoit, în decursul carierei lui de ofiţer de informaţii, să conchidă că nu avea ce concluzii să tragă pe baza informaţiilor existente. Îi spuse secretarei să dea la tradus scrierile lui Furchtner, pentru ca el şi doctorul Bellow să le analizeze ulterior. Mai mult nu avea ce face. Ceva îi trezise pe cei doi terorişti germani din somnul lor profesional, dar nu ştia ce. Poliţia federală germană înaintase o ipoteză, dar Tawney era circumspect. Furchtner şi Dortmund reuşiseră să trăiască foarte bine ascunşi într-o ţară cu o poliţie care ştia să caute oameni. Cineva cunoscut şi în care aveau încredere venise la ei şi-i convinsese să pună la punct o misiune. Oricine ar fi fost, ştia cum să-i contacteze, ceea ce însemna că încă exista o reţea teroristă organizată. Germanii spuneau acest lucru în raportul lor preliminar şi sugerau aprofundarea anchetei pe baza informatorilor plătiţi – o sabie cu două tăişuri în acest caz. Tawney îşi dedicase câţiva ani din viaţă pentru pătrunderea în interiorul unor grupuri de terorişti irlandezi şi avusese câteva succese minore, amplificate la vremea aceea de raritatea lor. Dar, de atunci, în lumea teroriştilor acţionase un principiu al selecţiei naturale. Cei proşti muriseră, iar cei deştepţi supravieţuiseră, iar după ce fuseseră vânaţi timp de aproape treizeci de ani de diverse poliţii tot mai bine pregătite, teroriştii rămaşi erau cu adevărat inteligenţi, iar cei mai buni dintre ei fuseseră antrenaţi chiar la centrul din Moscova, de către ofiţeri KGB. Oare să pornească pe firul ăsta? se întrebă Tawney. Ruşii de acum erau cooperativi, oarecum… Dar nu prea tare în privinţa terorismului, poate din cauza colaborării anterioare cu aceşti indivizi… Sau poate din cauză că dosarele fuseseră distruse, cum spuneau ruşii mereu, lucru pe care Tawney nu-l crezuse niciodată. Asemenea oameni nu distrugeau niciodată nimic. Sovieticii avuseseră cea mai avansată birocraţie, iar un birocrat pur şi simplu nu putea să distrugă un dosar. În orice caz, solicitarea colaborării ruşilor era mult deasupra nivelului lui de autoritate, deşi putea să scrie o cerere, care putea să parcurgă vreo două nivele ierarhice până să moară pe masa vreunui funcţionar civil din Foreign Office. Decise pe loc că merita să încerce. Măcar era un fir de urmat şi le amintea celor de la Century House, aflaţi la câteva străzi de Westminster, peste Tamisa, că era încă viu şi-şi făcea datoria.

Tawney puse toate hârtiile, inclusiv însemnările lui, în dosarul de carton negru, după care se apucă să întocmească cererea deja menită respingerii. Nu putea decât să conchidă că încă există o reţea teroristă şi că cineva care o cunoştea avea în continuare cheile spre

acest tărâm neliniştit. Poate că germanii vor afla mai multe şi poate că cele aflate de ei vor ajunge până pe biroul lui. Dacă se va întâmpla aşa, oare John Clark şi Alistair Stanley vor fi în măsură să organizeze o lovitură împotriva teroriştilor? Nu, probabil că era o treabă a poliţiei naţionale sau municipale de la faţa locului şi asta era tot o probabilitate. Nu trebuia să fii cine ştie ce şmecher ca să înhaţi pe cineva. La urma urmei, francezii tocmai o demonstraseră, în privinţa lui Carlos.

Ilici Ramirez Sanchez nu era deloc fericit, dar celula din închisoarea Sante nu fusese proiectată să-i asigure fericirea. Unul dintre cei mai temuţi terorişti din lume, omorâse cu mâna lui oameni, aşa cum ţi-ai trage fermoarul, foarte firesc. Pe vremuri, avusese pe urmele lui toate poliţiile şi serviciile secrete din lume, cărora le râsese în nas din siguranţa caselor lui conspirative din Europa de Est. Acolo citise toate speculaţiile din presă despre identitatea lui şi despre cine îl angaja, împreună cu documentele KGB despre ce făceau serviciile secrete occidentale ca să-l prindă... Asta până la transformările din Europa de Est şi dispariţia susţinerii la nivel de stat pentru acţiunile lui revoluţionare. De aceea se dusese în Sudan, unde se hotărâse să trateze situaţia cu ceva mai multă seriozitate, adică trecând pe la un salon de chirurgie estetică. Pentru asta apelase la un chirurg de încredere, îl anesteziaseră...

...şi se trezise la bordul unui avion cu reacţie privat francez, prins în chingi de o targă, cu un francez care îi spusese dezinvolt, *„Bonjour, Monsieur Chacal”, cu* zâmbetul radios al vânătorului care în sfârşit prinsese în laţ cel mai periculos tigru. În cele din urmă îl judecaseră pentru omorârea unui ticălos de informator şi a doi ofiţeri francezi de contrainformaţii în 1975. Se apărase magistral, aşa credea el. Nu conta prea mult, doar pentru orgoliul lui nemăsurat. Se declarase „revoluţionar de profesie” în faţa unei naţiuni care-şi făcuse revoluţia cu două sute de ani în urmă şi nu mai avea nevoie de încă una.

Partea cea mai urâtă era că fusese judecat ca un... infractor de drept comun, de parcă munca lui nu ar fi avut consecinţe politice, încercase din răsputeri să arate acest lucru, dar procurorul îi refuzase categoric încadrarea politică. Mai rău, îşi ţinuse rechizitoriul pe un ton neutru, lăsându-şi dispreţul pentru mai târziu. Sanchez rămăsese demn în tot timpul procesului, dar simţise cum în interior se acumulase acea frică a animalului prins în capcană şi avusese nevoie de tot curajul lui ca să-şi păstreze o mină calmă. Rezultatul procesului nu fusese o surpriză pentru el.

În ziua când el se născuse, această închisoare era deja veche de o sută de ani, fiind construită pe temeliile unui turn medieval. Mica lui celulă avea o singură fereastră. Nu era suficient de înalt ca să ajungă

la ea. Oricum, gardienii aveau o cameră de luat vederi şi-l supravegheau zi şi noapte, ca pe un animal foarte deosebit într-o cuşcă specială. Era cât se poate de singur. Nu avea dreptul la contacte cu alţi deţinuţi, iar afară din celulă ieşea doar o oră pe zi, la „mişcare", în curtea mohorâtă a închisorii. Carlos ştia că nu se putea aştepta la nimic spectaculos în restul vieţii, iar la acest gând i se făcea pielea ca de găină. Cel mai neplăcut lucru era plictiseala. Avea cărţi de citit, dar nu putea să meargă nicăieri în afara celor câţiva metri pătraţi ai cuştii dar, mai rău decât toate, toată lumea ştia că Şacalul era întemniţat pentru vecie şi putea, prin urmare, să fie uitat.

Uitat? El, de care se temuse odinioară o lume întreagă? Asta îl durea cel mai rău.

Îşi propuse să-şi contacteze avocatul. Discuţiile cu acesta încă aveau un caracter privat, iar avocatul lui cunoştea pe câte cineva care putea fi sunat...

— Pornire, spuse Malloy.

Ambele motoare cu turbină se treziră la viaţă, iar rotorul cu patru pale porni să se rotească.

— Minunată zi, zise locotenentul Harrison prin intercom.

— Eşti aici de multă vreme? întrebă Malloy.

— Doar de câteva săptămâni, domnule.

— Ei bine, fiule, acum ştii de ce au câştigat englezii „Bătălia Angliei". Nimeni altcineva nu poate zbura pe vremea asta de rahat.

Pilotul se uită în jur. Nimeni. Plafonul de nori era mai jos de trei sute de metri, iar ploaia cădea în rafale. Malloy se uită pe indicatoarele de avarie. Toate sistemele aparatului erau pe verde.

— Am înţeles, domnule colonel. Câte ore aveţi pe Night Hawk?

— Cam şapte sute. Îmi place mai mult ce poate Pave Low, dar ăstuia îi place să zboare. Şi e cazul să vedem asta cu ochii noştri, fiule.

Malloy împinse maneta şi Night Hawk se ridică puţin cam cu ezitări în vântul care bătea cu cincizeci de kilometri la oră.

— Acolo în spate, sunteţi bine?

— Mi-am luat punga de bont, spuse Clark, spre amuzamentul lui Ding. Îl cunoşti pe unul Paul Johns?

— Colonelul din Forţele Aeriene de la Eglin? S-a pensionat cam de cinci ani.

— La el mă refer. Cât de bun e? întrebă Clark, mai mult ca să vadă ce era cu Malloy.

— Cel mai bun pe elicoptere, mai ales pe Pave Low. Parcă vorbea cu aparatul şi ştia să-l asculte, domnule. Îl ştii, Harrison?

— Doar după reputaţie, domnule, răspunse copilotul de pe scaunul lui din stânga.

— Un tip micuţ. Era tare şi la golf. Acum oferă consultanţă şi e mână în mână cu Sikorsky[5]. Ne vedem din când în când la Bragg. Bine, puiule, ia să vedem ce ştii să faci.

Malloy efectuă un viraj strâns spre stânga.

— Domnule, nimic nu se manevrează mai bine ca un 60. Sunt înnebunit după el. Ia zi, Clark, care-i misiunea?

— Clădirea poligonului, vreau o simulare de lansare pe coarda scurtă.

— De acoperire sau de asalt?

— Asalt, spuse John.

— Uşor. Vreun loc anume?

— Colţul de sud-est, dacă poţi.

— Bun, am pornit.

Malloy împinse maneta spre stânga şi înainte. Elicopterul căzu ca un lift rapid, îndreptându-se spre clădirea poligonului ca un şoim care ochise un fazan. Şi, tot ca un şoim, se opri exact deasupra locului propus, trecând la starea de staţionare în aer atât de rapid, încât copilotul se întoarse uluit spre el.

— Ei, Clark, cum e?

— Nu e rău, fu de acord Rainbow Six.

După aceea, Malloy aplică toată puterea în rotor, ca să scape dracului din iadul simulat şi acceleră de parcă nu s-ar fi oprit nici o clipă deasupra clădirii.

— Pot să îmbunătăţesc timpii după ce mă obişnuiesc cu oamenii tăi, văd cât de repede coboară şi restul. Dar eu zic că e mai bună, ca principiu, lăsarea pe o coardă mai lungă.

— Asta atâta vreme cât nu-ţi pierzi percepţia profunzimii şi nu ne pocneşti de blestematul ăla de zid, interveni Chavez.

Remarca nimeri la ţanc. Pilotul se întoarse cu o expresie îndurerată.

— Băiete, încercăm să evităm asta. Oameni buni, nimeni nu face mai bine ca mine manevra de coborâre pe corzi.

— E al dracului de greu, observă Clark.

— E, dar şi eu mă pricep, nu glumă.

Era vizibil că omului nu-i lipsea deloc încrederea în el însuşi. Chiar şi locotenentului aflat pe locul din stânga i se părea că foloseşte prea multă putere, dar lua totul de bun, mai ales când vedea cum Malloy reuşeşte să controleze şi viteza şi urcarea dintr-o singură manetă de control. După douăzeci de minute, erau din nou la sol.

— Cam asta pot, oameni buni, le spuse Malloy după ce rotorul se opri. Să vedem, când începem antrenamentul adevărat?

— Mâine e bine? întrebă Clark.

— E bine, domnule general, să trăiţi! Următoarea întrebare: facem

[5] Principalul producător mondial de elicoptere (n. tr.).

exerciţii pe Night Hawk, sau trebuie să mă obişnuiesc să zbor pe altceva?

— Mărturisesc că încă nu m-am gândit la asta, spuse Clark.

— Ei bine, să ştiţi că e o treabă serioasă. Fiecare elicopter în parte se simte altfel la mână şi asta contează mult atunci când îi las jos pe băieţi, puse Malloy lucrurile la punct. Cel mai bine mă descurc pe ce v-am zis. Sunt aproape la fel de bun pe un Huey, dar e prea zgomotos în locuri strâmte. Pe alte aparate trebuie să mă acomodez. Până să mă simt bine pe ele, îmi ia câteva ore de hâţânături.

Plus că mai trebuia învăţate alte comenzi, dar asta Malloy nu o mai spuse, pentru că nu existau două aparate de zbor în lumea asta care să aibă cadranele, aparatele, manetele în acelaşi loc, lucru de care aviatorii se tot plângeau de la fraţii Wright încoace.

— Dacă îi las pe băieţi jos din elicopter, risc să-i omor – şi pe mine o dată cu ei – ori de câte ori îi las. Prefer să risc cât mai puţin. Dacă nu ştiaţi, sunt un tip foarte prudent.

— Am să mă ocup chiar azi de treaba asta, promise Clark.

— Neapărat.

Malloy îi salută cu o înclinare de cap şi se duse spre vestiar.

Popov îşi oferi o cină de calitate la un restaurant italian aflat la doar jumătate de cvartal de imobilul în care se afla apartamentul lui, apoi se bucură de răcoarea lăsată peste oraş şi în drum spre apartament pufăi încântat un trabuc Montecristo. Mai avea multe de făcut. Obţinuse benzile magnetice cu ştirile care se refereau la ambele incidente teroriste instigate de el şi voia să le studieze. În ambele cazuri, reporterii vorbeau limba germană – primul în dialect elveţian, celălalt austriac, dar el cunoştea limba ca un neamţ adevărat, din Germania. Se aşeză într-un fotoliu comod, cu telecomanda în mână, dând înapoi banda din când în când, pentru a-şi lămuri ciudăţeniile şi studiindu-le benzile cu atenţie, în timp ce mintea lui antrenată înregistra fiecare detaliu. Evident, cele mai interesante părţi erau cele care prezentau echipele de asalt care rezolvaseră ambele incidente în două acţiuni decisive. Calitatea imaginilor era slabă. Televiziunea nu oferea înaltă calitate, mai ales în condiţii de proastă iluminare, filmând de la două sute de metri distanţă. În prima bandă, cea de la Berna, erau doar nouăzeci de secunde de imagini cu echipa înainte de atac. Partea asta fusese transmisă doar după evenimente, nu înainte. Oamenii se deplasau cu abilitatea unor adevăraţi profesionişti, într-un fel care-i amintea de baletul rusesc, atât de delicate şi de sigure erau mişcările bărbaţilor în haine negre care se furişau din stânga şi din dreapta. Apoi venise acţiunea, uluitor de rapidă, punctată de o mişcare bruscă a camerei la izbucnirea exploziilor. Da, cameramanii tresar întotdeauna în asemenea situaţii. Nici un zgomot de foc de

armă. Deci, se folosiseră amortizoare. Asta pentru ca victimele să nu-şi dea seama după zgomot de unde se trăgea, deşi, în cazul respectiv, nu mai conta, pentru că teroriştii/infractorii mureau înainte ca informaţia respectivă să le mai fie de folos. Dar aşa se lucra în mod obişnuit. În afacerea asta lucrezi ca în sportul profesionist, doar că aici îţi rişti viaţa. Misiunea se terminase în câteva secunde, echipa de asalt ieşise, iar poliţia intrase în bancă pentru a rezolva balamucul lăsat în urmă. Oamenii în negru nu se remarcaseră prin nimic. Nişte soldaţi disciplinaţi pe câmpul de bătălie. Nici o strângere de mână fericită, nici o efuziune. Nu, erau prea bine antrenaţi pentru asta. Nici măcar o ţigară aprinsă… ba nu, unul îşi aprinsese pipa. După aceea veniseră nişte comentatori tâmpiţi de la televiziunile locale, care relataseră că o unitate de elită a poliţiei salvase vieţile tuturor celor din bancă, *und so weiter,* îşi zise Popov, ridicându-se să schimbe casetele.

Din păcate, cazul din Viena era şi mai prost prezentat la TV, date fiind condiţiile impuse de amplasarea casei individului. Altfel, o casă foarte frumoasă; probabil că şi Romanovii avuseseră asemenea case la ţară. Aici poliţia controlase echipele TV, lucru perfect de înţeles pentru Popov, dar nu tocmai folositor. Înregistrarea prezenta cu o regularitate monotonă şi enervantă faţada castelului, în vreme ce reporterul repeta la nesfârşit că nu putea să spună prea multe cu poliţia pe capul lui. Banda prinsese mişcarea unor vehicule şi sosirea a ceea ce trebuia să fie echipa de asalt austriacă. Interesant, la sosire erau îmbrăcaţi civil… după asta se schimbaseră în hainele de luptă… Ăştia se îmbrăcau în verde… Nu, îşi dădu el seama, erau nişte combinezoane verzi peste hainele negre standard. Oare asta avea vreo semnificaţie…? Austriecii aveau doi oameni cu puşti cu lunete, care dispăruseră rapid în maşinile care îi duseseră în spatele castelului. Liderul echipei nu era un tip mare, la fel cu cel de la Berna, îşi zise Popov. Era filmat de la mare distanţă aplecat asupra unor hârtii – hărţi/diagrame/planuri ale casei şi terenul din jur, fără îndoială. Apoi, cu puţin înainte de miezul nopţii, dispăruseră toţi, lăsându-l pe Popov să se uite la o faţadă luminată ca ziua şi să asculte speculaţiile idioate ale unui comentator foarte prost informat. Iar apoi, îndată după miezul nopţii, un pocnet înfundat de la depărtare, urmat de alte două, linişte, apoi activitate febrilă a poliţiei în uniforme în faţa camerei. Douăzeci de poliţişti, înarmaţi cu pistoale-mitralieră uşoare, se repeziseră la uşa din faţă. Apoi reporterul spusese, de parcă nu era vizibil pentru toată lumea, că lucrurile începeau să se precipite, că era o acţiune în forţă, bla-bla-bla. Apoi nici un anunţ şi, îndată după aceea, ştirea că toţi ostaticii erau în viaţă şi că toţi criminalii muriseră. Altă porţiune fără nimic interesant, apoi apărea din nou echipa de asalt. Ca şi la Berna, nici un fel de felicitări. Unul dintre ei părea să

pufăie dintr-o pipă, în timp ce altul discuta puţin cu un poliţist în haine civile, probabil acel căpitan Altmark, comandantul dispozitivului de pe teren. Probabil că cei doi se cunoşteau dinainte, pentru că discuţia fusese scurtă, după care şeful trupei paramilitare plecase. Exact ca la Berna. Da, amândouă unităţile antiteroriste au învăţat după aceeaşi carte, îşi spuse Popov.

Mai departe, relatările de presă menţionau profesionalismul echipei speciale a poliţiei. La fel ca la Berna, dar asta nu-l miră, pentru că reporterii scriu aceleaşi bazaconii, indiferent de limbă şi naţionalitate. Cuvintele folosite în declaraţia de presă a poliţiei erau aproape identice. Ei bine, probabil că cineva antrenase ambele echipe, poate aceeaşi agenţie. Poate grupul german GSG-9, care, cu ajutor britanic, reuşise să rezolve incidentul cu avionul deturnat la Mogadiscio, cu douăzeci de ani înainte, antrenase echipele din ţările germanofone... Lui Popov, antrenamentul complet şi asaltul dus cu sânge rece de echipa de asalt îi miroseau a treabă nemţească, bine făcută. Se purtaseră ca nişte maşini atât înainte, cât şi după asalt, veniseră şi plecaseră ca nişte stafii, fără să lase în urmă nimic în afara cadavrelor teroriştilor. Oameni eficienţi, poliţiştii ăştia nemţi, ca şi germanofonii pe care îi antrenaseră. Popov, născut rus şi impregnat de cultura rusă, nu îi iubea deloc pe nemţi, naţiune care omorâse atâţia ruşi, dar îi respecta pentru munca lor. Cât priveşte teroriştii omorâţi, lumea nu avea să le ducă dorul. Chiar şi când îi antrenase, în calitate de ofiţer activ al KGB-ului sovietic, nu îi păsase prea mult de ei, nici lui, nici colegilor. Ei erau, dacă nu acei proşti folositori de care vorbise Lenin pe vremuri, atunci măcar nişte câini antrenaţi să se năpustească la nevoie, dar fără a se bucura de încrederea celor care-i controlau pe jumătate. Nu fuseseră niciodată prea eficienţi. Singurul lucru pe care reuşiseră să-l facă fusese să oblige aeroporturile să-şi instaleze detectoare de metal, lucru care le produsese multe necazuri călătorilor din lumea întreagă. Normal, le făcuseră viaţă grea israelienilor, dar hai să fim serioşi, cât conta ţărişoara aia la scară mondială? Şi chiar în cazul evreilor, ce obţinuseră? Evreii se adaptaseră cu repeziciune, iar acum El Al era cea mai sigură companie aeriană din lume, iar poliţiştii erau mai bine informaţi pe cine să scruteze mai cu atenţie. Iar dacă aceste măsuri eşuau, existau aceste echipe speciale antitero ale poliţiei, ca acelea din Berna şi Viena. Antrenaţi de germani ca să omoare alţi germani... Toţi teroriştii pe care avea să-i trimită în misiuni se vor confrunta cu asemenea echipe antitero. Păcat, îşi zise Popov, întorcându-se la un canal TV, în vreme ce caseta se derula spre început. Nu aflase mai nimic din aceste casete, dar era un ofiţer de informaţii bine antrenat şi prin urmare un om complet. Îşi turnă un pahar de votcă Absolut, pe care o bea întotdeauna sec – Doamne, unde era votca lui Starka pe care o

bea în Rusia? – şi îşi lăsă mintea să prelucreze informaţiile în vreme ce se uita la un film la televizor.

— Da, domnule general, ştiu, spuse Clark la telefon, noaptea următoare, fix la 1.05, blestemând fusele orare.

— Ştii că şi asta intră tot în bugetul meu? îi atrase atenţia generalul Wilson.

CINC-SNAKE avea dreptate. Mai întâi îţi cereau un om, apoi aparate şi uite că voiau să le dai şi bani.

— Aş putea să încerc să apelez la Ed Foley, domnule, dar ceea ce ne trebuie se află la dumneavoastră, anume echipament de antrenament. Ne-aţi trimis un om foarte bun, adăugă Clark, sperând să mai domolească binecunoscuta ursuzenie a lui Wilson.

Fără mare folos.

— Normal că e bun! Altfel nu lucra cu mine din capul locului!

Doamne, la bătrâneţe te prosteşti, devii îngăduitor, îşi spuse John. *Uite-l cum laudă pe cineva de la Infanteria Marină.* Lucru foarte ciudat pentru un mâncător de şerpi de la Armata Terestră, plus fost comandant al Corpului XVIII Aeropurtat.

— Domnule general, ştiţi desigur că avem deja la activ două misiuni. Cu toată modestia, oamenii mei au avut un comportament de excepţie. Înţelegeţi, trebuie să mă bat pentru ei.

Asta reuşi să-l impresioneze pe Wilson. Amândoi erau comandanţi, amândoi aveau o slujbă, o misiune şi amândoi aveau nişte oameni pe care-i comandau şi îi apărau.

— Clark, îţi înţeleg poziţia. Crede-mă. Dar nu mai pot să-mi antrenez oamenii dacă-mi iei aparatele.

— Dar dacă le folosim distribuit? veni John cu ramura de măslin.

— Da, dar îmi uzezi un Night Hawk nou-nouţ!

— Bine, dar gândiţi-vă că vă antrenez oamenii. După ce se termină toată treaba asta, aveţi un echipaj de elicopter de prima mână, care va lucra cu oamenii dumneavoastră de la Fort Bragg – iar pentru dumneavoastră cheltuielile de antrenament vor fi mici.

Da, cred că am procedat bine, îşi spuse Clark.

Aflat la Baza Aeriană MacDill, Wilson îşi spuse că nu avea rost să se opună. Rainbow era o organizaţie beton, toată lumea o ştia. Clark ăsta reuşise mai întâi să convingă CIA-ul, apoi pe preşedinte în persoană. La care se adăuga faptul că, uite, avuseseră două misiuni, ambele reuşite, deşi la a doua lui personal i se păruse că băieţii avuseseră baftă. Iar Clark era un tip deştept, plus că părea să fie un bun comandant; nu învăţase deocamdată că a fi şef într-o unitate militară modernă înseamnă să ţii cu dinţii de fiecare bănuţ, mai dihai ca un contabil înrăit, mai mult decât să-ţi conduci trupele sau să le pregăteşti pentru bătălie. Asta îl râcâia tare pe Sam Wilson, care era

încă tânăr pentru cele patru stele ale lui, care era de meserie soldat şi, dar-ar dracu', voia să rămână soldat, în timp ce şefii cei mari nu voiau să audă de asta, cu toate că omul era şi în formă fizică şi doritor. Mai neplăcut era că această unitate Rainbow promitea să-i sufle o grămadă de cazuri interesante. Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale avea misiuni în toată lumea, dar faptul că Rainbow era o organizaţie internaţională însemna că acum apăruse un concurent care, fiind oarecum neutru politic, era mai de dorit în ţările care doreau servicii speciale. Clark ăsta putea să-i ia pâinea, lucru inadmisibil pentru Wilson.

Dar parcă avea de ales…

— Bine, Clark, poţi să-mi foloseşti aparatul cât timp unitatea-mamă poate să-l împartă cu tine şi cât timp folosirea lui nu încurcă misiunile unităţii. Clar?

— Da, domnule, am înţeles, confirmă Clark.

— Trebuie să vin să văd şi eu chestia asta, spuse Wilson.

— Mi-aţi face o mare plăcere, domnule general.

— Rămâne de văzut, mormăi Wilson, întrerupând convorbirea.

— Al dracului ticălos, şuieră John.

— Într-adevăr, încuviinţă Stanley. Dar să nu uităm că ne-am băgat exact pe felia lui.

— E felia noastră acum, Al.

— Da, este, dar nu cred că ar trebui să ne aşteptăm să-i placă.

— E mai tânăr şi mai dur ca mine, vrei să spui.

— E cu câţiva ani mai tânăr. Iar eu personal n-aş vrea să-mi fac un duşman din acest domn, zâmbi Stanley. John, se pare că războiul e pe cale să se încheie, iar tu ai ieşit învingător.

Clark îşi permise un zâmbet şi un chicotit.

— Da, Al, dar e mai uşor să mergi pe teren şi să omori oameni.

— Corect.

— Ce face acum echipa lui Peter?

— Exerciţii cu coarda lungă.

— Să mergem să vedem şi noi, spuse John, bucuros că găsise ceva ca să plece de la hârţoage.

— Vreau să ies de aici, îi spuse el avocatului.

— Înţeleg că vrei, prietene, răspunse avocatul, aruncând o privire în jur.

În Franţa, ca şi în America, legea spunea că discuţiile între client şi avocat erau strict confidenţiale şi că nu se pot înregistra şi nici folosi în instanţă, dar nici unul dintre cei doi nu avea încredere că francezii respectau legea, mai ales după modul în care DGSE – serviciul secret francez – reuşise să-l aducă pe Ilici în faţa justiţiei. După cum puteau depune mărturie mulţi terorişti internaţionali şi activiştii Greenpeace,

DGSE nu era deloc dispus să respecte legile lumii civilizate.

Oricum, în cameră mai erau şi alţii la vorbitor, plus că nu aveai cum să plasezi microfoane direcţionale. Iar cei doi nu luaseră loc pe scaunele oferite de gardieni, preferând un loc mai lângă fereastră; pretextaseră că aveau nevoie de lumină naturală. Evident însă că şi masa lor putea fi bine dotată cu microfoane.

— Trebuie să-ţi spun că împrejurările condamnării tale nu ne vor permite să facem recurs prea uşor, spuse avocatul.

Nu era o noutate pentru client.

— Sunt conştient de asta. Vreau să suni pe cineva în numele meu.

— Pe cine?

Şacalul îi dădu un nume şi un număr.

— Spune-i că dorinţa mea este să fiu eliberat.

— Nu pot să fiu părtaş la o infracţiune.

— Sunt conştient şi de acest lucru, spuse Sanchez cu răceală. Mai spune-i şi că recompensa va fi mare.

Se zvonea, dar nu se ştia cu siguranţă, că Ilici Ramirez Sanchez reuşise să pună deoparte o sumă frumuşică de bani, rezultaţi din operaţiunile de pe când era om liber. Cei mai mulţi proveniseră din atacul asupra miniştrilor OPEC adunaţi în Austria, cu aproape douăzeci de ani în urmă, ceea ce explica de ce el şi grupul lui fuseseră foarte atenţi să nu omoare nici un om important, în ciuda haosului politic pe care l-ar fi putut provoca astfel, ceea ce îl ajutase, pentru că devenise celebru şi în acelaşi timp îi adusese şi laude. Chiar şi pentru acest tip de oameni, afacerile erau afaceri. Iar cineva şi-a plătit atunci datoria faţă de Ilici, îşi zise avocatul.

— Ce ar mai trebui să-i spun?

— Atât. Dacă va avea un răspuns pe loc, mi-l vei transmite, spuse Şacalul.

Avea încă în ochi acea intensitate, acea privire rece şi distantă.

Iar avocatul se întrebă pentru a mia oară ce-l făcuse să ia acest client. Apărase un lung şir de clienţi cu cauze radicale, de unde şi faima, care-i adusese o grămadă de clienţi obişnuiţi, care-i aduseseră o grămadă de bani. Evident, exista un anume grad de periculozitate. Recent se ocupase de trei cazuri mari legate de narcotice, le pierduse pe toate trei, iar clienţilor nu le plăcea deloc ideea că-şi vor petrece următorii douăzeci de ani în închisoare şi chiar îi spuseseră lucrul ăsta. Oare să fi aranjat să-l omoare? Se mai întâmplase în câteva cazuri, în America şi în alte părţi. În acest caz, probabilitatea era mult mai mică. Nici traficanţilor nu le promisese decât că va face pentru ei tot ce-i va sta în putinţă. Acelaşi lucru i-l promisese şi lui Carlos Şacalul. După condamnarea lui, avocatul venise în cuşcă pentru a-i prezenta şansele – nule – ale unui recurs. Înaltele curţi franceze nu aveau milă faţă de un om care comisese crime pe teritoriul Franţei şi

se mai şi lăudau cu asta. Acum omul se răzgândise şi decisese supărat că nu voia să se bucure de închisoarea pe viaţă. Avocatul ştia că va transmite mesajul mai departe, că aşa trebuia, dar oare asta nu însemna complicitate la o infracţiune?

Nu, decise el. Să-i spui unui cunoscut al clientului că acesta din urmă vrea să iasă din închisoare – cine n-ar vrea să fie eliberat? Iar mesajul era echivoc, avea mai multe înţelesuri posibile. Ajutorul la un eventual apel, prezentarea unor dovezi noi, care să-l disculpe, orice. Îl plus, ceea ce-i ceruse Sanchez să facă era o informaţie confidenţială conform legii, nu?

— Am să transmit mesajul dumneavoastră, îi promise el clientului.

— *Merci.*

Era o privelişte frumoasă, chiar şi pe întuneric. Elicopterul MH-60K Night Hawk apăru cu o viteză de cincizeci de kilometri pe oră, la aproape şaizeci de metri deasupra solului, apropiindu-se de clădirea poligonului de tir din sud, contra vântului, plutind lin, nu ca la o manevră tactică. Dar sub elicopter atârna o funie neagră de nailon, lungă de vreo cincizeci de metri, pe care şi cele mai bune vizoare de noapte abia o reperau, iar la capătul ei se aflau Peter Covington, Mike Chin şi încă un membru al Echipei-1, care pendulau liber sub aparatul Sikorski, în costumele lor de *ninja.* Elicopterul, zburând lin, de parcă era pe şine, ajunse în dreptul zidului. Apoi ridică botul şi se opri. Cei legaţi de coardă pendulară înainte, ca într-un joc de copii, iar apoi, la limita superioară a arcului, o luară înapoi. Ajunseră la poziţia de echilibru, după care următoarea pendulare, ajutată şi de inerţia mişcării elicopterului, îi aduse pe acoperiş. Instantaneu, Covington şi oamenii lui îşi desfăcură carabinierele rapide şi căzură pe acoperiş. Diferenţa de viteză dintre picioarele lor şi acoperişul staţionar nu lăsă să se producă nici un zgomot. Abia ajunseră, că elicopterul lăsă botul în jos, continuându-şi drumul înainte. Un observator de la sol cu greu şi-ar fi dat seama că era altceva decât un zbor lin deasupra clădirii. Iar noaptea era aproape invizibil, chiar şi cu vizoarele pentru întuneric.

— Al naibii de bine, spuse Al Stanley. Nici un sunet.

— E bun, nu se laudă, observă Clark.

De parcă ar fi auzit comentariile, Malloy întoarse elicopterul şi le făcu celor de la sol un semn cu degetul mare în sus, continuându-şi apoi turul pentru restul simulării. Într-o situaţie reală, acest tur ar fi fost necesar pentru cazul în care era nevoie de o evacuare de urgenţă – şi, mai mult, pentru ca lumea de la sol să se obişnuiască cu ideea că deasupra lor era un elicopter şi că acesta făcea parte din peisaj, pierdut pe fundal, neinteresant ca un copac. Toată lumea din domeniu se minuna în continuare cum se putea întâmpla cu adevărat un asemenea lucru. Dar asta era firea omului. Dacă într-o parcare intra

un tanc, după o zi sau două toţi îl tratau ca pe o altă maşină şi gata. Trioul de trăgători al lui Covington se deplasă pe acoperiş câteva minute, apoi dispăru în interiorul clădirii şi ieşi în câteva secunde pe uşa din faţă.

— Bine, Bear, aici Six, exerciţiu încheiat. Înapoi la ferma de păsări, domnule colonel. Terminat.

— Înţeles, Six, Bear se întoarce. Terminat, veni răspunsul concis.

Aparatul Night Hawk îşi întrerupse traiectoria circulară şi se îndreptă spre heliport.

— Ce crezi? îl întrebă Stanley pe maiorul Covington.

— E al dracului de bun. Parcă am coborât de pe scara trenului pe peron. Malloy ştie meserie. Maistre?

— Domnule, puneţi-l pe statul de plată, confirmă şi maistrul militar Chin. E un tip cu care se poate lucra.

— Aparatul a fost foarte bine poziţionat, spunea Malloy douăzeci de minute mai târziu, la club.

Încă purta costumul de zbor verde din nomex, iar în jurul gâtului avea, ca orice bun aviator, o eşarfă. Dar Clark nu cunoştea tradiţia.

— Ce-i cu chestia asta?

— Asta? Este o eşarfă A-10. Unul dintre tipii pe care i-am salvat în Kuweit mi-a dat-o. M-am gândit că o să-mi poarte noroc, aşa că o port în toate misiunile.

— Cât de grea e manevra aceea de tranziţie? îl întrebă Covington.

— Trebuie să te sincronizezi foarte bine şi să „citeşti” vântul. Ştii ce mă ajută să mă pregătesc pentru aşa ceva?

— Spune-mi, zise Clark curios.

— Pianul, zâmbi Malloy, zâmbind şi sorbind din halba de bere. Nu mă întrebaţi de ce, dar întotdeauna zbor mai bine după ce cânt puţin la pian. Poate că e ceva legat de mobilitatea degetelor. Oricum ar fi, ne-au dat un elicopter foarte bine pus la punct. Cablurile de control au tensiunea ideală, duzele la fel. Trebuie să mă întâlnesc cu echipa de întreţinere la sol să le fac cinste. Ştiu cum să pregătească un elicopter. Bună echipă!

— Sunt buni, aprobă şi locotenentul Harrison.

Acesta din urmă aparţinea Flotei 1 de Operaţiuni Speciale şi, prin urmare, din punct de vedere tehnic, el răspundea de elicopter. Dar acum era în culmea fericirii că avea ocazia să fure meserie de la unul ca Malloy.

— Jumătate de bătălie e câştigată dacă ai poziţionat elicopterul ca lumea, continuă Malloy. Cu ăsta parcă aş vorbi, parcă m-ar auzi.

— Ca o puşcă bună, remarcă Chin.

— Beau pentru asta, maistre, spuse Malloy, salutând cu halba ridicată. Ia să vă aud, băieţi, spuneţi-mi şi mie cum a fost în primele

două misiuni!

— Creştinii 10, leii 1.

— Pe cine aţi pierdut?

— Asta a fost la Berna. Un ostatic omorât înainte să apărem noi la faţa locului.

— Nişte fomişti?

— Cam aşa, dădu Clark din cap. Greu de categorisit, greu de spus de ce l-au omorât. Eu credeam că erau simpli spărgători de bănci, dar investigaţiile ulterioare au arătat că indivizii au un trecut terorist. Evident, se poate să fi vrut să adune nişte bani pentru cauză. Doctorul Bellow nu a reuşit nici până acum să înţeleagă complet.

— Oricum ai lua-o, tot criminali sunt, n-are importanţă cum îşi zic, spuse Malloy. Am ajutat la antrenarea piloţilor de elicopter ai FBI-ului, aşa că am stat câteva săptămâni la Quantico şi am lucrat cu Echipa de Salvare a Ostaticilor. Ne-au ţinut cursuri de îndoctrinare psihologică. A fost foarte interesant. Apropo, doctorul Bellow de care spuneai e Paul Bellow, care a scris trei cărţi?

— El e.

— Deştept!

— Păi de asta e aici, domnule colonel, spuse Stanley, făcând semn să mai vină un rând de băutură.

— Problema este că nu ai nevoie să ştii despre ei decât un singur lucru, spuse Malloy, redevenind colonel al Corpului de Infanterie Marină a Statelor Unite.

— Corect, spuse maistrul Chin. Trebuie să ştii cum să-i cotonogeşti.

The Turtle Inn Bar & Lounge era un local pe Strada Columbus, undeva între Strada 68 şi Strada 69. Era bine cunoscut şi apreciat de către localnici şi turişti. Muzica era dată tare, dar nu prea tare, zona era luminată, dar nu foarte. Băutura era ceva mai scumpă decât în alte părţi, dar suplimentul de preţ era justificat de atmosfera de aici. Care atmosferă, spunea patronul, era nepreţuită.

— Şi zi aşa, spuse bărbatul, sorbind din romul cu Coca Cola. Locuieşti pe aproape?

— Tocmai ne-am mutat, răspunse femeia, sorbind din băutura ei. Caut o slujbă.

— Ce ştii să faci?

— Secretariat de avocatură.

Se auzi un râs.

— Sunt o grămadă de posibilităţi aici. Avem mai mulţi avocaţi decât şoferi de taxi. De unde spui că eşti?

— Des Moines, Iowa. Ai fost vreodată pe acolo?

— Nu, eu sunt de pe aici, răspunse omul.

Minţea. Se născuse în Los Angeles, cu treizeci de ani în urmă.

— Sunt contabil la Peat Marwick.

Şi asta era o minciună. Dar un bar de burlaci era prin definiţie un loc în care se minţea şi toată lumea ştia asta.

Femeia avea douăzeci şi trei de ani, era proaspăt ieşită din şcoala de secretariat juridic, avea păr castaniu şi ochi căprui, trebuia să mai dea jos vreo şapte kilograme, dar era destul de atrăgătoare, dacă-ţi plăcea genul. Cele trei băuturi date pe gât arătau că rezista la întreceri de cursă lungă.

— Ai mai fost pe aici vreodată?

— Nu, e prima oară, dar tu?

— Vin de câteva luni, e un loc minunat ca să te întâlneşti cu lumea.

Altă minciună, dar într-un loc ca acela minciunile veneau de la sine.

— Muzica e puţin cam tare, spuse ea.

— În alte locuri e şi mai rău. Stai pe aproape?

— La trei străzi mai spre nord. Am luat o mică garsonieră, am subînchiriat-o. Îmi sosesc şi lucrurile în câteva săptămâni.

— Vasăzică, practic, încă nu te-ai mutat.

— Aşa e.

— Atunci, bun venit la New York...?

— Anne Pretloe.

— Kirk Maclean.

Dădură mâna, iar el i-o reţinu puţin mai mult decât ar fi fost necesar, ca ea să-i simtă căldura, condiţie necesară pentru afecţiunea pe care trebuia s-o declari brusc. În câteva minute, dansau, ceea ce acolo însemna să te loveşti în întuneric de alte perechi. El continua să fie şarmant, iar ea să zâmbească în sus, căci el avea un metru optzeci. *În alte condiţii, toate astea ar fi putut evolua într-o relaţie,* îşi zise Kirk. *Dar nu acum.*

Barul se închise după ora 2.00, iar el o însoţi. Era beată bine; băuse în total şapte pahare, combinate cu alunele şi covrigii oferiţi cu generozitate de bar. El personal trăsese mult de cele trei pahare ale lui şi consumase o grămadă de alune.

— N-ai vrea să te conduc acasă? întrebă el, după ce ajunseră pe trotuar.

— E doar la trei străzi.

— Annie, e târziu şi ne aflăm în New York. Da? Trebuie să afli unde se poate merge şi unde nu. Hai, zise el, conducând-o după colţ.

Avea un BMW, parcat la jumătatea drumului spre Broadway. Îi deschise galant uşa şi apoi urcă şi el.

— O duci bine, remarcă Anne Pretloe, uitându-se prin maşină.

— Normal, o grămadă de lume vrea să înşele Fiscul.

Porni maşina şi se îndreptă spre intersecţie, virând în direcţia greşită, fără ca ea să-şi dea seama, după atâtea băuturi. O luă pe Broadway la stânga şi zări pe loc dubiţa albastră parcată într-un loc

izolat. Parcurse jumătate de cvartal şi începu să aprindă intermitent farurile. Opri maşina şi apăsă pe butoanele care deschiseră geamul din partea lui şi pe cel din partea ei.

— Hei, spuse el, dar îl cunosc pe acest om.

— Poftim? răspunse Pretloe, puţin nedumerită de cele auzite şi de ce se întâmpla.

Oricum, era prea târziu ca să poată reacţiona.

— Salut, Kirk, spuse omul din dubiţa cu geamuri fumurii, după ce coborî geamul.

— Salut, amice, răspunse Maclean, ridicând degetul mare.

Omul din dubiţă se aplecă şi scoase din mânecă un spray cu aerosoli. Apăsă pe butonul de plastic roşu şi-i administră lui Anne Pretloe în faţă o doză de eter. Ochii fetei se deschiseră mari pentru o clipă, din cauza şocului şi a surprizei. Se întoarse ca să se uite la Kirk timp de o secundă lungă, după care se înmuie de tot.

— Omule, fi atent cu medicamentele, fata are o grămadă de băutură la bord!

— Nici o problemă.

Bărbatul bătu în tabla dubiţei, din care apăru un altul. Acesta se uită în lungul străzii după vreo maşină de poliţie, apoi deschise uşa din dreapta şi o ridică pe Anne Pretloe, ducând-o la uşa din spate a dubiţei, unde fu urcată lângă o altă tânără, cam acelaşi gen. Maclean plecă, lăsând în urma lui în noapte o uşoară dâră de eter, cotind spre dreapta, pe West Side Highway şi înapoi pe George Washington Bridge. Deci pusese mâna pe două, iar ceilalţi făcuseră rost de alte şase în total. Încă trei şi această parte a operaţiunii, cea mai periculoasă, era terminată.

11
INFRASTRUCTURA

Avocatul sunase la numărul indicat. Nu fusese surprins să vadă că se lăsase cu un prânz la restaurant, unde un bărbat în jur de patruzeci de ani îi pusese câteva întrebări simple, după care plecase înainte să vină la masă căruciorul cu desertul comandat. Asta îi limita la maximum implicarea şi eventualele necazuri. Plătise cu bani gheaţă şi se întorsese la birou, chinuit de întrebarea dacă nu cumva făcuse ceva, dacă nu cumva iniţiase cine ştie ce nenorocire. Răspunsul la ambele era clar: habar n-avea. Era echivalentul intelectual al unui duş după o zi grea, în care transpirase. Deşi nu era satisfăcut, la urma urmei era avocat şi era obişnuit cu vicisitudinile vieţii.

Interlocutorul lui părăsise restaurantul şi luase metroul, schimbând de trei ori trenurile înainte de a urca în cel care avea să-l ducă acasă, în apropierea unui parc cunoscut pentru prostituatele care-şi aşteptau clienţii să le ia în maşini. Dacă exista un loc în care puteai face un rechizitoriu al societăţii capitaliste, atunci aici era, îşi zisese el, deşi tradiţia era mai veche decât sistemul economic în cauză. Acolo mişunau criminalii în serie şi femeile aproape despuiate, cu haine pe care să le poţi da jos într-o clipită, ca să nu pierzi timpul. Îşi întoarse scârbit capul şi se îndreptă spre apartamentul lui, unde, dacă avea noroc, era aşteptat. Se părea că norocul îşi întorsese faţa spre el. Unul dintre oaspeţi făcuse cafea.

— Aici trebuie să ne oprim, spuse Carol Brightling, deşi ştia că nu avea să fie aşa.

— Desigur, doamnă doctor, spuse oaspetele ei, sorbind din cafeaua OEOB. Dar cum dracu’ să i-o vindem chiar lui?

Peste măsuţă era întinsă o hartă: estul Golfului Prudhoe, din Alaska, o zonă de tundră, de două mii de kilometri pătraţi. În privinţa locului aceluia, geologii de la British Petroleum şi cei de la Atlantic Richfield – cele două companii care exploatau zăcământul North Slope din Alaska, care construiseră conducta şi deci făcuseră posibil dezastrul lui Exxon Valdez – îşi anunţaseră verdictul: zăcământul, numit AARM, era cel puţin de două ori mai mare decât cel de la North Slope. Raportul, care încă era semisecret în lumea industrială, sosise la Casa Albă cu o săptămână în urmă şi era confirmat şi de datele de la United States Geological Survey, agenţia federală care avea aceeaşi misiune. Aceleaşi erau şi părerile geologilor, care spuneau că zăcământul se putea întinde mult spre est, de-a lungul graniţei cu Canada; cât de

mult spre nord, nu se ştia, pentru că în Canada nu începuseră prospecţiunile. Concluzia raportului rezumativ era că zăcământul respectiv ar fi putut rivaliza cu cel din Arabia Saudită, singura problemă fiind că transportul era mult mai dificil, cu excepţia faptului că exista deja conducta transalaskană şi că noile câmpuri petrolifere aveau nevoie de doar câteva sute de kilometri de conducte. Iar asta, conchidea cu aroganţă raportul, urma să producă un impact ecologic minor. Ca şi conducta cea mare, mai spunea raportul.

— Da, minor, cum a fost tancul ăla petrolier, mormăi doctorul Brightling, bându-şi cafeaua de dimineaţă.

Tancul eşuat omorâse mii de păsări marine nevinovate şi sute de vidre de mare şi, în plus, acoperise cu o pată neagră câteva sute de kilometri pătraţi de teritoriu natural virgin.

— Dumnezeule, dacă trece de Congres, o să fie un dezastru, Carol. Caribu, păsări, toţi prădătorii. Acolo sunt urşi polari şi bruni, urşi grizzly de şes, iar mediul e delicat ca un nou-născut. Nu le putem permite companiilor petroliere să intre acolo!

— Ştiu, Kevin, răspunse consilierul prezidenţial pentru ştiinţă, cu o înclinare hotărâtă de cap.

— Distrugerile poate că nu vor fi *niciodată* reparate. Zona asta permanent îngheţată e cel mai delicat ecosistem de pe suprafaţa planetei, spuse şi preşedintele de la Sierra Club, continuând în maniera lui teatrală. Avem o datorie faţă de noi înşine, faţă de copiii noştri, faţă de *planeta* asta a noastră! Proiectul ăsta de lege trebuie *înăbuşit* din faşă! Nu-mi pasă cât o să ne ia, dar trebuie *distrus!* Tu trebuie să-l convingi pe preşedinte să renunţe la orice urmă de susţinere pentru proiect. Nu putem permite această siluire a mediului înconjurător.

— Kevin, trebuie să fim deştepţi dacă vrem să reuşim. Preşedintele vede toate astea ca pe o balanţă de plăţi bugetare. Petrolul produs aici ne permite să nu mai dăm bani la alţii. Mai rău, el dă crezare companiilor petroliere, care spun că sapă după ţiţei şi îl transporta fără să mişte o frunzuliţă şi că, dacă accidental apare vreo scurgere, o rezolvă cât ai bate din palme.

— Asta e partea cea mai gogonată şi o ştii bine, Carol, rosti Kevin Mayflower cu dispreţ la adresa companiilor petroliere.

Nenorocita lor de conductă petrolieră era o cicatrice sângerândă pe pământul din Alaska, o linie de oţel care traversa cele mai frumoase zone de pe Pământ, un afront la adresa Naturii însăşi. Şi toate astea pentru ce? Pentru ca oamenii să conducă maşini cu motor, care să polueze şi mai mult planeta, doar pentru că le e lene să meargă la slujbă pe propriile picioare sau pe bicicletă. Sau pe cai. (Mayflower nu se gândi că venise la Washington cu avionul în loc să sară în şaua unui cal din rasa Appaloosa şi că de la aeroport închiriase o maşină

care acum era parcată lângă Aripa de Vest a Clădirii Administrative.) Nu se gândea decât că tot ce atingeau companiile petroliere se transforma în ruină. Murdăreau totul în cale. Înnegreau Pământul, scoţând din el ceea ce ei socoteau a fi resurse preţioase, petrol sau cărbune, săpând gropi ca nişte răni adânci; iar aceste resurse erau adesea împrăştiate aiurea pentru că lor nu le păsa şi nu înţelegeau sfinţenia Pământului, nu înţelegeau că el aparţine tuturor şi trebuie să fie ocrotit. Evident, această muncă de ocrotire necesita o atentă supraveghere, iar la asta se înhămaseră Sierra Club şi grupurile similare lui; ei le spuneau oamenilor că planeta este importantă, trebuind respectată şi îngrijită. Pentru el era minunat că toate astea erau bine înţelese de consilierul prezidenţial pentru ştiinţă, că femeia asta lucra chiar în complexul Casei Albe şi, mai ales, că avea acces la preşedinte.

— Carol, nu trebuie decât să traversezi, să intri în Biroul Oval şi să-i spui ce trebuie făcut.

— Kevin, nu e atât de simplu.

— De ce dracu' să nu fie? Doar nu e *atât de tâmpit,* nu?

— Uneori, are puncte de vedere diferite, iar companiile petroliere se prevalează de asta cu inteligenţă. Uită-te puţin la propunerile lor – şi bătu cu degetul în raportul de pe masă. Promit să plătească întreaga operaţiune, un miliard de dolari, în caz că se întâmplă ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, Kevin, se oferă chiar să angajeze Sierra Club să-i consilieze pentru programul lor de protecţie a mediului!

— Ca să ne copleşească în diversele lor consilii, unde o să avem doar un vot şi atât! izbucni Mayflower. N-o să permit nici unui om de-al meu să participe la acest viol! Punct!

— Dar dacă spui asta cu voce tare, companiile petroliere te vor numi extremist şi vor marginaliza întreaga mişcare ecologistă. Iar asta nu ţi-o poţi permite, Kevin.

— Nu mi-o permit pe dracu'. Trebuie să te ridici şi să lupţi pentru ceva, Carol. Iar noi trebuie să ne ridicăm şi să luptăm aici. I-am lăsat pe mizerabilii ăia să sape în Golful Prudhoe, dar gata!

— Dar ce va spune restul comitetului tău în privinţa asta? întrebă doctorul Brightling.

— Or să spună ce le zic eu să spună, la naiba!

— Nu, Kevin, n-or s-o facă, spuse Carol, lăsându-se pe spate şi frecându-se la ochi.

Citise raportul în întregime în noaptea trecută şi adevărul trist era că aceste companii petroliere trataseră subiectul protecţiei mediului cu o inteligenţă aproape diabolică. Evident, cu gândul mereu la profit. Accidentul lui Exxon Valdez costase o tonă de bani, pe lângă publicitatea negativă. Trei pagini erau dedicate în raport schimbărilor în procedurile de siguranţă de pe tancurile petroliere. Acum, navele

care părăseau uriaşul terminal petrolier de la Valdez, Alaska, erau escortate până în larg de remorchere. Existau permanent în larg cel puţin douăzeci de vase care monitorizau poluarea. Sistemele de navigaţie ale fiecărui tanc petrolier fuseseră aduse la zi şi erau mai moderne decât cele de pe submarinele nucleare. Ofiţerii navigatori erau obligaţi să dea un test simulat al capacităţilor lor la fiecare şase luni. Totul era cumplit de scump, dar era un nimic pe lângă pagubele produse de accidente. O serie de reclame publicitare declamau pe toate posturile TV noua politică. Cel mai rău era că toate astea apăreau şi pe diversele canale pentru publicul mai educat cum ar fi History, Learning, Discovery sau chiar şi A&E, subsidiate de companiile petroliere măcar în parte. Acolo apăreau documentare idilice, cu viaţa sălbatică neatinsă – încă – de industria petrolieră. Erau în emisiunile astea o grămadă de caribu şi alte animale trecând pe sub conducte petroliere construite la un anumit nivel faţă de pământ Mesajul era foarte bine gândit şi ajungea până şi la membrii comitetului Clubului Sierra, după cum vedea Brightling.

Ceea ce nu spuneau ei, iar ea şi Mayflower ştiau, era că, odată scos în siguranţă din pământ, transportat în siguranţă cu petrolierele cu cocă dublă sau prin conducte, petrolul începea *după aceea* să polueze serios, prin ţevile milioanelor de automobile sau prin coşurile centralelor electrice. Totul era o glumă, evident, ca şi prostiile lui Kevin despre pământul veşnic îngheţat. Cât putea fi afectat? Să zicem, cinci hectare. Hai, zece. După aia, se lăudau cât de repede curăţaseră locul. Asta în timp ce în Statele Unite erau cam o sută de milioane de automobile, iar în restul lumii şi mai multe. Astea erau adevăratele surse de poluare, nu cele câteva pete de petrol. Poluau aerul şi asta era marea problemă. Cum se putea opri otrăvirea planetei?

Păi există căi, nu! reflectă Carol.

— Kevin, am să fac tot ce-mi stă în putinţă, promise ea. Am să-l sfătuiesc pe preşedinte să nu susţină proiectul de lege.

Proiectul de lege se numea sec S-1768 şi era înaintat de ambii senatori de Alaska, de multă vreme mituiţi de companiile petroliere. Proiectul prevedea ca Departamentul Afacerilor Interne să scoată la licitaţie drepturi de foraj în zona AAMP. Erau la mijloc enorm de mulţi bani, atât pentru guvernul federal, cât şi pentru statul Alaska. Până şi triburile de amerindieni erau pentru. Banii veniţi din petrol însemna pentru aceştia o grămadă de snowmobile, cu care să împuşte mai mulţi caribu, ca şi bărci cu motor, cu care să omoare ritual balenele, ca parte a stilului lor de viaţă. În epoca asta modernă, în care carnea venea conservată şi învelită în plastic vidat, direct din Iowa, nu era nevoie de snowmobile pentru vânătoare, dar indienii se agăţau de ce numeau ei „esenţa” culturii lor, nepăsându-le prea tare că vânează

altfel decât strămoşii. Era un adevăr descurajant: până şi oamenii ăştia îşi dădeau dracului istoria şi zeii, ca să se închine de acum noului zeu Petrol şi celor aduse de el. Amândoi senatorii de Alaska aveau să aducă şefii de trib ca să depună mărturie în favoarea proiectului de lege S-1768. Şi aveau să fie ascultaţi, pentru că cine ştia mai bine să trăiască în armonie cu natura decât ei? Doar că azi ei se armonizează cu Mama-Natură din snowmobilele lor Ski-Do, din bărcile cu motor exterior Johnson şi cu ajutorul puştilor Winchester.

Carol oftă, gândindu-se la toată nebunia asta.

— Or să te asculte sau nu? întrebă Mayflower, întorcându-se la subiectul lor.

Până şi ecologiştii militanţi trebuiau să ţină cont de realităţile lumii politicii.

— Vrei un răspuns cinstit? Probabil că nu, recunoscu liniştită Carol.

— Ştii, spuse Kevin, tot cu voce joasă, uneori îl înţeleg pe John Wilkes Booth.

— Kevin, n-am auzit nimic. Nu ai spus nimic. Nu în clădirea asta.

— La dracu', Carol, ştii bine ce cred. Şi ştii şi că am dreptate. Cum dracu' să protejăm planeta, dacă idioţii care conduc lumea nu dau nici o ceapă degerată pe lumea în care trăim?

— Şi ce vrei să spui? *Că Homo sapiens* e o specie parazită, care răneşte Pământul şi ecosistemele? Şi că nu e locul nostru aici?

— Mulţi nu merită să trăiască pe pământul ăsta bun, asta zic.

— Poate că ai dreptate, dar ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, fu nevoit să recunoască Mayflower.

Unii dintre noi ştiu, îşi zise Carol Brightling, privind în ochii lui trişti. *Dar eşti tu oare pregătit pentru adevărurile astea, Kevin!*

Îl considera pregătit, dar recrutarea era întotdeauna foarte dificilă, chiar şi în cazul adevăraţilor credincioşi, ca acest Kevin Mayflower.

Construcţia era terminată cam în proporţie de nouăzeci la sută. În jurul locului erau cam douăzeci de secţiuni întregi, douăzeci de cvartale de pământ, fiecare de trei kilometri pătraţi, în cea mai mare parte plate, luate puţin la ruloul compresor, dotate cu o şosea cu patru benzi de circulaţie care dădea în Interstate 70, încă plină de camioane încărcate care veneau şi plecau. Ultimii trei kilometri ai şoselei aveau o bandă centrală din beton armat, groasă de aproape un metru, de parcă ar fi fost făcută pentru avioanele cele mai mari, după cum observase şeful de şantier. Şoseaua ducea spre o parcare la fel de imensă şi de austeră. Dar nu-i păsase atât de tare, încât să menţioneze toate astea la clubul lui din Salina.

Clădirile erau cât se poate de anoste, cu excepţia sistemului de climatizare, care era ultimul răcnet. Practic, Marina l-ar fi putut folosi pentru submarinele ei nucleare. Făcea parte din politica unei companii

moderne, după cum îi explicase preşedintele la ultima lui vizită. Tradiţia lor era să facă totul mai avansat decât oricine altul, iar natura muncii lor necesita urmărirea cu scrupulozitate a oricărui detaliu. De obicei, vaccinurile nu se produceau în locuri deschise. Dar până şi casele şi birourile lucrătorilor aveau asemenea sisteme, îşi zise şeful de şantier, iar asta chiar era ciudat. Toate clădirile aveau o pivniţă – firesc, într-un loc unde bântuie tornadele – dar puţini se apucau de aşa ceva, în parte pentru că le era lene, dar şi pentru că pământul, celebrul pământ tare din Kansas, era cam greu de săpat, iar agricultorii abia dacă reuşeau să-l are pentru recolte. Asta era partea cea mai ciudată: mai toată zona era în continuare cultivată. Aveau deja grâul pentru iarnă adus, iar la trei kilometri distanţă aveau un centru de operaţiuni agricole, la capătul unei şosele cu două benzi, dotat cu cel mai modern echipament văzut de el vreodată, chiar în zona asta, unde creşterea grâului era o formă de artă.

În total, în proiect intrau trei sute de milioane de dolari. Clădirile erau imense – ar fi putut fi transformate astfel încât să adăpostească cinci-şase mii de oameni, îşi zise şeful de şantier. Clădirea administrativă avea şi săli de clasă pentru pregătirea permanentă. Locul avea şi propria centrală energetică, plus un câmp plin cu rezervoare de combustibil, semiîngropate, dată fiind vremea pe acele meleaguri. Rezervoarele erau alimentate prin propria conductă, care avea joncţiunea chiar lângă Interstate 70, la Kanapolis. În ciuda faptului că era un lac acolo, existau nu mai puţin de zece aducţiuni de apă de peste treizeci de centimetri diametru săpate adânc în şi dincolo de pânza freatică din care se alimentau fermierii locali. Dumnezeule, ăştia aveau apă suficientă pentru un orăşel! Dar ce conta? Compania îşi plătea la timp facturile, iar el îşi primea obişnuitul procent dacă era cu lucrările la zi, cu o primă substanţială dacă termina mai repede, primă pe care era hotărât să o câştige. După aceea avea să-şi ducă familia două săptămâni la Disney World şi avea să-şi îmbunătăţească loviturile la golf. După doi ani de muncă, şapte zile pe săptămână.

Dar prima asta mai însemna şi că nu avea să mai fie nevoit să caute contracte ani buni de aici înainte. Se specializase în contracte mari. Făcuse doi zgârie-nori în New York, o rafinărie în Delaware, un parc de distracţii în Ohio şi două proiecte uriaşe de locuinţe altundeva şi îşi câştigase reputaţia că rezolvă proiectele la timp şi fără să încarce bugetul, o reputaţie foarte bună pentru cineva din această branşă. Îşi parcă jeepul Cherokee şi verifică în carnet ce mai avea de făcut în ziua aceea. Da, testele de sigilare pentru ferestrele din Clădirea 1. Se folosi de telefonul celular ca să-şi anunţe sosirea şi porni mai departe, pe pista de aterizare, acolo unde se uneau drumurile de acces. Se gândi la perioada în care lucrase la Forţele

Aeriene. Lungă de trei kilometri şi groasă aproape de un metru, pista asta putea să suporte şi un 747, dacă era nevoie. Compania avea o flotă de avioane mici cu reacţie, Gulfstream. De ce n-ar ateriza aici, în loc de pista aia amărâtă de la Ellsworth? Şi dacă îşi cumpărau vreodată un avion mare cu reacţie, puteau foarte bine să vină şi cu el, chicoti el. După trei minute se opri lângă Clădirea 1. Era gata, mai devreme cu trei săptămâni. Ultimul lucru care mai trebuia făcut erau verificările privind izolarea. Foarte bine. Se duse la uşa batantă, neobişnuit de mare şi de robustă, care se închise îndată după intrarea lui.

— Bun, Gil, suntem gata?

— Suntem, domnule Hollister.

Gil Trains era supervizorul pentru toate sistemele de climatizare ale proiectului. Venise de la Marină; era maniac cu verificările. Acesta acţionă el însuşi comenzile din panourile din perete. Presurizarea nu fu însoţită de nici un zgomot – instalaţiile erau prea departe pentru a se auzi ceva – dar Hollister simţi imediat efectul, chiar în timp ce se apropia de Gil. Era ca şi cum ar fi coborât rapid un drum de munte. Presiunea suplimentară din timpan trebuia egalată cu ceva. Urechile începeau să-ţi pocnească şi trebuia să deschizi gura ca să echilibrezi presiunea.

— Cum rezistă?

— Până acum, bine, replică Trains. Suprapresiune de 39 mm coloană de mercur, care se păstrează constantă.

Era cu ochii pe cadrane.

— Ştii ce facem noi aici, Charlie?

— Nu, răspunse superintendentul.

— E ca atunci când verificam etanşeitatea unui submarin. Aceeaşi metodă: măream presiunea în compartiment.

— Serios? Mie îmi aminteşte de ce făceam la bazele de avioane de vânătoare din Europa.

— Ce anume? întrebă Gil.

— Suprapresiune în compartimentele piloţilor, ca să nu intre gazele.

— A, da. Seamănă cu amândouă. Presiunea se păstrează bine.

Păi, aşa ar fi normal să se păstreze, îşi zise Hollister, *după tot iadul prin care am trecut că să etanşeizăm toate nenorocitele alea de geamuri cu garnituri. Nu că sunt atât de multe ferestre, dar de ce dracu' să le închidă ermetic? Priveliştea este superbă.*

Specificaţiile erau pentru o suprapresiune de 67 mm coloană de mercur. Li se spusese că asta era suficient pentru protecţia împotriva tornadelor, chestie destul de plauzibilă, plus că mai trebuia mărită şi eficienţa sistemelor HVAC. Dar putea fi şi pentru sindromul clădirii bolnave. În clădirile cu izolaţie excesiv de eficientă, germenii gripei se păstrau mai abitir decât oriunde, iar bolile se răspândeau ca focul în

prerie. Dar poate că asta şi urmăreau comanditarii. Se ocupau de medicamente şi vaccinuri şi asta însemna că locul era o fabrică de germeni, nu? Deci, era foarte firesc să păstreze toate vietăţile alea înăuntru, corect? În zece minute, aveau să fie siguri. Instrumentele din toată clădirea arătau că sistemul de suprapresurizare funcţiona de la prima încercare. Tipii care lucraseră la etanşeizarea ferestrelor şi uşilor îşi meritaseră primele.

— Arată foarte bine. Gil, trebuie să mă duc la centrul de comunicaţii.

Complexul avea şi un sistem de comunicaţii prin satelit foarte mare.

— Foloseşte ecluza, îi arătă Trains direcţia.

— Ne vedem mai târziu, zise supervizorul.

— Bineînţeles, Charlie.

Nu era plăcut. Acum aveau unsprezece oameni, toţi sănătoşi, opt femei şi trei bărbaţi – evident, segregaţi în funcţie de sex – şi asta însemna cu unul mai mult decât planificaseră. Dar nu puteai să duci un om înapoi după ce l-ai răpit. Li se luaseră hainele – în unele cazuri fuseseră scoase de pe ei în timp ce erau leşinaţi – şi înlocuite cu nişte vestoane şi pantaloni cu aspect de uniforme de închisoare, deşi croite dintr-un material mai bun. Nu era permisă lenjeria intimă; în unele ocazii, în închisori, femeile se folosiseră de sutiene ca să se spânzure, iar asta nu putea să se întâmple aici. În loc de pantofi aveau papuci, iar mâncarea conţinea mult valium, care-i calma întrucâtva, dar nu complet. N-ar fi fost bine să-i drogheze prea mult, pentru că tensiunea scăzută din corp ar fi putut afecta testul, alt lucru pe care nu şi-l puteau permite.

— Ce sunt toate astea? o întrebă femeia pe doctoriţa Archer.

— Este un test medical, îi răspunse Barbara, în vreme ce completa un formular. Ai uitat? Te-ai oferit voluntar. Te-am plătit pentru asta şi după ce se termină poţi să te întorci acasă.

— Când am făcut eu aşa ceva?

— Săptămâna trecută, răspunse doctoriţa Archer.

— Nu-mi amintesc.

— Aşa ai făcut. Avem consimţământul tău cu semnătură pe formular. Şi avem bine grijă de tine, nu-i aşa?

— Da, dar mă simt tot timpul ameţită.

— Este firesc, o asigură doctoriţa Archer. Nu ai nici un motiv să îţi faci griji.

Subiectul F4 fusese secretară de avocat. Trei dintre subiecţii feminini erau aşa ceva, lucru care o tulbura puţin pe doctoriţa Archer. Dacă avocaţii pentru care lucraseră fetele sunau la poliţie? Fuseseră trimise scrisorile de demisie, cu nişte semnături expert falsificate, cu

explicaţii foarte plauzibile pentru presupusele evenimente din textul scrisorilor. Poate că avea să ţină. În orice caz, răpirile fuseseră executate la mare artă şi nimeni de aici nu avea să vorbească despre nimic, nu?

Subiectul F4 era goală-goluţă, aşezată pe un scaun confortabil, acoperit cu o ţesătură. Era destul de atrăgătoare, deşi ar cam fi trebuit să mai dea jos cam cinci kilograme, îşi zise Archer. Examinarea fizică nu relevase nimic neobişnuit. Presiunea sangvină era normală, analiza sângelui pusese în evidenţă un colesterol puţin cam ridicat, dar nimic îngrijorător. Părea să fie o femeie de douăzeci şi şase de ani, normală şi sănătoasă. Şi interviul pentru istoria ei medicală fusese remarcabil de anost. Evident, nu era virgină, avusese doisprezece iubiţi de-a lungul unei activităţi sexuale întinse pe nouă ani. Făcuse un avort la douăzeci de ani, după care practicase numai sexul protejat. Actualmente, avea un iubit, dar acesta era plecat din oraş cu afaceri, pentru câteva săptămâni, iar ea bănuia că mai era o femeie în viaţa lui.

— Bine, Mary, am terminat, spuse doctoriţa Archer, ridicându-se în picioare şi zâmbindu-i. Mulţumesc pentru cooperare.

— Pot să mă îmbrac acum?

— Mai întâi, vrem să te rugăm ceva. Te rog să treci pe uşa verde. Acolo este un sistem care generează ceaţă. Vei vedea că e răcoros şi plăcut. Hainele tale sunt de cealaltă parte. Acolo te vei putea îmbrăca.

— Bine.

Subiectul F4 se ridică şi făcu precum i se spusese. În interiorul camerei etanşe nu se afla nimic. Rămase acolo într-o uimire bleagă câteva secunde, remarcând că era foarte cald, sigur peste treizeci de grade, după care nişte găurele invizibile din pereţi începură să scoată o ceaţă... nişte norişori... mă rog, ceva pe-acolo, care instantaneu o răcoriră şi o făcură să se simtă bine, timp de zece secunde. Apoi ceaţa se opri, iar uşa din cealaltă parte se deschise cu un clic. După cum i se promisese, acolo se afla un vestiar. Îşi îmbrăcă pijamaua verde, apoi ieşi pe coridor, unde un paznic îi făcu semn să o ia prin uşa din capăt – paznicul nu se apropia niciodată de ea mai mult de trei metri – ca să se întoarcă în dormitor, unde o aştepta masa de prânz. Mesele de aici erau foarte bune, iar după masă întotdeauna simţea nevoia să tragă un pui de somn.

— Te simţi rău, Peter? întrebă doctorul Killgore.

Se aflau în altă parte a clădirii.

— Cred că am gripă sau ceva asemănător, pentru că mă simt ca bătut şi vomit întruna.

Chiar şi alcoolul, dar nu spuse asta, deşi asta ar fi fost principalul motiv de supărare pentru un beţiv.

— Bun, ia să vedem, spuse Killgore, punându-şi o mască şi nişte mănuşi de examinare din latex. Trebuie să luăm o probă de sânge, de acord?

— Da, domnule doctor.

Killgore recoltă într-adevăr cu mare grijă sângele, făcându-i obişnuita înţepătură de ac şi umplând patru seringi de cinci centimetri cubi. Apoi îi cercetă ochii şi gura, apoi făcu obişnuitele împunsături, care duseră la o reacţie din partea ficatului subiectului.

— Au! Mă doare, domnule doctor.

— Cum aşa, Pete? Nu se simte diferit faţă de ultima oară. Cum e durerea? întrebă doctorul în timp ce palpa ficatul, care, ca la mai toţi alcoolicii, se simţea ca o cărămidă.

— Domnule doctor, parcă m-aţi fi împuns cu un cuţit. M-a durut rău de tot.

— Îmi pare rău, Pete. Dar aici? întrebă doctorul, palpând mai jos şi mai energic, cu ambele mâini.

— Nu e o durere la fel de ascuţită, dar tot doare puţin. O fi ceva ce-am mâncat, mă gândesc.

— S-ar putea. Nu mi-aş face mari griji pentru asta, răspunse Killgore.

Da, omul prezenta simptomele cu câteva zile mai devreme decât se aşteptaseră, dar micile neregularităţi erau fireşti. Pete era unul dintre subiecţii mai sănătoşi, dar alcoolicii nu erau niciodată ceea ce s-ar numi oameni sănătoşi. Deci, Pete avea să fie Numărul 2. *Ghinion, Pete,* îşi zise Killgore.

— Stai să-ţi dau ceva să scapi de durere.

Doctorul se întoarse şi trase un sertar din dulăpiorul de perete. *Cinci miligrame,* îşi zise el, umplând seringa de plastic până la gradaţia respectivă. Se întoarse şi înfipse acul în vena de pe dosul antebraţului.

— Aaah! se auzi Peter, câteva secunde mai târziu. Of, mă simt mult mai bine. Mult mai bine, domnule doctor.

Ochii înceţoşaţi ai lui Pete se lărgiră, apoi se relaxară.

Heroina este un analgezic formidabil, cel mai bun dintre toate. În primele secunde, simţi că te apucă o ameţeală agitată, după care urmează o senzaţie confortabilă de încremenire pentru câteva ore. Deci Pete avea să se simtă bine o vreme. Killgore îl ajută să se ridice şi apoi îl trimise înapoi. Pe urmă luă probele de sânge şi trecu la analizarea lor. După o jumătate de oră, era sigur. Testele cu anticorpi erau în continuare pozitive, iar examinarea microscopică arăta germenul cu care luptau anticorpii. Şi luptau în van.

Cu doar doi ani în urmă, cineva încercase să infesteze America cu acest germen, pe care unii îl numeau „cârja ciobanului”. Fusese întrucâtva modificat genetic în laborator, adăugându-i-se secvenţe de

ADN cancerigen, pentru a întări acest virus cu lanţ ARN, dar era ca şi cum ai fi pus o manta de ploaie pe un gândac. Vestea cea mai bună din toate era că ingineria asta genetică reuşise să-i mărească perioada de latenţă de trei ori. Pe vremuri i se dăduseră patru până la zece zile, acum era de aproape o lună. Maggie chiar îşi cunoştea meseria şi alesese exact numele potrivit. Shiva era o ticăloşie extrem de perfidă. Îl omorâse pe Chester – mă rog, potasiul îl omorâse, dar Chester era deja condamnat – iar acum îl omora şi pe Pete. Pentru acest pacient nu mai exista nici un fel de ajutor. Pete avea să trăiască doar atât cât avea să-i permită boala. Condiţia lui fizică era destul de apropiată de cea normala pentru ca ei să vadă dacă există vreo metodă clasică de tratament împotriva lui Ebola-Shiva. Probabil că nu exista, dar trebuiau să stabilească clar acest lucru. Mai rămâneau nouă subiecţi primari ai testului şi încă unsprezece în cealaltă aripă a clădirii: aceştia constituiau adevăratul test. Erau cu toţii sănătoşi, sau cel puţin aşa considera compania. Pe ei se testau atât metoda transmisiei primare şi viabilitatea lui Shiva ca agent epidemic, cât şi utilitatea vaccinurilor pe care le izolase Steve Berg săptămâna trecută.

Cu asta, ziua de muncă a lui Killgore se termină. Ieşi din laborator. Aerul serii era răcoros, curat şi pur, cât de pur putea să fie în partea asta a lumii. În ţară erau o sută de milioane de maşini, toate deversându-şi hidrocarburile complexe în atmosferă. Killgore se întrebă dacă avea să fie în stare să-şi dea seama de deosebire după doi-trei ani, când toate astea vor fi încetat. În lumina ieşită din clădire, văzu nişte lilieci dând din aripi. *Ce frumos,* îşi zise el, *rareori vede cineva lilieci.* Probabil că vânau insecte. Îşi dori ca urechile lui să prindă ultrasunetele proiectate de micile creaturi ca nişte fascicule radar, pentru localizarea şi interceptarea insectelor.

Trebuia să fie şi păsări, îşi zise el. Mai ales bufniţe, superbele păsări de pradă ale nopţii, care zboară lin, fără zgomot, până la hambarele pe lângă care prind şoareci, îi înghit şi îi digeră, după care regurgitează oasele prăzii în mici ghemotoace compacte. Killgore se simţea mult mai apropiat de animalele de pradă decât de victimele lor. Dar era de aşteptat, nu? El chiar avea multe asemănări cu animalele de pradă, acele magnifice animale sălbatice care omorau fără să aibă conştiinţa că o fac, pentru că Mama Natură nu avea conştiinţă. Cu o mână dădea viaţa, iar cu cealaltă o lua: procesul imemorial al vieţii, care făcuse din Pământ ceea ce este acum. De atâta vreme oamenii încercau din greu să schimbe acest lucru, dar alţi oameni veneau în urma lor şi repuneau totul la loc, rapid şi spectaculos. Iar el avea să fie aici şi avea să vadă totul. Nu avea să vadă toate rănile Pământului dispărând, dar, îşi zise el, avea să trăiască destul ca să observe cum se schimbau lucrurile importante.

Poluarea avea să înceteze aproape complet. Animalele nu aveau să mai fie închise sau otrăvite. Cerul avea să se limpezească, iar Pământul avea să fie din nou plin de viaţă, aşa cum intenţionase Natura şi doar el şi colegii lui aveau să fie acolo, ca să vadă această magnifică schimbare. Iar dacă preţul plătit era mare, răsplata era şi ea pe măsură. Pământul aparţinea celor care erau în stare să îl aprecieze şi să-l înţeleagă. Chiar el se folosea de uneltele Naturii ca să-l ia în stăpânire, deşi beneficiase şi de puţin ajutor din partea altor oameni. Dacă oamenii se puteau folosi de ştiinţa şi arta lor pentru a răni pământul, atunci alţi oameni puteau să le folosească pentru întremarea lui. Chester şi Pete nu ar fi înţeles, dar oricum ei nu înţelegeau nimic...

— Or să fie acolo mii de francezi, spuse Juan. Şi jumătate din ei or să fie copii. Dacă vrem să ne eliberăm colegii, impactul trebuie să fie puternic. Iar ăsta chiar o să fie puternic.

— Şi după aceea unde mergem? întrebă Rene.

— Valea Bekaa e încă disponibilă, iar după aceea unde dorim noi. Am contacte serioase în Siria şi vor exista întotdeauna opţiuni.

— E un zbor de patru ore, iar în Mediterana se află întotdeauna câte un portavion american.

— N-or să atace un avion plin cu copii, interveni Esteban. Poate că or să ne furnizeze o escortă, adăugă el cu un zâmbet.

— E la doar doisprezece kilometri de aeroport, le aminti Andre şi e o autostradă cu multe benzi.

— Atunci trebuie să planificăm misiunea în toate detaliile. Esteban, îţi găseşti o slujbă acolo. Şi tu, Andre. Trebuie să ne alegem locurile, iar apoi să selectăm ora şi ziua.

— Avem nevoie de mai mulţi oameni. De cel puţin încă zece.

— Asta e o problemă. De unde să scoatem atâţia oameni de încredere? întrebă Juan.

— *Sicarios* pot fi plătiţi. Nu trebuie decât să le promiţi o sumă de bani potrivită, arătă Esteban.

— Trebuie să fie oameni de mare încredere, insistă Rene.

— Vor fi suficient de încredere, le spuse bascul. Ştiu de unde să-i iau.

Aveau toţi barbă. Era cea mai uşoară deghizare pe care o puteau adopta. Deşi poliţiile din ţările lor aveau fotografiile lor, acestea reprezentau nişte tineri cu feţele rase. Un trecător i-ar fi putut considera artişti, după cum arătau şi se aplecau peste masă ca să vorbească alert şi în şoaptă. Erau toţi îmbrăcaţi potrivit de bine, deşi nu prea scump. Poate că se certau pe vreo temă politică, îşi zise chelnerul din locul lui aflat la zece metri depărtare, sau discutau vreo problemă de afaceri confidenţială. Habar nu avea că avea dreptate în

ambele ipoteze. Câteva minute mai târziu, îi vedea cum îşi dădeau mâna şi cum pleca fiecare în altă direcţie, lăsând banii de consumaţie şi, după cum avea să constate chelnerul, un bacşiş meschin. *Artişti,* îşi zise el. *Ăştia sunt nişte zgârciţi notorii.*

— Dar este un dezastru ecologic iminent, insistă Carol Brightling.

— Carol, îi răspunse şeful personalului, aici e vorba de balanţa de plăţi. America o să economisească vreo cincizeci de miliarde de dolari, de care avem mare nevoie. În ce priveşte mediul înconjurător, îţi cunosc îngrijorările, dar preşedintele de la Atlantic Richfield mi-a garantat personal că o să fie o operaţiune curată. Au învăţat o grămadă în ultimii douăzeci de ani şi pe partea tehnologică şi pe aia cu relaţiile publice, în materie de curăţarea a locurilor, nu crezi?

— Ai fost acolo vreodată? îl întrebă consilierul prezidenţial pentru ştiinţe.

— Nu, clătină din cap şeful personalului. Am zburat deasupra Alaskăi, dar doar atât.

— Crede-mă, după ce o să vezi locul o să gândeşti cu totul altfel.

— Carol, i-am văzut cum fac minerit de suprafaţă în Ohio şi apoi cum acoperă totul cu pământ şi plantează iarbă şi copaci. Ce dracu', în doi ani or să se ţină acolo finalele PGA, chiar pe terenul de golf amenajat peste mina aia de suprafaţă! Au curăţat tot, Carol. Acum ştiu cum s-o facă şi ştiu şi că e de bun simţ s-o facă, din punct de vedere economic şi politic. Aşa că nu, Carol, preşedintele nu o să-şi retragă susţinerea pentru proiectul de foraje. Este foarte important pentru economia ţării.

Şi cine dă o ceapă degerată pe un pământ pe care l-au văzut doar câteva sute de oameni până acum? Dar asta nu i-o mai spuse.

— Trebuie să vorbesc cu el personal pe tema asta, insistă consilierul pe probleme ştiinţifice.

— Nu, spuse şeful personalului Casei Albe, clătinând din cap hotărât. Asta nu se va întâmpla. Nu pe acest subiect. Nu vei face altceva decât să-ţi subminezi poziţia, Carol, iar asta nu e o treabă deşteaptă.

— Dar am promis!

— Cui i-ai promis?

— Am promis la Sierra Club.

— Carol, Sierra Club nu face parte din administraţia noastră. Şi oricum primim scrisori de la ei. Le-am citit. Se transformă treptat într-o organizaţie extremistă pe subiecte ca ăsta. Oricine poate să spună „nu faceţi nimic" şi exact asta fac ei de când a preluat şefia individul ăsta, Mayflower.

— Kevin e un om bun şi foarte inteligent.

— Carol, pe mine n-ai reuşit să mă convingi, se încruntă şeful

personalului. Individul este un ludit[6].

— La naiba, Arnie, nu oricine e de altă părere decât a ta e un extremist.

— Ăsta să ştii că e. Sierra Club o să se autodistrugă dacă mai stă mult individul ăla la conducere. Oricum ar fi – şi şeful personalului îşi consultă agenda – am treabă. Poziţia dumitale, doamnă doctor Brightling, în acest subiect este să susţii Administraţia. Asta înseamnă că personal vei susţine cererea pentru licenţa de foraje înaintată de AAMP. În această clădire nu există decât o poziţie, iar aceea este cea pe care o indică preşedintele. Ăsta e preţul pe care îl plăteşti pentru slujba de consilier prezidenţial, Carol. Aici tu poţi influenţa deciziile, dar dacă au fost adoptate le vei susţine, fie că îţi plac, fie că nu. Vei spune public că tu crezi că forajele alea sunt bune pentru America şi pentru mediul înconjurător. Ai înţeles?

— Nu, Arnie, n-am s-o fac, insistă Brightling.

— Carol, ai s-o faci. Nu te ameninţ, doar îţi explic ce reguli funcţionează aici, deoarece nu vrei să joci după reguli, aşa cum fac eu şi cum fac toţi ceilalţi. Dacă lucrezi aici, trebuie să-i fii devotată preşedintelui. Dacă nu, nu poţi lucra aici. Ştiai regulile astea dinainte de a urca la bord şi ştiai că trebuie să trăieşti după aceste reguli. A venit vremea să dai o probă de fidelitate şi de curaj: ai de gând să trăieşti după reguli sau nu?

Sub machiaj, faţa lui Carol se făcuse roşie. Nu învăţase să-şi ascundă furia, după cum vedea şeful personalului, iar asta era rău. Nu-ţi puteai permite să te înfurii pentru nişte porcării – nu la acest nivel. Iar chestia asta era de rahat. Dai de un zăcământ de miliarde de tone de ţiţei într-un loc care e al tău, sapi după el şi-l scoţi. Simplu ca bună ziua. Ba era mai simplu, pentru că toate companiile petroliere promiseseră că nu vor distruge nimic în decursul operaţiunilor. Şi avea să rămână o chestie simplă câtă vreme alegătorii vor merge cu maşina.

— Ascult, Carol, spuse el.

— Da, Arnie, cunosc regulile şi le voi respecta, confirmă ea într-un târziu.

— Bun. Vreau să pregăteşti în după-amiaza asta o declaraţie, ca s-o dăm publicităţii săptămâna viitoare. Vreau s-o văd chiar azi. Treaba obişnuită, partea ştiinţifică, tehnologiile sigure, măsuri, tot tacâmul. Mulţumesc că ai venit, Carol, spuse el, în semn de concediere.

Doctorul Brightling se ridică şi o porni spre uşă. Acolo ezită şi avu imboldul să se întoarcă şi să-i spună lui Arnie unde să-şi bage declaraţia… Dar continuă deplasarea pe coridorul din Aripa de Vest,

[6] Ludiţii au fost membrii grupurilor de muncitori textili din Anglia care sabotau noile maşini care măreau productivitatea. Prin extensie, un ludit este un individ care se opune progresului tehnic (n.tr.).

coti spre nord şi o luă pe scara rulantă spre parter. Doi agenţi ai Serviciului Secret îi remarcară privirea şi se întrebară ce-o fi cu ea de este aşa de supărată. Traversă strada cu o căutătură neobişnuit de fixă şi apoi urcă treptele de la OEOB. Ajunsă în biroul ei, se aşeză în faţa calculatorului Gateway şi porni procesorul de text. Îi venea mai degrabă să dea în ecran, decât să atingă tastatura.

Să primească ordine de la acel om! Un individ care nu ştia nimic despre ştiinţă şi căruia nu-i păsa de politica ecologică. Lui Arnie îi ardea numai de politică, iar politica era cel mai artificial lucru din lumea asta.

Dar, într-un final, se linişti, trase aer în piept şi începu să redacteze apărarea unui proiect care, la urma urmei, nu avea să se materializeze niciodată, nu?

Nu, îşi spuse ea. *Nu va fi niciodată finalizat.*

12
IMPREVIZIBIL, INCONTROLABIL

În privinţa parcului de distracţii, multe lucruri fuseseră preluate de la modelul său mult mai faimos. Era o duzină de şefi, cu creşteri de salarii plătite direct de susţinătorii financiari din Golful Persic ai parcului, ale căror aşteptări fuseseră cu mult depăşite şi care acum abia aşteptau să-şi recupereze investiţia iniţială în mai puţin de şase ani, în locul celor opt şi jumătate programaţi.

Aceste investiţii fuseseră considerabile, pentru că se dorise nu numai imitarea unei corporaţii americane, ci şi depăşirea acesteia în toate privinţele. Castelul din parcul lor era făcut din piatră, nu din fibre de sticlă. Strada principală consta de fapt din trei străzi întregi, fiecare adaptată la trei teme naţionale diferite. Linia ferată în circuit avea ecartamentul normal şi folosea două locomotive cu abur adevărate, vorbindu-se despre extinderea liniei până la aeroportul internaţional, pe care autorităţile spaniole avuseseră bunătatea să-l modernizeze pentru a susţine parcul de distracţii, după posibilităţi. Parcul asigura douăzeci şi opt de mii de posturi permanente şi alte zece mii de posturi sezoniere sau cu jumătate de normă. Atracţiile care implicau deplasarea/pilotarea erau spectaculoase, majoritatea fiind proiectate special şi construite în Elveţia, iar unele dintre ele erau atât de spectaculoase, încât ar fi speriat şi un pilot de vânătoare. În plus, exista şi o secţiune intitulată Lumea Ştiinţei, cu o plimbare pe Lună care-i impresionase şi pe oamenii de la NASA, un acvariu gigantic pe sub care trecea un tunel pentru vizitatori şi pavilioane ale tuturor industriilor importante din Europa – cel de la Airbus Industries era impresionant, permiţându-le copiilor (şi adulţilor) să piloteze versiuni simulate ale aparatelor Airbus.

Existau acolo personaje în costume: gnomi, troli şi tot felul de creaturi mitice din cultura europeană, plus legionari romani care se luptau cu barbarii.

Şi mai existau şi obişnuitele zone comerciale, în care oaspeţii puteau cumpăra replici ale oricărui lucru văzut în parc.

Unul dintre cele mai inteligente lucruri făcute de investitori fusese să creeze acest parc de distracţii în Spania şi nu în Franţa. Clima de aici era mai caldă, dar în acelaşi timp era soare şi uscat tot anul, ceea ce făcea ca parcul să fie deschis permanent. Oaspeţii veneau în zbor din toată Europa, luau trenul sau veneau cu autocarele, în excursii speciale, instalându-se la hoteluri mari, confortabile, proiectate pentru trei tipuri de buzunare, de la cele decorate gen Cesar Ritz la cele cu

mult mai practic utilate. Oaspeţii de la toate aceste hoteluri împărţeau acelaşi mediu, cald şi uscat şi puteau să-şi petreacă timpul înotând în una din multele piscine din complex, înconjurate de plaje cu nisip alb sau jucând golf pe unul dintre cele două terenuri, unde puteau urma cursuri de iniţiere. Mai erau trei în construcţie, dintre care pe unul aveau să se ţină turnee din European Professional Tour. Mai exista şi un cazino foarte aglomerat, ceva ce nu mai încercase nici un alt parc de distracţie. Una peste alta, Worldpark-ul, cum era numit, avusese un succes instantaneu şi fulminant şi rareori avea mai puţin de zece mii de oaspeţi, cifra ridicându-se adeseori la peste cincizeci de mii.

Era un sistem cu totul modern, controlat de şase centre de comandă regionale şi unul central. Fiecare dintre atracţii, fiecare cursă şi fiecare tarabă cu mâncare era supravegheată de computere şi camere TV.

Mike Dennis era director de operaţiuni. Fusese angajat din Orlando, Florida. Deşi îi lipsea atmosfera caldă, amicală de acolo, construirea şi apoi conducerea lui Worldpark constituiseră provocarea aşteptată toată viaţa. Avea trei copii, dar acesta era adevăratul lui vlăstar, îşi spunea el, privind luptele din turn. Biroul lui şi centrul de comandă se aflau în interiorul castelului, în donjonul înalt al fortăreţei asemănătoare celor din secolul al doisprezecelea. Poate că ducelui de Aquitania i-ar fi plăcut un asemenea loc, dar el ar fi folosit suliţe şi săbii, nu computere şi elicoptere şi, oricât ar fi fost de bogat, ducele n-ar fi putut manevra atâta bănet. Worldpark aducea încasări în numerar de zece milioane de dolari pe zi, în zilele bune şi mult mai mult se câştiga prin tranzacţiile electronice de pe cărţile de credit. În fiecare zi, o maşină blindată, cu o escortă poliţienească masivă, părăsea parcul şi se îndrepta spre cea mai apropiată bancă.

Ca şi modelul lui din Florida, Worldpark-ul avea o structură pe mai multe niveluri. Pe sub aleile bătute de mulţime se afla un adevărat oraş subteran, unde funcţionau serviciile de întreţinere, unde îşi puneau costumele şi îşi luau prânzul oamenii din personal şi pe unde se puteau muta lucrurile dintr-un loc în altul, nevăzute şi neauzite de oaspeţii aflaţi deasupra, la lumina zilei. A conduce acest loc echivala cu a fi primarul unui oraş nu prea mic; de fapt, era mai greu, pentru că trebuia să te asiguri că totul funcţionează în orice clipă şi că în permanenţă cheltuielile de întreţinere sunt mai mici decât veniturile oraşului. În privinţa asta, îşi făcea foarte bine datoria, de fapt cu 2,1 la sută mai bine decât în proiectele lui preliminare, iar asta însemna că se bucura de un salariu apreciabil şi că se alesese şi cu o primă de un milion de dolari, pe care o primise cu doar cinci săptămâni în urmă. Dacă şi copiii lui s-ar obişnui cu şcolile din oraş…

Chiar dacă era ceva îngrozitor, îţi tăia respiraţia. Chiar era un oraş,

constată Andre, un oraş a cărui construire costase miliarde de dolari. Va trebui să treacă prin procesul de îndoctrinare de la Universitatea Worldpark să înveţe regulile absurde ale locului, să înveţe să zâmbească la toţi şi la toate. Întâmplarea făcea să fi fost desemnat la corpul de securitate, la *Policia* din Worldpark, ceea ce însemna că va purta o cămaşă subţire albastră şi pantaloni bleumarin, cu o bandă verticală; va avea un fluier şi un radio portabil şi îşi va petrece cea mai mare parte a timpului spunându-le vizitatorilor unde erau toaletele, pentru că Worldpark-ul avea nevoie de poliţie aşa cum avea o barcă nevoie de pneuri. Obţinuse uşor slujba, pentru că vorbea fluent trei limbi – franceza, spaniola şi engleza – şi astfel putea să fie de ajutor majorităţii vizitatorilor – „oaspeţii" – din acest nou oraş spaniol, toţi având nevoie să urineze din când în când şi majoritatea, firește, fiind prea proşti ca să se uite la sutele de indicatoare care exprimau grafic (nu în litere) direcţia în care trebuie să o iei dacă nevoia devine imperioasă.

Andre văzu că Esteban era la locul lui obişnuit şi vindea baloanele umplute cu heliu. Pâine şi circ, îşi ziseră amândoi. Sume imense cheltuite ca să construieşti acest loc – şi pentru ce? Ca să le dai copiilor clasei muncitoare câteva ore de râs, după care să se întoarcă în casele lor mizere? Ca să-i convingă pe părinţii lor, să-i facă să cheltuiască banii pe nişte fleacuri amuzante? Evident, scopul întregului loc era să-i îmbogăţească şi mai mult pe investitorii arabi, care fuseseră convinşi să-şi bage aici banii obţinuţi pe petrol, ca să construiască acest oraş al fanteziei. E drept, îţi tăia suflarea, dar tot un obiect demn de dispreţ era, un semn iconic al irealului, opiu pentru masele de muncitori oprimate care nu mai aveau pic de simţire ca să-şi dea seama ce se întâmpla cu ele. Ei bine, asta era misiunea elitei revoluţionare.

Andre porni agale la plimbare, aparent fără o ţintă anume, dar, de fapt, în conformitate cu planurile – ale lui şi ale parcului. Era plătit să se uite în jur şi să aibă grijă de detalii, în timp ce le spunea părinţilor cu un zâmbet larg unde se puteau uşura odraslele lor.

— Asta o să ne rezolve problema, spuse Noonan, intrând în cameră, pentru şedinţa de dimineaţă.

— Ce este asta? întrebă Clark.

Noonan ridică o dischetă.

— Doar câteva linii de instrucţiuni, plus partea de instalare. Celularele, adică telefoanele mobile, folosesc toate acelaşi program de computer pentru a funcţiona. Când ajungem într-un loc, inserez asta în unitatea locală şi încarc programul. Dacă nu formezi prefixul potrivit, în cazul de faţă, 7-7-7, celula de relee va răspunde că numărul la care tocmai ai sunat este ocupat. Aşa că putem să blocăm

orice apeluri către subiecţii noştri din partea vreunui suflet caritabil de afară care vrea să îi prevină când li se coace ceva.

— Câte exemplare ai? întrebă Stanley.

— Treizeci, răspunse Noonan. Putem să-i punem pe poliţiştii locali să le instaleze. Am instrucţiunile tipărite în şase limbi.

Nu-i rău, ce ziceţi? şi-ar fi dorit Noonan să spună. Îşi pusese în funcţiune o legătură de-a lui de la Agenţia Naţională pentru Securitate, de la Fort Meade, Maryland, ca să obţină programul. Destul de bine pentru un efort de mai puţin de o săptămână.

— Se numeşte Cellcop şi o să funcţioneze oriunde în lume.

— Foarte bine, Tim, îl lăudă Clark, notându-şi ceva. Acum, cum stăm cu echipele?

— Sam Houston e accidentat, are un genunchi julit rău, îi spuse Peter Covington lui Clark. Îl doare rău. Poate să meargă, dar câteva zile n-o să mai poată fugi.

— Echipa-2 e în efectiv complet şi aptă de misiune, John, anunţă Chavez. George Tomlinson merge mai încet din cauza tendonului lui Ahile, dar nu e grav.

Clark se încruntă şi apoi înclină capul, notându-şi încă ceva. Antrenamentul era atât de dur, încât accidentările ocazionale erau inevitabile iar John îşi amintea foarte bine vorba conform căreia antrenamentele trebuiau să fie lupte fără vărsare de sânge, iar luptele – antrenamente cu vărsare de sânge. În esenţă, era bine că oamenii lui lucrau la antrenamente la fel de serios pe cât urmau s-o facă în acţiune; asta spunea mult despre moralul lor şi la fel de mult despre profesionalismul lor, ca şi despre faptul că îşi luau foarte în serios viaţa la Rainbow. Sam Houston era trăgător la distanţă şi deci era şaptezeci la sută bun de acţiune, iar George Tomlinson, cu tot tendonul întins, încă îşi făcea turele de dimineaţă, ignorând durerea, aşa cum făcea orice soldat de elită.

— Informaţiile? se întoarse John spre Bill Tawney.

— Nimic deosebit de raportat, îi răspunse ofiţerul de la Secret Intelligence Service. Ştim că încă există terorişti în viaţă şi că diverse forţe poliţieneşti umblă după ei să-i găsească, dar nu e o treabă uşoară şi nimic promiţător nu a apărut între timp, dar…

Dar nimeni nu putea prezice ce noutate putea să apară. Toţi cei din jurul mesei de consiliu ştiau lucrul ăsta. Chiar şi în seara aceea, cineva de talia lui Carlos putea fi oprit de un poliţist pentru că nu respectase culoarea semaforului, recunoscut de vreun poliţist începător şi luat ca din oală, dar în planificări nu te puteai baza pe evenimentele aleatorii. Încă existau câteva sute de terorişti cunoscuţi, care trăiau undeva în Europa, probabil, exact ca Ernst Model şi Hans Furchtner, dar aceştia învăţaseră o lecţie destul de uşoară: nu trebuie să ieşi în evidenţă, adoptă o deghizare simplă şi ţine-te departe de necazuri. Ca să fie

descoperiţi, ar fi trebuit să facă o greşeală mai mică sau mai mare, pentru că cei capabili de greşeli prosteşti erau de mult morţi sau închişi.

— Dar cooperarea cu agenţiile de poliţie locale? întrebă Alistair Stanley.

— Avem permanente discuţii cu ei, iar misiunile de la Berna şi de la Viena ne-au adus o bună publicitate. Oriunde se întâmplă ceva, putem să ne aşteptăm că vom fi chemaţi foarte prompt.

— Mobilitatea? fu următoarea întrebare a lui John.

— Asta e treaba mea, bănuiesc, răspunse locotenent-colonelul Malloy. Merge bine cooperarea cu Flota 1 de Operaţiuni Speciale. Mă lasă să-l păstrez deocamdată pe Night Hawk şi am destule ore de zbor pe Pumele britanicilor ca să fiu destul de obişnuit. Când trebuie să plecăm, sunt gata. Dacă e nevoie de o deplasare lungă, pot să iau o cisternă MC-130, dar, teoretic, pot să ajung practic oriunde în Europa cu Sikorsky-ul meu, cu sau fără ajutorul cisternei. Pe partea operaţională, totul îmi este la îndemână. Oamenii sunt cei mai buni pe care i-am văzut vreodată şi lucrăm foarte bine împreună. Singurul lucru care mă îngrijorează este lipsa echipei medicale.

— Ne-am gândit la asta. Doctorul Bellow e medicul nostru. Ştii să te descurci cu o rană, domnule doctor, ce zici? întrebă Clark.

— Destul de bine, dar nu la fel de bine ca un chirurg adevărat care se ocupă de răni. De asemenea, când ne deplasăm, putem să apelăm la medicii locali şi la pompierii care-i ajută pe poliţişti.

— La Fort Bragg aveam o soluţie mai bună, interveni Malloy. Ştiu că toţi trăgătorii noştri au antrenament pentru primul-ajutor, dar nu ar strica niciodată să ai cu tine un sanitar bine pregătit. Doctorul Bellow are doar două mâini, zise pilotul. Şi poate fi într-un singur loc la un moment dat.

— La deplasări, spuse Stanley, facem o verificare de rutină a celui mai apropiat spital gata să primească răniţi. Până acum, cooperarea a fost bună.

— Bine, domnilor, dar eu sunt cel care-i transportă pe răniţi. Am făcut multă vreme treaba asta şi cred că am putea s-o facem mai bine. Recomand să ne antrenăm în direcţia asta şi să procedăm de o manieră ordonată.

Ideea nu e rea, îşi zise Clark.

— Malloy, ideea se notează. Al, hai s-o aplicăm în următoarele zile.

— De acord, răspunse Alistair cu o înclinare de cap.

— Partea grea e simularea rănilor, le spuse doctorul Bellow. Pur şi simplu nu există substitut pentru rana adevărată, dar nu putem să-i ducem pe oameni la Urgenţă. E prea mare risipă de timp şi oricum acolo există altfel de răni decât cele la care ne-am aştepta noi aici.

— Avem problema asta de ani de zile, spuse şi Peter Covington.

Procedurile pot fi predate, dar experienţa practică e foarte greu de simulat.

— Da, dacă nu ne mutăm cu totul la Detroit, interveni zeflemitor Chavez. Domnilor, ştim cu toţii să dăm primul ajutor, iar doctorul Bellow e medic. Avem un timp limitat pentru antrenamente, iar misiunea principală e prioritară, nu? Mergem acolo şi ne facem bine treaba, iar asta reduce la minimum numărul de răniţi, corect?

Cu excepţia băieţilor răi, omise el să adauge, dar nimănui nu-i păsa de aceştia, decât în măsura în care aveau în cap un glonţ de calibrul 10 mm. Chavez continuă:

— Îmi place ideea antrenamentului de evacuare a răniţilor. Putem s-o aplicăm şi putem să exersăm şi primul ajutor, dar nu cred că e realist să mergem mai departe de atât. Nu văd cum.

— Comentarii? întrebă Clark.

Nici el nu vedea vreo soluţie la problema ridicată.

— Chavez are dreptate... Dar nu eşti niciodată perfect pregătit sau perfect antrenat, puse Malloy punctul pe i. Oricât de mult ai munci, băieţii răi găsesc întotdeauna o cale să te surprindă cu ceva nou. Oricum, noi la Delta făceam deplasările cu o echipă medicală completă, cu medici antrenaţi, experţi, obişnuiţi cu îngrijirea rănilor. Poate că aici nu ne permitem aşa ceva, dar aşa se face la Fort Bragg.

— Pentru asta va trebui să ne bazăm pe susţinerea locală, spuse Clark, închizând subiectul. Nu ne putem permite o dezvoltare de o asemenea amploare. Nu am fondurile necesare.

Ăsta este cuvântul magic într-o asemenea afacere, îşi zise Malloy, fără a fi necesar să o spună cu glas tare. După câteva minute, şedinţa se încheia, iar o dată cu ea se termina şi ziua de lucru. Dan Malloy se obişnuise cu obiceiul local de a-şi încheia ziua la club, unde berea era bună, iar compania agreabilă. Zece minute mai târziu, era în faţa unei halbe şi stătea la taclale cu Chavez. Mâncătorul ăsta de ardei iute şi de mălai i-o cam zisese, spuse Dan.

— Apelul tău de la Viena a fost foarte bun, Ding.

— Mulţumesc, Dan, răspunse Chavez, sorbind din băutură. Dar să ştii că n-am avut încotro. Uneori e nevoie să faci ce *trebuie* făcut, nu ce vrei.

— Da, aşa e, fu de acord pilotul de la Infanteria Marină.

— Tu crezi că stăm prost pe partea cu medicina. Şi eu cred la fel, dar până acum asta n-a fost o problemă.

— Până acum aţi avut noroc, băiete.

— Da, ştiu. Până acum nu am dat de ăia cu adevărat sălbatici.

— Sunt pe undeva. Personalităţi sociopate, care nu dau doi bani pe nimic. Adevărul e că nu i-am văzut decât la TV. Şi nu-mi iese din cap scena aia de la Ma'alot, din Israel, acum mai bine de douăzeci de ani, când porcii ăia au omorât copii numai ca să arate ce tari sunt. Şi nu

uita ce s-a întâmplat nu de mult cu puştoaica preşedintelui, care a avut baftă chioară că a fost acolo individul ăla de la FBI. I-aş face cinste individului cu o bere.

— Bine ţintit, fu de acord Chavez. Mai mult, a fost foarte bine sincronizat. Am citit cum a abordat problema, s-a apropiat, a avut răbdare, a aşteptat momentul potrivit şi apoi a lovit.

— A ţinut un seminar la Bragg, dar în ziua aia am avut zbor. Am văzut banda. Băieţii spun că individul trage cu pistolul la fel de bine ca oricine din echipă, dar, mai mult decât atât, e şi deştept.

— Contează să fii deştept, fu iar de acord Chavez, terminându-şi berea. E rândul meu să pregătesc cina.

— Poftim?!

— Nevastă-mea e doctor, vine acasă cam într-o oră şi e rândul meu să pregătesc cina.

Sprâncene ridicate a mirare.

— Chavez, mă bucur să văd că eşti bine antrenat.

— Stai liniştit, îl asigură Domingo pe aviator, stau bine cu masculinitatea.

Şi se îndreptă spre uşă.

Andre lucra noaptea târziu. Worldpark-ul era deschis până la ora 23.00, iar magazinele chiar şi mai mult, pentru că nici măcar un complex atât de mare nu-şi putea permite să rateze ocazia de a mai stoarce nişte bănuţi de la masele exploatate, pentru suvenirurile ieftine, care nu erau bune de nimic, strânse de mâinile lacome ale copiilor adeseori aproape adormiţi în braţele părinţilor lor obosiţi. Se uita impasibil la toată acea activitate, la modul în care oamenii stăteau până în ultima clipă la jocurile mecanice, chiar până în momentul închiderii, când făceau cu mâna de rămas-bun operatorilor de acolo, se întorceau şi porneau către porţi, profitând de orice ocazie pentru a se opri şi a intra în magazinele în care vânzătorii îi aşteptau zâmbind obosiţi şi îi ajutau, aşa cum fuseseră învăţaţi la Universitatea Worldpark. Iar apoi, atunci când, în sfârşit, plecau toţi, magazinele erau închise, registrele de casă încheiate, iar sub ochii lui Andre şi ai colegilor din dispozitivul de securitate banii erau duşi la camera de numărare. Nu făcea parte din îndatoririle lui curente, dar oricum se îndrepta într-acolo, urmându-i pe cei trei angajaţi de la magazinul Matador de pe strada principală, pe o alee, trecând de nişte uşi de lemn negeluit, în josul unor trepte care coborau la subsol, pe coridoarele de beton care ziua fremătau de activitatea oamenilor şi de traficul vehiculelor electrice, iar acum erau aproape goale, singurii de pe acolo fiind angajaţii care se îndreptau spre vestiare, ca să se schimbe în hainele de oraş. Camera de numărare era în mijlocul oraşului, aproape chiar sub castel. Acolo, banii erau înmânaţi şi

fiecare sac era etichetat cu locul de proveniență. Monedele erau aruncate într-o incintă în care erau separate după țară și valoare și numărate, legate în fișicuri și etichetate pentru transportul la bancă. Banii din hârtie, deja împărțiți după țară și valoare, erau… cântăriți. Prima oară când văzuse acest lucru fusese uimit, dar cântarele delicate chiar asta făceau. 1,0615 kilograme de bancnote nemțești de o sută de mărci. 2,37 kilograme de bancnote britanice de cinci lire. Suma corespunzătoare apărea imediat pe ecranul electronic, iar bancnotele erau ridicate pentru împachetare. Aici oamenii de la securitate purtau arme, pistoale Astra, pentru că suma totală a zilei era, după cum arăta ecranul principal de numărare, echivalentă cu 11 567 309,35 lire sterline în bancnote – în cele mai bune valute, de toate valorile. Totul intra în șase saci mari de pânză, care erau plasați într-o mașină electrică și transportați până în spatele sistemului subteran, unde erau transferați într-o mașină blindată cu escortă polițienească, spre a fi duși la sediul central al băncii locale, care încă era deschis la ora aceea pentru o asemenea sumă. *Unsprezece milioane de lire englezești în bani gheață, asta înseamnă miliarde de dolari pe an,* își zise Andre obosit.

— Vă rog să mă scuzați, îi spuse el supervizorului. Am încălcat vreo regulă venind aici?

Primi drept răspuns un chicotit.

— Nu, toți vin mai devreme sau mai târziu să vadă ce e aici. De asta avem geamuri.

— Nu e periculos?

— Cred că nu. Geamurile sunt groase și, după cum vezi, securitatea din cameră e foarte strictă.

— *Mon Dieu,* o grămadă de bani. Dacă îi trece cuiva prin cap să-i fure?

— Mașina e blindată și e escortată de poliție, două mașini cu câte patru oameni, toți înarmați până în dinți.

Ăștia sigur sunt doar cei care supraveghează, își zise Andre. *Sigur mai sunt și alții care nu se văd, nu ies în evidență, dar, cu siguranță, sunt la fel de bine înarmați.*

— Inițial am fost îngrijorați că teroriștii basci ar putea încerca să ne fure banii ca să-și finanțeze acțiunile ani de zile de-acum încolo, dar amenințarea nu s-a materializat și, în plus, știi ce se întâmplă cu banii ăștia?

— De ce nu sunt transportați cu elicopterul până la bancă? întrebă Andre.

— Prea scump, zise șeful securității cu un căscat.

— Și ce se întâmplă cu banii?

— O mare parte revin aici, evident.

— Aha, spuse Andre, gândindu-se o clipă. Firesc, nu-i așa?

Worldpark-ul era în foarte mare măsură o afacere cu bani gheaţă, pentru că mulţi oameni încă preferau să plătească în acest mod, în ciuda apariţiei cărţilor de credit, pe care parcul le accepta cu plăcere; oaspeţii puteau trece totul în contul camerei lor de hotel – primeau instrucţiuni în acest scop pe cartela de plastic care ţinea loc de cheie a camerei.

— Pot să pariez că aceeaşi bancnotă de cinci lire trece pe la noi de cincisprezece ori, după care e prea uzată şi e trimisă la Londra ca să fie distrusă şi înlocuită.

— Înţeleg, spuse Andre cu o înclinare de cap. Deci noi depozităm şi apoi retragem din propriul nostru cont doar ca să le furnizăm mărunţiş clienţilor. Atunci, câţi bani gheaţă avem permanent aici?

— Pentru schimbat în mărunţiş? spuse bărbatul, ridicând din umeri. Cred că două sau trei milioane, cel puţin, în lire englezeşti. Ca să ţinem evidenţa totală, avem computerele alea, arătă el.

— Uimitor loc, spuse Andre şi chiar era sincer.

Îi făcu semn din cap supervizorului şi se îndreptă şi el ca să-şi perforeze cartela şi să se schimbe. Fusese o zi bună. Cercetările îi confirmaseră observaţiile anterioare în privinţa parcului. Acum ştia cum să planifice misiunea şi cum s-o ducă la bun sfârşit. După aceea urma să-i aducă pe colegii lui şi să le prezinte planul, iar apoi avea să treacă la executarea lui. Patruzeci de minute mai târziu, era în apartamentul lui şi bea un pahar de Bourgogne, gândindu-se la toate detaliile. Fusese ofiţer de planificare şi operaţiuni pentru Action Directe timp de peste zece ani şi plănuise şi executase în total unsprezece asasinate. Dar această misiune avea să fie culmea carierei lui, de departe cea mai grandioasă din toate. Pe peretele camerei era întinsă o hartă la scară mică a lui Worldpark. Ochii i se plimbau pe hartă, înainte şi înapoi. Puncte de intrare, puncte de ieşire. Posibile rute de acces pentru poliţie. Moduri de a le contracara pătrunderea. Unde să-şi plaseze propriii oameni de pază. Unde să ia ostatici. Unde să-i ţină. Cum să scoată afară pe toată lumea. Andre trecuse de nenumărate ori peste plan, căutând puncte slabe şi greşeli. La misiunea asta, primii vor reacţiona poliţiştii spanioli de la *Guardia Civil.* Cei de la poliţia naţională trebuiau trataţi cu respectul cuvenit, în ciuda şepcilor lor comice. Indivizii învăţaseră multe din lupta de o generaţie cu bascii. Fără îndoială că aveau deja un aranjament cu Worldpark-ul, pentru că acesta era o ţintă mult prea evidentă pentru tero… pardon, pentru elementele progresiste, se corectă repede Andre. Poliţia nu trebuia tratată cu superficialitate. În Franţa, aproape că-l prinseseră sau aproape că îl omorâseră în două rânduri, dar fusese din cauza unor greşeli evidente din partea lui, iar el trăsese concluziile cuvenite în ambele cazuri. De data asta nu va mai fi aşa. De data asta o să-i ţină la respect prin intermediul ostaticilor,

arătându-şi hotărârea de a-i folosi în scopurile lui politice. Oricât ar fi de tari poliţiştii de la *Guardia Civil,* ei se vor înclina în faţa demonstraţiei lui de hotărâre, pentru că, oricât de duri ar fi, erau sensibili la sentimentalismul burghez, ca toţi de teapa lor. Ceea ce îi dădea tăria era puritatea ideologică a intenţiilor lui, pe care o va urmări şi îşi va atinge scopurile; dacă nu, mulţi vor muri şi nici guvernul spaniol şi nici cel francez nu vor accepta aşa ceva. Planul era aproape terminat. Ridică telefonul şi formă un număr în străinătate.

La Pete se întoarse la începutul serii. Avea faţa palidă, era şi mai apatic şi în acelaşi timp suferea şi mai mult, judecând după modul chinuit în care se mişca.

— Cum te simţi? îl întrebă vesel doctorul Killgore.

— Domnule doctor, mă doare stomacul rău de tot, spuse Pete, indicând locul cu degetul.

— Deci, încă te supără. Întinde-te aici şi o să te examinăm, spuse doctorul, punându-şi masca şi mănuşile.

Examinarea fizică era cea obişnuită, dar oricum necesară. Pete, ca şi Chester înaintea lui, murea, deşi nu ştia încă. Heroina îşi făcuse bine datoria de a-i suprima suferinţa, anulând durerea şi înlocuind-o cu un fel de nirvana chimică. Killgore mai luă cu mare grijă nişte mostre de sânge, pentru verificări microscopice ulterioare.

— Ei bine, partenere, cred că trebuie să aşteptăm rezultatul. Dar, între timp, nu ai vrea o injecţie care să-ţi aline durerea?

— Ba da, domnule doctor, cum să nu? Ultima a fost foarte bună.

Killgore mai umplu o seringă de plastic şi injectă heroina în aceeaşi venă cu cea dinainte. Privi cum ochii căprui ai lui Pete mai întâi se măresc rapid şi apoi revin, pe măsură ce durerea dispărea, înlocuită de o letargie atât de profundă, încât ar fi putut să-i facă pe loc o operaţie oricât de complicată, fără ca bietul amărât să tresară măcar.

— Cum se simt ceilalţi băieţi, Pete?

— Sunt bine, doar Charlie se plânge de nu ştiu ce la stomac. O fi mâncat ceva, mă gândesc.

Aşa, deci. Poate că n-ar strica să-l examinez şi pe el, îşi spuse Killgore. Deci, Numărul 3 va fi aici probabil mâine. Orarul era respectat perfect. După simptomele premature ale lui Chester, ceilalţi din grup urmau exact termenul prevăzut Era bine.

Fură făcute mai multe apeluri telefonice, iar la începutul dimineţii toţi oamenii închiriară maşini cu acte de identitate false şi merseră cu ele fie câte doi, fie câte unul, luând calea sudului dinspre Franţa spre Spania. La punctele de verificare a frontierei li se făcu semn să treacă, de obicei cu un zâmbet prietenos. Diverse agenţii de turism le făcură rezervările necesare pentru hotelurile parcului de distracţii, toate de

nivel mediu, toate legate de parc prin cale ferată, gările fiind chiar în holurile înţesate cu magazine ale hotelurilor, astfel încât oaspeţii să nu se piardă cumva.

Autostrăzile care duceau spre parc erau late şi era comod să conduci pe ele, iar semnele erau uşor de urmat, chiar dacă nu vorbeai spaniola. Singurele pericole erau prezentate de autocarele imense, pline ochi cu turişti, care rulau cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, ca nişte transatlantice terestre, toţi cei dinăuntru, mai ales copiii, zgâindu-se pe ferestre şi făcându-le semn cu mâna şoferilor automobilelor. Şoferii le răspundeau la semne zâmbind şi lăsau autocarele să treacă, de parcă ar fi fost dreptul lor suveran să depăşească viteza legală, lucru pe care şoferii nu voiau să-l rişte. Aveau timp din belşug. Misiunea fusese planificată ca la carte.

Tomlinson întinse mâna la gamba stângă şi se strâmbă. Chavez se opri din alergarea lui de dimineaţă ca să se asigure că totul era bine.

— Tot mai doare?

— Doare al dracului, confirmă sergentul Tomlinson.

— Lasă-te mai uşor pe el, deşteptule. E nasol să te doară tocmai tendonul lui Ahile.

— Ding, tocmai am aflat chestia asta pe cont propriu.

Tomlinson încetini până la un mers obişnuit, având grijă să-şi ferească piciorul stâng, după ce fugise cam trei kilometri. Avea o respiraţie mult mai grea decât în mod obişnuit, dar se ştie că durerea e un lucru care afectează puternic rezistenţa.

— Ai fost la doctorul Bellow?

— Zice că nu poate face nimic. Trebuie să-l lăsăm să se vindece singur.

— Atunci, lasă-l să se vindece. Este un ordin, George. Nu mai alergi până încetează să te doară atât de tare. Înţeles?

— Da, domnule, acceptă sergentul Tomlinson. Dar dacă aveţi nevoie de mine, tot pot să mă deplasez.

— Ştiu asta, George. Ne vedem la poligon.

— Bine.

Tomlinson se uită la şeful lui cum accelerează şi se alătură restului Echipei-2. Nu ţinea pasul cu ei şi asta îi rănea orgoliul. Niciodată nu permisese vreunei răni să-l tragă înapoi; la Delta Force se antrenase chiar şi când avea două coaste rupte, fără măcar să le spună infirmierilor, ca să nu-l considere băieţii un papă-lapte. Dar una era să ascunzi şi să bravezi în privinţa unor coaste rupte şi alta era un tendon întins, căci pe acesta nu mai puteai apăsa, iar durerea era atât de mare, încât piciorul refuza să mai meargă cum trebuia şi rămânea în aer. *La dracu',* îşi zise soldatul, *doar n-o să-i las baltă pe ăilalţi...* În viaţa lui nu fusese vreodată al doilea, nici măcar la Liga a Doua de

Base-ball, unde jucase ca stoper. Şi uite că azi, în loc să alerge tot restul traseului, mergea şi încerca să menţină măcar ritmul militar minim de o sută patruzeci de paşi pe minut şi până şi asta durea. Începu alergarea şi Echipa-1, care trecu pe lângă el în fugă. Până şi Sam Houston, cu tot genunchiul lui distrus, îi făcu cu mâna în timp ce alerga şchiopătând. În această unitate, mândria juca un rol foarte important. Tomlinson era soldat la operaţiuni speciale de şase ani, fusese la Beretele Verzi şi ajunsese la Delta, iar acum era pe cale să termine facultatea de psihologie – dintr-un motiv sau altul, băieţii de la operaţiuni speciale optau pentru această specializare – şi încerca să-şi închipuie o modalitate de continuare a studiilor în Anglia, unde universităţile lucrau altfel şi unde era cam neobişnuit ca un soldat activ să obţină o diplomă pe hârtie pergamentoasă. Dar la Delta stăteau mult să discute despre terorişti şi asta îi ajuta, pentru că înţelegerea acestora însemna capacitatea de a le prevedea mişcările şi slăbiciunile – şi deci de a-i omorî mai uşor, ceea ce, la urma urmei, era meseria lor. Ciudat, până aici nu avusese nici o acţiune pe viu şi la fel de ciudat era că experienţa nu era deloc diferită de antrenament. *Joci exact aşa cum te-ai pregătit,* îşi zicea sergentul, *exact cum ţi s-a spus încă de la primele antrenamente de bază de la Fort Knox, cu unsprezece ani în urmă.* La dracu', gamba stângă durea, dar mai puţin ca la alergare. În sfârşit, doctorul îi spusese că avea de aşteptat o săptămână, cel mai probabil două, înainte să fie iar bun de misiune, totul pentru că luase prost un viraj, fir-ar al dracului! Măcar Houston avea o scuză pentru genunchiul lui. Să te laşi pe coarda scurtă era periculos şi toată lumea mai aluneca din când în când – în acest caz, fusese o aterizare pe o piatră; cât l-o fi durut, săracul… Dar nici Sam nu se lăsa cu una, cu două, îşi spuse Tomlinson, mergând târâş-grăpiş spre poligon.

— Bine, avem un exerciţiu de focuri pe bune, anunţă Chavez pentru Echipa-2. Scenariul are cinci băieţi răi şi opt ostatici. Băieţii răi sunt înarmaţi cu pistoale obişnuite şi pistoale-mitralieră. Doi dintre ostatici sunt copii, două fete în vârstă de şapte şi nouă ani. Ceilalţi ostatici sunt toţi femei, mame. Băieţii răi au ocupat un centru medical şi a venit vremea să-i atacăm. Noonan a precizat poziţiile băieţilor răi după cum urmează – şi Chavez arătă pe tablă. Tim, cât de sigure sunt informaţiile?

— Nu mai bune de şaptezeci la sută. Indivizii se mişcă. Dar ostaticii sunt toţi în colţul acesta.

Şi arătă cu indicatorul pe tablă.

— Bun. Paddy, tu ai explozibilul. Două pachete, ca de obicei. Louis şi George intră primii şi acoperă stânga. Eddie şi cu mine venim după voi şi luăm centrul. Scotty şi cu Oso intră ultimii şi acoperă dreapta. Întrebări?

Nici o întrebare. Membrii echipei studiaseră diagrama de pe tablă. Camera era cât se poate de simplă.

— Atunci, la treabă, le spuse Ding.

Echipa ieşi şi-şi puse costumele de *ninja.*

— George, cum stai cu piciorul? îl întreba Loiselle pe Tomlinson.

— O să vedem. Dar stau bine cu mâinile, spuse sergentul, ridicându-şi arma MP-10.

— *Bien,* înclină Loiselle din cap.

Cei doi făceau o pereche semipermanentă şi lucrau bine împreună ca o miniechipă, până într-acolo încât, pe teren, îşi ghiceau unul altuia gândurile. Puteau să înainteze fără a fi văzuţi. Acest lucru era foarte dificil de învăţat – vânătorii înnăscuţi îl aveau în sânge, iar cei buni îl exersau neîncetat.

Două minute mai târziu, erau cu toţii în afara clădirii de antrenament. Connoly puse *primacord*-ul la uşă. *Acest aspect al antrenamentului le dă mult de lucru dulgherilor bazei,* se gândi Chavez. După doar treizeci de secunde, Connoly se retrase făcând un semn cu mâna, cu degetul opozabil în sus, ca să arate că legase cele două fire la detonatorul electric.

— Echipa-2, aici Comanda, auziră cu toţii în căştile din urechi. Pe poziţii şi pregătiţi. Paddy, trei… doi… unu… ACUM!

Ca de obicei, Clark tresări când răsună bubuitul. Fost expert în explozibili recunoştea superioritatea lui Connolly, care avea o înţelegere aproape magică a materialului şi care ştia că nici un expert în explozibili din lumea asta nu era infailibil. Uşa zbură în interiorul camerei şi se lovi de peretele opus, destul de rapid ca să rănească pe cineva întâlnit în cale, deşi probabil că nu mortal. John îşi acoperi urechile cu mâinile şi închise ochii, pentru că în următoarea fază aruncară un *flashbang* care ataca ochii şi urechile ca un soare care explodează. Sincronizarea fu perfectă. Când deschise ochii, văzu intrarea trăgătorilor.

Tomlinson ignoră durerea din gambă şi îl urmări înăuntru pe Loiselle, cu arma ridicată. Atunci surveni prima surpriză pentru trăgători: exerciţiul conţinea o păcăleală. În stânga nu se aflau nici un ostatic şi nici un băiat rău. Amândoi se îndreptară spre peretele din faţa lor, întorcându-se spre dreapta, ca să acopere acea direcţie.

Chavez şi Price deja se aflau înăuntru cercetând zona care le revenea lor, fără a vedea nici ei ceva. Apoi Vega şi McTyler avură aceeaşi experienţă în partea dreaptă a camerei. Misiunea nu mergea ca la şedinţa de informare, aşa cum se întâmpla uneori.

Chavez văzu că nu avea nimic în câmpul vizual, nici ostatici, nici terorişti. Era o singură uşă deschisă, care dădea în altă cameră.

— Paddy, două *flashbang*-uri, acum! ordonă el prin radio, în vreme ce Clark privea din colţ, purtând cămaşa albă de observator şi vesta

antiglonţ.

Connolly trecuse prin spatele lui Vega şi McTyler, cu două grenade orbitoare şi asurzitoare în mâini. Una şi apoi a doua zburară pe uşă şi din nou clădirea se cutremură. Chavez şi Price luară conducerea de data asta. Acolo se afla Alistair Stanley, în cămaşa lui albă, în vreme ce Clark se găsea în camera din faţă. Clark auzi lătrăturile înfundate ale armelor, urmate de strigătele „Liber, liber, liber!”

Intrând în camera în care se trăsese, Clark văzu ţintele perforate în capete, ca de obicei. Ding şi Eddie erau cu ostaticii, protejându-i cu vestele lor antiglonţ şi cu armele îndreptate spre ţintele găurite din carton, care într-o situaţie reală ar fi fost la podea şi ar fi sângerat în şuvoaie din ţestele lovite.

— Excelent, veni aprecierea lui Stanley. Foarte bună improvizaţia. Tu, Tomlinson, ai fost cam lent, dar ai avut o ţintă a naibii de bună. Şi tu, Vega.

— În regulă, oameni buni, hai să trecem în birou şi să vedem înregistrarea, le spuse John, îndreptându-se spre uşa dinspre exterior şi clătinând încă din cap, ca să-şi calmeze durerea de la urechile afectate rău după a doua serie de *flashbang*-uri.

Dacă mai voia să participe la exerciţii de astea, trebuia să ceară dopuri de urechi, altfel avea să asurzească, chiar dacă avea impresia că era de datoria lui să trăiască lucrurile, ca să fie în măsură să aprecieze cum merg. Afară îl abordă pe Stanley.

— Destul de rapid, Al?

— Da, spuse Stanley, dând din cap. *Flashbang*-urile ne dau trei până la cinci secunde de incapacitate totală şi încă alte cincisprezece de performanţe reduse. Chavez s-a adaptat bine. Ostaticii ar fi supravieţuit probabil cu toţii. John, băieţii noştri sunt în formă maximă. Mai bine nu se poate. Tomlinson, cu tot piciorul lui rănit, nu a pierdut mai mult de o jumătate de pas, poate nici atât, iar micuţul nostru francez se deplasează ca o mangustă. Până şi Vega, care e masiv, nu e lent deloc. John, băieţii ăştia sunt cea mai bună echipă pe care am văzut-o vreodată.

— Sunt de acord, dar…

— Dar adversarii au încă multe atuuri. Da, ştiu, dar să-i ferească bunul Dumnezeu pe ticăloşi când o să venim peste ei!

13
AMUZAMENT

Popov încă se străduia să afle mai multe despre patronul lui. Dar nu găsi nimic care să-l lumineze. În Biblioteca Municipală din New York şi pe Internet erau o sumedenie de informaţii despre persoană. Dar nimic nu aducea o cât de mică lămurire de ce omul se folosea de un fost ofiţer KGB ca să scoată de la naftalină nişte terorişti şi să-i asmută asupra lumii. Era la fel de probabil ca şi eventualitatea ca un copil să plănuiască asasinarea părintelui care îl iubeşte. Nu moralitatea problemei îl tulbura pe Popov. În problemele de spionaj, moralitatea nu juca nici un rol. În perioada de pregătire de la academia KGB din afara Moscovei, subiectul nu apăruse niciodată la cursuri, cu excepţia faptului că lui şi colegilor de clasă li se insuflase mereu ideea că *statul nu greşea niciodată.* „Uneori vi se va ordona să faceţi lucruri care personal vă pot răscoli”, le spusese colonelul Romanov cândva. „Asemenea ordine vor fi îndeplinite, pentru că motivele, cunoscute sau nu, vor fi întotdeauna juste. Aveţi dreptul să puneţi la îndoială ceva din motivele tactice în calitate de ofiţeri de teren; felul cum vă îndepliniţi misiunea va fi în mare măsură problema voastră. Dar să refuzaţi o misiune nu este permis.” Şi cu asta terminase. Nici Popov şi nici colegii lui de clasă nu reveniseră vreodată asupra problemei. Era de la sine înţeles că ordinul se executa, nu se discuta. Aşa că, o dată ce acceptase să fie angajat, Popov îşi îndeplinise misiunea atribuită…

…dar în calitate de slujitor al Uniunii Sovietice cunoscuse care era misiunea supremă, anume de a aduce informaţii vitale ţării lui, pentru că ţara avea nevoie de informaţii fie pentru ea însăşi, fie pentru a-i ajuta pe alţii, ale căror acţiuni aveau să-i aducă foloase. Chiar şi contactele cu Ilici Ramirez Sanchez, se gândise Popov la timpul respectiv, serveau unui anume interes special. Acum, evident, ştia mult mai bine despre ce era vorba. Teroriştii erau ca nişte câini sălbatici sau ca nişte lupi turbaţi pe care îi aruncai în bătătura cuiva doar ca să creeze agitaţie şi da, poate că avusese utilitate strategică sau, cel puţin, aşa consideraseră stăpânii lui, aflaţi în serviciul unui stat care acum nu mai exista. Dar misiunile nu fuseseră cu adevărat utile, în mod sigur. Şi oricât de bun ar fi fost KGB-ul – iar el credea în continuare că fusese cea mai bună organizaţie de spionaj din lume – până la urmă se dovedise un eşec. Partidul a cărui „Pavăză şi Sabie” fusese Comitetul de Stat pentru Securitate nu mai exista. „Sabia” nu-i omorâse pe duşmanii Partidului, iar „Pavăza” nu îl protejase împotriva

diverselor arme occidentale. Se punea întrebarea dacă, oare, superiorii lui ştiuseră tot ceea ce trebuia să ştie?

Probabil că nu, trebui să recunoască Popov în sinea lui şi din cauza asta probabil că toate misiunile primite de el fuseseră într-o măsură mai mică sau mai mare nişte tâmpenii. Înţelegerea acestui fapt ar fi trebuit să-l umple de amărăciune, dacă pregătirea şi experienţa lui nu ar fi dat roade acum, acum când avea un salariu regesc, plus cele două serviete cu bani pe care reuşise să le fure. Da, dar pentru ce? Pentru că adusese nişte terorişti ca să fie împuşcaţi de poliţiile europene? Mult mai uşor, deşi nu atât de profitabil, i-ar fi fost să îi arate cu degetul poliţiei şi să determine arestarea, judecarea şi încarcerarea lor, ca nişte scursuri criminale ce erau, lucru care ar fi fost mult mai satisfăcător. O fiară în cuşcă plimbându-se înainte şi înapoi şi aşteptându-şi porţia zilnică de cinci kilograme de carne de cal era cu mult mai distractivă decât una împăiată, prezentată într-un muzeu; amândouă erau, totuşi, la fel de neajutorate. Dimitri Arkadeevici era un fel de capră care le atrăgea pe celelalte, dar se întreba în ce fel de abator.

Banii erau buni. Încă vreo câteva misiuni ca primele două şi putea să-şi ia banii şi actele false şi să dispară. Ar fi putut să stea apoi tolănit pe vreo plajă, sorbind din băuturi gustoase şi uitându-se la fete frumoase în costume de plajă minuscule, sau... Sau ce? Popov nu ştia precis ce fel de viaţă avea să-i placă după retragere, dar era sigur că va găsi ceva. Poate că îşi va folosi talentele pentru a cumpăra şi vinde acţiuni şi obligaţiuni, ca un adevărat capitalist, petrecându-şi timpul ca să se îmbogăţească şi mai mult. Poate asta, reflectă el, sorbind din cafeaua de dimineaţă şi privind pe fereastră spre sud, spre Wall Street. Dar încă nu era pregătit pentru acest stil de viaţă, iar până avea să fie pregătit faptul că nu cunoştea natura şi scopul misiunilor lui îl tulbura. Necunoscându-le, nu putea să evalueze toate pericolele posibile la adresa lui. Dar, cu toată experienţa şi capacitatea lui, cu tot antrenamentul profesional, nu avea nici măcar un indiciu asupra dorinţei patronului lui de a lăsa tigrii să iasă din cuşti în loc deschis, acolo unde aşteptau vânătorii. Păcat, îşi zise Popov, că nu putea să întrebe pur şi simplu. Răspunsul ar fi putut fi amuzant.

Înregistrarea la hotel se efectuă cu precizie mecanică. Recepţia era imensă şi înţesată cu calculatoare. Oaspeţii erau înregistraţi electronic; cu cât procedura era mai rapidă, cu atât mai repede vor începe să cheltuiască bani în parcul propriu-zis. Juan îşi luă cartela-cheie şi înclină capul a mulţumire către recepţionista drăguţă foc, iar apoi îşi ridică bagajele şi porni spre camera lui, bucuros că aici nu existau detectoare de metal. Drumul fu scurt; iar lifturile erau neobişnuit de mari, probabil pentru a-i ajuta pe cei în scaune cu rotile,

îşi închipui el. În cinci minute era în camera lui şi despacheta. Tocmai terminase când se auzi un ciocănit în uşă.

— *Bonjour.*

Era Rene. Francezul intră şi se aşeză pe pat, întinzându-se cât era de lung.

— Eşti pregătit, prietene? întrebă el în spaniolă.

— *Si,* răspunse bascul.

Nu avea deloc aspect de spaniol. Avea părul blond spre roşcat, trăsături frumoase şi barba tunsă îngrijit. Niciodată arestat de poliţia spaniolă, era inteligent, prudent, dar complet dedicat cauzei şi avea la activ două maşini-capcană şi o crimă. Rene ştia că aceasta va fi cea mai îndrăzneaţă misiune a lui Juan, dar individul arăta destul de pregătit, încordat, poate chiar prea mult, pregătit să-şi joace rolul. Şi Rene mai făcuse lucruri de-astea, dar în special crime pe străzile aglomerate; se apropia de ţinta desemnată, trăgea cu un pistol cu amortizor şi apoi mergea mai departe, cea mai bună metodă, pentru că nu erai aproape niciodată identificat, oamenii nu vedeau pistolul şi cine să remarce un om care se plimba liniştit pe Champs-Elysees? Aşa, mergeai acasă, îţi schimbai hainele şi dădeai drumul la televizor, ca să vezi reportajul despre ce făcuseşi. Action Directe fusese în mare parte, dar nu complet, distrusă de poliţia franceză. Membrii capturaţi le rămăseseră fideli celor rămaşi în libertate, nu-i arătaseră cu degetul şi nu-i trădaseră, în ciuda presiunii şi promisiunilor făcute de compatrioţii lor în uniformă – şi probabil că unii dintre ei aveau să fie eliberaţi ca urmare a acestei misiuni, deşi obiectivul principal era eliberarea tovarăşului Carlos. Nu le va fii uşor să îl scoată de la Le Sante, îşi zise Rene, ridicându-se să privească pe fereastră la gara folosită de cei care se duceau în parc, dar – şi se uită la copiii de acolo, care-şi aşteptau rândul la călătorie – existau unele lucruri peste care nu putea trece nici un guvern, oricât de brutal ar fi.

La două clădiri distanţă, Jean-Paul se uita la aceeaşi scenă şi prin minte îi treceau cam aceleaşi gânduri. Nu fusese niciodată căsătorit şi nici măcar nu avusese prea multe legături serioase cu femeile. Acum, la patruzeci şi trei de ani, ştia că acest lucru lăsase o urmă adâncă în viaţa şi în caracterul lui, o anormalitate pe care încercase să o umple cu ideologia politică, precum şi cu credinţa în principii şi în viziunea unui viitor socialist luminos pentru ţara lui, pentru Europa şi, în cele din urmă, pentru întreaga lume. Dar o părticică a minţii lui îi spunea că aceste visuri erau simple iluzii şi că realitatea era cea care se găsea în faţa lui, trei etaje mai jos şi o sută de metri spre vest, în figurile îndepărtate ale copiilor care aşteptau să urce la bordul trenului cu aburi spre parc şi... Dar nu, aceste gânduri erau nişte aberaţii. Jean-Paul şi prietenii lui ştiau că apărau o cauză justă şi aveau o credinţă dreaptă. Discutaseră subiectul în amănunt în anii

care trecuseră şi ajunseseră la concluzia că erau pe calea cea bună. Împărtăşeau o frustrare pe care puţini o simţiseră vreodată – dar într-o bună zi, toţi vor înţelege, vor vedea calea spre dreptatea socială oferită de socialism întregii lumi, vor pricepe că drumul spre viitorul socialist luminos fusese pregătit de elita revoluţionară care înţelegea semnificaţia şi forţa istoriei… Iar ei nu vor repeta greşelile ruşilor, acei ţărani înapoiaţi ai unei naţiuni mult prea mari şi stupide. Iar acum era în stare să se uite în jos, la oamenii adunaţi, care se îngrămădiseră pe peron, pentru că sirena cu aburi anunţa sosirea unui tren. Şi vedea… lucruri. Nici măcar copiii nu erau nişte oameni, ci nişte declaraţii politice ale altora, oameni ca el, care înţelegeau cum funcţiona lumea cu adevărat, sau cum ar trebui să funcţioneze. Şi cum va funcţiona, îşi promise el. Într-o bună zi.

Mike Dennis îşi lua întotdeauna masa de prânz afară, obicei pe care îl căpătase în Florida. La acest Worldpark îi plăcea că puteai şi să bei ceva, în cazul de faţă un vin spaniol roşu, pe care îl sorbea dintr-un pahar de plastic, în timp ce privea lumea care circula şi urmărea maşinile în trafic. Nu văzu nimic interesant. Aleile fuseseră trasate după o planificare riguroasă şi atentă, folosindu-se simulări pe computer.

Cei mai mulţi vânau senzaţiile tari, iar aleile îi conduceau direct către ele. Unele, mai scumpe, erau extrem de spectaculoase. Copiii se înnebuneau după ele, mai ales după bombardierul în picaj, un fel de *montagne-russe* cu pante foarte abrupte şi întortocheate, care părea foarte potrivit să-l facă pe un pilot de vânătoare să-şi verse maţele, lângă care se afla maşina timpului, o cursă într-o virtualitate reală – pentru nouăzeci şi şase de persoane, de-a lungul a şapte minute (studiile arătau că, dacă se prelungea, unii se puteau îmbolnăvi). După ce scăpai de acolo, era vremea pentru o îngheţată sau o băutură şi chiar la ieşirea din maşină erau savant amenajate nişte spaţii pentru satisfacerea celor doritori. Ceva mai departe era Pepe’s, un excelent restaurant cu bucătărie catalană – restaurantele nu puteau fi amplasate lângă senzaţiile tari. Aceste atracţii nu erau deloc complementare, pentru că admirarea bombardierului în picaj nu îţi mărea pofta de mâncare sau, cu atât mai puţin dacă te urcai în el. Este o ştiinţă şi o artă a aranjării şi conducerii parcurilor de distracţii precum acesta, iar Mike Dennis era unul dintre foarte puţinii oameni din lume care ştiau cum se făcea acest lucru, ceea ce şi explica enormul lui salariu şi zâmbetul liniştit care însoţea sorbitul vinului, în vreme ce privea cum oaspeţii lui se bucurau de locul acesta. Dacă asta se putea numi muncă, atunci era cea mai bună slujbă din lume. Nici măcar astronauţii care ieşeau în spaţiu cu naveta nu aveau acest tip de satisfacţie. El se bucura de jucăriile lui în fiecare zi. Astronauţii

erau fericiţi să poată zbura de două ori pe an.

O dată cu terminarea prânzului, Dennis se ridică şi porni înapoi spre biroul de pe Strada Espana, adică Strada Principală Spaniolă, una dintre aleile importante. Încă o zi minunată la Worldpark, cu cer senin, temperatură de douăzeci şi unu de grade Celsius, aer uscat şi curat. Contrar celebrului citat, în Spania nu prea ploua la câmpie[7]. Clima locală semăna foarte mult cu cea din California şi, reflectă el în continuare, se potrivea foarte bine cu limba spaniolă vorbită de majoritatea angajaţilor, în drum, trecu pe lângă unul dintre angajaţii de la pază. Pe ecuson scria Andre, iar insigna de pe celălalt buzunar de la piept spunea că omul vorbea spaniola, franceza şi engleza. *Foarte bine,* îşi zise Dennis, *oameni ca ăsta avem prea puţini.*

Locul de întâlnire era fixat din timp. Simbolul bombardierului în picaj, un Stuka Ju-87 nemţesc, cu Crucea de Fier pe aripi şi pe fuzelaj; zvastica de pe coadă fusese ştearsă cu grijă. Ar fi trebuit să deranjeze multe sensibilităţi în Spania, îşi zise Andre. Oare nu-şi mai amintea nimeni de Guemica, acea primă expresie a *Schreklichheit*-ului nazist, când mii de cetăţeni spanioli fuseseră masacraţi? Să fie istoria atât de superficial învăţată aici? Evident că da. Copiii şi adulţii de la coadă se întindeau adeseori să atingă modelul la scara 1:2 al avionului care se năpustise asupra militarilor şi civililor cu sirena lui asurzitoare, „trâmbiţa Ierihonului”. Sirena era imitată în cursa propriu-zisă, deşi la prima coborâre de o sută cincizeci de metri urletele clienţilor o acopereau de obicei, urmate de explozia de aer comprimat şi de fântâna arteziană de jos, când vagonetele urcau prin norişori simulaţi de proiectile antiaeriene şi picături de apă, urcând a doua pantă, după ce aruncaseră o bombă asupra unei nave simulate. Oare el era singura persoană din Europa care considera că acestea sunt simboluri ale bestialităţii?

Era evident acest lucru. Oamenii se buluceau înapoi la coadă, ca să se mai dea o dată. Excepţie făceau cei mult prea ameţiţi ca să-şi mai recapete echilibrul. Transpirau abundent, iar unii, văzuse Andre, vomitau. Exista un angajat special pentru această situaţie, înarmat cu o cârpă şi o găleată; nu era tocmai cea mai plăcută slujbă din Worldpark. Pentru cei care aveau nevoie, postul de prim-ajutor era la doar câţiva metri depărtare. Andre clătină din cap. Foarte bine că ticăloşii se simţeau rău, dacă au ales să se distreze cu acest urât simbol al fascismului.

Jean-Paul, Rene şi Juan apărură aproape simultan în apropierea intrării în maşina timpului, sorbind cu toţii din nişte băuturi

---

[7] *The rain in Spain stays mainly in the plain*, exerciţiu de dicţie din piesa *Pygmalion* de G.B. Shaw (n. tr.).

răcoritoare. Ei şi alţi cinci purtau pălării cumpărate de la chioşcul de la intrare. Andre le făcu semnul convenit, frecându-şi nasul. Rene veni la el.

— Unde este toaleta pentru bărbaţi? întrebă el în engleză.

— Urmaţi săgeţile, îi arătă Andre. Ies la ora 18.00. Cina va fi aşa cum am stabilit?

— Da.

— Toţi sunt pregătiţi?

— Pe deplin pregătiţi, prietene.

— Atunci ne vedem la cină.

Andre dădu din cap şi porni să-şi facă rondul pentru care era plătit, în vreme ce tovarăşii lui se împrăştiau. Îşi închipuia că unii dintre ei chiar se vor bucura de cursele acelea nebuneşti. La şedinţa informativă de dimineaţă, li se spusese că mâine e de aşteptat o afluenţă de vizitatori şi mai mare. Diseară sau mâine dimineaţă încă peste nouăzeci de mii de oameni vor trage la hoteluri, liberi cu toţii de Vinerea Mare care era celebrată în această parte a Europei. Parcul era pregătit pentru nişte mulţimi uriaşe, iar colegii lui de la securitate îi povestiseră tot felul de istorii amuzante petrecute aici. Cu patru luni în urmă, o femeie născuse gemeni la postul de prim-ajutor medical, după ce se dăduse în bombardierul în picaj, spre uluiala soţului şi spre încântarea doctorului Weiler. Copiii primiseră pe loc drept de intrare gratuită în parc pe tot restul vieţii, iar ştirea ajunsese la televiziunea locală, datorită eficienţei organizării relaţiilor cu publicul. Poate că femeia îi spusese băiatului Troll, se strâmbă Andre. Trolii erau nişte costume cu picioare scurte şi cu capete uriaşe, îmbrăcate de nişte femei scunde – aflase asta din prima zi de serviciu. Puteai să-ţi dai seama după picioarele mititele care intrau în încălţările uriaşe. În costum exista şi apă, ca să facă buzele uriaşe să saliveze... Iar acolo uite un legionar roman care se lupta caraghios cu un barbar germanic. Unul dintre ei fugea de celălalt – o făceau cu rândul – în aplauzele publicului care se aşezase să vadă spectacolul. Se întoarse şi o porni pe *Strasse,* strada germană, fiind întâmpinat de ritmul unei fanfare în marş. *De ce naiba nu cântă Horst Wessel Lied? se* întrebă Andre. S-ar fi potrivit de minune cu nenorocitul ăla de Stuka verde. De ce să nu îmbrace toată fanfara în uniforme negre SS? Sau să-i oblige pe vizitatori să facă baia obligatorie... Nu făcea şi asta parte din istoria Europei? *Blestemat loc!* îşi zise Andre. Simbolurile acelea fuseseră alese special ca să înfurie pe oricine avea un rudiment de conştiinţă politică. Dar nu, masele nu aveau memorie şi nici nu înţelegeau istoria politică şi economică. Era fericit că aleseseră acest loc pentru a-şi declama profesiunea de credinţă politică. Poate că asta îi va face pe idioţi să se gândească, măcar puţin, la cum era întocmită lumea asta. Cât de prost era întocmită lumea asta, se corectă Andre, făcând o

grimasă contrastantă cu parcul ce strălucea în soare, plin de vizitatori zâmbitori.

Acolo, îşi spuse el. Acela era locul. Copiii adorau locul ăsta. Chiar acum o grămadă de copii erau acolo, trăgându-şi părinţii de mână, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi adidaşi, mulţi cu pălării pe cap şi cu baloane umplute cu heliu legate de micile lor încheieturi. Şi era şi o fetiţă deosebită, într-un scaun cu rotile, purtând un năsturel cu „Dorinţa Zânei", care îi spunea fiecărui responsabil de aparat să o lase să intre fără a mai sta la coadă. O fetiţă bolnavă, olandeză, îşi spuse Andre, după stilul hainelor părinţilor, care probabil că avea cancer în fază terminală şi fusese trimisă aici de vreo societate de caritate după modelul Fundaţiei „Pune-ţi O Dorinţă", care îi plătea pe părinţi să-şi aducă progenitura pe moarte aici ca să vadă pentru prima şi ultima oară trolii şi alte personaje de desene animate, al căror drept de utilizare şi exploatare fuseseră rezervate parcului. Cât de strălucitori erau micuţii ochi bolnavi, văzu Andre, în scurtul lor drum către mormânt şi cât de amabil era personalul, de parcă asta ar fi contat cumva, acest sentimentalism burghez pe care se baza întregul parc. Foarte bine. Vor vedea ei, nu-i aşa? Dacă exista un loc potrivit ca să faci o declaraţie politică, să atragi atenţia întregii Europe şi a întregii lumi asupra a ceea ce contează cu adevărat, locul era acesta.

Ding termină prima halbă cu bere. Avea să mai comande una. Era o regulă pe care nimeni nu o scrisese nicăieri şi nu o impusese, dar prin acord tacit nimeni din echipe nu bea mai mult de două atunci când se aflau pe picior de plecare. Şi cum erau mereu pe picior de plecare… În plus, două halbe de bere englezească erau şi aşa destule. Toţi membrii Echipei-2 erau acasă şi luau cina în familie. Unitatea Rainbow funcţiona într-un mod neobişnuit din acest punct de vedere. Toţi militarii erau căsătoriţi, aveau o soţie şi cel puţin un copil, iar căsniciile păreau să fie toate solide. John nu ştia dacă asta îi caracteriza pe militarii de la operaţiuni speciale: erau fiare când se aflau la lucru şi dihotomia îl amuza, dar îl şi mira.

Sandy servea felul principal, friptură de vită. John se ridică să ia cuţitul de tăiat friptura, ca să-şi poată îndeplini datoria. Patsy se uită la uriaşa bucată de carne şi se gândi imediat la boala vacii nebune, dar decise că mama ei o fripsese bine. În plus, îi plăcea o friptură de vită bine pătrunsă, cu tot colesterolul ei, iar mămica ei era campioana sosurilor.

— Cum merge la spital? o întrebă Sandy pe fiica ei, doctoriţa.

— La obstetrică e doar muncă de rutină. N-am avut în ultimele două săptămâni nici măcar un caz mai greu. Speram să am măcar o *placenta previa,* sau măcar o *placenta abrupta,* ca să vedem dacă suntem destul de pregătiţi, dar…

— Doamne fereşte, Patsy, nu dori nimănui aşa ceva! Am văzut aşa ceva la Urgenţă. Intri în panică, iar obstetricianul trebuie să se adune şi să nu greşească, altfel e nenorocire. Mor şi mama şi copilul!

— Ai văzut vreodată pe viu aşa ceva?

— Nu, dar am fost foarte aproape la Williamsburg. Ţi-l aminteşti pe doctorul O'Connor?

— Cel înalt şi slab?

— Da, dădu Sandy din cap. Slavă Domnului că era de gardă la al doilea caz. Rezidentul s-a pierdut de tot, dar a venit Jimmy şi a preluat-o, că eu eram sigură că moare femeia aia.

— Păi, dacă ştii ce ai de făcut…

— Chiar dacă ştii bine ce ai de făcut, presiunea asupra ta e uriaşă. Mie rutina mi se pare foarte bună. Am lucrat prea mult la Urgenţă, continuă Sandy Clark. Mi-aş dori o noapte liniştită, în care să adorm cu cartea în mână.

— Vocea experienţei, spuse John Clark, servind carnea.

— Mie mi se pare de bun-simţ, fu de acord şi Chavez, strângând braţul soţiei. Ce mai face năzdrăvanul?

— Chiar acum dă şuturi, îl informă Patsy, luându-i mâna şi punându-i-o pe abdomen.

Da, succes garantat, constată ea. Ochii i se umezeau când simţea zvâcnetul acela uşor. Fusese dintotdeauna un băiat cald, pasional; Ding aproape că se topea când simţea mişcarea din pântecele ei.

— Copilaşul, spuse el încet.

— Da, îi zâmbi ea.

— Deci, nici o surpriză neplăcută când vine sorocul, ne-am înţeles? spuse Chavez. Vreau să meargă totul ca la carte. E şi aşa destul de stresant. Nu vreau să leşin pe-acolo.

— Bravo, râse Patsy. Tu, să leşini, iubitul meu luptător de comando?

— Nu ştii niciodată, scumpa mea, zise tatăl ei, luând loc. Am văzut tipi foarte duri care s-au înmuiat.

— Nu şi eu, domnule C, declară Domingo, încruntând o sprânceană.

— Parcă sunteţi nişte pompieri: staţi şi aşteptaţi să se întâmple ceva, zise Sandy.

— E adevărat, căzu de acord Domingo. Dar dacă focul nu vine niciodată, asta nu ne deranjează deloc.

— Chiar vorbeşti serios? întrebă Patsy.

— Da, iubito, îi spuse soţul ei. Nu e nici o plăcere să pleci în misiune. Până acum am avut noroc. Nu am pierdut nici un ostatic.

— Dar asta se va schimba, îi spuse Rainbow Six subordonatului său.

— Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus, John.

— Ding, spuse Patsy, ridicându-şi ochii din farfurie. Ai… adică ţi s-a întâmplat, vreodată, ai… chiar ai…

Răspunsul era conţinut în privirea lui, deşi cuvintele ei fură:

— Hai să nu vorbim despre asta.

— Pats, ce crezi că avem noi în armele alea, marţipan? îşi întrebă John fiica.

— A venit azi Noonan, continuă Chavez. Zice că are o jucărie nouă de analizat.

— Cât costă? întrebă John înainte de toate.

— Zice că nu e deloc scumpă. A apărut de curând şi la Delta.

— Şi ce face?

— Îi găseşte pe oameni.

— Poftim? E secretă?

— E un produs comercial, nu e deloc secretă. Dar îi găseşte pe oameni.

— Cum?

— Urmăreşte bătăile inimii de la o distanţă de cinci sute de metri.

— Poftim? întrebă Patsy. Cum face?

— Nu ştiu precis, dar Noonan spune că indivizii de la Fort Bragg au înnebunit; vreau să spun că sunt entuziasmaţi de jucărie. Se numeşte „gardianul”, sau cam aşa ceva. Oricum le-a cerut amicilor de la tehnic să îi trimită şi lui un set demonstrativ.

— O să vedem, spuse Clark, ungându-şi cornul cu unt. Minunată pâine, Sandy.

— E de la brutăria aceea minusculă de pe Millstone Road. Pâinea de aici mi se pare excelentă.

— Şi toată lumea zice că mâncarea englezească e proastă, fu de acord John. Idioţii! Pur şi simplu creşti cu prejudecata asta.

— Da, dar carnea asta… se îngrijoră Patsy cu voce tare.

— Colesterolul meu e sub o sută şaptezeci, iubito, îi reaminti Ding. E mai scăzut decât al tău. Cred că datorită antrenamentelor.

— Aşteptă să îmbătrâneşti, mormăi John.

Pentru prima oară în viaţa lui, cu toate exerciţiile, colesterolul nu voia să-i scadă sub două sute.

— Nu mă grăbesc deloc, glumi Ding. Sandy, ai rămas cea mai bună bucătăreasă de pe aici.

— Mulţumesc, Ding.

— Aşa, creierii noştri n-or să putrezească dacă mâncăm vaca asta englezească.

Urmă un zâmbet tipic hispanic.

— Oricum, e mai sigur decât să te lansezi pe coarda scurtă din Night Hawk. Pe George şi Sam încă îi doare. Poate că ar trebui să încercăm altfel de mănuşi.

— Şi SAS-ul tot din astea foloseşte. Am verificat.

— Da, ştiu, am vorbit alaltăieri cu Eddie. Zice că trebuie să ne aşteptăm la accidente de antrenament, iar Homer spune că Delta

pierde un om pe an, mort la antrenamente.

— Poftim?

Patsy devenise brusc alarmată.

— Iar Noonan zice că la FBI au pierdut un tip odată pe când cobora scurt de pe un Huey. Pur şi simplu i-au alunecat mâinile. Brrr…

Şeful Echipei-2 ridică din umeri.

— Singura asigurare împotriva trebii ăsteia e antrenamentul, fu de acord John.

— Băieţii mei erau chiar „pe prag”. Trebuia să găsesc o cale să-i ţin aşa, fără să sară într-o parte sau în alta.

— Asta e cel mai greu, Domingo.

— Aşa-mi închipui şi eu.

Chavez îşi termină mâncarea.

— Cum adică „pe prag”? întrebă Patsy.

— Adică Echipa 2 e exact în forma potrivită. Suntem întotdeauna buni, dar nu văd cum am putea fi mai buni ca acum. La fel şi cu trupa lui Peter. Cu excepţia celor doi răniţi, nu văd cum am mai putea îmbunătăţi ceva, mai ales că acum îl avem în echipă şi pe Malloy. Domnule, omul ăsta chiar ştie să conducă un elicopter.

— Sunteţi gata să ucideţi oameni…? întrebă Patsy, cu o undă de îndoială în glas.

Îi era greu să fie doctor, o persoană dedicată salvării vieţii omeneşti şi să fie căsătorită cu un bărbat al cărui scop părea să fie adeseori luarea vieţii cuiva. Iar Ding sigur omorâse pe cineva, altfel nu i-ar fi sugerat să nici nu se gândească la asta. Cum putea să facă asta şi apoi să se arate atât de emoţionat când simţea mişcările copilului în pântecele ei? Pentru ea era greu de înţeles, oricât de mult şi-ar fi iubit soţul acela cu pielea măslinie şi cu zâmbetul strălucind alb.

— Nu, iubita mea, gata să salvăm oameni, o corectă el. Asta ne e meseria.

— Dar cât de siguri putem fi că or să-i lase să iasă? întrebă Esteban.

— Păi, nu au de ales, răspunse Jean-Paul, umplând paharele goale cu carafa cu vin.

— Sunt de acord, spuse şi Andre. Nu au de ales. S-ar compromite în faţa lumii. Şi mai sunt şi laşi, ştim bine. Sentimentalism burghez. Nu au deloc tăria noastră.

— Alţii au făcut greşeala să creadă asta, spuse Esteban, nu atât ca să joace rolul de avocat al diavolului, cât pentru a da glas îngrijorării pe care trebuiau să o simtă toţi într-o măsură sau alta.

Esteban îşi făcuse întotdeauna griji.

— N-a mai existat niciodată o asemenea situaţie. *Guardia Civil* este eficientă, dar nu e antrenată pentru situaţii ca asta. Poliţişti! pufni

Andre. Asta e tot. Nu cred că vor aresta pe careva dintre noi. Voi ce credeţi?

Remarca smulse câteva zâmbete. Era adevărat. Erau nişte simpli poliţişti, obişnuiţi să se ocupe de găinari, nu de nişte soldaţi politici dedicaţi, oameni cu arme, cu antrenament şi neclintiţi în hotărârea lor.

— Să înţeleg că v-aţi răzgândit?

Esteban fu primul care sări.

— Nu, sigur că nu, camarade. Pur şi simplu am îndemnat la obiectivitate atunci când evaluăm misiunea. Un soldat al revoluţiei nu trebuie să permită să fie purtat prea departe de entuziasm.

Uite cum îşi acoperă ăsta frica, gândiră ceilalţi. Tuturor le era frică, dovadă graba cu care o negau.

— Îl vom scoate pe Ilici, îi anunţă Rene, asta dacă nu cumva Parisul vrea să îngroape o sută de copii. Iar asta n-or s-o facă. Drept rezultat, copiii vor face un zbor până în Liban şi înapoi. Asupra acestui lucru ne-am decis, corect?

Se uită în jurul mesei şi văzu că toţi cei nouă înclinară din cap.

— *Bien.* Numai copiii trebuie să-şi ude pantalonii pe chestia asta, prieteni, nu şi noi.

Aprobările din cap se transformară în zâmbete şi în râsete discrete, pentru că chelnerii circulau prin restaurant. Rene făcu semn să li se mai aducă vin. Vinul de aici era bun, mult mai bun decât avea să găsească în vreo ţară musulmană în care se va juca de-a ascunselea cu agenţii de la DGSE[8], cu mai mult succes decât Carlos, spera el. Oricum, identităţile lor nu vor fi niciodată cunoscute. Carlos îi învăţase un lucru foarte important pentru lumea terorismului. Reclama nu aducea dividende. Se scărpină în barbă. Îl mânca, dar îi asigura securitatea lui personală pentru următorii câţiva ani.

— Ia zi, Andre, cine vine mâine?

— Mâine Thompson CSF îşi trimite aici şase sute de angajaţi cu familii cu tot. O ieşire cu compania la unul dintre departamentele lor. Nu se putea mai bine, le spuse ofiţerul de securitate a parcului.

Thompson era un important producător de armament din Franţa. Unii dintre muncitori – şi deci şi copiii lor – erau foarte importanţi pentru statul francez. Şi francezi şi importanţi din punct de vedere politic – chiar că nu se putea mai bine.

— Se vor deplasa în grup şi vor avea itinerarul lor. Vor veni la castel la prânz ca să ia masa şi vor urmări un spectacol. Atunci va fi momentul, prieteni.

Plus o mică adăugire hotărâtă de Andre în dimineaţa aceea. Erau întotdeauna prin preajmă, mai ales la spectacole.

---

[8] Direction Generale de la Securite de l'Etat (n.tr.).

— *D'accord?* îi întrebă Rene pe cei adunaţi în jurul mesei, obţinând încă un rând de înclinări din cap.

Privirile oamenilor erau acum mai ferme, iar îndoielile fuseseră lăsate deoparte. Îi aştepta misiunea. Decizia de a şi-o asuma fusese luată de mult. Sosi chelnerul cu încă două carafe, iar vinul le fu pus tuturor în pahare. Cei zece bărbaţi îşi savurară băuturile, ştiind că s-ar putea să fie ultimele pahare pentru multă vreme de aici încolo, iar în alcool îşi găsiră hotărârea.

— Nu-i adorabil? întrebă Chavez. Ăsta e Hollywoodul. Îşi ţin armele ca pe nişte cuţite şi nimeresc un chibrit de la douăzeci de metri. Doamne, ce mi-aş dori să pot face şi eu asta!

— Au antrenament, Domingo, sugeră John o explicaţie, chicotind.

Pe ecranul televizorului, tipul cel rău zbură cam patru metri, de parcă ar fi fost lovit de o rachetă antitanc, nu de un amărât de glonţ de calibrul 9 mm.

— Mă întreb de unde cumpără armele astea, continuă John.

— O, mare expert contabil, ştii bine că nu ni le putem permite.

John aproape că-şi vărsă berea din care tocmai sorbea. Filmul se termină câteva minute mai târziu. Eroul o luă pe fată, tipii răi muriră cu toţii, iar eroul îşi părăsi agenţia, dezgustat de corupţia şi prostia de acolo, păşind fericit înspre soarele care răsărea, mulţumit de şomajul care îl aştepta. *Da,* îşi zise Clark, *ăsta e Hollywoodul*. Şi cu acest gând confortabil, seara lor împreună se termină. Ding şi Patsy se duseră să doarmă, iar John şi Sandy făcură acelaşi lucru.

Totul este un uriaş platou de filmare, îşi spuse Andre, plimbându-se prin parc cu o oră înainte de accesul publicului. Atât de american, în ciuda eforturilor depuse pentru ca acest parc să fie unul european. Evident, ideea fundamentală era americană, îi aparţinea nebunului de Walt Disney, cel cu şoarecii vorbitori şi cu poveştile pentru copii cu care furase atâţia bani de la mase. Religia nu mai era opiul popoarelor. Nu, astăzi opiul era fuga de realitatea de zi cu zi pe care o trăim cu toţii şi o urâm cu toţii, dar pe care nu o puteam vedea aşa cum este. Cine îi aducea aici? Copiii lor, care ţipau că vor să-i vadă pe troli şi pe toate celelalte personaje din desenele animate japoneze sau să zboare cu acea ticăloşie de Stuka nazistă. Până şi ruşii, cei care apucau să câştige suficient din economia lor distrusă, veneau aici să arunce banii, până şi ruşii zburau cu Stukas-uri! Andre clătină uimit din cap. Copiii nu aveau nici vârsta, nici educaţia, nici amintirile necesare pentru a judeca toate acestea, dar părinţii lor puteau să o facă. Şi totuşi, veneau aici.

— Andre?

Poliţistul de parc se întoarse şi îl văzu pe Mike Dennis, şeful

executiv al Worldpark-ului, care se uita la el.

— Da, *monsieur* Dennis?

— Nu uita, mă cheamă Dennis.

Şi şeful bătu cu degetul în ecusonul de plastic. Da, uitase, regula în parc era că fiecare îi spunea fiecăruia pe numele mic, încă un lucru de provenienţă americană.

— Da, Mike, iartă-mă!

— Te simţi bine, Andre? Păreai cam preocupat de ceva.

— Da? Nu… Mike, sunt bine. Doar că am avut o noapte cam lungă.

— Bine, zise Dennis şi îl bătu pe umăr. Ne aşteaptă o zi foarte aglomerată. De cât timp eşti la noi?

— De două săptămâni.

— Îţi place aici?

— E un loc unic în lume.

— Păi, asta e ideea, Andre. O zi bună!

— Da, Mike.

Se uită cum şeful lui american mergea repede spre biroul lui din castel. *Nenorociţii ăştia de americani, vor ca toată lumea să fie fericită tot timpul, altfel ceva e rău şi dacă ceva e rău, trebuie reparat. Ei bine,* îşi spuse Andre, *ceva merge prost şi o să fie reparat chiar astăzi. Dar lui Mike n-o să-i placă prea mult, nu-i aşa?*

La un kilometru distanţă, Jean-Paul îşi transfera armele din geamantan în rucsac. Comandase la *room-service* un mic dejun zdravăn, se hotărâse asupra unuia american, pentru că putea fi nevoit să stea nemâncat toată ziua, eventual şi o parte din următoarea. În acelaşi hotel şi în altele câteva din acelaşi complex, ceilalţi făceau acelaşi lucru. Pistolul-mitralieră Uzi avea un total de zece încărcătoare pline. Mai avea şase pentru pistolul de 9 mm şi trei grenade cu fragmentare, plus radioul. O să fie un rucsac greu, dar n-o să-l care toată ziua. Jean-Paul se uită la ceas şi aruncă o ultimă privire prin cameră. Toată instalaţia sanitară era nou-nouţă. Şterse totul cu o cârpă umedă, ca să se asigure că nu lăsase amprente, apoi masa şi ce era pe ea şi, în sfârşit, farfuriile şi tacâmurile de la micul dejun. Nu ştia dacă poliţia franceză avea pe undeva prin vreun fişier amprentele lui, dar, dacă le avea, nu voia să le ofere încă un set, iar dacă nu, de ce să îi ajute să inaugureze un dosar nou? Îşi puse pantalonii lungi kaki şi o cămaşă cu mâneci scurte, plus pălăria aia albă şi stupidă cumpărată cu o zi înainte. Părea un vizitator oarecare al acelui loc stupid, fără aparenţa unui om periculos. Toate fiind gata, îşi ridică rucsacul şi porni spre uşă, oprindu-se o clipă ca să şteargă clanţa uşii, pe dinăuntru şi pe dinafară, înainte să se îndrepte spre şirul de lifturi. Apăsă pe butonul care îl ducea jos nu cu vârful degetului, ci cu încheietura. În câteva secunde, era în drum spre uşa hotelului şi se îndrepta firesc spre gară, unde cartela-cheie îi permitea să intre în

sistemul de transporturi al lui Worldpark. Îşi dădu jos rucsacul ca să se aşeze şi se trezi în compartiment cu un neamţ care avea şi el un rucsac şi era însoţit de nevastă şi copii. Când neamţul îşi lăsă rucsacul pe scaunul alăturat, acesta scoase un zgomot înfundat.

— Minicamera mea, explică neamţul ciudat de prompt în engleză.

— Şi la mine la fel. Cam grele lucrurile astea, nu?

— Da, dar aşa o să avem multe lucruri ca să ne amintim de ziua petrecută în parc.

— Da, sigur vă veţi aminti, răspunse Jean-Paul.

Locomotiva şuieră şi trenul porni. Francezul îşi verifică buzunarul ca să vadă dacă mai avea tichetul de parcare. De fapt, mai avea trei zile plătite de intrare în parcul de distracţii. Nu că ar fi avut nevoie de ele. Nimeni din zonă nu mai avea nevoie.

— Ce dracu'! murmură John, citind faxul de deasupra teancului de pe birou. Fond de burse?

Şi cine dracului violase securitatea…? George Winston, secretarul Trezoreriei?

— Alice! strigă el.

— Da, domnule Clark? spuse doamna Foorgate, intrând în birou. M-am gândit că o să genereze probleme. Se pare că domnul Ostermann simte nevoia să recompenseze echipa pentru că a fost salvat.

— Şi ce legătură are treaba asta cu legea?

— Nu am nici cea mai mică idee, domnule.

— Cum putem afla?

— De la un consilier juridic, bănuiesc.

— Avem aici un avocat sau un jurist?

— Din câte ştiu eu, nu. Şi probabil că veţi avea nevoie de unul. Probabil şi de unul britanic şi de unul american.

— Minunat, spuse Rainbow Six. Vrei să-l chemi pe Alistair la mine?

— Da, domnule.

14
SABIA LEGIUNII

Ieşirea organizată de compania Thompson CSF era planificată de câteva luni. Cei trei sute de copii lucraseră peste program, ca să aibă avans o săptămână la teme; evenimentul avea şi implicaţii de afaceri. Thompson instala sisteme de control computerizate în parc – operaţiunea făcea parte din tranziţia companiei de la statutul de producător militar la cel de producător de electronice de larg consum – iar aici experienţa militară îi ajuta foarte mult. Noile sisteme de control, cu care conducerea Worldpark-ului putea să supravegheze activităţile în tot complexul, erau o dezvoltare imediată a sistemelor de transfer de date produse pentru forţele terestre ale NATO. Erau nişte dispozitive mici, multi-lingvistice şi uşor de folosit, care transmiteau informaţiile nu prin fire de cupru, ci prin eter, economisind astfel câteva milioane de franci; Thompson adusese sistemele la timp şi în cadrul bugetului, o calitate pe care şi ei, ca mulţi alţi contractori de armament de pe tot globul, se străduiau s-o înveţe.

Ca recunoaştere a îndeplinirii cu succes a contractului cu un client civil de anvergură, conducerea superioară a lui Thompson cooperase cu Worldpark-ul ca să aranjeze acest picnic pentru angajaţi. Tot grupul, inclusiv copiii, purtau tricouri cu însemnele companiei pe piept, iar pentru moment erau împreună şi se deplasau spre centrul parcului, într-un grup escortat de şase troli, care dansau în drum spre castel în absurda încălţăminte care închipuia nişte uriaşe picioare goale şi cu corpurile lor păroase, deasupra cărora se aflau nişte căpăţâni disproporţionate. Apoi grupul fu escortat de legionari, doi dintre ei purtând penele de vultur cu însemnele cohortei, iar unul, cu un coif în formă de cap de leu, căra vulturul de aur, emblema Legiunii VI Victrix, acum încartiruită la Worldpark, Spania, aşa cum fusese şi predecesoarea ei în anul 20 î.Hr., sub împăratul Tiberius. Angajaţii parcului desemnaţi să facă parte din legiune îşi dezvoltaseră un adevărat spirit legionar, mărşăluind bucuroşi, cu săbiile lor *spatha* de producţie spaniolă înfipte stângaci în teci, dar, legate de mâna dreaptă şi cu scuturile purtate cu stânga. Legionarii din Worldpark mărşăluiau la fel de mândri precum o făcuseră, probabil cei din Legiunea Victrix cu douăzeci de secole în urmă. Predecesorii lor fuseseră prima şi singura linie de apărare pentru colonia romană aflată în această parte a Spaniei.

Singurul lucru care lipsea grupului era o mulţime care să fluture

stegulețe. Dar, oricum, acesta era un obicei japonez. După ceremoniile din prima zi, oamenii de la Thompson urmau să rătăcească pe unde voiau, bucurându-se de patru zile ca turişti obişnuiţi.

Mike Dennis urmărea procesiunea pe monitoarele din biroul lui, în timp ce îşi aduna însemnările. Soldaţii romani erau un element caracteristic acestui parc şi, din cine ştie ce motiv, erau uluitor de populari, destul cât să se fi mărit recent numărul lor de la cincizeci la peste o sută, stabilindu-se şi un triumvirat de centurioni care să-i conducă. Pe aceştia îi puteai ghici repede după panaşele laterale de pe coifuri, care se deosebeau de cele ale legionarilor obişnuiţi. Tipii din unitate luaseră lecţii de luptă cu sabia şi se zvonea că unele dintre săbiile lor chiar aveau tăişuri, lucru pe care Dennis nu se obosise să-l verifice. Tot ce era bun pentru moralul angajaţilor era bun pentru parc, iar el obişnuia să-i lase pe şefi să-şi conducă departamentele cu un minimum de ingerinţă din partea centrului lui de comandă din castel. Se folosea de *mouse*-ul computerului pentru a trece în revistă mulţimea care se apropia. Erau în avans cam cu douăzeci de minute, iar acela era... Da, era Francisco de la Cruz, el conducea parada. Francisco era sergent în retragere la trupele spaniole de paraşutişti şi trecuse cât ai bate din palme la conducerea de parade. Era un tip cu aspect de dur, avea peste cincizeci de ani, braţe vânjoase şi barbă atât de deasă – Worldpark permitea angajaţilor doar portul de mustaţă, nu şi de barbă – încât trebuia să se radă de două ori pe zi. Puştii se simţeau intimidaţi, dar Francisco ştia să-i ridice în aer ca un bunic şi să-i liniştească pe loc, iar picilor le plăcea mai ales să se joace cu panaşul lui roşu din coamă de cal. Dennis se gândi să ia masa de prânz cu Francisco într-o zi, curând. Omul îşi conducea bine micul departament şi merita o oarecare atenţie „de sus”.

Dennis trase mapa de piele de pe masă. Trebuia să rostească un discurs de bun venit pentru oaspeţii de la Thompson, care avea să fie urmat de fanfarele parcului şi de o paradă a trolilor, iar apoi de cina luată la restaurantul castelului. Se uită la ceas şi se ridică, îndreptându-se spre coridorul care ducea spre un pasaj deghizat, cu o uşă „secretă” în curtea castelului. Arhitecţii locului primiseră mână liberă şi folosiseră foarte bine banii proveniţi din petrolul din Golf, deşi castelul nu era întru totul autentic. Avea refugii în caz de incendiu, guri de stropit, oţel structural, nu doar pietre puse una peste alta şi legate cu mortar.

— Mike? se auzi o voce.

Managerul parcului se întoarse.

— Da, Pete?

— La telefon. Te sună preşedintele.

Administratorul făcu stânga împrejur şi se întoarse în birou, încă

strângând în mână foaia cu discursul.

Francisco – Pancho, pentru prieteni – de la Cruz nu era un om înalt; măsura doar un metru şaptezeci, dar avea un piept larg, iar picioarele lui ca nişte stâlpi făceau pământul să se cutremure când păşea ţeapăn, aşa cum îi spusese un istoric că fusese obiceiul la legiunile romane. Coiful de oţel era greu şi îi simţea panaşul fluturând deasupra. Braţul lui stâng ţinea acel *scutum* mare şi greu, scutul legionarului, care se înălţa de la glezne până aproape de gât, era făcut din lemn încleiat, avea figura grea de fier a Meduzei în centru şi marginile placate cu metal. Romanii, aflase asta de mult, fuseseră soldaţi foarte voinici dacă puteau să se deplaseze în marş cu echipamentul ăsta greu – aproape treizeci de kilograme cu tot cu hrana şi vesela individuală, cam tot atâta cât avusese şi el ca soldat la manevre. Parcul făcuse copii fidele ale acestui echipament, deşi calitatea metalului era în mod sigur mai bună decât a celui produs în fierăriile Imperiului Roman. În spatele lui se strânseseră şase băieţei care încercau să imite paşii picioarelor lui grele. Lui de la Cruz îi plăcea la nebunie asta. Propriii lui fii erau acum în armata spaniolă, călcând pe urmele tatălui lor, exact cum făceau acum puştii ăştia din Franţa. Pentru de la Cruz, lumea era perfectă.

La doar câţiva metri depărtare, la fel de bine se simţeau şi Jean-Paul, Rene şi Esteban, ultimul cu o grămadă de baloane legate de încheietura mâinii şi vânzând unul chiar în acel moment. Ceilalţi purtau cu toţii pălăriile de Worldpark, toţi fiind pe poziţie, în jurul mulţimii. Nici unul dintre terorişti nu purta tricourile roşii Thompson, deşi nu le-ar fi fost deloc dificil să facă rost de ele. Purtau cu toţii tricouri Worldpark, asortate cu pălăriile şi toţi, cu excepţia lui Andre şi Esteban, duceau în spate rucsacuri, ca mulţi alţi vizitatori din Worldpark.

Trolii îi aranjară pe toţi la locurile lor, cu câteva minute mai devreme decât se planificase. Adulţii glumeau între ei, iar copiii râdeau cu feţele iluminate de o bucurie care curând se va transforma în altceva; unii alergau în jurul adulţilor mai înalţi, se jucau de-a v-aţi-ascunselea în mulţime… Iar doi erau în scaune cu rotile. Nu, văzu Esteban, nu făceau parte din grupul Thompson. Purtau acei năsturaşi de acces special, dar nu şi tricouri roşii.

Andre îi văzu şi el pe cei doi oaspeţi. Unul era mica fetiţă olandeză bolnavă, iar celălalt… englez, după cum arăta tatăl, care împingea scaunul pe rotile înspre castel, prin mulţime. Da, erau foarte bine veniţi şi aceştia doi… Cu atât mai bine dacă nu erau francezi, nu?

Dennis se aşezase la biroul lui. Convorbirea telefonică implica informaţii detaliate, pe care le putea lua de pe computer. Da, veniturile trimestriale ale parcului erau cu 4,1 procente peste

previziuni. Da, sezonul mort se dovedise mai puţin mort decât anticipaseră. Vremea neobişnuit de favorabilă, explică Dennis, era cauza principală, nu aveai cum s-o prevezi, dar lucrurile mergeau bine, cu excepţia unor problemele la computerele de la una sau două curse. Da, aveau nişte ingineri de *software* în zona aia, care lucrau chiar acum. Da, producătorul oferea garanţie, iar reprezentanţii producătorului erau foarte cooperanţi – da, era şi cazul, pentru că acelaşi producător licita pentru încă două mega-circuite aici, ale căror planuri urmau să facă lumea să amuţească, îi spuse Dennis preşedintelui, care nu văzuse încă propunerile, dar avea s-o facă în timpul călătoriei lui de peste trei săptămâni în Spania. Dennis îi promisese preşedintelui că vor produce documentare TV speciale despre concepţia şi proiectul celor două „curse ale morţii” şi, oare, n-ar fi ceva să atragă o groază de americani aici, să fure din clienţii imperiului Disney, care inventase parcul de distracţii? Preşedintele saudit, care iniţial investise în Worldpark pentru că avea copii cărora le plăcea să se dea în nişte lucruri care pe el îl ameţeau doar văzându-le, era entuziasmat de propunerea celor două noi atracţii, destul cât să nu mai întrebe nimic şi să-l lase pe Dennis să-l ia prin surprindere la timpul potrivit.

— Ce dracu’…? spuse Dennis în telefon, ridicându-şi privirea.

Auzise ceva.

Toţi săriră ca arşi la bubuiturile acelea, un staccato teribil scos de pistolul-mitralieră al lui Jean-Paul, care trăsese o rafală lungă în aer. În curtea castelului, oamenii se întoarseră şi se ghemuiră instinctiv, văzând mai întâi un bărbat bărbos cu arma îndreptată în sus şi scuipând scurt nişte tuburi de alamă. Fiind civili neantrenaţi, în primele secunde nu făcură nimic altceva decât să privească şocaţi, fără să aibă măcar timp să-şi exprime frica. Nu încă.

Iar când se întoarseră să-l vadă pe cel din mijlocul lor care trăgea – oamenii din jurul lui se depărtaseră instinctiv, în loc să încerce să pună mâna pe el – şi pe ceilalţi scoţându-şi armele din rucsacuri, la început fără să tragă, aşteptând o clipită…

Pancho de la Cruz stătea în spatele unuia dintre ei şi văzu arma ieşind din rucsac încă dinainte de prima rafală. Creierul lui recunoscu pe loc forma neprietenoasă, dar familiară, a Uzi-ului israelian, puşca-mitralieră de nouă milimetri, iar ochii i se blocară pe armă, calculând direcţia şi distanţa. Obiectul sigur nu era de-al parcului. Şocul momentului dură exact atât – un moment, apoi experienţa de peste douăzeci de ani în forţele armate preluă controlul şi, la doi metri în spatele criminalului, Pancho începu să se mişte.

Claude prinse mişcarea cu coada ochiului şi se întoarse să vadă ce-o mai fi şi asta. Un bărbat în armură romană şi cu o chestie stranie pe cap venea spre el. Se întoarse să facă faţă ameninţării şi…

…centurionul de la Cruz acţionă dintr-un fel de instinct soldăţesc, transferat din timpul şi locul cărora le aparţinea uniforma din timpul şi locul acestui prânz. Cu mâna dreaptă trase *spatha din* teaca înaltă din dreapta, iar scutul se ridică, având centrul spre ţeava Uzi-ului, în vreme ce spada se ridica în aer. Sabia asta era făcută la comandă de un văr mai îndepărtat de-al lui de la Toledo. Era produsă din oţel-carbon laminat, exact cum fusese şi spada Cidului şi avea o lamă numai bună să te razi cu ea. Brusc redeveni soldat şi pentru prima oară în cariera lui avu în faţă un inamic înarmat şi o armă în mână, iar distanţa era mai mică de doi metri acum şi, cu pistol sau fără, avea să…

…Claude trase o rafală scurtă, aşa cum învăţase în atâtea ocazii, exact în centrul de masă al ţintei în mişcare, dar se întâmplă ca acesta să fie figura groasă de trei centimetri de pe scut, iar gloanţele ricoşară din aceasta, fragmentându-se…

…de la Cruz simţi fragmentele muşcându-i din braţul stâng, dar se simţeau mai slab decât înţepăturile de ţânţari, iar braţul drept, înarmat, făcu o mişcare spre stânga, apoi spre dreapta, tăind aerul într-un stil pentru care *spatha* nu era făcută, dar tăişul ascuţit al ultimilor centimetri de lângă vârf îşi făcu datoria, tăind în carne vie în braţul acelui *cabron,* până acolo unde se termina mâneca scurtă. Pentru prima dată în viaţa lui, centurionul Francisco de la Cruz vărsa sânge cu furie…

…Claude simţi durerea. Braţul drept se mişcă, degetul apăsă pe trăgaci, iar rafala lovi scutul, care se îndrepta spre el, sub figura Meduzei şi la dreapta ei. Trei gloanţe nimeriră în piciorul lui de la Cruz, toate sub genunchi, trecând prin apărătoarele de metal, unul dintre ele rupându-i tibia şi smulgându-i centurionului un urlet de durere, în vreme ce cădea, iar cea de-a doua lovitură de spadă rată cu puţin gâtul adversarului. Creierul comandă picioarelor să se mişte, dar Cruz avea unul singur valid; celălalt nu-l ascultă, iar fostul paraşutist căzu în faţă-stânga.

Mike Dennis alergă la fereastră, în loc să se uite la monitoarele TV. Alţii se uitau la acestea, iar imaginea dată de diversele camere era înregistrată automat de un raft plin cu videouri aflat altundeva în parc. Ochii lui vedeau, dar creierul nu voia să creadă. Era adevărat, imposibilul se petrecea sub ochii lui, era ceva real. Nişte oameni cu arme înconjurau o mare de tricouri roşii, pe care o mânau cum mână câinii ciobăneşti oile, spre curtea interioară a castelului. Dennis se întoarse spre omul de la pupitrul principal de comandă:

— Închiderea de siguranţă, acum!

O simplă apăsare din *mouse* şi toate uşile castelului fură temeinic zăvorâte.

— Cheamă poliţia! ordonă apoi Dennis.

Şi acest lucru era programat de mai înainte. Sistemul de alarmă semnală urgenţa la cea mai apropiată secţie de poliţie. Era o alertă pentru jaf, dar pentru moment era suficientă. Singura situaţie de urgenţă pe care o luaseră în calcul fusese un jaf al camerei cu bani gheaţă, iar întrucât acest lucru era o infracţiune majoră şi presupunea un număr important de infractori înarmaţi, reacţia la alarmă era reprogramată. Maşinăriile vor fi oprite, distracţia va conteni şi oamenii vor primi instrucţiuni să se întoarcă la hotelurile lor sau în parcări, pentru că parcul se închidea datorită unei urgenţe neaşteptate... Zgomotul mitralierelor ajungând departe, îşi zise Dennis, vizitatorii vor înţelege singuri care era urgenţa momentului.

Asta e partea amuzantă, îşi spuse Andre. Luă de la unul dintre camarazii lui o pălărie albă şi primi de la Jean-Paul arma pe care i-o adusese acesta. La câţiva metri mai încolo, Esteban lăsă libere toate baloanele legate de mână şi, în vreme ce acestea se risipeau în văzduh, îşi apucă arma.

Copiii nu erau atât de speriaţi pe cât erau părinţii lor, gândindu-se poate că era vorba de una dintre minunăţiile pe care trebuia să le aştepţi în parc, deşi urechile lor micuţe încă îi dureau, iar la auzul bubuiturilor tresăriseră toţi. Dar frica era contagioasă, iar copiii văzură iute acest sentiment în ochii părinţilor şi începură să se ţină strâns de mâini, privind în sus la adulţii care acum se mişcau rapid în jurul mulţimii de tricouri roşii, ţinând în mâini nişte lucruri care semănau cu nişte... arme; băieţii recunoscuseră formele jucăriilor lor, dar astea se vedea că nu erau jucării.

Rene era la comandă. El se deplasă spre intrarea în castel, separat de ceilalţi nouă, care ţineau mulţimea în loc. Privind în jur, văzu alţi oameni în afara perimetrului grupului, mulţi ghemuiţi, ascunzându-se, găsind orice adăpost aflat la îndemână. Mulţi dintre ei făceau fotografii, alţii înregistrau cu camerele video, iar unii dintre ei era posibil să folosească teleobiective cu care să-l prindă în prim-plan. Dar nu avea cum să-i împiedice.

— Numărul 2! strigă el, selectează-i pe oaspeţii noştri!

Numărul 2 era Jean-Paul. Acesta se apropie de un grup strâns şi apucă în primul rând de mână o fetiţă franţuzoaică de patru ani.

— Nu! strigă mama acesteia.

Jean-Paul îşi îndreptă arma spre ea, iar ea se feri, fără însă a lăsa umerii copilei.

— Foarte bine, îi spuse 2, atunci am s-o împuşc.

În mai puţin de o secundă, ţeava Uzi-ului lui era lipită de părul castaniu deschis al fetiţei. Asta o făcu pe mamă să strige şi mai tare, dar îşi luă mâinile de pe fetiţă.

— Vino pe aici, îi spuse Jean-Paul cu fermitate copilului.

Fetiţa îl ascultă, privind înapoi cu gura deschisă la mama ei împietrită, în vreme ce bărbatul cu armă alegea alţi copii.

Andre făcu acelaşi lucru de cealaltă parte a mulţimii. În primul rând, se duse la fetiţa olandeză. Pe cartela ei de acces special scria Anna. Fără un cuvânt, îl îmbrânci pe tatăl Annei departe de scaunul pe rotile şi o împinse spre castel.

— Copilul este bolnav, protestă tatăl în engleză.

— Da, se vede, răspunse Andre în aceeaşi limbă, trecând la celălalt copil bolnav.

Da, ăştia doi erau nişte ostatici de soi.

— Porcule! strigă mama celui de-al doilea copil.

Intervenţia îi fu răsplătită de un pat de Uzi peste faţă, care îi zdrobi nasul, umplând-o de sânge.

— Mami! striga băieţelul, în vreme ce Andre împingea cu o mână scaunul cu rotile pe rampa care ducea spre castel.

Copilul se întoarse s-o vadă pe mama lui prăbuşindu-se. Un angajat al parcului, măturător, îngenunche ca s-o ajute, dar tot ce putu obţine de la ea fu un urlet:

— Tommy!

La strigătele ei se adăugară cele ale altor patruzeci de perechi de părinţi, toţi purtând tricourile roşii ale companiei Thompson. Micul grup se retrase în castel, lăsându-i pe ceilalţi acolo, uluiţi, timp de câteva secunde, înainte de a se îndepărta pe Strada Espana.

— La dracu', vin încoace, zise Mike Dennis, vorbind încă la telefon cu căpitanul care comanda garnizoana locală a *Guardiei Civil.*

— Plecaţi de acolo, îi spuse imediat căpitanul. Dacă există vreo posibilitate să părăsiţi zona, folosiţi-o acum! Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră şi al oamenilor dumneavoastră.

— Dar, la naiba, răspund pentru oamenii ăştia!

— Da, răspundeţi, dar trebuie să vă asumaţi această răspundere din afară. Acum! ordonă căpitanul. Plecaţi!

Dennis puse telefonul în furcă, iar apoi se întoarse spre personalul lui de cincisprezece oameni din centrul de comandă.

— Oameni buni, toată lumea după mine! Mergem la centrul de comandă de rezervă. Exact acum, sublinie el.

Oricare ar fi fost aparenţele, castelul nu era unul autentic. Fusese construit cu toate facilităţile moderne, cu lifturi şi scări de incendiu. Probabil că cele din urmă erau deja compromise, îşi zise Dennis, dar una dintre ele cobora până la subsol. Porni spre uşa de incendiu şi o deschise, făcând semn oamenilor lui să iasă pe acolo. Ceea ce aceştia şi făcură, cei mai mulţi uşuraţi că scăpau din locul acela devenit brusc periculos. Ultimul îi aruncă la ieşire cheile. La plecare, Dennis încuie uşa în urma lui, apoi o luă la goană pe cele patru niveluri de scări în formă de spirală.

După un alt minut, se afla în subsolul în care se înghesuiau angajaţi şi vizitatori aduşi la adăpost de troli, legionari şi alţi angajaţi în uniformă ai parcului. Se aflau acolo mulţi din personalul de securitate, dar nici unul dintre ei nu avea vreo armă mai periculoasă decât un radio. Existau arme în camera de numărare a banilor, dar acestea erau încuiate şi numai câţiva dintre angajaţii parcului erau antrenaţi şi autorizaţi să le folosească. Oricum, Dennis nu voia focuri de armă. În plus, avea alte lucruri de făcut. Postul de comandă al Worldpark-ului se afla de fapt în afara lui, la capătul zonei subterane. Alergă spre nord, urmat de personalul lui de comandă, ajungând la parcarea angajaţilor. Asta le luă cam cinci minute; iar Dennis dădu buzna. Biroul lui era liber, iar telefonul deja clipea. Era *Guardia Civil.*

— Sunteţi în siguranţă? întrebă căpitanul.

— Cel puţin deocamdată, răspunse Dennis.

Văzu pe monitor imaginea camerei de comandă din castel.

— Pe aici, le spuse Andre.

Dar uşa era încuiată. Făcu un pas în spate şi trase cu pistolul în încuietoarea care se îndoi, dar rămase încuiată, contrar a ceea ce se întâmpla, de obicei, în filme. Apoi încercă şi Rene cu Uzi-ul care distruse cu totul porţiunea cu încuietoarea. Împinse uşa înăuntru. Andre îi conduse la etaj şi apoi deschise cu piciorul uşa centrului de comandă. Era gol. Înjură din toată inima descoperind acest lucru.

— Îi văd! spuse Dennis la telefon. Un bărbat… doi… şase bărbaţi cu arme. Dumnezeule, au copii cu ei!

Unul dintre ei se apropie de camera de supraveghere, îndreptă pistolul spre ea şi imaginea dispăru.

— Câţi oameni înarmaţi sunt? întrebă căpitanul.

— Cel puţin şase, poate zece, poate mai mulţi. Au luat ostatici copii. Aţi înţeles? Au cu ei copii.

— Am înţeles, Senor Dennis. Trebuie să vă părăsesc, ca să coordonez riposta. Vă rog să rămâneţi pe fir.

— Da.

Dennis se întoarse spre celelalte ecrane, ca să vadă ce se întâmpla în parcul lui.

— La naiba! înjură el, cu o furie care începea să înlocuiască şocul.

Apoi îşi sună preşedintele pentru primul raport, întrebându-se cum dracu’ ar putea să-i spună unui prinţ saudit că parcul lui de distracţii era atacat de terorişti.

În biroul lui, căpitanul Dario Gassman sună Madridul pentru primul raport asupra incidentului. Avea deja un plan de reacţie, pe care poliţiştii lui îl şi puneau în aplicare. Zece maşini şi şaisprezece oameni goneau deja pe autostradă din diverse direcţii, aflând că Planul W

fusese declanşat. Prima lor misiune era să stabilească un perimetru de securitate unde nu avea voie nimeni. Controlarea ieşirilor avea să se dovedească imposibilă, în Madrid se întâmplau alte lucruri în timp ce căpitanul Gassman se îndrepta spre maşină, ca să pornească spre Worldpark. Pentru el era un drum de o jumătate de oră, în ciuda sirenei şi a girofarului. Avu astfel ocazia să se gândească în linişte, în ciuda zgomotului venit de sub capotă. Avea şaisprezece oameni pe drum, dar dacă la Worldpark erau zece infractori înarmaţi, nu erau de ajuns nici măcar pentru stabilirea unui perimetru interior şi a unuia exterior. De câţi oameni avea nevoie? Să cheme echipa naţională de reacţie rapidă, formată acum câţiva ani de Guardia Civil? Probabil că va fi nevoit. Ce fel de criminali puteau să atace Worldpark la ora asta a zilei? Pentru un jaf, cea mai bună oră era cea a închiderii, deşi tocmai la asta se aşteptau el şi oamenii lui – pentru că în momentul acela erau căraţi sacii de pânză pentru transferul la bancă, fiind păziţi de personalul parcului şi uneori şi de oamenii lui… Aceasta era ora de maximă vulnerabilitate. Dar nu, oricine ar fi fost, alesese cu bună ştiinţă momentul amiezei, luase ostatici – copii, îşi aminti Gassman. Şi-atunci, erau hoţi sau altceva? Ce fel de infractori erau? Dacă erau teroriştі?… Doar luaseră ostatici… copii… Să fie terorişti basci? La naiba, ce puteau fi?

Dar lucrurile deja îi scăpaseră de sub control lui Gassman. Directorul executiv general de la Thompson vorbea la telefonul celular cu sediul, de unde convorbirea fusese deviată spre preşedintele firmei, aflat la o cafenea de pe bulevard la un prânz foarte plăcut, pe care îl abandonase imediat. Directorul sunase la Ministerul Apărării, iar de acolo lucrurile decurseră rapid. Raportul directorului lui Thompson, aflat la faţa locului, fusese concis şi inechivoc. Ministrul Apărării îl sunase direct şi ordonase secretarei să facă toate însemnările necesare. Acestea fuseseră dactilografiate şi trimise primului-ministru şi ministrului de externe. Acesta din urmă îl sunase pe omologul lui spaniol pentru a-i cere de urgenţă o confirmare. Era deja un joc politic. La Ministerul Apărării se mai dăduse un telefon…

— Da, aici John Clark, spuse Rainbow Six la telefon. Da, domnule. Unde, exact… înţeleg… câţi sunt? Vă rog să ne trimiteţi toate informaţiile suplimentare pe care le veţi obţine… Nu, domnule, nu ne putem deplasa înainte ca guvernul ţării gazdă să emită o cerere oficială. Vă mulţumesc, domnule ministru.

Clark apăsă pe alt buton de pe telefon.

— Al, vino aici. Avem de lucru.

Apoi făcu acelaşi lucru cu Bill Tawney, Bellow, Chavez şi Covington.

Directorul de la Thompson aflat încă în parc îşi adună oamenii la un stand de *fast-food* şi începu să-i numere. Fost ofiţer de tancuri în armata franceză, trase din greu ca să facă ordine în acel haos. Acei angajaţi care aveau copiii cu ei fură daţi deoparte. Apoi numără treizeci şi trei de copii lipsă, plus unul sau poate doi copii în scaune pe rotile. Evident, părinţii erau disperaţi, dar reuşi să-i ţină sub control. Îşi sună din nou directorul, pentru a detalia situaţia. După aceea, întocmi o listă pe hârtie cu numele şi vârstele, stăpânindu-şi cu greu emoţiile şi mulţumind Domnului că avea copii prea mari ca să-i fi interesat călătoria asta. După ce termină, îşi duse oamenii departe de castel, găsi un angajat al parcului şi îl întrebă unde ar putea să găsească telefoane şi faxuri. Fură escortaţi cu toţii pe o uşă batantă de lemn, într-o clădire de serviciu savant deghizată şi apoi în subteran, ajungând la postul alternativ de comandă, unde se întâlni cu Mike Dennis, care încă ţinea în mână mapa cu discursul de bun venit pentru angajaţii grupului Thompson, încercând să găsească o noimă tuturor întâmplărilor.

Exact atunci sosi şi Gassman, tocmai la timp pentru a vedea un fax transmiţând la Paris o listă a ostaticilor cunoscuţi. Îndată după aceea sună ministrul francez al Apărării. Reieşi că îl cunoştea pe directorul lui Thompson de la faţa locului, colonelul Robert Gamelin, care condusese echipa de proiectare a sistemelor de control al focului pentru tancurile de luptă LeClerc din a doua generaţie, cu câţiva ani în urmă.

— Câţi sunt?

— Treizeci şi trei din grupul nostru, poate câţiva în plus, dar teroriştii par să-i fi ales deliberat pe copii, domnule ministru. Este o afacere pentru Legiune, spuse ferm colonelul, referindu-se la echipa pentru operaţiuni speciale a Legiunii Străine.

— Am să mă gândesc la acest lucru, domnule colonel.

Legătura se întrerupse.

— Sunt căpitanul Gassman, îi spuse omul cu pălărie caraghioasă lui Gamelin.

— La naiba! Eu chiar mi-am dus familia acolo anul trecut, spuse Peter Covington. E nevoie de un batalion întreg ca să recucereşti locul. E un adevărat coşmar. O grămadă de clădiri, spaţiu deschis, multe niveluri. Cred că are şi un nivel subteran pentru servicii.

— Hărţi, diagrame? o întrebă Clark pe doamna Foorgate.

— Am să caut, spuse secretara, părăsind sala de conferinţe.

— Ce ştim? întrebă Chavez.

— Nu prea mult, dar francezii sunt foarte afectaţi şi le cer spaniolilor să ne permită să intervenim şi să…

— Tocmai a sosit ăsta, spuse Alice Foorgate, aducând un fax şi ieşind din nou.

— Lista cu ostaticii… Dumnezeule, toţi sunt copii… între patru şi unsprezece ani… treizeci şi trei de copii, la naiba!

Clark îşi pierduse răsuflarea. Ridică privirea şi îi înmână lista lui Alistair Stanley.

— Dacă ne deplasăm, merg ambele echipe, spuse pe loc scoţianul.

— Da, încuviinţă Clark.

Apoi se auzi ţârâitul telefonului.

— O convorbire telefonică pentru domnul Tawney, se auzi o voce feminină în difuzor.

— Aici Tawney, răspunse şeful informaţiilor, ridicând receptorul. Da, recepţie… Da, ştim, am primit un apel de la… Aha, înţeleg. Permite-mi să fac aici câte ceva. Am înţeles. Mulţumesc.

Tawney puse receptorul în furcă.

— Guvernul spaniol a cerut prin intermediul Ambasadei Britanice din Madrid să ne deplasăm imediat.

— În regulă, oameni buni, spuse John, ridicându-se în picioare. Pe cai. Iată un apel prompt.

Chavez şi Covington ieşiră în goană din cameră, îndreptându-se spre clădirile echipelor lor. Apoi telefonul lui Clark sună din nou.

— Da? spuse el, continuând să asculte apoi timp de câteva minute. Foarte bine, sunt de acord. Mulţumesc, domnule.

— Ce este, John?

— Ministerul Apărării a cerut un MC-130 pentru Flota 1 de Operaţiuni Speciale. Îl trimit la noi, împreună cu elicopterul lui Malloy. Evident, există un aerodrom militar la douăzeci de kilometri de locul în care intervenim noi, iar Whitehall încearcă să obţină permisiunea pentru aterizarea noastră.

Mai mult, deşi nu trebuia să adauge, avionul Hercules putea să-i culeagă chiar de lângă Hereford.

— Când plecăm?

— În mai puţin de o oră, răspunse Stanley, după o clipă de gândire.

— E bine, pentru că Hercules vine în cam patruzeci de minute, poate mai puţin. Echipajul a pornit chiar acum spre noi.

— Gata, oameni buni, spunea Chavez o jumătate de kilometru mai încolo, intrând în clădirea echipei lui. Avem de lucru. Pregătirea şi la treabă!

Începură pe loc să alerge spre dulapurile lor, înainte ca sergentul Patterson să ridice fireasca obiecţie.

— Ding, ceilalţi sunt în echipa de intervenţie. Care-i treaba?

— Se pare că au nevoie de ambele trupe pentru misiunea asta, Hank. Azi pleacă toată lumea.

— Corect, spuse Patterson, îndreptându-se spre propriul dulap.

Aveau echipamentul gata împachetat, întotdeauna pregătit. Intra în rutină. Containerele militare ajunseră pe roţi la uşă înainte de sosirea camionului.

Colonelul Gamelin află noutatea înaintea căpitanului Gassman. Ministrul francez al Apărării îl sună ca să-l anunţe că o echipă de operaţiuni speciale era în zbor spre ei, la cererea guvernului spaniol, sosind acolo în trei ore sau mai curând. Colonelul transmise informaţia oamenilor lui, întrucâtva spre supărarea poliţistului spaniol, care apoi îşi sună propriul ministru de la Madrid, ca să-l informeze ce se întâmpla. Ministrul spaniol tocmai era informat de colegul lui de la Externe. Forţe suplimentare de poliţie erau pe drum, cu ordinul să nu întreprindă nimic în afara stabilirii unui perimetru. Reacţia lui Gassman la vestea că era ţinut pe tuşă fu o dezorientare previzibilă, dar căpitanul ştia ce înseamnă un ordin. Având la locul faptelor treizeci de poliţişti, el ordonă ca o treime dintre ei să vină pe la suprafaţă, încet şi cu grijă, în zona castelului, alţi doi făcând acelaşi lucru prin subteran, cu armele în teacă, oricum cu piedicile puse şi cu ordinul strict de a nu deschide focul în nici o situaţie, un ordin mai uşor de dat decât de urmat.

Până aici, lucrurile merseseră bine, îşi spuse Rene, iar acest centru de comandă era mai mult decât şi-ar fi dorit. Acum învăţa să folosească sistemul computerizat pentru a selecta camerele TV care păreau să acopere toată zona, de la parcări la zonele de aşteptare pentru diversele aparate ale parcului. Imaginile erau alb-negru. Putea să facă panoramări şi focalizări după voie, ca să găsească orice dorea. Pe pereţii biroului se aflau douăzeci de monitoare, fiecare dintre ele fiind legat printr-un terminal computerizat la cel puţin cinci camere. Nimeni nu se putea apropia de castel fără ca el să prindă de ştire. Excelent.

În încăperea secretarelor, în anticameră, Andre îi făcuse pe copii să se aşeze pe podea, strânşi unii în alţii, cu excepţia celor doi în scaune pe rotile, care fuseseră plasaţi la perete. Copiii aveau cu toţii ochii măriţi şi priviri înfricoşate, aşa cum era de aşteptat, iar pentru moment erau liniştiţi, lucru care îi plăcea. Îşi atârnă de umăr pistolul-mitralieră. Doar nu avea nevoie de el acum, nu?

— Staţi liniştiţi, le spuse el în franceză, apoi trecu în centrul de comandă. Numărul 1, spuse el.

— Da, Numărul 9, răspunse Rene.

— Aici lucrurile sunt sub control. A venit vremea să sunăm?

— Da, zise Numărul 1.

Luă loc, ridică receptorul examină butoanele şi, găsind unul potrivit, apăsă pe el.

— Da?

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Mike Dennis, directorul administrativ al parcului.

— *Bien.* Eu sunt Numărul 1 şi acum eu comand în Worldpark-ul vostru.

— În regulă, domnule. Ce doreşti?

— Ai adus poliţia aici?

— Da, acum sunt aici.

— Bun. Vreau să vorbesc cu comandantul lor.

— Domnule căpitan, spuse Dennis, gesticulând cu mâna.

Gassman făcu cei trei paşi până la biroul lui.

— Sunt căpitanul Dario Gassman, de la Guardia Civil.

— Eu sunt Numărul 1 şi am comanda. Ştiţi că am aici peste treizeci de ostatici, nu?

— *Si,* sunt conştient de acest lucru, răspunse căpitanul, încercând să-şi păstreze calmul cât se putea în condiţiile date.

Citise cărţi şi se antrenase în tehnica discuţiilor cu teroriştii, iar acum îşi dorea să fi studiat mai mult.

— Aveţi o cerere de formulat?

— Eu nu formulez cereri, renunţă Rene la politeţe. Eu dau ordine care trebuie îndeplinite pe loc, iar tu trebuie să transmiţi ordinele mai departe. Ai înţeles? întrebă Rene în engleză.

— *Si, comprendo.*

— Toţi ostaticii noştri sunt francezi. Vei stabili o linie de comunicaţii cu Ambasada Franceză din Madrid. Ordinele mele sunt pentru ei. Te rog să nu uiţi că nici unul dintre ostatici nu este cetăţean al ţării tale. Afacerea asta e între noi şi francezi. Ai înţeles?

— Senor, siguranţa acelor copii este responsabilitatea mea. Suntem pe teritoriul Spaniei.

— Oricum ar fi, replică Numărul 1, vei deschide o linie telefonică între mine şi Ambasada Franceză. Vreau să fiu anunţat când s-a realizat.

— Trebuie mai întâi să transmit cererea superiorilor mei. Voi reveni atunci când voi primi instrucţiuni din partea lor.

— Repede, îi spuse Rene, după care închise.

În spate era zgomot mare. Cele patru motoare Allison urlau, accelerând MC-130-ul pe pistă, apoi aparatul îşi ridică brusc botul, sărind spre cer. Drumul spre Spania începuse. Clark şi Stanley se aflau în compartimentul de comunicaţii din faţă, ascultând cum puteau mai bine în căştile puternic izolate toate informaţiile venite, neclare şi fragmentate, ca de obicei. Vocea din căşti promitea hărţi şi planuri la sosire; nu exista nici o informaţie suplimentară asupra numărului şi identităţii teroriştilor, dar, se lucra la asta, le spuse vocea. Chiar

atunci sosi un fax de la Paris, via cartierul general al Flotei 1 americane de Operaţiuni Speciale, care avea echipamentele de comunicare neinterceptabile, cu legături curente cu Hereford-ul. Era doar o altă listă a ostaticilor, iar de data asta Clark se opri să citească numele şi un colţişor al creierului lui încerca să-şi închipuie feţişoarele lor, ştiind că nu avea cum, dar continuând s-o facă. Treizeci şi trei de copii într-un castel dintr-un parc de distracţii, înconjuraţi de bărbaţi cu arme, cel puţin şase, poate zece, poate mai mulţi. *Să dea dracii,* îşi zise John. Ştia că unele lucruri nu poţi să le grăbeşti, dar aici nu puteai spune niciodată că merseseşi prea repede.

După ce oamenii îşi scoaseră centurile de siguranţă şi începură să se îmbrace în costumele negre, fără a-şi adresa prea multe cuvinte, cei doi comandanţi de echipă merseră în faţă ca să afle cât mai multe. Întorşi după zece minute ca să se echipeze şi ei, Chavez şi Covington aveau capetele plecate a resemnare, atitudine în care oamenii lor recunoscură pe loc veştile proaste. Şefii de echipă le spuseră oamenilor puţinul pe care-l ştiau. Copii ostatici, probabil treizeci, poate chiar mai mulţi, deţinuţi de un număr necunoscut de terorişti de naţionalitate şi cu motivaţie încă necunoscute. Oamenii se aşezară înapoi pe scaune, îşi prinseră din nou centurile şi nu spuseră nimic. Cei mai mulţi aleseră să închidă ochii şi încercară să adoarmă, căutând şi uneori găsind o oră de pace în mijlocul zgomotului înfiorător scos de motoarele turbopropulsoare.

— Am nevoie de numărul vostru de fax, îi spuse Numărul 1 ambasadorului francez, de data asta în limba maternă, nu în engleză.

— Foarte bine, veni replica, urmată de număr.

— Vă trimitem o listă de deţinuţi politici pe care vi se cere să îi eliberaţi. Ei vor fi eliberaţi imediat şi trimişi aici într-un avion Air France. Apoi oamenii mei, oaspeţii noştri şi cu mine vom urca la bordul avionului şi vom zbura cu ei la o destinaţie pe care i-o voi da pilotului avionului după ce urcăm. Vă sfătuiesc să acceptaţi repede cerinţele noastre. Avem foarte puţină răbdare, iar dacă cererile nu sunt îndeplinite, vom fi obligaţi să-i omorâm pe unii dintre ostaticii noştri.

— Voi transmite cererile la Paris, spuse ambasadorul.

— Bun. Aveţi grijă să le spuneţi că nu suntem deloc răbdători.

— *Oui,* voi face şi acest lucru, promise diplomatul.

Convorbirea se încheie, iar el se uită la ajutoarele lui apropiate, însărcinatul-adjunct, ataşatul militar şi şeful de secţie al DGSE. Ambasadorul era un om de afaceri care fusese numit în post printr-un favor politic, pentru că Madridul era foarte apropiat de Paris şi nu era nevoie să se trimită acolo un membru al serviciului diplomatic.

— Ei, bine?

— Ne vom uita la listă, spuse bărbatul de la DGSE.

O clipă mai târziu, faxul începu să bâzâie, iar după alte câteva secunde apăru şi foaia curbată. Ofiţerul de informaţii o luă, o parcurse şi o înmână mai departe.

— Nu e bine, îi anunţă el pe ceilalţi.

— Şacalul? spuse adjunctul. Niciodată n-or să…

— Niciodată e o perioadă foarte lungă, prietene, îi spuse spionul diplomatului. Sper că aceste comandouri îşi cunosc bine meseria.

— Ce ştim despre ei?

— Nimic, absolut nimic.

— Cât mai e? îl întreba Esteban pe Rene.

— Vor trage de timp, spuse Rene. Unele întârzieri vor fi reale, altele din imaginaţia lor creatoare. Să nu uităm că strategia lor este să lungească procesul cât mai mult posibil, să ne obosească, să ne uzeze, să ne slăbească hotărârea. Împotriva acestui lucru avem posibilitatea de a forţa lucrurile prin omorârea unui ostatic. Dar e un pas care nu se face uşor. Ne-am ales ostaticii pentru impactul psihologic şi va trebui să fim foarte atenţi cum îi folosim. Dar, înainte de toate, trebuie să controlăm cursul evenimentelor. Deocamdată, nu-i forţăm să se grăbească şi ne consolidăm poziţia.

Rene se duse în colţ, ca să vadă ce mai făcea Claude. Acesta avea o rană adâncă urâtă, făcută de idiotul acela de soldat roman. Era singura parte rea de până atunci a misiunii. Claude stătea pe podea şi ţinea un bandaj pe rana care însă continua să sângereze. Ca să se închidă, rana lui Claude avea nevoie de mai multe copci. O umbră de ghinion, care nu-i afectase pe ceilalţi. Pe Claude îl durea cumplit însă.

Hector Weiler era doctorul parcului – medic generalist pregătit la Universitatea din Barcelona, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului punând leucoplast pe genunchi şi pe coate julite, deşi pe peretele cabinetului lui se vedea fotografia celor doi gemeni pe care-i ajutase să se nască, după ce o femeie însărcinată fusese suficient de idioată să urce în bombardierul în picaj; acum la intrare apăruse un panou care le avertiza pe gravide. Cu toate acestea, era un doctor tânăr şi priceput, care îşi făcuse practica din facultate la Urgenţă. Nu era la primul caz de plagă împuşcată. Francisco avusese noroc. În el fuseseră trase cel puţin şase focuri şi, după ce primele trei gloanţe ajunseseră nişte fragmente mititele în braţ, unul din a doua rafală îl lovise grav în picior. O tibie ruptă necesita mult timp de vindecare la vârsta asta, dar bine că se rupsese destul de sus. Dacă se rupea mai de jos, se vindeca în şase luni, dacă se mai vindeca vreodată.

— Puteam să-l omor, mormăi centurionul aflat sub anestezie. Puteam să-i tai capul, dar am ratat.

— Nu din prima, observă Weiler, văzând sângele de pe sabia care acum stătea peste scut, într-un colţ al cabinetului.

— Vorbeşte-mi despre el, ordonă căpitanul Gassman.

— Patruzeci de ani sau puţin peste, spuse de la Cruz. Mai înalt ca mine cu zece-doisprezece centimetri, constituţie slabă. Păr castaniu, barbă castanie, cu ceva fire albe în ea. Ochi negri, pistol-mitralieră Uzi. Pălărie albă, raportă fostul sergent, scoţând greu câte un cuvânt.

Anestezicul administrat nu era suficient pentru durerea resimţită, dar trebuia să spună tot ce ştia.

— Mai erau şi alţii. Am văzut patru, poate mai mulţi.

— Credem că sunt cam zece, spuse Gassman. A spus ceva?

— Nu am auzit nimic, clătină de la Cruz din cap.

— Cine sunt? întrebă doctorul, fără să ridice privirea.

— Credem că suntem francezi, dar nu suntem siguri, răspunse căpitanul de la *Guardia Civil.*

Pentru colonelul Malloy fu cel mai dificil. Traversă Canalul Mânecii pe direcţia sud-sud-vest, cu o viteză de croazieră de 280 de kilometri pe oră. Opri la un aerodrom francez de lângă Bordeaux pentru alimentare, pentru că nu avea rezervoarele externe folosite de Night Hawk pe distanţe lungi. Ca aproape toate elicopterele, nici Night Hawk nu avea pilot automat, iar Malloy şi locotenentul Harrison fură nevoiţi să piloteze manual tot drumul. Era nevoie de fermitate în comenzi, pentru că elicopterul nu era cel mai confortabil aparat de zbor din lume, dar erau amândoi obişnuiţi şi bodogăneau, schimbând rândul la manşă la fiecare douăzeci de minute. Le luă trei ore să ajungă la destinaţie. În spate se afla şeful lor de echipaj, sergentul Jack Nance, care se uita pe ferestrele de plastic cum survolau coasta franceză, la şase sute de metri deasupra unui port plin cu vase.

— Asta urgenţă! remarcă Harrison prin interfonul de bord.

— Rainbow este mereu într-o cursă contracronometru.

— Ştiţi despre ce e vorba?

— Fiule, habar n-am. Ştii, n-am mai fost în Spania de când am mers cu Tarawa, în... 1985, cred. Îmi amintesc de un restaurant nemaipomenit din Cadiz. Mă întreb dacă mai e acolo.

Şi, cu asta, echipajul se întoarse la muţenia dinainte, botul elicopterului îndreptându-se spre sud, propulsat de rotorul cu patru palete, iar Malloy verificând o dată la câteva secunde ecranul de navigaţie digitală.

— Informaţii tot mai firave, observă Clark, uitându-se pe ultimul fax.

Nici o noutate, doar informaţii anterioare aranjate în altă ordine de vreun ofiţer de informaţii de pe undeva. Îl lăsă pe Alistair să se ocupe

de fax şi merse în spate.

Iată-i, echipa Rainbow: aproape toţi păreau adormiţi, dar probabil doar moţăiau sau se prefăceau că dorm, aşa cum făcuse şi el la Operaţiuni Speciale cu mai mult de o generaţie în urmă. Şi el se prefăcuse că doarme, cu ochii închişi, obligându-şi mintea şi corpul să se liniştească, pentru că nu avea rost să te gândeşti la misiune câtă vreme nu aveai habar despre ce era vorba, iar tensiunea îşi lăsa amprenta asupra muşchilor chiar când erau destinşi. Aşa că cea mai bună apărare era să te relaxezi. Oamenii ăştia erau destul de inteligenţi şi de buni profesionişti ca să ştie că stresul trebuia să vină la timpul potrivit şi că nu avea nici un rost să-i dai drumul de acum. În acel moment, John Clark, fost şef la SEAL, Marina Militară, fu izbit de gândul că era onorat să comande asemenea oameni. Gândul avu un impact surprinzător, chiar atunci când îi vedea că nu fac nimic, pentru că aşa procedau cei mai buni în asemenea situaţii, pentru că ei înţelegeau misiunea şi ştiau cum să abordeze lucrurile, pas cu pas. Acum debuta o misiune despre care nu li se spusese nimic, dar trebuia să fie una serioasă, pentru că niciodată nu ieşiseră ambele echipe, 1 şi 2, împreună. Şi totuşi, tratau situaţia ca pe o misiune banală de antrenament. Nu existau oameni mai buni ca ăştia, iar cei doi comandanţi, Chavez şi Covington, îi antrenaseră până la limita perfecţiunii.

Iar undeva se aflau teroriştii care ţineau ostatici nişte copii. Misiunea nu va fi deloc uşoară. Era prea devreme ca să emită speculaţii despre cum va fi, dar John ştia că oricum era mai bine să fii în acest Hercules zgomotos decât într-un parc de distracţii până la care mai era o jumătate de oră de zbor. În curând oamenii lui vor deschide ochii şi vor ieşi, luând cu ei şi echipamentul din cutii. Privindu-i, John Clark vedea Moartea şi ştia că el era cel care-i dădea ordine Morţii, acum şi aici.

Tim Noonan stătea în colţul din stânga faţă al zonei de încărcătură, jucându-se cu computerul şi avându-l pe David Peled lângă el. Clark merse la ei şi îi întrebă ce fac.

— Nu a apărut pe canalele de ştiri, spuse Noonan. Mă întreb de ce.

— O să apară curând, prezise Clark.

— În zece minute, poate mai puţin, spuse şi israelianul. Cine ne întâmpină?

— Armata spaniolă şi poliţia naţională, tocmai am aflat. Am primit autorizaţia de aterizare şi mai avem… douăzeci şi cinci de minute, spuse Clark, uitându-se la ceas.

— Gata, o ştire scurtă pe France Presse, spuse Noonan, care căuta orice posibile noi informaţii. „În jur de treizeci de copii francezi ţinuţi ostatici de teroriști necunoscuţi.” Nimic altceva, doar unde sunt. John, n-o să fie deloc uşor, spuse fostul agent FBI. Peste treizeci de ostatici,

într-un loc înghesuit. Când eram la Salvări de Ostatici, la scenarii ca ăsta transpiram serios. Zece băieţi răi? întrebă el.

— Cam atâţia, aşa se crede, dar nu e nici o confirmare.

— Şefule, a dracului treabă!

Noonan clătină îngrijorat din cap. Era îmbrăcat ca trăgătorii, în costum negru de nomex şi cu vestă antiglonţ, cu Beretta în teacă, la şoldul drept, pentru că prefera să se considere un luptător, nu un auxiliar tehnic, iar şedinţele lui de tir de la Hereford, împreună cu membrii echipelor, erau la fel de bune; dar acum era vorba de nişte copii în pericol... îşi zise Clark, iar aceşti copii în pericol erau probabil cel mai puternic impuls dintre toate, mai ales că Noonan petrecuse multă vreme în Biroul Federal, care considera delictele legate de copii ca fiind cele mai grave. David Peled era mai rezervat; era îmbrăcat în haine civile şi se uita la ecranul computerului ca un contabil care examinează nişte calcule complicate.

— John! strigă Stanley, venind spre el cu un fax. Uite ce revendicări au.

— Cineva pe care-l cunoaştem?

— Ilici Ramirez Sanchez e în fruntea listei.

— Carlos? îşi ridică Peled privirea. Cineva îl vrea pe ticălosul ăsta?

— Orice om are prieteni, spuse doctorul Bellow, aşezându-se şi aruncând o privire asupra faxului, după care i-l trecu lui Clark.

— Bun, domnule doctor, ce ştim?

— Avem iar de-a face cu o problemă ideologică, exact ca la Viena, dar, de data asta, cu un obiectiv precis, iar aceşti deţinuţi „politici”... îi ştiu pe ăştia doi, de la Action Directe, ceilalţi sunt pentru mine nişte nume şi atât.

— Am priceput, spuse Noonan, trecând în baza de date cu terorişti cunoscuţi şi introducând numele de pe fax. Bun, şase de la Action Directe, opt basci, unul de la PFLP aflat acum în închisoare în Franţa. Lista nu e lungă.

— Dar este foarte clară, observă Bellow. Ştiu ce vor şi, dacă au copii drept ostatici, ţin morţiş să-i scoată. Alegerea ostaticilor este menită să exercite o presiune suplimentară asupra guvernului francez.

Părerea nu era chiar o surpriză, iar doctorul ştia asta.

— Problema este dacă, oare, guvernul francez va sta să negocieze.

— În trecut, au negociat pe tăcute, în spatele scenei, le spuse Peled. Probabil că prietenii noştri ştiu asta.

— Copii, şopti Clark.

— Un scenariu de coşmar, spuse Noonan, dând din cap. Dar cine e nebun să dea într-un copil?

— Trebuie să vorbim cu ei ca să vedem, răspunse Bellow, care se uită la ceas şi mormăi: Data viitoare trebuie să luăm un avion mai

rapid.

— Domnule doctor, fiţi calm, îi spuse Clark, ştiind că Paul Bellow va avea cea mai grea misiune din momentul în care vor ateriza şi vor ajunge la obiectiv.

Trebuia să le citească gândurile, să evalueze cât de hotărâţi erau teroriştii şi, cel mai greu, să le prevadă acţiunile, iar el, ca şi restul echipei Rainbow, nu ştia încă nimic despre caz. Dar, spre deosebire de ceilalţi, el nu era om de acţiune. Ca şi restul echipei, era şi el ca un sprinter în blocstarturi, gata să ţâşnească. Dar el nu era un trăgător. Nu putea să beneficieze de uşurarea emoţională pe care o vor simţi ei atunci când vor intra în acţiune, lucru pentru care îi invidia în tăcere pe soldaţi. *Copii,* îşi zise Paul Bellow. Trebuia să-şi închipuie o metodă de a discuta cu oamenii aceia pe care nu-i cunoştea, pentru a-i proteja pe copii. Câtă libertate îi vor da guvernele francez şi spaniol? Ştia că are nevoie de destulă libertate de mişcare, deşi multe depindeau de starea mentală a teroriştilor. Aceştia aleseseră deliberat copii, copii francezi, pentru un maximum de presiune asupra guvernului de la Paris... Un act îndelung deliberat... Care îl obliga pe el să creadă că aceia erau dispuşi să omoare un copil, în ciuda tabuurilor asociate în mintea umană normală cu o asemenea faptă. Paul Bellow scrisese şi predase în toată lumea despre asemenea oameni dar, undeva în sinea lui, se întreba dacă înţelegea cu adevărat mentalitatea teroristului, atât de îndepărtaţi erau oamenii ăştia de concepţia lui raţională asupra realităţii. Poate că ştia să le influenţeze gândirea, dar oare îi înţelegea cu adevărat? Nu voia să filosofeze pe această temă acum. Avea antifoanele pe urechi, pentru a-i feri auzul şi echilibrul de zgomotul îngrozitor al motoarelor aparatului MC-130. Aşa că şi el stătea acolo, forţându-şi mintea să se gândească la ceva neutru, căutând o supapă pentru stresul care se va acumula asupra lui în mai puţin de o oră.

Clark văzu ce făcea Bellow şi înţelese, dar pentru Rainbow Six acest refugiu nu exista, pentru că el era comandant şi răspundea, iar ceea ce vedea în faţa ochilor erau figurile pe care încerca să le asocieze acelor nume de pe faxul din mâinile lui. Care dintre ei va supravieţui? Se părea că răspunderea cădea pe nişte umeri mult mai firavi decât păruseră să fie.

Copii.

— Nu m-au sunat încă, spuse căpitanul Gassman în telefon, după ce sună el.

— Încă nu ţi-am dat un termen, spuse Numărul 1. Aş dori să cred că Parisul ne preţuieşte bunăvoinţa. Dacă nu este aşa, în curând vor învăţa să ne respecte cererile. Te rog să le prezinţi limpede acest lucru, încheie Rene convorbirea, punând receptorul în furcă.

Cică să îi suni şi să stabileşti un dialog cu ei, îşi spuse Gassman. Era unul dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă, dacă era să judece după orele de pregătire şi cărţile citite. Să stabileşti un soi de dialog, o relaţie cu infractorii, chiar un grad de încredere, care putea fi exploatat în beneficiul lui, să dea drumul unora dintre ostatici, să-i întrebe dacă vor să primească hrană sau altele, apoi să descopere ceva care să le erodeze încrederea, cu scopul final de a rezolva situaţia fără pierderea de vieţi nevinovate – şi nici chiar vinovate. O victorie adevărată ar fi însemnat pentru el aducerea tuturor în faţa justiţiei, pentru ca acolo un judecător cu robă să îi declare pe toţi vinovaţi şi să-i invite să fie oaspeţii guvernului spaniol pe termen lung, să putrezească acolo, aşa cum meritau nişte şobolani ca ei… Dar primul pas era să-i aducă la discuţii, ceea ce acest domn Numărul 1 nu părea dispus să accepte. Acel om se simţea foarte sigur pe el… Şi chiar avea de ce, îşi zise căpitanul. Cu copiii aceia în bătaia armei… Chiar atunci sună telefonul.

— Au aterizat şi acum descarcă.

— Cât mai durează?

— Treizeci de minute.

— O jumătate de oră, îi spuse colonelul Tomas Nuncio lui Clark, în vreme ce maşina pornea.

Nuncio venise de la Madrid cu elicopterul. În spatele lui, trei camioane ale armatei spaniole încărcau echipamentul scos din avion şi în curând aveau să pornească pe acelaşi drum cu membrii echipei.

— Ce ştim?

— Treizeci şi cinci de ostatici. Treizeci şi trei dintre ei – copii francezi.

— Am văzut lista. Cine sunt ceilalţi doi?

Nuncio se uită scârbit în jos.

— Se pare că sunt doi copii bolnavi. Au venit cu un program special, trimişi aici… La dumneavoastră a început, în America… cum îi zice…

— „Pune-ţi o dorinţă”.

— Exact. O fetiţă din Olanda şi un băieţel din Anglia, amândoi în cărucioare de invalid şi amândoi foarte bolnavi. Nu sunt francezi, ca ceilalţi. Mie mi se pare cam ciudat. Toţi ceilalţi sunt copii ai unor angajaţi de la Thompson, compania de echipament militar. Şeful grupului a sunat la sediul corporaţiei, iar de acolo ştirea a ajuns la nivelurile superioare ale guvernului francez, ceea ce explică şi reacţia rapidă. Am ordine să vă ofer tot ajutorul pe care vi-l pot da oamenii mei.

— Vă mulţumesc, domnule colonel Nuncio. Câţi oameni aveţi acum la faţa locului?

— Treizeci şi opt şi mai vin şi alţii. Avem un perimetru interior şi am

iniţiat şi controlul traficului.

— Dar reporterii?

— Îi oprim la poarta principală a parcului. Nu le voi oferi acestor porci nici o şansă de a se adresa publicului, promise colonelul Nuncio.

Colonelul făcuse deja ceea ce John se aşteptase să facă *Guardia Civil.* Pălăria lui părea din alt secol. Ochii albaştri ai poliţistului arătau că erau gata pentru orice; erau reci şi duri. Maşina viră pe o autostradă asemănătoare cu cele interstatale din America. Un panou arăta că până la Worldpark mai erau cincisprezece kilometri. Maşina se deplasa acum foarte repede.

Julio Vega aruncă ultima cutie a Echipei-2 la bordul camionului de cinci tone şi se urcă şi el. Colegii de echipă erau cu toţii în spate. Ding Chavez ocupase locul din dreapta din cabină, lângă şofer, aşa cum prevedea regulamentul pentru comandanţi. Toţi erau acum treji şi aveau privirea ridicată, cercetând terenul înconjurător, deşi asta nu îi ajuta cu nimic în misiune. Chiar şi durii din comandouri se purtau tot ca nişte turişti.

— Domnule colonel, ce fel de sisteme de supraveghere pot fi folosite împotriva noastră?

— Cum adică? răspunse Nuncio cu o întrebare.

— Parcul are camere TV împrăştiate peste tot, nu? Dacă e aşa, vreau să le putem evita, spuse Clark.

— Am să sun ca să aflu.

— Ei, bine? îl întrebă Mike Dennis pe tehnicianul-şef.

— Dacă vin prin spate, nu e nici o cameră acolo, până când ajung la parcarea personalului. Pe aceea de acolo pot s-o opresc.

— Fă-o!

Dennis luă radioul căpitanului Gassman, pentru a da indicaţii vehiculelor care se apropiau. În timp ce vorbea, se uita şi la ceas. Primele focuri fuseseră trase cu trei ore şi jumătate în urmă. Dar lui i se părea că trecuse un veac. După ce dirijă vehiculele, se întoarse spre cafetiera din birou, o găsi goală şi trase o înjurătură.

În loc să intre pe şoseaua din spate cu patru benzi, colonelul opri la ultima intrare în parc. Fură opriţi de o maşină de poliţie, al cărei ocupant le făcu semn. Peste două minute, parcau în faţa a ceea ce părea să fie un tunel cu o uşă de oţel parţial deschisă. Nuncio deschise uşa maşinii, iar Clark făcu acelaşi lucru pe partea lui şi porniră în grabă spre intrare.

— Vorbiţi o spaniolă literară, *senor* Clark. Dar nu vă pot localiza după accent.

— Indianapolis, spuse John.

Probabil că acesta era ultimul moment liniştit al zilei.

— Cum vorbesc cu dumneavoastră băieţii răi?

— Adică în ce limbă, asta vreţi să spuneţi? În engleză.

Asta era prima veste bună a zilei. Din câte ştia el, doctorul Bellow nu stătea prea bine la capitolul limbi străine. Iar doctorul urma să vină în cel mult cinci minute, de îndată ce sosea maşina.

Centrul de comandă de rezervă al parcului se afla la douăzeci de metri în interiorul tunelului. Uşa era păzită de alt om de la Guardia Civil, care o deschise larg şi îl salută pe colonelul Nuncio.

— Domnule colonel, se auzi o voce, iar Clark văzu că era un alt poliţist.

— *Senor* Clark, dânsul este căpitanul Gassman.

Îşi strânseră mâinile.

— Bună. Sunt John Clark. Echipa mea soseşte în câteva minute. Vreţi să-mi daţi ultimele noutăţi?

Gassman îi făcu semn cu mâna să vină la o masă de conferinţe din mijlocul camerei pe ai cărei pereţi se găseau ecrane TV şi alte dispozitive electronice cu o utilitate greu de ghicit. Pe masă era întinsă o hartă/diagramă imensă a parcului.

— Infractorii sunt toţi aici, spuse Gassman, bătând cu degetul în mijlocul parcului. Credem că sunt zece şi au treizeci şi cinci de ostatici, cu toţi copiii. Am vorbit cu ei de câteva ori. Contactul meu este un bărbat, probabil francez, care îşi spune Numărul 1. Convorbirile nu au dus la nici un rezultat, dar avem o copie a cererii lor: eliberarea unei duzini de terorişti condamnaţi în special în Franţa, dar unii aflaţi şi în închisori spaniole.

Clark dădu din cap. Avea deja lista, dar harta parcului era un element nou. Era primul din echipă care examina ce se putea şi ce nu se putea vedea.

— Dar locul în care se află? Adică, aş vrea planul camerei.

— Poftim, spuse un inginer al parcului, întinzând pe masă planurile castelului. Ferestre aici, aici, aici şi aici. Scările şi lifturile sunt marcate.

Clark le puse alături de hartă, pentru comparaţie.

— Au acces la acoperiş, pe o scară. E o înălţime de cam patruzeci de metri faţă de sol. Au vedere în toate direcţiile, pe toate străzile.

— Dacă vreau să arunc o privire, care e cel mai bun loc?

— E simplu. De pe cursa bombardierului în picaj, de pe vârful primului urcuş. E la aproape o sută cincizeci de metri înălţime.

— Păi asta înseamnă aproape cinci sute de picioare, spuse Clark, cu un uşor dubiu.

— Cel mai mare *montagne-russe* din lume, confirmă inginerul. Oamenii vin aici din toată lumea pentru el. Instalaţia e într-o mică depresiune de vreo zece metri, dar restul e al naibii de înalt. Dacă vrei

să vezi ceva sau pe cineva, aşa se poate.

— Bun. Pot să ajung acolo fără să fiu văzut?

— Prin subteran, dar acolo sunt camere TV – şi inginerul trasă cu degetul o linie pe hartă. Aici, aici, aici şi încă una aici. Mai bine se merge pe la suprafaţă, dar nu e lucru uşor să păcăleşti toate camerele.

— Nu pot fi oprite?

— Putem să trecem peste centrul principal de comandă… Da, dacă e necesar, ce naiba, pot să trimit oamenii să taie firele.

— Dacă facem asta, o să-i punem în gardă pe prietenii noştri din castel, observă John. Bun, trebuie să ne gândim la asta înainte să întreprindem ceva. Pe moment, le spuse Clark lui Nuncio şi Gassman, vreau să nu se ştie nimic despre cine suntem şi ce facem. Nu le dăm nimic pe gratis. Ne-am înţeles?

Amândoi poliţiştii dădură din cap, iar John văzu în ochii lor un soi de respect disperat. Erau nişte profesionişti mândri, dar se vedea că sosirea lui şi a echipei lui îi degrevase de răspunderi. Puteau să primească laude pentru că susţinuseră o acţiune reuşită de eliberare, iar pe de altă parte stăteau în spate şi puteau spune că, orice se întâmplase, nu era vina lor. Orice angajat guvernamental gândea pe undeva, ca un birocrat.

— Hei, John!

Clark se întoarse. Era Chavez, iar imediat în spatele lui venea Covington. Ambii şefi de echipă se grăbeau, îmbrăcând din mers jacheta neagră de asalt. Celor prezenţi în cameră li se părură nişte îngeri ai morţii. Ajunseră la masa de conferinţe şi începură să se uite la diagrame.

— Domingo, dânşii sunt colonelul Nuncio şi căpitanul Gassman.

— Bună ziua, le spuse Ding în spaniola lui de Los Angeles, strângându-le mâinile.

Covington făcu acelaşi lucru, vorbind în limba lui.

— Putem pune lunetişti aici? întrebă Ding, bătând cu degetul în bombardierul în picaj. Am văzut maşinăria din parcare. Cred că e o cursă fantastică. Aş putea să-l urc pe Homer acolo neobservat?

— Lucrăm la asta chiar acum.

Intră apoi Noonan, cu rucsacul plin de dispozitive electronice.

— Bun, mie mi se pare foarte bine pentru scopurile noastre, spuse el, verificând toate ecranele TV.

— Prietenii noştri au dublura instalaţiei de aici.

— Aha, spuse Noonan. Bine. Mai întâi, vreau să întrerup toate celulele de telefonie de aici.

— Poftim? întrebă Nuncio. De ce?

— Pentru cazul că prietenii noştri au vreun amic pe afară cu un telefon celular, care să le spună ce facem, domnule, răspunse Clark.

— Aha. Pot să vă fiu de ajutor?

Noonan preluă răspunsul.

— Faceţi astfel încât oamenii dumneavoastră să meargă la fiecare celulă şi să îi determine pe tehnicieni să introducă în calculatoare dischetele astea. Au pe ele instrucţiunile.

— Felipe!

Nuncio se întoarse şi pocni din degete. O clipă mai târziu, omul lui primea dischetele şi ordinele, părăsind camera cu ele.

— La ce adâncime suntem aici? întrebă în continuare Noonan.

— Nu mai mult de cinci metri.

— Deasupra capului avem beton armat?

— Corect, spuse inginerul parcului.

— E în ordine, John, radiourile noastre ar trebui să meargă bine.

Apoi intrară în centrul de comandă şi Echipele 1 şi 2, care se înghesuiră imediat la masa de conferinţe.

— Băieţii răi şi ostaticii sunt aici, îi informă Clark.

— Câţi? întrebă Eddie Price.

— Treizeci şi cinci de ostatici, cu toţi copii, doi dintre ei în cărucioare de invalid. Aceştia doi nu sunt francezi.

— Cine a vorbit cu ei?

— Eu, răspunse căpitanul Gassman.

Bellow îl luă de braţ şi îl duse într-un colţ al încăperii, pentru o discuţie în linişte.

— Mai întâi de toate, vederea de sus, spuse Chavez. Trebuie să-l punem pe Homer sus, pe circuitul acela... fără să fie văzut... cum o facem?

— Pe ecrane se văd oameni, remarcă Johnston, întorcându-se ca să vadă mai bine.

— Angajaţi ai parcului, explică Mike Dennis. Le-am ordonat să verifice dacă au plecat toţi oaspeţii noştri.

Se aplica procedura obişnuită de închidere, deşi cu multe ore înainte.

— Aş vrea ceva să le distragă atenţia, dar după ce îmi strâng armamentul. Aveţi mecanici pe aici?

— Doar vreo mie, răspunse managerul parcului.

— Foarte bine. Aşa mă deplasez, cu valiza asta şi atât. Trenuleţele dumneavoastră merg?

— Nu, toate sunt oprite.

— Cu cât sunt mai multe lucruri în mişcare, cu atâta au mai multe de privit, îi spuse sergentul Johnston şefului lui.

— Îmi place ideea, fu de acord Chavez, uitându-se spre Clark.

— Şi mie. Domnule Dennis, sunteţi bun să porniţi toate aparatele?

— Trebuie să fie pornite individual. Dacă le pornim pe toate, distrugem alimentarea cu energie. Nu le putem însă porni din acest

loc.

— Trimiteţi oamenii să o facă. Sergentul Johnson va merge cu un om de-al dumneavoastră la *montagne russe.* Homer, ocupi dispozitiv acolo. Misiunea ta e să aduni informaţii şi să ni le trimiţi. Ia şi arma şi fă-i calibrarea.

— Cât de înalt o să fie?

— Aproximativ o sută patruzeci de metri deasupra solului.

Lunetistul scoase din buzunar un calculator şi îl porni.

— E bine. Unde mă schimb?

— Pe aici.

Inginerul îl conduse printr-un hol spre vestiarele personalului.

— Dar un punct de observaţie de partea cealaltă? întrebă Clark.

— Iată aici unul bun, răspunse Dennis. Clădirea pentru realitatea virtuală. Nu e la fel de înaltă, dar are vedere directă la castel.

— Îl plasez acolo pe Houston, spuse Covington. Încă îl mai doare piciorul.

— E bine, doi lunetişti-observatori plus camerele TV ne dau o acoperire vizuală foarte bună asupra castelului, spuse Clark.

— Trebuie să fac o recunoaştere, ca să mă gândesc la restul, spuse Chavez. Am nevoie de o diagramă cu poziţiile camerelor pe ea. La fel şi Peter.

— Când ajunge Malloy? întrebă Covington.

— Cam peste o oră. La aterizare va trebui să alimenteze elicopterul. După aceea, ţinând cont de fiabilitatea garantată de patru ore a elicopterului, cred că o jumătate de oră la sol nu-i va strica.

— Cât de departe bat camerele, domnule Dennis?

— Acoperă binişor parcarea pe partea asta, nu şi pe cealaltă. S-ar descurca mai bine cu nişte oameni pe acoperişul castelului.

— Ce ştim despre echipamentul lor?

— Ştim doar că au arme. Avem o înregistrare.

— Vreau să văd banda, spuse Noonan. Dacă se poate, chiar acum.

Lucrurile începeau să se mişte. Chavez şi Covington îşi primiră hărţile parcului – foloseau hărţile vândute clienţilor parcului – pe care se marcaseră de mână poziţiile camerelor, cu un *marker* negru, luat de la o secretară. O maşinuţă electrică, de fapt, un cărucior de golf, îi aştepta la ieşirea din coridor, ducându-i afară, iar apoi în parc, pe un drum de suprafaţă. Covington se orienta, folosindu-se de hartă şi evitând poziţiile camerelor pe măsură ce parcurgeau zonele din spate ale Worldpark-ului.

Noonan văzu cele trei benzi video care îi prezentau pe terorişti capturând ostaticii.

— Sunt zece, toţi bărbaţi, cei mai mulţi cu bărbi, toţi poartă pălării albe. Doi parcă ar fi angajaţi ai parcului. Avem vreo informaţie despre ei?

— Se lucrează la asta, răspunse Dennis.

— Le luaţi amprentele digitale? întrebă Noonan, primind drept răspuns o clătinare de cap. Dar fotografii?

— Da, avem toţi legitimaţii cu fotografie ca să putem intra, spuse Dennis, ridicând-o pe a lui.

— E ceva. Să le trimitem la poliţia franceză.

— Mark, îi făcu Dennis un semn şefului lui de personal.

— Ar fi trebuit să ni se dea uniforme, spuse de sus Covington.

— Da, graba strică treaba, nu-i aşa, Peter? spuse Chavez, privind după colţ şi mirosind mâncarea de la unul dintre standuri.

I se făcu instantaneu foame.

— Deplasarea asta o să fie distractivă, omule.

— Corect, încuviinţă Covington.

Castelul arăta ca unul autentic: un pătrat cu latura de peste cincizeci de metri şi cam tot atât de înalt. Era alcătuit mai ales din spaţii goale, le-o spuneau şi planurile, dar până la acoperişul plat se puteau folosi şi o scară şi un lift iar, mai devreme sau mai târziu, băieţii răi vor pune pe cineva acolo, dacă printre ei se afla măcar unul pe care să-l ducă mintea. Asta era o treabă pentru lunetişti. Homer Johnston şi Sam Houston aveau perspectivă directă, patru sute dintr-o parte şi doar o sută şi şaizeci din cealaltă.

— Cât de mari îţi par ferestrele alea?

— Destul de mari, Ding.

— Da şi eu cred la fel.

Deja un plan se înfiripa în comun în cele două minţi.

— Sper că Malloy o să fie odihnit.

Sergentul Homer Johnston, care purta acum un costum de angajat al parcului peste cel negru de *ninja,* ieşi la suprafaţă la cincizeci de metri de bombardierul în picaj. De aproape, instalaţia era şi mai înfricoşătoare. Se apropie, însoţit de angajatul parcului care răspundea de bombardier.

— Pot să vă duc până sus şi să opresc acolo căruţul.

— Minunat.

I se părea destul de mult de urcat, chiar dacă existau trepte obişnuite care duceau până sus. Trecură pe sub acoperişul intrării şi de barele de dirijare a mulţimii şi Johnston se aşeză într-unul dintre vehicule, în faţă, pe dreapta, cu cutia puştii pe locul de lângă el.

— Dă-i drumul, îi spuse el operatorului.

Urcuşul până la prima culme era încet, intenţionat, pentru a-i înfricoşa de moarte pe clienţi, iar asta îi dădu lui Johnston încă o idee despre ce se întâmplă în mintea unui terorist. Cele zece vagonaşe cu câte trei scaune se opriră exact pe culme. Johnston ieşi, luând cu el geanta pe care o duse într-un refugiu. Acolo scoase din valiză un preş de cauciuc şi o pătură cu care să se învelească. La sfârşit scoase

puşca şi binoclul. Nu se grăbi deloc, întinzând tacticos preşul – platforma era din oţel perforat şi, dacă stăteai întins acolo, înţepeneai repede. Apoi puse pătura peste el. Era practic o plasă de pescuit uşoară, acoperită cu frunze verzi de plastic, al cărei scop era să-i ascundă profilul. Apoi îşi puse puşca pe bipod şi scoase binoclul din plastic verde. Microfonul radioemiţătorului individual i se bălăngănea în faţa buzelor.

— Luneta 2-1 către comandă.

— Aici Six, răspunse Clark.

— Luneta 2-1 pe poziţie, Six. Am o vedere bună. Văd tot acoperişul castelului şi uşile care duc la lift şi la scară. Am o perspectivă bună şi în spate. Nu e un loc rău, domnule.

— Bun. Ţine-ne la curent!

— Am înţeles, şefule.

Sergentul Johnston se ridică în coate şi cercetă zona cu binoclul lui 7x50. Era foarte cald. Va trebui să se obişnuiască. Johnston se gândi o clipă şi apoi întinse mâna după gamelă. Chiar în acea clipă, vagonetul cu care urcase o porni înainte şi apoi coborî vertiginos, ieşind din vedere. Auzea roţile de oţel care se rostogoleau pe şinele tubulare şi se întrebă cum este să te plimbi cu aşa ceva. Probabil că exact acum plonja în picaj, lucru pe care ştia şi el să-l facă, dar de care nu-i mai păsa, fie că era antrenat pentru desant, fie că nu. Era foarte plăcut să ai picioarele bine înfipte în pământ, pentru că nu puteai trage într-o ţintă căzând cu o viteză de două sute de kilometri la oră, nu? Îşi îndreptă binoclul spre o fereastră… erau plate jos, dar se curbau sus, ca la castelele adevărate; erau făcute din fragmente de sticlă curată, lipite prin plumbuire. *S-ar putea să fie cam greu să tragi prin astea,* îşi zise el. *Sigur n-o să fie uşor, din acest unghi… nu, dacă o să trag, va trebui să trag în cineva de afară.* Asta avea să fie uşor. Trecu în spatele lunetei puştii şi apăsă pe butonul telemetrului cu laser, alegând mijlocul curţii ca punct de reper. Apoi bătu câteva numere pe tastatură, ca să vadă cât va fi deflexia verticală, ajungând ca la bătaia dată să plaseze ridicătorul de pe lunetă la numărul potrivit de linii. Avea o linie directă de tragere de trei sute optzeci de metri. Era aproape, ceea ce era bine pentru tragere.

— Da, domnule ministru, spuse doctorul Bellow, aşezat confortabil pe un scaun – al lui Mike Dennis – şi privind pereţii.

Avea acum o pereche de fotografii la care să se uite. Nişte necunoscuţi, pentru că Tim Noonan nu îi avea în calculator şi nici poliţia spaniolă sau cea franceză nu reuşiseră să aducă vreun nume cu un cazier ataşat. Ambii avuseseră apartamente la câţiva kilometri depărtare şi erau acum verificaţi la sânge, inclusiv eventualele telefoane date.

— Deci vor să-l scoată pe Şacal? îl întrebă ministrul francez al Justiţiei.

— Împreună cu alţi câţiva, dar se pare că el este obiectivul lor principal.

— Guvernul meu nu va negocia niciodată cu aceste animale! strigă ministrul.

— Da, domnule, înţeleg. Să predai deţinuţi nu e, în general, o opţiune valabilă, dar fiecare situaţie are specificul ei, iar eu trebuie să ştiu câtă mână liberă îmi veţi da – dacă îmi veţi da – la negocieri. Am putea include scoaterea numitului Sanchez din închisoare şi aducerea lui aici, pe post de... să zicem, momeală, să creadă că am cedat?

— Recomandaţi acest lucru? întrebă ministrul.

— Nu sunt sigur, încă. Nu am vorbit cu ei şi până atunci nu pot să spun nimic despre ei. Pentru moment, trebuie să presupun că avem în faţă o situaţie foarte serioasă, nişte indivizi hotărâţi, care sunt dispuşi să omoare ostatici.

— *Copii?!*

— Da, domnule ministru, trebuie să luăm în calcul şi această ameninţare ca fiind reală, spuse doctorul.

De cealaltă parte a liniei se lăsă o linişte care dură preţ de zece secunde, numărate de Bellow pe ceasul de pe peretele la care se uita.

— Trebuia să mă gândesc la acest lucru. Vă voi suna mai târziu.

— Vă mulţumesc, domnule.

Bellow puse receptorul şi-şi ridică privirea la Clark.

— Cum e?

— Nu ştie ce să facă. Deocamdată, nici eu nu ştiu. John, avem multe necunoscute în ecuaţie. Nu ştim mare lucru despre terorişti. Nu au o motivaţie religioasă, nu sunt fundamentalişti musulmani. Deci, nu pot să folosesc împotriva lor religia, pe Dumnezeu sau etica. Dacă sunt marxişti, atunci vor fi foarte dificili. Până acum, nu au fost deloc comunicativi. Dacă nu pot să vorbesc cu ei, sunt în pom.

— Bine, ce scenariu vrei?

— Pentru început, trebuie să le tăiem lumina.

Clark se întoarse:

— Domnule Dennis?

— Da?

— Putem să tăiem electricitatea castelului?

— Da, răspunse inginerul parcului în locul şefului lui.

— O facem, domnule doctor? întrebă Clark, primind o încuviinţare de la Bellow. Bun, scoateţi-i din priză!

— Mi se pare corect.

Inginerul se aşeză la un terminal de computer şi selectă cu *mouse*-ul programul pentru controlul energiei. În câteva secunde, izolă castelul şi, după o apăsare de buton, îi tăie cu totul curentul electric.

— Să vedem cât de mult durează, spuse Bellow în liniște.

În câteva secunde, telefonul lui Dennis sună.

— Da? răspunse managerul parcului.

— De ce ați făcut asta?

— De ce am făcut ce?

— Știi ce vreau să-ți spun. Ni s-au stins luminile.

Doctorul Bellow se aplecă spre microfon.

— Sunt doctorul Bellow. Cu cine am onoarea?

— Eu sunt Numărul 1. Și controlez Worldpark-ul. Cine ești?

— Mă numesc Paul Bellow și mi s-a cerut să vorbesc cu voi.

— A, deci ești negociatorul. Excelent. Pornește luminile imediat.

— Înainte să facem asta, spuse Bellow calm, aș vrea să știu cine sunteți. Aveți numele meu, dar eu nu le am pe ale voastre.

— Ți-am spus deja. Eu sunt Numărul 1. Mi te vei adresa cu apelativul „Domnule 1”, răspunse vocea plat, lipsită de orice urmă de agitație sau furie.

— Bine, Domnule 1, dacă insiști. Mie poți să-mi spui Paul.

— Paul, pornește electricitatea.

— În schimbul a ce, Domnule 1?

— În schimb, eu mă voi abține să omor un copil, deocamdată, răspunse vocea foarte calm.

— După vorbă, nu ești atât de barbar, Domnule 1; luarea vieții unui copil este un act barbar și încă unul care, în mod sigur, îți va face poziția mult mai dificilă.

— Paul, ți-am spus ce vreau de la tine. Fă-o! Imediat.

Și întrerupse legătura.

— La dracu’! șuieră pe sub mustață Bellow. Știe cum să joace.

— E rău?

— Rău, confirmă Bellow. Știe ce vom încerca să facem. Vreau să spun, partea mea.

— Andre, vorbi Rene de la biroul lui. Alege un copil!

Deja făcuse asta. Arătă spre fetița olandeză, Anna, cea în scaun de invalid, cu insigna de acces special. Rene dădu din cap că e de acord. Deci, de cealaltă parte aleseseră un doctor să negocieze. Numele de Paul Bellow nu însemna nimic pentru el, dar omul putea fi un psihiatru spaniol, probabil cu experiență sau cel puțin cu pregătire în negocieri. Misiunea lui era să le slăbească încrederea, iar în final să-i determine să se predea și să rămână pe viață în închisoare. Ei bine, o să vadă cu cine avea de-a face. Rene se uită la ceas și decise să aștepte zece minute.

Malloy lăsă rotorul pe spate, ca să aterizeze lângă locul în care era parcat camionul-cisternă. Acolo se aflau cinci soldați, dintre care unul

flutura din paletele portocalii de plastic. În alte cinci secunde, Night Hawk era pe pistă. Malloy opri motoarele şi privi cum încetineşte şi rotorul, în vreme ce sergentul Nance deschidea uşa laterală şi ieşea.

— Avem ceva timp pentru odihna echipajului? întrebă prin intercom locotenentul Harrison.

— Da, spuse Malloy, deschizând uşa pentru a ieşi.

Se îndreptă spre cineva care părea să fie un ofiţer aflat în picioare, la câţiva metri depărtare. Răspunse salutului acestuia şi dădură mâna. Malloy avea o cerere urgentă de făcut.

— Problema e să ne apropiem cât mai mult, spuse Covington.

— Da, dădu Chavez din cap.

Acum se deplasă cu mare grijă de cealaltă parte a castelului. Auzeau în spatele lor trenul de la bombardierul în picaj. Aveau patruzeci de metri de teren deschis până la castel, fără îndoială plănuiţi de arhitect ca să pună în evidenţă importanţa clădirii. Arhitectul reuşise să dea acea impresie, dar asta nu le oferea nici un element de ajutor lui Ding şi Peter. Nu se grăbiră, examinând fiecare element, de la micile pârâiaşe artificiale la podurile de peste ele. Vedeau ferestrele centrului de comandă în care se aflau teroriştii, dar perspectiva de acolo era prea bună, chiar dacă se năpusteau pe scările care duceau în interior, care erau, probabil, apărate de oameni înarmaţi.

— Nu prea ne ajută, observă Covington.

— Nu e treaba lor să ne ajute.

— Cum merge recunoaşterea? întrebă Clark prin circuitul radio codificat.

— Merge binişor, domnule C, răspunse Chavez. Malloy a ajuns?

— Tocmai a aterizat.

— E bine, pentru că vom avea nevoie de el, dacă vrem să intrăm.

— Două grupe, sus şi jos, adăugă Covington. Dar avem nevoie de ceva, de nişte date despre acea cameră.

Ofiţerul spaniol, un maior de armată, dădu imediat din cap şi le făcu semn unor oameni aflaţi într-un hangar de elicoptere. Aceştia veniră în goană, primiră ordinul şi se întoarseră tot în goană. Cu aceasta, Malloy se îndreptă şi el spre hangar. Trebuia să găsească un WC. Îl văzu pe sergentul Nance întorcându-se cu două termosuri. *Bun băiat,* îşi zise pilotul de la marină, *ştie cât de importantă e cafeaua în asemenea zile.*

— Camera asta e moartă. Au tras în ea, spuse Dennis. Avem o înregistrare de când au făcut-o.

— Vreau s-o văd, ordonă Noonan.

Tim Noonan văzu în cele cincizeci de secunde ale înregistrării că

încăperea cealaltă avea o dispunere diferită. Copiii fuseseră mânaţi spre colţul opus camerei de luat vederi. Poate că încă se aflau acolo. Nu era mult, dar era ceva.

— Mai avem ceva? Sisteme audio în cameră, un microfon…

— Nu, răspunse Dennis. Avem telefoane pentru aşa ceva.

— Da, se pleoşti agentul FBI. Trebuie să imaginez o metodă de a intra la ei.

Chiar atunci sună telefonul.

— Aici este Paul, răspunse pe loc Bellow.

— Salut, Paul, aici e Numărul 1. Lumina a rămas tot stinsă. Ţi-am spus să ne dai drumul la curent. Nu ai făcut-o. Îţi mai spun o dată, fă-o imediat!

— Lucrăm la asta, dar e poliţia care mişună peste tot.

— Şi nu te ajută nimeni de la parc? Nu mă lua de prost, Paul, îţi mai spun o singură dată, porneşte imediat curentul.

— Domnule 1, lucrăm la asta. Te rugăm să ai puţină răbdare cu noi, bine?

Faţa lui Bellow începuse să transpire abundent. O transpiraţie apărută brusc. Deşi ştia de ce, spera să se înşele.

— Andre, spuse Rene.

Greşeală. Vorbise înainte să închidă de tot telefonul.

Fostul agent de pază al parcului porni spre colţ.

— Ce faci, Anna? Cred că e bine să mergi la mama ta.

— Da? întrebă copila.

Avea ochi albaştri de peruzea şi păr castaniu, aproape blond de fapt, deşi avea pielea palidă, delicată, ca pergamentul. Era foarte tristă.

Andre veni în spatele scaunului ei, apucă mânerele căruciorului şi începu s-o împingă spre uşă.

— Hai să mergem afară, *mon petit chou,* spuse el, în vreme ce se îndreptau spre uşă.

Liftul de afară era deosebit. Chiar în lipsa energiei electrice, el putea merge cu baterii. Andre împinse scaunul pe rotile înăuntru, bascula comutatorul de urgenţe-opriri şi apăsă pe butonul 1. Uşile se închiseră încet şi liftul o porni în jos. Câteva clipe mai târziu, uşile se deschideau din nou. Castelul avea un coridor larg, care le permitea vizitatorilor să treacă pe acolo dintr-o parte a Worldpark-ului în alta. Pereţii arcuiţi erau acoperiţi cu mozaicuri. De asemenea, se simţea şi o briză plăcută venită dinspre vest, iar francezul o conduse pe Anna în acea direcţie.

— Ce e asta? întrebă Noonan, privind la unul dintre monitoarele video. John, iese cineva.

— Comanda, aici Luneta 2-1. Văd un tip care împinge un cărucior de invalid cu un copil în el. Iese din aripa vestică a castelului.

Johnston lăsă binoclul jos şi îşi ridică puşca, centrând reticulul pe tâmpla bărbatului, cu degetul atingând uşor trăgaciul de setare.

— Luneta 2-1 este pe ţintă, pe individ. Sunt pe ţintă.

— Armele sus, veni răspunsul lui Clark. Repet, armele sus. Confirmaţi.

— Confirmare, Six, arma sus.

Sergentul ridică degetul de pe garda trăgaciului. *Ce se întâmplă aici?*

— Mare porc! spuse Covington.

Se aflau la doar patruzeci de metri distanţă. El şi Chavez aveau vedere directă. Fetiţa părea şi bolnavă, pe lângă faptul că era speriată. Era aplecată spre stânga în scaunul ei, încercând să se uite sus şi în urmă, la bărbatul care o împingea. Acesta avea cam patruzeci de ani, considerară amândoi, avea mustaţă, dar nu şi barbă, o înălţime, greutate şi construcţie normale şi ochi negri, care nu exprimau nimic. În parc era acum linişte. Puteai auzi scrâşnetul roţilor pe dalele curţii.

— Unde e mami? întrebă Anna în engleza pe care o ştia de la şcoală.

— O vei vedea într-o clipă, promise Nouă.

O împinse prin intrarea curbă în castel. Ocoliră o statuie, urcară puţin, în sensul acelor de ceasornic, apoi coborâră în curte. Opri scaunul în mijlocul aleii. Aceasta avea o lăţime de cinci metri şi era îngrijit pavată.

Andre se uită în jur. Trebuiau să fie ceva poliţişti pe aici, dar el unul nu vedea nici o mişcare, cu excepţia cărucioarelor de la bombardierul în picaj, pe care nu avea nevoie să le privească. Zgomotul familiar era suficient. Era de rău. Numărul 9 întinse mâna spre curea, scoase pistolul şi…

— Armă! A scos un pistol! raportă urgent Homer Johnston. La dracu', o să…

Pistolul trase în spatele Annei, nimerind-o direct în inimă. Pe pieptul plat al copilei apăru o pată de sânge, iar capul ei căzu în faţă. Omul împinse căruciorul care merse pe aleea curbă, zgâriind peretele de piatră şi făcând tot drumul până la curtea plată, unde se opri.

Covington îşi scoase pistolul Beretta şi începu să-l ridice. N-o să fie o lovitură uşoară, dar avea nouă gloanţe în pistol, care-or să-i ajungă şi…

— Armele sus! îi tună radioul în ureche. Armele sus! Nu trageţi! le ordonă Clark.

— Paştele mă-sii! şuieră Chavez lângă Peter Covington.

— Aşa e, zise şi englezul. Paştele mă-sii!

Puse pistolul în toc, privind cum bărbatul se întoarce şi intră la adăpostul castelului de piatră.

— Sunt pe ţintă! Luneta 2-1 e pe ţintă! le spuse tuturor vocea lui Johnston.

— Nu trage. Aici Six. Armele sus, la naiba!

— Paştele mă-sii! înjură şi Clark în centrul de comandă, lovind cu pumnul în masă. La dracu'!

Atunci sună din nou telefonul.

— Da? răspunse Bellow, aflat lângă comandantul lui Rainbow.

— Aţi fost avertizaţi. Porniţi imediat curentul, altfel vom mai omorî pe cineva, spuse Numărul 1.

15
PĂLĂRII ALBE

— Nu puteam face nimic, John. Absolut nimic, spuse Bellow, dând glas cuvintelor pe care ceilalţi nu aveau curajul să le rostească.

— Şi acum? întrebă Clark.

— Acum cred că trebuie să-i conectăm din nou la instalaţia electrică.

Pe ecranele TV văzură trei oameni gonind spre copil. Doi purtau tricornul de la Guardia Civil. Cel de-al treilea era doctorul Hector Weiler.

Chavez şi Covington vedeau acelaşi lucru dintr-o perspectivă mult mai apropiată. Weiler purta un halat alb, uniforma universală a doctorilor, iar goana lui către copilă se opri busc la atingerea corpului cald încă, dar nemişcat. Umerii pleoştiţi ai doctorului spuneau totul, chiar de la cincizeci de metri distanţă. Glonţul îi trecuse direct prin inimă. Doctorul le spuse ceva poliţiştilor, iar unul dintre ei împinse căruciorul în afara curţii, trecând pe lângă cei doi membri ai lui Rainbow.

— Opreşte, domnule doctor, spuse Chavez, venind să vadă.

În acel moment, Ding îşi aminti că propria lui soţie purta în pântece un copil, iar chiar în acel moment probabil că se mişca şi lovea, în vreme ce Sandy stătea în camera lor de zi, uitându-se la televizor sau citind o carte. Faţa fetiţei era liniştită acum, de parcă adormise, iar el nu se putu abţine să-i atingă părul mătăsos.

— Care-i povestea, domnule doctor?

— Era foarte bolnavă, probabil în fază terminală. O să primesc dosarul ei când o să ajung la cabinet. Când vin asemenea copii, primesc rezumatul situaţiei lor medicale, pentru cazuri de urgenţă.

Doctorul îşi muşcă buza şi ridică privirea.

— Era pe moarte, dar nu murise, nu ajunsese încă la disperare.

Weiler era fiul unei spaniole şi al unui neamţ emigrat în Spania după cel de-al doilea război mondial. Studiase din greu ca să ajungă medic chirurg, iar acest act, omorârea unui copil, era exact negarea întregului lui efort. Cineva decisese să-i anuleze întreaga pregătire şi toate studiile. În viaţa lui nu mai cunoscuse furia, aşa tăcută şi tristă cum o simţea acum.

— O să-i omorâţi?

Chavez îşi ridică şi el privirea. Nu avea lacrimi în ochi. Poate că vor veni mai târziu, îşi zise Domingo Chavez, cu mâna rămasă pe capul

copilului. Nu ştia că părul copilei era scurt pentru că atât apucase să crească după ultima şedinţă de chimioterapie. Ştia doar că acest copil ar fi trebuit să fie în viaţă şi că, privind cum era omorât, dăduse greş în activitatea pe care şi-o asumase.

— *Si,* îi răspunse el doctorului. O să-i omorâm. Peter?

Îi făcu semn colegului lui şi porniră împreună cu ceilalţi spre cabinetul doctorului. Mergeau foarte încet. Nu aveau nici un motiv să se grăbească.

E bine, îşi zise Malloy, privind inscripţia încă neuscată de pe partea laterală a elicopterului, care spunea POLICIA.

— Gata, Harrison?

— Da, domnule. Sergent Nance, ora de plecare.

— Da, să trăiţi!

Şeful de echipaj sări înăuntru, îşi prinse centura de siguranţă şi-l privi pe pilotul care parcurgea secvenţa de iniţiere a operaţiunilor.

— Totul este verificat în spate, spuse el în intercom, după ce se aplecă să vadă. Rotorul din coadă e degajat, domnule colonel.

— Atunci e cazul să zburăm.

Malloy tură şi ridică Night Hawk-ul spre cer. Apoi porni radioemiţătorul.

— Rainbow, aici e Bear, terminat.

— Bear, aici Rainbow Six. Te aud foarte bine, terminat.

— Bear e în aer, domnule, suntem acolo în şapte minute.

— Înţeles. Vă rog să vă rotiţi în jurul zonei, până la noi ordine.

— Recepţionat, domnule. Vă voi anunţa când începem turele. Terminat.

Nu era nici o grabă. Malloy aplecă botul aparatului şi îl îndreptă spre întunericul care se lăsa. Soarele aproape că apusese, iar luminile din depărtare ale parcului se îndreptau spre ei.

— Dumnealui cine e? întrebă Chavez.

— Francisco de la Cruz, răspunse bărbatul.

Avea un picior bandajat şi părea să sufere.

— A, da, v-am văzut pe bandă, spuse Covington.

Văzu într-un colţ sabia şi scutul şi se înclină în semn de respect pentru bărbatul aflat pe scaun. Peter ridică *spatha* şi făcu câteva mişcări cu ea. La distanţă mică, era o armă formidabilă, nu chiar ca MP-10-le lui, dar probabil o armă foarte bună.

— Un copil? Au omorât un copil? întrebă de la Cruz.

Doctorul Weiler era deja la fişier.

— Anna Groot, zece ani şi jumătate, spuse el, citind din documentele care precedaseră sosirea fetiţei. Osteosarcom metastatic, fază terminală… Doctorii spun că mai avea şase

săptămâni de trăit.

Lângă perete, cei doi poliţişti spanioli ridicară trupul din cărucior şi îl puseră cu blândeţe pe masa de examinare, acoperindu-l cu un cearşaf. Unul dintre ei părea gata să izbucnească în lacrimi, îl oprea doar furia rece care-i făcea mâinile să tremure.

— John cred că se simte ca dracu', spuse Chavez.

— Asta este, Ding. Nu era timpul potrivit pentru intrarea în acţiune.

— Ştiu, Peter. Dar cum mama dracului îi spunem ei asta?

Urmă o pauză.

— Domnule doctor, ai nişte cafea pe aici?

— Acolo, le arătă medicul.

Chavez se îndreptă spre cafetieră şi îşi turnă cafea într-un pahar de spumă polistirenică.

— De sus şi de jos şi-i prindem ca-ntr-un sandviş?

Covington aprobă.

— Da, cred că aşa facem.

Chavez goli paharul şi îl aruncă într-un coş de gunoi.

— Bun, să facem aranjamentele.

Plecară din cabinet fără alt cuvânt şi îşi găsiră drumul la adăpostul umbrei până la tunelul subteran şi apoi în centrul alternativ de comandă.

— Luneta 2-1, se întâmplă ceva acolo? întrebă Clark la intrarea lor.

— Negativ, Six. Doar umbre la ferestre. Nu au trimis pe nimeni pe acoperiş încă. Asta îmi pare puţin cam ciudat.

Au mare încredere în relatările TV, îşi zise Noonan.

Avea în faţă planurile castelului.

— Bun, să presupunem că prietenii noştri sunt toţi aici… dar există o duzină de alte încăperi, pe trei niveluri.

— Aici e Bear, se auzi o voce în difuzorul pus în funcţiune de Noonan. Am intrat pe orbită în jurul castelului. Ce trebuie să ştiu? Terminat.

— Bear, aici Six, răspunse Clark. Subiecţii sunt toţi în castel. Există, la nivelul unu, un centru de comandă şi control. După toate probabilităţile, toată lumea se află în acest moment acolo. De asemenea, trebuie să ştii că subiecţii au omorât un ostatic – o fetiţă, adăugă John.

În elicopter, Malloy nici nu tresări la aflarea veştii.

— Înţeles, Six. Ne rotim şi observăm. Remarc faptul că avem la bord tot echipamentul de deplasare. Terminat.

— Recepţionat. Terminat.

Clark îşi ridică degetul de pe butonul de transmisie.

Chavez văzu că toţi oamenii erau tăcuţi, dar aveau nişte priviri înfricoşătoare. Erau prea profesionişti ca să arate deschis ce simţeau; nimeni nu se juca absent cu arma, aşa cum vedeai în filmele de la

Hollywood, dar aveau feţele împietrite şi ochii erau aţintiţi asupra planurilor sau aruncau priviri iuţi pe monitoarele TV. *Lui Homer Johnston îi e probabil foarte greu,* îşi zise Ding. El fusese cu puşca fixată pe jigodia care ucisese copilul. Homer avea copii şi putea să-l trimită pe subiect în iad cât ai clipi din ochi… Dar nu, nu ar fi fost un lucru inteligent, iar ei erau plătiţi să fie inteligenţi. Oamenii lui nu erau gata nici măcar pentru un asalt improvizat, iar orice mirosea a improvizaţie ar fi dus la moartea altor copii. Şi nu asta le era misiunea. Apoi sună un telefon. Bellow ridică receptorul şi apăsă pe butonul de trecere pe difuzor.

— Da? spuse el.

— Regretăm incidentul cu copilul, dar oricum ar fi murit curând. Acum, când vor fi eliberaţi prietenii noştri?

— Parisul nu ne-a răspuns încă, răspunse Bellow.

— Atunci, cu tot regretul, va urma în scurt timp un alt incident.

— Ascultaţi, Domnule 1, nu pot forţa Parisul să facă nimic. Vorbim, negociem cu oficiali guvernamentali, iar ei nu se grăbesc să ia decizii. Guvernele nu se mişcă niciodată repede, ştiţi bine.

— Atunci îi voi ajuta eu să se mişte repede. Spune-le la Paris că, dacă avionul care-i aduce pe prietenii noştri nu este gata să ne primească la bord într-o oră, vom omorî încă un ostatic şi apoi încă unul la fiecare oră, până ne sunt îndeplinite toate cererile, spuse vocea, total lipsită de vreo tonalitate emoţională.

— Nu este rezonabil. Ascultaţi-mă, chiar dacă-i scot pe toţi din închisoare acum, tot le va trebui cel puţin două ore să ajungă aici. Dorinţele dumneavoastră nu pot să facă un avion să zboare mai repede.

Liniştea de dincolo arăta o pauză de gândire.

— Da, este adevărat. Foarte bine, vom începe să-i împuşcăm pe ostatici în trei ore, începând de acum… Nu, voi începe numărătoarea inversă la ora exactă. Asta vă mai dă douăsprezece minute în plus. Am să fiu generos. Ai înţeles?

— Da, aţi spus că veţi omorî încă un copil la ora 22.00 şi încă unul la fiecare oră, după aceea.

— Corect. Asigură-te că Parisul a înţeles.

Şi întrerupse legătura.

— Ei? întrebă Clark.

— John, nu ai nevoie de mine ca să-ţi dai seama. E limpede ca lumina zilei că o vor face. L-au omorât pe primul ca să ne arate cine e şef aici. Au de gând să reuşească şi nu le pasă de nimic. Concesia pe care ne-a făcut-o s-ar putea să fie ultima pe care o vom obţine.

— Ce e asta? întrebă Esteban, îndreptându-se spre fereastră ca să vadă. Un elicopter!

— Poftim?

Rene se apropie şi el. Ferestrele erau atât de mici, încât trebui să-l dea la o parte pe basc.

— Da, văd că poliţia are elicoptere. E unul mare, adăugă el, ridicând din umeri. Nu e nici o surpriză.

Totuşi...

— Jose, du-te pe acoperiş cu un radio şi ţine-ne la curent.

Unul dintre ceilalţi basci dădu din cap şi se îndreptă spre scara de incendiu. Ar fi fost mai comod cu un lift, dar nu voia să fie inoportunat de o altă oprire a curentului.

— Comanda, aici Luneta 2-1, rosti Johnston un minut mai târziu.

— Luneta 2-1, aici Six.

— Am un tip pe acoperişul castelului, bărbat, înarmat cu ceva ce arată a Uzi. Doar unul şi nimeni nu i se alătură.

— Am înţeles, Luneta 2-1.

— Nu este individul care l-a omorât pe copil, adăugă sergentul.

— Bine, mulţumim.

— Luneta 3 îl are de asemenea... Tocmai a trecut de partea mea. Face rondul... Da, se uită în jos, peste margine.

— John?

Era maiorul Covington.

— Da, Peter?

— Cred că nu le arătăm destul.

— Poftim?

— Trebuie să le dai ceva la care să se uite. Poliţişti, un perimetru interior, ceva. Dacă nu văd nimic, vor începe să se întrebe ce se întâmplă de ei nu observă nimic.

— Bună idee, spuse Noonan.

Şi lui Clark îi plăcu ideea.

— Domnule colonel?

— Da, răspunse Nuncio, care continuă, aplecându-se peste masă: propun doi oameni aici, alţi doi aici... aici şi aici.

— Da, domnule, vă rog să faceţi acest lucru chiar acum.

— Rene, îl chemă Andre în faţa unui ecran TV şi-i arătă. Priveşte.

Erau două grupe de poliţişti de la Guardia Civil care încercau să se apropie discret pe Strada Espana, până la un loc aflat la cincizeci de metri de castel. Rene dădu din cap şi puse mâna pe radio.

— Numărul 3?

— Da, 1.

— Poliţia se apropie de castel. Aruncă un ochi într-acolo.

— Am s-o fac, Numărul 1, promise Esteban.

— Folosesc radiouri, anunţă Noonan, verificând *scanner*-ul. Emiţătoare obişnuite, din comerţ, puse pe canalul şaisprezece. Simplu ca bună ziua.

— Nici un nume, doar numere? întrebă Chavez.

— Până acum. Cel cu care vorbim se numeşte 1, iar cel de sus e 3. Ce ne spune asta?

— Jocuri radio, spuse doctorul Bellow. Exact după manual, încearcă să-şi ţină identităţile ascunse faţă de noi, dar şi asta e în manual.

Cele două fotografii fuseseră trimise de mult în Franţa pentru identificare, dar nici poliţia şi nici serviciile secrete nu veniseră cu nimic nou.

— Bun. Francezii vor negocia?

O clătinare de cap.

— Nu cred. Ministrul, când am vorbit cu el despre cazul fetiţei olandeze, n-a făcut decât să mormăie ceva şi a spus că nu-l scoate pe Carlos de acolo în nici un caz şi că speră să rezolvăm situaţia cu succes, iar dacă nu putem, ţara lui o să trimită o echipă proprie.

— În cazul ăsta, avem un plan şi îl vom urma la ora 22.00.

— Dacă nu vrem să mai vedem alţi ostatici morţi, ar cam trebui, spuse Bellow. Indivizii nu mă lasă să le ghidez comportamentul. Ştiu cum se practică jocul ăsta.

— Sunt profesionişti?

Bellow ridică din umeri.

— Se prea poate. Ştiu tot ce vreau să fac şi, dacă ştiu dinainte, au idee şi cum să scape.

— Nu avem nici o şansă să le modificăm comportamentul? întrebă Clark, dorind să clarifice situaţia.

— Pot să încerc, dar probabil că nu. Au o ideologie anume, au o idee precisă despre ce vor; ei bine, cu ăştia e greu de discutat. Nu au o bază etică la care să faci apel, nu au o moralitate în sensul obişnuit, nimic de folosit împotriva lor. Nu au conştiinţă.

— Da, am văzut. Bine.

John se ridică şi se întoarse cu faţa spre cei doi lideri de echipă ai lui.

— Aveţi două ore pentru planificare şi încă una pentru pregătire. Atacăm la 22.00.

— Avem nevoie de mai multe informaţii despre ce se întâmplă înăuntru, îi spuse Covington lui Clark.

— Noonan, putem face ceva?

Agentul FBI se uită pe planuri, iar apoi la monitoarele TV.

— Trebuie o schimbare, spuse el, îndreptându-se spre valiza cu echipamente şi scoţând un dispozitiv activ de vedere nocturnă. Până acum, cea mai bună informaţie era că ferestrele castelului lăsau două locuri nesupravegheate şi că, mai mult, puteau controla luminile care

căđeau peste ele. Se îndreptă spre inginerul parcului.

— Puteţi opri luminile de aici?

— Sigur. Când?

— Când cel de pe acoperiş e pe partea cealaltă. Şi am nevoie de cineva care să mă ajute.

— Vin eu, spuse prim-sergentul Vega, făcând un pas în faţă.

Copiii scânceau. Totul începuse cu două ore în urmă şi era din ce în ce mai rău. Voiau să mănânce, ceea ce probabil că nişte adulţi nu ar fi cerut, pentru că ar fi fost prea îngroziţi ca să le mai fie foame. Dar copiii erau altfel. Aveau nevoie şi să meargă la toaletă. Din fericire, acolo se aflau două băi adiacente camerei de comandă, iar oamenii lui Rene nu-i opriră; toaletele nu aveau nici ferestre şi nici telefoane sau altceva care să facă posibilă comunicarea sau evadarea. Şi nu avea nici un rost să-i lase pe copii să-şi murdărească pantalonii. Copiii nu vorbeau direct cu nici unul din ei, dar scâncetele erau reale şi tot mai insistente. *Copii bine crescuţi,* îşi spuse Rene, cu un zâmbet ironic. Se uită la ceasul de perete.

— Aici 1.

— Da, 1, veni răspunsul.

— Ce vezi?

— Opt poliţişti, patru perechi, care se uită spre noi, dar nu fac nimic altceva.

— Bun.

Şi opri radioul.

— Înregistrat, spuse Noonan.

Se uitase la ceasul de perete. De la ultima conversaţie prin radio trecuseră cam cincisprezece minute. Era acum în costumul lui de noapte, acela verde în două nuanţe închise, folosit la Viena. Bereta automatic de calibrul 11, cu amortizor, avea un toc special cu harnaşament, pus peste vesta antiglonţ. De celălalt umăr îi atârna un rucsac.

— Vega, eşti gata pentru o mică plimbare?

— Te cred, răspunse Oso, bucuros că în sfârşit făcea şi el ceva într-o deplasare.

Îi plăcea să aibă în grijă mitraliera grea a echipei lui, dar nu apucase s-o folosească vreodată şi începea să creadă că nu va apuca ziua aceea. Era cel mai mare om din echipă şi avea drept hobby culturismul, aşa că avea un piept cât un butoi de bere. Vega îl urmă pe Noonan pe uşă, iar apoi afară.

— Scara? întrebă prim-sergentul.

— E un atelier cu unelte şi vopsele la cincizeci de metri de locul în care mergem. Am întrebat. Au acolo ce ne trebuie.

— La fix, spuse Oso.

Fu o plimbare rapidă, fiind foarte atenţi la cele câteva zone descoperite, vizibile prin camerele fixe. Atelierul spre care mergeau nu avea nici un semn distinctiv. Remarcabil, nici o uşă încuiată. Vega scoase din suportul de pe perete o scară extensibilă de zece metri.

— Asta ar trebui să fie de ajuns.

— Da.

Ieşiră. Acum mişcările trebuiau să fie şi mai atente.

— Noonan către comandă.

— Aici Six.

— John, începeţi cu camerele.

În centrul de comandă, Clark îi făcu un semn inginerului parcului. Exista un pericol, dar sperau că nu era mare. Centrul de comandă din castel, ca şi acesta, avea doar opt monitoare TV, care erau cuplate la peste cincizeci de camere video. Îi comandai calculatorului să selecteze într-o anumită ordine camerele sau le alegeai tu pe cele considerate mai importante. Cu o simplă mişcare din *mouse,* o cameră era scoasă din funcţiune. Dacă teroriştii foloseau secvenţa automată, probabil că nu ar fi remarcat lipsa camerei la trecerea în revistă. Ei aveau nevoie de dezactivarea a două camere, iar inginerul parcului era gata să le oprească. În momentul în care în camera douăzeci şi trei apăru o mână, inginerul o opri.

— Noonan, douăzeci şi trei este oprită.

— Ne deplasăm, spuse Noonan.

Prima etapă era de douăzeci de metri. Se opriră în spatele unei tarabe.

— Suntem în spatele standului cu floricele de porumb.

Inginerul porni la loc camera douăzeci şi trei.

— Douăzeci şi unu este oprită, spuse apoi Clark. Luneta 2-1, unde se află omul de pe acoperiş?

— Pe partea de vest, tocmai şi-a aprins o ţigară, nu se mai uită peste bordură. Pentru moment stă pe loc, raportă sergentul Johnston.

— Noonan, liber.

— Ne deplasăm, spuse agentul FBI.

El şi Vega trecură în grabă peste dalele de piatră, neauziţi, datorită tălpilor de cauciuc ale bocancilor. Lângă castel se găsea o fâşie de pământ largă de vreo doi metri, cu nişte cutii mari de lemn. Noonan şi Vega întinseră cu grijă scara, în spatele unui tufiş. Vega trase de funie ca să întindă şi porţiunea din vârf, oprindu-se chiar sub fereastră. Apoi trecu între scară şi clădire şi trase de scară, proptind-o în blocurile mari de piatră.

— Ai grijă de pielea ta, Tim, şopti Oso.

— Întotdeauna am.

Noonan urcă rapid primii trei metri, apoi trecu la un fel de târâre

verticală. *Răbdare,* îşi spuse Tim. *Ai o grămadă de timp să faci asta.* Era una dintre minciunile pe care şi le tot spun oamenii.

— În regulă, auzi Clark. Acum urcă scara. Omul de pe acoperiş e tot de partea cealaltă, gras, prost şi fericit.

— Bear, aici e Six, spuse John, venindu-i o idee.

— Bear pe recepţie, Six.

— Joacă-te puţin pe partea de vest, doar atât cât să atragi atenţia! Terminat.

— Înţeles.

Malloy se opri din cercurile nesfârşite, redresă şi se apropie puţin de castel. Night Hawk e un aparat relativ silenţios pentru un elicopter, dar omul de pe acoperiş se întoarse să se uite cu luare-aminte şi-l văzu pe colonel prin vizorul de noapte. Încetă să mai înainteze când ajunse la două sute de metri de castel. Voia să le atragă atenţia, nu să-i sperie. În vizor, ţigara santinelei strălucea puternic. Şi-o ducea la buze, apoi o îndepărta şi repeta, fără să se mişte.

— Salut, puiule, spuse el prin intercom. Doamne, dacă eram într-un Night Stalker, îl proiectam în fusul orar vecin!

— Ai zburat cu Night Stalker? Cum e?

— Numai să gătească nu e în stare, altfel îl luam de nevastă, spuse Malloy, păstrând poziţia. Six, aici Bear, am captat atenţia ticălosului.

— Noonan, Six, am oprit santinela de pe acoperiş pentru tine. E de partea cealaltă.

E bine, îşi zise Noonan. Îşi scoase casca de kevlar şi îşi apropie faţa de fereastră. Era făcută din segmente neregulate, legate unele de altele prin fire plumbuite, ca în castelele din vechime. Sticla nu era plată, dar era transparentă. Bun. Băgă mâna în rucsac şi scoase un cablu de fibre de sticlă, cu un cap în formă de cap de cobră, acelaşi cu cel folosit la Berna.

— Noonan la comandă, vedeţi?

— Afirmativ.

Era vocea lui David Peled. Acesta vedea o imagine distorsionată, dar te obişnuiai rapid cu ea. Arăta patru adulţi, dar şi mai important, prezenta o grămadă de copii aşezaţi pe podea în colţ, în apropierea a două uşi cu etichete – toaletele, înţelese Peled. Mergea. Mergea foarte bine.

— Timothy, arată minunat Foarte bine.

— Bun, spuse Noonan şi lipi minusculul instrument pe locul lui, pornind în jos pe scară.

Inima îi bătea mai repede decât îi bătuse vreodată în alergarea de dimineaţă de cinci kilometri. Ajunse jos şi se lipi, ca şi sergentul Vega,

de zid.

Johnston văzu că ţigara zburase de pe acoperiş şi că santinela se plictisise să se tot uite la elicopter.

— Prietenul nostru se deplasează pe acoperiş spre est. Noonan, vine spre voi!

Malloy se gândi să facă o manevră care să atragă atenţia, dar era prea periculos. Întoarse lateral elicopterul şi continuă să-şi facă ocolurile, dar mai apropiate, cu ochii pe acoperişul castelului. Nu mai putea face altceva, ci doar să scoată pistolul şi să tragă, dar de la distanţa aceea i-ar fi fost greu să nimerească până şi castelul. În plus, omorârea oamenilor nu era meseria lui, îşi spuse Malloy. Fuseseră, ce-i drept şi vremuri când ideea îi surâsese.

— Elicopterul mă supără, spuse vocea de la telefon.

— Îmi pare rău, rosti doctorul Bellow, întrebându-se ce răspuns ar fi mai bun. Dar poliţia face şi ea ce poate.

— Ştiri de la Paris?

— Cu regret, nu, dar sperăm să avem noutăţi în curând. Mai e destul timp.

Vocea lui Bellow împrumutase o intensitate calmă, pe care el spera s-o poată prezenta drept disperare.

— Timpul şi mareea nu-i aşteaptă pe oameni, spuse Numărul 1 şi închise.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că joacă după reguli. Nu a obiectat nici la poliţiştii văzuţi pe ecranele monitoarelor. Ştie cu cine trebuie să aibă de-a face, spuse Noonan, sorbind din cafea. Are mare încredere în el, se consideră într-un loc inexpugnabil şi cu toate atuurile în mână, iar dacă trebuie să mai omoare nişte copii, o va face, pentru că aşa va obţine ceea ce vrea.

— Să omori copii… spuse Clark, clătinând din cap. Nu m-am gândit niciodată la asta. Ar fi trebuit să mă gândesc, nu-i aşa?

— E un tabu foarte puternic, poate cel mai puternic, fu de acord doctorul Bellow. Dar modul în care a ucis-o pe fetiţa aceea… Nu a ezitat deloc, parcă ar fi tras într-o ţintă de carton. E o chestie de ideologie, continuă psihiatrul. Au subordonat totul sistemului lor de idei. Asta îi face raţionali, dar numai în cadrul acestui sistem. Prietenul nostru, Domnul 1 şi-a ales obiectivul şi se ţine strict de el.

Inginerul parcului urmărea cu admiraţie sistemul de supraveghere. Lentila obiectivului lipită acum de fereastra castelului avea o lăţime maximă de doi milimetri şi, chiar dacă ar fi fost remarcată, ar fi fost considerată o pată de vopsea sau vreun defect al sticlei. Calitatea

imaginii nu era foarte bună, dar se vedea unde erau oamenii şi, cu cât priveai mai mult, cu atâta înţelegeai mai bine ceea ce iniţial părea să fie o dezordine în alb şi negru. Acum putea număra şase adulţi, un al şaptelea fiind pe acoperiş. Rămâneau doar trei cu poziţiile necunoscute. Dar oare toţi copiii erau la vedere? Asta era mai greu, pentru că aveau cămăşile de aceeaşi culoare, iar roşul se transforma într-un gri foarte neutru pe imaginea alb-negru. Era cel din căruciorul de invalid, dar ceilalţi se contopeau în imaginea nu prea clară… Era limpede că membrii comandoului erau îngrijoraţi.

— Se îndreaptă iar spre vest, raportă Johnston. Bun, acum e din nou la marginea de vest.

— Să mergem, îi spuse Noonan lui Vega.

— Dar scara?

O dădură jos şi o întinseră într-o rână în spatele tufişurilor.

— Las-o acolo!

Noonan o porni într-un mers aplecat şi grăbit, ajungând în câteva secunde în spatele chioşcului cu floricele de porumb.

— Noonan către comandă. E timpul să aranjăm iar camerele.

— E oprită, îi spuse inginerul lui Clark.

— Camera douăzeci şi unu oprită. Mergi, Tim!

Noonan îl atinse pe Vega şi alergară treizeci de metri.

— Bun, acum opriţi douăzeci şi trei.

— Oprită, spuse inginerul parcului.

— Porniţi! comandă Clark.

Cincisprezece secunde mai târziu, erau la adăpost. Noonan se sprijini de un perete şi răsuflă lung, uşurat.

— Mulţumesc, Julio.

— La orice oră, omule, răspunse Vega. Doar să meargă jucărioara aia.

— O să meargă, promise agentul FBI, după care se întoarseră la postul de comandă subteran.

— Să aruncăm în aer ferestrele? Putem, Paddy? întrebă Chavez la intrarea lor.

Connolly îşi dorea cu ardoare o ţigară. Se lăsase de fumat cu mulţi ani în urmă, altfel nu ar mai fi putut să alerge zilnic, dar uneori i se părea că l-ar putea ajuta să se concentreze.

— Six, ferestre… Trei sau patru minute pentru fiecare… Nu, cred că nu, domnule. Vă pot da două. Asta dacă avem timp.

— Cât de rezistente sunt ferestrele? întrebă Clark. Dennis?

— Reţele de metal încastrate în piatră, răspunse managerul parcului, ridicând din umeri.

— Staţi puţin.

Inginerul dădu o pagină a broşurii cu planurile castelului, apoi alte două şi în sfârşit degetul i se opri pe o porţiune scrisă din dreapta.

— Avem aici specificaţiile… Sunt prinse doar în tencuială. Ar trebui să le puteţi scoate prin lovire, cred eu.

Acest „cred eu” nu era deloc liniştitor, cum şi-ar fi dorit Ding, dar cât de tare trebuia să fie un cadru de fereastră ca să reziste unui bărbat de o sută de kilograme venit prin balans, cu tălpile bocancilor înainte?

— Dar *flashbang*-uri? Paddy?

— Se poate, spuse Connolly. Dar nu o să ajute deloc la cadrele ferestrelor, domnule.

— Bine, spuse Chavez, aplecându-se peste planuri. Vei avea timp să arunci în aer două ferestre – asta şi asta.

Şi arătă cu degetul pe desene.

— Folosim *flashbang*-uri pentru celelalte patru şi intrăm prin ele după o secundă. Eddie aici, eu aici, Louis aici. George, cum stai cu piciorul?

— Mă mai supără doar uşor, spuse sergentul Tomlinson, cu o sinceritate îndurerată.

Trebuia să treacă printr-o fereastră, să se lase înăuntru, să cadă pe o podea de beton şi apoi să înceapă să tragă… iar în joc erau vieţile copiilor. Nu, nu putea să rişte.

— Ding, ia mai bine pe altcineva.

— Oso, crezi că poţi? întrebă Chavez.

— Normal, răspunse Vega, încercând să nu zâmbească. Evident, Ding.

— Bine. Scotty aici, iar Mike le ia pe astea două. Care sunt distanţele exacte de la acoperiş?

Era scris pe planuri.

— Exact şaisprezece metri de la nivelul acoperişului. Mai adăugaţi şaptezeci de centimetri pentru înălţimea parapetului.

— Pe coardă este uşor, decise Eddie Price.

Planul se asambla de la sine. El şi Ding aveau misiunea de a intra între copii şi băieţii răi, trăgând din zbor. Vega, Loiselle, McTyler şi Pierce aveau misiunea principală să-i omoare pe subiecţii din camera de comandă din castel, dar asta se decidea doar după intrarea în cameră. Echipa-l, a lui Covington, avea să se năpustească în susul scărilor, dinspre subsol, pentru a-i intercepta pe subiecţii care ar fi fugit, susţinând Echipa-2, dacă ar fi avut dificultăţi în asalt.

Sergentul-major Price şi Chavez se uitară din nou pe planuri, măsurând distanţele care trebuiau acoperite şi timpul în care s-o facă. Părea posibil, chiar probabil, să reuşească. Ding îşi ridică privirea spre ceilalţi.

— Aveţi comentarii?

Noonan se întoarse ca să se uite la imaginea transmisă de dispozitivul cu fibre optice pe care-l instalase.

— Par să fie în principal la panourile de comandă. Doi tipi îi supraveghează pe copii, dar nu-şi prea fac mari griji pentru ei; normal, sunt doar nişte copii, nu adulţi capabili să pornească o acţiune de rezistenţă… Dar… e suficient ca unul dintre ăştia să se întoarcă şi să-i pulverizeze.

— Da, dădu din cap Ding.

Nu puteai să negi faptul şi nici să-l eviţi.

— Ei bine, oameni buni, trebuie să tragem repede. E vreo cale să-i îndepărtăm?

Bellow se gândi puţin.

— Dacă le spun că avionul e pe drum… există un risc. Dacă le trece prin cap că îi minţim, ar putea să înceapă să împuşte din ostatici, dar avantajul este că, dacă e cazul să pornească spre aeroport, probabil că Domnul 1 îşi va trimite vreo doi oameni spre subsol – e cel mai probabil traseu ca să plece din zonă, cred eu. Apoi, dacă am putea să ne mai jucăm cu camerele de supraveghere şi să punem un om în preajmă…

— Da, să le sărim în spate imediat, spuse Clark. Peter?

— Dacă ajungem la douăzeci de metri, e floare la ureche. În plus, stingem luminile chiar înainte de atac. Îi dezorientăm pe ticăloşi, adăugă Covington.

— Există lumini de veghe în puţurile scărilor. Pornesc automat când se opreşte curentul electric. La dracu', sunt două şi în centrul de comandă.

— Unde? întrebă Chavez.

— În colţurile din stânga – adică în colţurile de nord-est şi de sud-vest. Tipul obişnuit, două lumini, ca acelea de maşină, alimentate de un acumulator.

— Bun. Nu folosim vizoare de noapte când intrăm, dar tot putem să oprim luminile principale, doar ca să le distragem atenţia. Altceva? Peter? întrebă Ding.

Maiorul Covington aprobă din cap.

— Ar trebui să meargă.

Clark îi asculta în tăcere. Era obligat să-şi lase cei doi subordonaţi principali să planifice şi să discute, el având doar dreptul să comenteze dacă făceau vreo greşeală, iar deocamdată nu făcuseră. Mai mult decât orice, voia să ia şi el un MP-10 şi să meargă cu băieţii, dar nu avea voie şi pe chestia asta trase o înjurătură în sinea lui. Comanda te satisface mai puţin decât să-i conduci pe oameni în luptă.

— Avem nevoie de medici pregătiţi, pentru cazul că ticăloşii ăia au noroc, îi spuse John colonelului Nuncio.

— Avem ambulanţele în afara parcului.

— Doctorul Weiler e foarte bun, spuse Mike Dennis. Are pregătire pentru tratarea plăgilor. Am insistat în această direcţie pentru situaţiile posibile în parc.

— Foarte bine, îl vom avea în rezervă la timpul potrivit. Domnule doctor Bellow, spune-i Domnului 1 că francezii au cedat şi că prietenii lui vor sosi aici pe la… Când crezi?

— Pe la 22.30, cam aşa. Dacă vor fi de acord, înseamnă că vor fi făcut o concesie, dar una care-i va calma – sau ar trebui, cel puţin.

— Domnule doctor, sună-i! ordonă John Clark.

— Da? se auzi vocea lui Rene.

— Sanchez o să fie eliberat din închisoarea Le Sante cam în douăzeci de minute. Şase dintre ceilalţi, de asemenea, dar e o problemă cu ceilalţi trei. Nu ştiu precis în ce constă problema. Vor fi duşi la aeroportul internaţional De Gaulle şi vor fi îmbarcaţi într-un Airbus 340 al lui Air France. Credem că vor fi aici în jurul orei 22.40. Este acceptabil? Cum veţi ieşi împreună cu ostaticii ca să ajungeţi la avion? întrebă Bellow.

— Cu un autobuz, cred. Veţi aduce autobuzul direct la castel. Vom lua cu noi cam zece copii, iar pe ceilalţi îi lăsăm acolo, în semn de bunăvoinţă din partea noastră. Spune poliţiei că ştim cum să-i deplasăm pe copii fără să le lăsăm vreo şansă să facă vreo prostie, iar orice înşelătorie va avea consecinţe grave.

— Nu mai vrem să i se facă rău nici unui copil, îl asigură Bellow.

— Dacă faceţi cum vi s-a spus, nu va fi necesar, dar înţelegeţi, continuă Rene ferm, că, dacă faceţi vreo prostie, curtea o să se umple de sânge. Ai înţeles?

— Da, Domnule 1, am înţeles, răspunse Bellow.

Rene puse receptorul în furcă şi se ridică în picioare.

— Prieteni, Ilici e pe drum. Francezii ne-au satisfăcut cererile.

— Arată ca un turist fericit, spuse Noonan, cu ochii pe imaginea alb-negru.

Cel care era, probabil, Numărul 1 era în picioare şi păşea spre alt subiect. Pe imaginea neclară părură că-şi strâng mâinile.

— Să ştiţi că nu se vor culca pe o ureche, îi avertiză Bellow. Cred că acum vor fi şi mai atenţi.

— Da, ştiu, îl asigură Chavez.

Dar, dacă ne facem bine treaba, nu mai contează cât de atenţi sunt.

Malloy se întoarse la aerodrom pentru realimentarea care dură o jumătate de oră. Acolo află că peste încă o oră va avea loc atacul. În spatele lui Night Hawk, sergentul Nance pregăti corzile, stabilite la fix

cincisprezece metri şi jumătate, legându-le de inelele de pe podeaua elicopterului. Ca şi piloţii, Nance avea şi el la şoldul stâng un pistol în toc. Nu se aştepta să-l folosească şi era un trăgător mediocru, dar îl făcea să se simtă un membru al echipei, lucru important pentru el. Superviză alimentarea, puse capacul rezervorului şi îi spuse colonelului Malloy că aparatul lui era gata de zbor.

Malloy trase de manşă şi ridică elicopterul în aer, iar apoi mări turaţia în elicea mică, pentru a se îndrepta spre Worldpark. Din acest moment, zborul de rutină se schimbă. Sosit la parc, Night Hawk nu se mai roti, ci zbură la fiecare câteva minute peste castel, depărtându-se apoi, cu luminile anticoliziune pulsând, pe deasupra parcului, aparent la întâmplare, plictisit de traiectoria circulară de mai înainte.

— Gata, băieţi, la treabă! spuse Chavez echipei.

Cei direct implicaţi în operaţiunea de salvare se îndreptară către coridorul subteran, apoi afară, unde îi aştepta un camion al armatei spaniole. Urcară în el şi porniră, făcând un ocol prin uriaşa parcare.

Dieter Weber îşi alese o poziţie de observaţie opusă celei a sergentului Johnston, pe acoperişul plat al unui cinematograf în care copiii vizionau desene animate, la doar o sută douăzeci de metri de latura estică a castelului. Ajuns acolo, îşi desfăşură salteaua de spumă poliuretanică, îşi aranjă arma pe suportul cu două picioare şi începu să-şi îndrepte puternicul vizor asupra ferestrelor castelului.

— Luneta 2-2 pe poziţie, îi raportă el lui Clark.

— Foarte bine, raportează atunci când e necesar. Al? spuse Clark, ridicându-şi privirea.

Stanley nu era prea entuziasmat de ceea ce vedea.

— O grămadă de arme şi o grămadă de copii.

— Da, ştiu. Putem încerca altceva?

Stanley clătină din cap.

— Planul e bun. Dacă încercăm afară, le dăm prea mult spaţiu de manevră. Iar în castel se simt mai în siguranţă. Nu, Peter şi Ding au un plan bun, dar un plan perfect nu e posibil.

— Da, spuse John. Dar vreau să fiu şi eu acolo. Nu-mi place să stau aici de pomană.

Alistair Stanley mormăi:

— Ca să vezi!

Luminile din parcare se stinseră toate dintr-o dată. Camionul, tot cu luminile stinse, se opri lângă un stâlp de iluminare. Chavez şi echipa lui săriră afară. Zece secunde mai târziu apăru şi Night Hawk, aterizând, dar fără să încetinească turaţia rotorului principal. Uşile laterale se deschiseră şi trăgătorii urcară la bord şi se aşezară pe podea. Sergentul Nance închise o uşă, iar apoi pe cealaltă.

— Toţi sunt la bord, domnule colonel.

Fără un cuvânt, Malloy trase de manetă şi urcă la loc, atent la stâlpii de iluminare care ar fi putut compromite întreaga misiune. Avu nevoie doar de patru secunde ca să scape de ei, iar apoi roti aparatul înapoi, spre parc.

— Luminile anticoliziune stinse, îi spuse Malloy locotenentului Harrison.

— Luminile stinse, confirmă copilotul.

— Suntem gata? îşi întrebă Ding oamenii aflaţi în spate.

— Sigur, îi răspunse Mike Pierce.

Mama lor de criminali, gândi el, fără a o spune. Dar toţi bărbaţii din pasărea de fier gândeau la fel. Armele erau prinse strâns la piept, iar mănuşile cu fermoare puse pe mâini. Trei dintre ei le tot trăgeau în sus – un semn de tensiune care se citea şi pe feţele lor aspre.

— Unde este avionul? întrebă Numărul 1.

— Va ateriza peste o oră şi zece minute, răspunse doctorul Bellow. Când vreţi să aducem autobuzul?

— Cu exact patruzeci de minute înainte de aterizarea avionului. În timp ce noi urcăm, i se va face plinul.

— Unde veţi merge? întrebă apoi Bellow.

— Îi vom spune pilotului atunci când vom urca la bord.

— Bine, vom trimite autobuzul. Va fi aici în aproximativ cincisprezece minute. Unde vreţi să vină?

— Chiar lângă castel, pe partea cu bombardierul în picaj.

— Am înţeles, le voi spune s-o facă, promise Bellow.

— *Merci.*

Convorbirea încetă.

— E deştept, observă Noonan. Vor avea în permanenţă două camere de supraveghere asupra autobuzului aşa că nu putem să trimitem vreo echipă de salvare în spatele lui. Şi probabil că vor să folosească metoda alpinistului pentru urcarea ostaticilor la bord.

Ce rahat! îşi zise.

— Bear, aici e Six, vorbi Clark în radio.

— Bear a auzit, Six. Terminat.

— Executarea în cinci minute.

— Înţeles, petrecerea începe peste cinci minute.

Malloy se întoarse în scaunul lui. Chavez auzise convorbirea şi dădu din cap cu degetele răsfirate.

— Rainbow, aici e Six. Fiţi gata! Repet, fiţi gata! Începem operaţiunea peste cinci minute.

În subteran, Peter Covington îşi conducea trei dintre oameni spre

est, spre scările în spirală ale castelului, în vreme ce inginerul parcului întrerupea succesiv camerele de supraveghere.

Oamenii cu explozibilul puseră o mică încărcătură pe uşa de incendiu de la bază şi îşi anunţară şeful că erau gata.

— Echipa-1 este gata.

— Luneta 2-1 sunt gata şi pe ţintă.

— Luneta 2-2 este gata, dar nici o ţintă nu este la vedere, îi spuse Weber lui Clark.

— Numărul 3, aici este 1, se auzi în *scanner*-ul de frecvenţe radio din camera de comandă.

— Da, 1, răspunse omul de pe acoperişul castelului.

— Se întâmplă ceva?

— Nu, 1, poliţia stă pe loc. Iar elicopterul zboară pe undeva pe aici, dar nu face nimic.

— Autobuzul ar trebui să sosească în cam cinci minute. Fii pe fază!

— Am să fiu, promise Trei.

— Bun, spuse Noonan, marcând timpul intervenţiei. Domnul 1 îl cheamă pe Domnul 3 cam la cincisprezece minute o dată. Niciodată mai mult de optsprezece, niciodată mai puţin de douăsprezece. Aşa că...

— Da, dădu Clark din cap. Îi dăm bătaie?

— De ce nu? spuse Stanley.

— Rainbow, aici Six. Deplasarea şi executarea! Repet, executarea acum!

La bordul lui Night Hawk, sergentul Nance se mişca stânga-dreapta, făcând să lunece uşile laterale. Le făcu semn trăgătorilor să se întoarcă, fiecare trăgându-şi coardele prin verigile metalice ale centurii. Se întoarseră cu toţii în elicopter, urcând pe genunchi, cu spatele balansându-se în afară.

— Sergent Nance, te luminez când ajungi pe poziţie.

— Roger, domnule, replică şeful echipajului, târându-se pe burtă prin mijlocul zonei rezervate pasagerilor, acum goală; mâinile îi ajungeau la bărbaţii aflaţi de-o parte şi de alta.

— Andre, coboară şi aruncă o privire în curte, ordonă Rene. Omul plecă pe dată, ţinând cu ambele mâini un Uzi.

— Cineva tocmai a ieşit din cameră, zise Noonan.

— Rainbow, aici Six! O persoană a părăsit centrul de comandă.

— Opt, gândi Chavez. *Opt de doborât.* Pe ceilalţi doi îi va lua lunetistul.

Ultimii două sute de metri sunt cei mai grei, gândi Malloy. Mâinile

lui tremurau pe mânerul circular de comandă şi, cu toate că o făcuse de multe ori, acum nu era doar o repetiţie. *Bine...* Îndreptă în jos botul aparatului de zbor, către castel; fără luminile anticoliziune, aparatul va fi doar o umbră puţin mai întunecată decât noaptea – şi, încă mai bine, cele patru rotoare cu palete produceau un sunet nedirecţional. Putea fi auzit, dar localizarea sursei de zgomot era dificilă, iar el nu mai avea nevoie decât de câteva secunde.

— Luneta 2-1, atenţie!

— Luneta 2-1. Ţintesc, Six! raportă Johnston.

Respiraţia lui deveni regulată, se mişcă uşor pe coate, sprijininduse doar pe oase; muşchii, circulaţia sângelui prin artere îl puteau face să rateze. Punctul de focalizare al lunetei era fixat asupra părţii din faţă a urechii santinelei.

— Ţintit, repetă.

— Foc! auzi în ureche.

Spune noapte bună, Gracie! îi şopti o voce delicată în creier. Degetul apăsă pe trăgaci, care pocni clar şi o flacără albă explodă în vârful ţevii. Explozia obtura panorama pentru scurt moment, apoi priveliştea se limpezi la timp pentru a vedea rezultatul impactului provocat de glonţ. Un firicel cenuşiu de abur se ivi din ţeastă şi tipul se prăbuşi ca o marionetă cu sforile tăiate. Nimeni dinăuntru n-ar fi putut auzi împuşcătura prin ferestrele şi zidurile groase, de la două sute de metri distanţă.

— Luneta 2-1. Ţinta doborâtă. Ţinta doborâtă. Împuşcată în cap, raportă Johnston.

— Asta, da, lichidare! şopti locotenentul Harrison prin staţie. Din perspectiva pe care o deschidea elicopterul, momentul în care glonţul zdrobise ţeasta santinelei păruse chiar spectaculos. Era prima moarte pe care o vedea şi-l impresionase ca o scenă de film, nu ca un fapt petrecut în realitate... Ţinta nu fusese pentru el o fiinţă vie, iar acum nici că va mai fi.

— Mda, aprobă Malloy, slăbind maneta. Sergent Nance, *acum!*

Elicopterul încetini din ce în ce, cu botul în sus acum, în timp ce Malloy executa impecabil manevra cu hamul de coborâre.

Chavez împinse cu picioarele aruncând în afară coardele şi lunecă pe ele. Căderea aproape liberă dură mai puţin de două secunde, apoi o încetini strângând coarda, până ce cizmele negre cu talpă de cauciuc atinseră încet acoperişul plan. Desprinse imediat frânghia şi se întoarse să vadă dacă şi oamenii lui făceau acelaşi lucru. Eddie Price alergă la cadavrul santinelei, îi întoarse capul cu o lovitură de cizmă, se întoarse făcându-i semn şefului său.

— Şase, aici Echipa-2. Pe acoperiş. Santinela e moartă, zise în

microfon. Începeţi acum!

Chavez se întoarse către oamenii lui, dând din mâini la marginea acoperişului. Night Hawk se pierduse în întuneric, părând să se fi oprit de tot.

Acoperişul castelului era înconjurat de creneluri şi de apărători de formă dreptunghiulară, făcute din piatră şi aşezate vertical, în spatele cărora arcaşii să se poată adăposti în vreme ce aruncau săgeţi înspre atacatori. Fiecare om avea un astfel de adăpost, le ţineau numărătoarea pe degete, aşa încât fiecare să meargă la locul potrivit.

În această noapte, oamenii îşi înnodaseră frânghiile în jurul mijlocului, apoi ieşiră în gol.

Când toţi fură pregătiţi, îşi dădură drumul. Chavez făcu la fel, îşi dădu drumul de pe acoperiş şi lunecă în jos pe coardă până ajunse la un metru în dreapta unei ferestre; se folosea de picioare pentru a se sprijini pe zid. Paddy Connolly coborî pe partea opusă, trecu frânghia peste marginile acoperişului şi instală un radiodetonator pe una dintre ele. Apoi Paddy se deplasă spre stânga, legănându-se agăţat de frânghie ca de o liană.

Alţi membri ai echipei scoaseră grenadele *flashbang,* ţinându-le strâns în mâini.

— Lider 2 către Six – luminile!

De la centrul de comandă, inginerul izolă din nou castelul şi opri electricitatea.

Afară, în faţa ferestrelor, cei din Echipa-2 văzură cum se întunecă geamurile, iar o clipă după aceea se aprinseră luminile de urgenţă, ca nişte faruri miniaturale, insuficiente pentru a ilumina bine camera. Monitoarele la care se uitaseră erau şi ele întunecate.

— *Merde,* spuse Rene, aşezându-se şi întinzând mâna după un telefon.

Dacă voiau să se mai joace cu el, atunci putea să… i se păru că vede pe fereastră ceva mişcându-se afară şi se uită mai cu atenţie…

— Echipa-2, aici Lider. Cinci secunde… cinci… patru… trei…

La „trei”, cei care ţineau grenadele *flashbang* scoaseră cuiele de siguranţă şi le aşezară lângă fereastră, apoi se refugiară în lateral.

— … doi… unu… foc!

Sergentul Connolly apăsă pe buton, iar cele două ferestre fură smulse din perete de explozii. O fracţiune de secundă mai târziu, alte trei ferestre erau spulberate de un val de zgomote şi de lumină intensă. Fragmentele zburară de-a latul camerei, ploaia de cioburi vărsându-se la trei metri pe copiii aflaţi în colţ.

Lângă Chavez, sergentul-major Price mai aruncă o altă grenadă *flashbang,* care explodă în momentul atingerii podelei. Apoi Chavez se împinse în zid şi pendulă, intrând în cameră prin fereastră, cu MP-10-le în ambele mâini şi ridicat. Căzu prost pe podea, cu spatele,

incapabil să-şi controleze balansul, apoi simţi cum pe mâna stângă îi aterizează piciorul lui Pierce. Chavez se rostogoli şi sări în picioare, după care se îndreptă spre copii. Aceştia strigau îngroziţi, acoperindu-şi feţele şi urechile din cauza agresiunii grenadelor luminoase şi zgomotoase. Dar încă nu era timpul să-şi facă griji pentru ei.

Price aterizase mai bine şi se ridicase în picioare, dar se întorsese ca să treacă în revistă camera. Trei. Unul bărbos, cu un Uzi. Price întinse MP-10-le până la limita curelei şi trase o rafală de trei gloanţe direct în faţa individului aflat la trei metri de el.

După forţa de impact a proiectilelor, n-ai fi zis că fuseseră trase cu amortizor.

Oso Vega trecuse prin fereastră cu picioarele înainte, spărgând-o, aterizând chiar pe unul dintre subiecţi, spre surprinderea amândurora, dar Vega era pregătit pentru surprize, în vreme ce teroristul nu. Mâna stângă a lui Oso păru să se repeadă cu de la sine putere, lovindu-l pe individ în faţă cu suficientă forţă ca să i-o zdrobească şi s-o transforme într-o masă însângerată, pe care o rafală de trei gloanţe nu făcu decât s-o răscolească şi mai tare.

Rene stătea cu telefonul în mână şi cu pistolul pe masă, în faţa lui. Întinse mâna după el, dar Pierce îl împuşcă în tâmplă de la doi metri.

În colţul îndepărtat, Chavez şi Price se opriseră, ajungând între ostatici şi terorişti. Ding se aşeză pe un genunchi, cu arma ridicată şi cu ochii căutând alte ţinte, ascultând focurile amortizate ale oamenilor lui. Semiîntunericul camerei era populat de umbre mişcătoare. Loiselle se trezi în spatele unui subiect, destul de aproape ca să-l atingă cu ţeava armei. Ceea ce şi făcu. Tirul fu cu atât mai uşor, dar sângele şi creierii se împrăştiară prin toată camera.

Unul din colţ apucase să ridice Uzi-ul. Degetul îi apăsă trăgaciul şi lansă rafale în direcţia copiilor. Chavez şi Price se angajară amândoi împotriva lui, urmaţi de McTyler, iar teroristul căzu plin de sânge.

Altul deschisese o uşă şi ieşise în goană pe ea, atins de fragmente din proiectilele trase în direcţia lui. Omul fugi pe coridor, departe de luptă, dădu un colţ, apoi un altul şi încercă să se oprească. Văzuse o umbră neagră pe trepte.

Era Peter Covington, care îşi conducea echipa. Covington auzise zgomotul de paşi şi luase poziţia de ochire, trăgând atunci când figura surprinsă îi apăru în faţă. Apoi îşi reluă goana în susul scărilor, cu patru oameni în urma lui.

Asta însemna că mai erau trei în cameră. Doi se ascundeau după birouri, unul din ei ţinând Uzi-ul ridicat şi trăgând orbeşte. Mike Pierce sări peste birou, răsucindu-se în aer şi trăgând de trei ori de deasupra şi din spate. Apoi Pierce aterizâ, se întoarse şi mai trase încă o rafală în ceafa bărbatului. Celălalt de sub birou fu împuşcat în spate de Paddy Connolly. Ultimul rămas, care trăgea sălbatic cu arma, fu

doborât de focurile a nu mai puţin de patru membri ai echipei.

Chiar atunci se deschise uşa. Era Covington. Vega făcea turul cadavrelor, depărtând armele de acestea cu piciorul. După câteva secunde, strigă:

— Aici e liber!

— Liber! zise şi Pierce.

Andre era afară, la loc deschis, singur. Se întoarse să se uite la castel.

— Dieter! se auzi glasul lui Homer Johnston.

— Da.

— Poţi să-i dai jos arma?

Germanul îi citi gândul americanului. Răspunsul fu un foc extraordinar de bine ţintit, care lovi pistolul-mitralieră al lui Andre deasupra gărzii trăgaciului. Impactul glonţului Magnum de calibrul 7,62 aproape că rupse arma în două. Din punctul lui de observaţie aflat la patru sute de metri distanţă, Johnston ţinti cu grijă şi trase al doilea foc. Care avea să intre în palmaresul lui ca un eşec lamentabil. O jumătate de secundă mai târziu, glonţul de 7 mm lovea subiectul la cincisprezece centimetri sub stern.

Lui Andre i se păru că primise un pumn groaznic în burtă. Glonţul deja se fragmentase, spulberându-i ficatul şi splina, ieşind prin spate, deasupra rinichiului stâng. O clipă mai târziu, urletul lui umplea cele patruzeci de hectare ale Worldpark-ului.

— Ia te uită aici! spuse Chavez în centrul de comandă.

Vesta lui antiglonţ avea două găuri în piept. Nu l-ar fi omorât, dar l-ar fi durut rău.

— Dacă nu era DuPont…

— Comanda, aici Chavez. Misiune îndeplinită. Copiii… Avem unul rănit, pare o zgârietură la mână, dar restul sunt în regulă. Subiecţii sunt morţi şi număraţi. Domnule C, puteţi aprinde lumina la loc.

Sub privirile lui Ding, Oso Vega se aplecă şi ridică o fetiţă.

— Ce mai faci, *querida?* Hai s-o găsim *pe mamacita,* ce zici?

— Rainbow! exultă Mike Pierce. Zi-le că a venit un şerif nou în oraş!

— La dracu’, dacă n-ai dreptate, Mike! spuse Eddie Price, scoţându-şi pipa şi punga de tutun Cavendish.

Treaba nu se terminase. Vega, Pierce şi Loiselle culeseră armele, le asigurară şi le puseră în stivă pe o masă. McTyler şi Connolly verificară toaletele şi celelalte uşi, pentru alţi eventuali terorişti. Nu găsiră nici unul. Scotty făcu un semn cu mâna din uşă.

— Bun, să-i scoatem pe copii de aici, le spuse Ding oamenilor lui. Peter, condu-ne afară.

Oamenii lui Covington deschiseseră uşa de incendiu şi ocupaseră

scara, câte unul la fiecare platformă. Vega luă conducerea, ţinând-o în stânga pe fetiţa de cinci ani, în mâna dreaptă având încă MP-10-le. Un minut mai târziu, erau afară.

Chavez rămase în urmă, supraveghind zidul împreună cu Eddie Price. În colţul în care fuseseră copiii, peretele avea şapte găuri de gloanţe, din fericire mai sus.

— Mare noroc, spuse Chavez.

— Cam aşa, fu de acord sergentul-major Price. Erau de la ăla pe care l-am lovit amândoi, Ding. Pur şi simplă trăgea fără să ţintească, poate că în noi, nu în ei, mă gândesc eu.

— Bună treabă Eddie!

— Într-adevăr, aprobă din nou Price.

După care ieşiră împreună, lăsând ridicarea cadavrelor în seama poliţiei.

— Comanda, aici Bear, ce se întâmplă? Recepţie.

— Misiunea îndeplinită, Bear, nici un prieten rănit. Bună treabă, Bear! răspunse Clark.

— Înţeles şi mulţumesc, domnule. Bear se întoarce la bază. Trebuie să mă uşurez, îi spuse el copilotului, în vreme ce mergeau cu Night Hawk spre vest, în direcţia aeroportului.

Homer Johnston mai că nu fugi cu arma în mână în josul scărilor de la bombardierul în picaj, aproape împiedicându-se de trei ori. Apoi alergă cele câteva sute de metri până la castel. Acolo se afla un doctor într-un halat alb, care se îngrijea de omul împuşcat de Johnston.

— Cum este? întrebă sergentul de îndată ce ajunse acolo.

Era foarte limpede. Omul se ţinea cu mâinile de burtă şi era plin de un sânge care arăta straniu de negru în lumina din curte.

— N-o să supravieţuiască, îi spuse doctorul Weiler.

Poate că, dacă s-ar fi aflat chiar atunci într-o sală de operaţii dintr-un spital, ar fi avut o şansă mică, dar sângera din splina spulberată şi probabil că şi ficatul era distrus... Nu, în lipsa unui ficat de transplantat, nu avea nici o şansă, iar doctorul Weiler nu putea face mai mult pentru el decât să-i administreze morfină împotriva durerilor. Băgă mâna în trusă, ca să scoată o seringă.

— Ăsta a omorât-o pe fetiţă, îi spuse Johnston doctorului. Am impresia că am nimerit puţin pe lângă, continuă el, privind în jos în ochii larg deschişi şi la faţa schimonosită dinspre care veni din nou un geamăt sfâşietor.

Dacă ar fi fost un cerb sau un elan, Johnston l-ar fi terminat cu un foc de pistol în cap sau în ceafă, dar cu ţinte omeneşti nu se proceda aşa.

Mori încet, jigodie, spuse el în gând. Johnston era nemulţumit că doctorul îi administra injecţia împotriva durerilor, dar ştia că doctorii depuneau un jurământ, ca şi el.

— Cam jos, spuse Chavez, venit să-l vadă pe ultimul terorist în viaţă.

— Cred că am apăsat cam tare pe trăgaci, spuse lunetistul.

Chavez i se uită ţintă în ochi.

— Da, bine. Du-te şi ia-ţi echipamentul!

— Imediat.

Ochii rănitului se relaxară la intrarea drogului în sistemul circulator, dar mâinile încă îi apăsau rana, iar în spatele lui se lăţea o baltă de sânge. În cele din urmă, îşi ridică privirea, uitându-se pentru ultima oară la Johnston.

— Noapte bună, Gracie! îi spuse în linişte lunetistul.

Zece secunde mai târziu, se întorcea şi o pornea înapoi spre bombardierul în picaj, ca să-şi recupereze restul echipamentului.

În cabinetul medical se găseau mulţi pantaloni murdăriţi, iar o mare parte din copii încă aruncau priviri înfricoşate din cauza şocului. Membrii echipei Rainbow se foiau printre ei. Unul bandaja rana, de fapt o zgârietură suferită de un băieţel.

Centurionul de la Cruz era încă acolo. Refuzase să fie evacuat. Soldaţii aceia în uniforme negre îi scoseseră platoşa şi i-o proptiseră de perete. Văzu pe umerii lor emblemele de paraşutişti americani, britanici şi germani, iar pe feţele lor satisfacţia soldatului care îşi făcuse bine treaba.

— Cine sunteţi? întrebă el în spaniolă.

— Îmi pare rău, nu am voie să spun, îi răspunse Chavez. Dar am văzut pe bandă ce aţi făcut. Bravo, domnule sergent!

— Deci, domnule…

— Chavez. Domingo Chavez.

— American?

— *Si.*

— Vreun copil rănit?

— Doar cel de acolo.

— Şi… criminalii?

— Nu vor mai încălca nici o lege, *amigo.* Nici măcar una, îi spuse calm liderul Echipei-2.

— *Bueno,* spuse De la Cruz, întinzându-i mâna. E greu?

— Întotdeauna e greu, dar ne antrenăm pentru ce-i mai greu, iar oamenii mei erau…

— Da, se vede pe ei, fu de acord De la Cruz.

— Şi pe dumneata, domnule sergent, îi întoarse complimentul Chavez. Băieţi, dumnealui e cel care a sărit pe ei cu sabia.

— Da? se apropie Mike Pierce. Ţi l-am omorât eu pe acela, omule.

Da’ ştiu că ai sânge în tine.

Şi Pierce dădu mâna cu De la Cruz, imitat de tot restul trupei.

— Trebuie… trebuie… spuse De la Cruz, ridicându-se şi ieşind şchiopătând pe uşă.

Se întoarse peste câteva minute, intrând în urma lui John Clark şi ţinând în mână…

— Ce naiba e asta? întrebă Chavez.

— Este vulturul Legiunii Victrix, le spuse centurionul, întinzându-le însemnul. Legiunea victorioasă. Senor Dennis, *con permiso*?

— Da, Francisco, spuse directorul parcului, înclinând solemn din cap.

— Cu respectele legiunii mele, Senor Chavez. Să-l ţineţi la loc de onoare.

Ding luă însemnul. Probabil cântărea cam zece kilograme, cu tot cu ferecătura aurie. Ar fi fost minunat ca trofeu pentru clubul de la Hereford.

— Aşa vom face, prietene, îi promise el fostului sergent, privind şi înspre John Clark.

Tensiunea se topea, urmată de relaxare şi oboseală. Soldaţii se uitară la copiii pe care-i salvaseră, care stăteau încă acolo, tăcuţi şi speriaţi, dar care aveau să se întâlnească în curând cu părinţii lor. Auziră afară zgomotul făcut de un autobuz. Steve Lincoln deschise uşa şi văzu nişte oameni sărind din vehicul. Le făcu semn să vină, iar curând camera se umplu de strigăte de bucurie.

— E timpul să plecăm, spuse John.

Şi îşi urmă oamenii, dar nu înainte de a-i strânge şi el mâna lui De la Cruz.

Ajuns afară, Eddie Price îşi termină programul obişnuit. Pipa era deja umplută. Scoase din buzunar un chibrit, îl scăpără de peretele de piatră al cabinetului medical şi îşi aprinse pipa curbată din rădăcină de măceş, scoţând fum, victorios, în vreme ce părinţii se îngrămădeau înăuntru, mulţi dintre ei plângând de bucurie.

Lângă autobuz se afla colonelul Gamelin, care se îndreptă spre ei.

— Sunteţi Legiunea Străină, nu-i aşa? întrebă el.

De răspuns se ocupă Louis Loiselle:

— Da, domnule, într-un fel, spuse el în franceză.

Ridică privirea şi văzu o cameră îndreptată spre uşă, probabil pentru a înregistra evenimentul: părinţii ieşeau cu copiii lor, mulţi venind să le strângă mâna soldaţilor de la Rainbow. Pe urmă, Clark îi conduse înapoi la castel şi în subterane. Pe drum fură salutaţi de poliţiştii de la Guardia Civil. Soldaţii de la Operaţiuni Speciale răspunseră la toate saluturile.

16
DESCOPERIREA

Încheierea cu succes a operaţiunii de la Worldpark se transformă pentru unii într-o problemă serioasă. Unul din aceştia era colonelul Tomas Nuncio, ofiţerul superior de la Guardia Civil aflat la faţa locului. Mass-media locală, presupunând că el comandase întreaga operaţiune, tăbărî pe el cu întrebări despre detaliile operaţiunii, urmată de camerele posturilor de televiziune. Colonelul reuşise atât de bine să izoleze parcul de distracţii de presă, încât superiorii lui de la Madrid nu prea aveau habar de cele întâmplate, lucru care iarăşi atârna greu pe umerii lui. De aceea, colonelul se decise să dea publicităţii înregistrările făcute la Worldpark, considerând că nu deconspiră nimic. Partea cea mai spectaculoasă fusese coborârea pe coardă a echipei de trăgători din elicopter pe acoperişul castelului şi apoi de pe acoperiş în camera de comandă, iar asta, decise Nuncio, era ceva obişnuit, durând doar patru minute, timpul necesar lui Paddy Connolly ca să-şi plaseze încărcăturile liniare la cadrele ferestrelor, să se îndepărteze şi să le detoneze. Nimic din schimbul de focuri din încăpere nu fusese înregistrat, pentru că teroriştii distruseseră ei înşişi camera de luat vederi. Eliminarea santinelei de pe acoperiş fusese înregistrată, dar nu fusese dată publicităţii, din cauza rănii îngrozitoare de la cap. Acelaşi lucru şi în cazul omorârii ultimului terorist, un anume Andre, cel care o ucisese pe fetiţa olandeză, scenă ce fusese şi ea înregistrată, dar trecută sub tăcere din acelaşi motiv… Restul putea fi dat pe posturi. Distanţa camerelor faţă de locul faptelor împiedica recunoaşterea cuiva. Nici vederea salvatorilor ieşiţi cu copiii nu avea să facă rău sau să supere pe nimeni, decise el, mai ales pe nişte soldaţi englezi de la Operaţiuni Speciale care, pe lângă vulturul Legiunii Victrix a parcului, plecaseră acasă şi cu tricoarne de la Guardia Civil.

Şi astfel ajunseră benzile alb-negru ale parcului pe CNN, Sky News şi pe alte agenţii de ştiri interesate, transmise în toată lumea, ca să dea o susţinere comentariilor diverşilor reporteri adunaţi la poarta principală de la Worldpark. Comentariile spuneau pe larg cum experţii de la Guardia Civil, veniţi tocmai de la Madrid, rezolvaseră acest episod urât, petrecut la unul dintre cele mai mari parcuri de distracţii din lume.

Dimitri Arkadeevici Popov văzu toate astea la ora 20.00, în apartamentul lui din New York, în vreme ce fuma un trabuc şi sorbea o votcă, iar videoul lui înregistra totul pentru o examinarea detaliată

ulterioară. Văzu că faza asaltului era executată de nişte experţi, după toate regulile cunoscute de el. Fulgerele de lumină ale explozibililor erau spectaculoase, dar nu-l ajutau cu nimic. Urmă parada salvatorilor, perfect previzibilă, cu paşi săltaţi şi cu armele atârnate de umeri, fiecare cu doi copii în braţe. Asemenea oameni se simţeau în mod firesc înflăcăraţi de reuşita misiunii. Filmul îi prezenta îndreptându-se spre o clădire unde probabil că se afla un doctor care putea avea grijă de unicul copil care suferise o rănire neînsemnată în timpul acţiunii, după cum spunea reporterul. Apoi, mai târziu, soldaţii ieşiră, iar unul dintre ei îşi rezemă arma de zidul de piatră, scoase un chibrit şi aprinse cu el…

…aprinse cu el o pipă…

Popov văzu că omul aprinsese o pipă. Fu surprins de propria lui reacţie. Clipi tare din ochi şi se aplecă în faţă. Camera nu prezentase nici un prim-plan, dar soldatul/poliţistul în chestiune fuma în mod clar dintr-o pipă curbă, pufăind fumul la fiecare interval de câteva secunde, în timp ce vorbea cu colegii lui…

Nu făcea nimic spectaculos, doar vorbea calm ceva neînţeles, cum făceau asemenea oameni după o misiune încheiată cu succes, discutau fără îndoială despre cine şi ce făcuse, ce mersese după plan şi ce nu. Ar fi putut fi într-un club sau într-un bar, pentru că oamenii antrenaţi discută la fel în asemenea împrejurări, fie că erau soldaţi, doctori sau jucători de fotbal, după ce stresul acţiunii se dusese şi începuse faza de tragere a concluziilor. Ăsta era semnul de necontestat al profesioniştilor, pe care Popov îl cunoştea bine. Apoi imaginea se schimbă, prezentând un reporter american care bătu câmpii până la pauza publicitară urmată, spunea prezentatorul, de ultimele ştiri politice de la Washington. Acestea fiind spuse, Popov derulă caseta, o scoase din aparat şi întinse mâna după o altă casetă. O introduse pe aceasta în video, apoi dădu pe derulare rapidă, până la sfârşitul incidentului din Berna, trecând prin faza atacului şi ajungând după acesta… Da, un bărbat care-şi aprindea pipa îşi aminti că se uitase la el de peste drum.

Pe urmă scoase banda cu prezentarea din mass-media a incidentului de la Viena şi… Da şi aici un om care îşi aprindea pipa. În toate cazurile era vorba de un bărbat înalt de un metru optzeci, făcând cam acelaşi gest cu chibritul, ţinând pipa în aceeaşi manieră, făcând aceleaşi gesturi cu pipa spre ceilalţi…

Ah, nicevo, spuse în sinea lui ofiţerul de informaţii, în apartamentul lui scump. Petrecu încă o jumătate de oră schimbând şi derulând benzile. În toate cazurile, vestimentaţia era aceeaşi. Omul avea aceeaşi mărime, aceleaşi gesturi, acelaşi limbaj al trupului, aceleaşi arme, atârnate la fel. Totul era identic, văzu fostul ofiţer KGB. Iar asta însemna că era acelaşi om… în trei ţări diferite.

Dar acest om nu era nici elveţian, nici austriac şi nici spaniol. Apoi Popov îşi consolidă deducţiile, căutând şi alte fapte care se puteau discerne din informaţia vizuală pe care o avea acolo. Pe toate benzile se aflau şi alţi oameni. Mai era unul, un tip mare, musculos, în două dintre benzi, cărând o mitralieră grea, dar în a treia nu o mai căra, ci avea un copil în braţe. Deci, avea pe benzi doi bărbaţi şi poate şi un al treilea, apăruţi şi la Berna şi la Viena şi în Spania. În toate cazurile, reporterii acordaseră girul reuşitei poliţiei locale, dar adevărul era cu totul altul. Erau deci oamenii ăştia care soseau cu iuţeala şi eficienţa fulgerului în trei ţări diferite... de două ori ca să rezolve operaţiuni iniţiate de ei şi o dată ca să rezolve una începută de alţii. Nu-l interesa cine fuseseră aceştia. Reporterii spuneau că ceruseră eliberarea vechiului lui prieten, Şacalul. Proştii! Francezii mai degrabă l-ar fi aruncat pe Napoleon din Domul Invalizilor decât să renunţe la criminalul de Ilici Sanchez Ramirez, numit aşa după Lenin. Popov clătină din cap. Tocmai aflase ceva de mare importanţă. Undeva în Europa se afla o echipă de operaţiuni speciale, care traversa graniţele naţionale cu uşurinţa unei călătorii de afaceri, care se deplasa şi făcea munca poliţiei locale şi o făcea bine, expert iar din operaţiunile astea oamenii ieşeau neatinşi, nu? Prestigiul lor şi recunoaşterea internaţională nu puteau decât să crească după salvarea copiilor de la Worldpark...

Nicevo, şopti el încă o dată pentru sine. Aflase în seara aceea ceva de foarte mare importanţă. În cinstea descoperirii, îşi mai turnă o votcă. Trebuia să urmărească firul, dar cum? *O să mă gândesc la asta,* îşi spuse el, alunecând în somn. Avea încredere în mintea lui antrenată. Sigur va găsi ceva.

Deja erau aproape de casă. Aparatul MC-130 îi îmbarcase şi îi adusese la Hereford. Echipa era relaxată acum, iar armele puse în cutiile lor de plastic, care nu trădau în nici un fel conţinutul. Oamenii nu erau deloc tensionaţi. Unii dintre ei se culcaseră, alţii explicau ce făcuseră membrilor echipei care nu avuseseră şansa să participe direct. Mai ales Mike Pierce, văzu Clark, ducea o conversaţie foarte animată cu vecinul lui. El era acum membrul din Rainbow cu cele mai multe omoruri la activ. Homer Johnston discuta cu Weber – ajunseseră la un fel de înţelegere între ei, se părea. Weber trăsese un foc extraordinar, dar cam împotriva regulamentului, scoţând din funcţiune Uzi-ul teroristului şi permiţându-i lui Johnston să... *Mă rog,* îşi zise John, *nu a vrut doar să-l omoare pe ticălosul care o asasinase pe fetiţă. A vrut să-l facă să sufere, să-l trimită în iad cu un mesaj personal special.* Va trebui să discute cu sergentul Johnston pe tema asta. Nu făcea parte din politica Rainbow. Nu era o abordare profesionistă. Era suficient să-l omori pe ticălos şi să laşi în seama

Domnului pedeapsa. Dar, pe de altă parte, John îl înţelegea bine... Existase pe vremuri un ticălos numit Billy, pe care îl interogase în condiţii „speciale” într-o cameră de decompresie. Acum îşi amintea de el cu durere şi ruşine, dar la vremea aceea se simţise îndreptăţit... Şi, în plus, obţinuse informaţia de care avusese nevoie, nu? Chiar şi aşa, va trebui să discute cu Homer, să-l sfătuiască să nu mai facă niciodată aşa ceva. John ştia că Homer îl va asculta. Îşi exorcizase demonii o dată, iar o dată era, de obicei, de ajuns. Probabil că îi fusese teribil de greu să stea acolo şi să vadă prin lunetă cum era asasinat un copil, capabil s-o răzbune pe loc pe fetiţă şi să fie totuşi, obligat să nu facă nimic. *Tu ai fi putut face asta, John?* se întrebă Clark, fără a şti, în actuala stare de oboseală, care era răspunsul. Simţi roţile lovind pista de la Hereford şi elicele rotindu-se invers, pentru a încetini avionul.

Ei bine, îşi zise John, *ideea mea cu Rainbow funcţionează.* Trei deplasări, trei misiuni reuşite. Doi ostatici omorâţi, unul înainte de deplasarea echipei la Berna, celălalt cu puţin după sosirea lor la parc. Dar nici unul nu murise ca urmare a unei neglijenţe sau a unei greşeli a oamenilor lui. Dosarul lor era imaculat până acum. Nici măcar cei din Grupul 3 de Operaţiuni Speciale din Vietnam nu fuseseră atât de buni, iar la asta nu s-ar fi aşteptat niciodată. Ideea îi veni brusc şi la fel de neaşteptat îl şocă şi gândul – făcându-l aproape să plângă – că era onorat să comande asemenea războinici, să-i trimită în misiune şi să-i aducă înapoi ca azi, zâmbind în timp ce se ridicau de pe scaune, aruncându-şi echipamentul pe umeri şi pornind spre uşa din spatele secţiunii cargo a aparatului Hercules, unde îi aşteptau camioanele. Oamenii lui.

— Barul e deschis, le spuse Clark, ridicându-se.

— E puţin cam târziu, John, observă Alistair.

— Dacă uşa e încuiată, îl punem pe Paddy s-o arunce în aer, insistă Clark cu un zâmbet maliţios.

Stanley se gândi puţin şi aprobă.

— Chiar aşa, flăcăii ăştia au nevoie de o halbă, două.

Pe lângă asta, ştia şi el să desfacă lacăte...

Intrară în club purtând încă echipamentul *ninja.* În club se mai aflau câţiva consumatori, în general membri SAS, care-şi sorbeau ultimele beri înainte de închidere. Câţiva dintre ei aplaudară intrarea echipei Rainbow, care învioră atmosfera din sală. John veni la bar în fruntea oamenilor lui şi comandă bere pentru toată lumea.

— Îmi place tare mult, spunea Mike Pierce un minut mai târziu, sorbind pe sub spuma groasă a unei beri Guinness.

— Doi, Mike? întrebă Clark.

— Da, dădu din cap Mike. Cel de la birou, care era la telefon. Pac-pac, spuse Pierce, înfigându-şi două degete în tâmplă. Apoi încă unul care trăgea din spatele unei mese. Am sărit peste el şi i-am tras trei

din zbor. Am aterizat, am rulat şi i-am mai tras trei în ceafă. Adio, Charlie! Mai rămăsese unul şi a trebuit să-l împart cu Ding şi Eddie. N-ar trebui să-ţi placă partea asta a meseriei, ştiu asta, dar să fiu al dracului dacă nu m-am simţit bine să-i dobor pe nenorociţii ăia! Să omori copii, domnule?! Nu e bine. Ei bine, n-or s-o mai facă niciodată. Nu cu şeriful ăsta nou în oraş.

— Bună treabă, domnule şerif! răspunse John, ridicând halba în semn de salut.

Ăsta în mod sigur n-o să aibă coşmaruri la noapte, îşi zise Clark, sorbind şi el din berea neagră. Se uită în jur. În colţ, Weber discuta cu Johnston. Acesta din urmă îşi pusese mâna pe umărul primului. Fără îndoială că-i mulţumea pentru lovitura de maestru peste Uzi-ul asasinului. Clark se duse la ei şi se aşează lângă cei doi sergenţi.

— Ştiu, şefu', spuse Homer, înainte să apuce să-i spună ceva. Nu o mai fac niciodată. Dar al naibii să fiu dacă nu m-am simţit uşurat!

— Nu uita ce ai spus, Homer. Niciodată!

— Da, domnule. Am apăsat puţin cam tare pe trăgaci, spuse Johnston, ca să-şi apere pielea în sensul oficial.

— Rahat! spuse Rainbow Six. Accept scuza, dar doar acum. Cât despre tine, Dieter, ai tras nemaipomenit, dar…

— *Nie wieder, Herr General.* Ştiu, domnule, spuse neamţul, plecându-şi capul. Homer, ce figură a făcut când l-ai pocnit. *Ach,* aşa ceva merita să vezi, prietene. Bravo şi pentru cel de pe acoperişul castelului!

— Nu, cu ăla a fost uşor, spuse Johnston. Stătea nemişcat. Pac! Mai uşor la *darts.*

Clark îi bătu pe amândoi pe umăr şi se îndreptă spre Chavez şi Price.

— Ce dracu', nu puteai să aterizezi decât pe mâna mea? spunea Chavez.

— Data viitoare să treci drept prin fereastră, nu oblic.

— Da, aşa e, spuse Chavez, sorbind o gură de Guinness.

— Cum a mers? îi întrebă John.

— Dacă nu pun la socoteală că am fost lovit de două ori, n-a mers rău.

Îndată ce erau lovite, vestele antiglonţ nu mai erau folosite. Aceasta avea să fie trimisă înapoi producătorului, pentru a i se studia performanţele.

— Care crezi că a fost, Eddie?

— Cred că ultimul, cel care s-a ridicat şi a tras rafale spre copii.

— Păi, ăsta era planul, să oprim gloanţele cu pricina, iar individul a rezistat destul de mult. Cred că l-am ciuruit tu, eu, Mike şi Oso. Probabil că poliţiştii care se îndeletniciseră cu recuperarea cadavrelor fuseseră obligaţi să răzuiască de pe jos şi să bage creierii împrăştiaţi

într-o pungă frigorifică.

— Da, aşa e, aprobă Price, în vreme ce se apropia Julio.

— Bravo, băieţi, a-ntâia! le spuse prim-sergentul Vega, fericit că participase la o operaţiune de teren.

— De când ne împungem ţintele? întreba Chavez.

Vega se uită la el puţin încurcat.

— A fost din instinct, era foarte aproape. Cred că puteam să-l capturez viu, dar… Păi, nimeni nu mi-a spus vreodată să fac treaba asta.

— Bravo, Oso. Nu făcea parte din misiunea noastră. În orice caz, nu într-o cameră plină cu copii.

Vega dădu din cap.

— Mi-am închipuit asta şi am tras automat, ca la antrenament, omule. Oricum, omul a căzut ca sacul, *jefe.*

— Ai avut vreo problemă la fereastră? vru neapărat să ştie Price.

Vega clătină din cap.

— Nu, ai izbit-o zdravăn şi s-a smuls foarte bine. Când am intrat, m-am julit puţin la un umăr, dar nu e nimic. Eram cam pornit. Dar să ştii că trebuia să mă pui pe mine să-i protejez pe copii. Sunt mai mare, opream mai multe gloanţe.

Chavez nu spuse că fusese îngrijorat în privinţa agilităţii lui Vega; după cum s-a văzut, îşi făcuse griji degeaba. Încă o lecţie importantă pe care o învăţase. Deşi masiv, Oso se deplasa foarte uşor, mult mai rapid decât s-ar fi aşteptat Ding. Bear putea să danseze foarte frumos, deşi bătea suta de kilograme şi era cam mare ca să meargă pe poante.

— Bună operaţiune! le spuse Bill Tawney, apropiindu-se de grup.

— Ceva informaţii?

— Avem o posibilă informaţie despre unul din ei, tipul care l-a ucis pe copil. Francezii au trecut poza pe la nişte informatori ai poliţiei şi ei cred că ar fi Andre Herr, parizian prin naştere, bănuit că a lucrat pe vremuri pentru Action Directe, dar fără dovezi. Mi-au spus că au mai multe informaţii în curs de venire. Tot setul de fotografii şi amprente din Spania este în drum spre Paris, pentru cercetări post-factum. Mi s-a spus că nu toate fotografiile vor fi utilizabile.

— Da, cam trebuie să-i umple găurile din mutră individului, spuse Chavez, râzând. Nu aveam ce face.

— Bun, cine a comandat operaţiunea? întrebă Clark.

Tawney ridică din umeri.

— În privinţa asta, nici un indiciu. Treaba e de competenţa poliţiei franceze.

— Ar fi interesant să ştim. De când am venit aici, am avut trei incidente. Nu e cam mult? întrebă Chavez, devenit brusc foarte serios.

— Ba da, fu de acord ofiţerul de informaţii. Acum zece-

cincisprezece ani nu ar fi fost de mirare, dar în ultima vreme lucrurile se liniştiseră, adăugă el, ridicând iar din umeri. Să fie coincidenţe sau copii la indigo?

— De unde copii la indigo? Nu prea cred, domnule. Nu prea i-am încurajat pe terorişti, iar operaţiunea de azi ar trebui să amplifice efectul de calmare a lor.

— Da, mi se pare foarte plauzibil, spuse Ding. Cum a spus Mike Pierce, a apărut în zonă un şerif nou, iar pe străzi se spune „nu vă puneţi cu el”; şi asta chiar dacă oamenii cred că suntem doar poliţişti locali special pregătiţi. Ar trebui să faceţi încă un pas, domnule C.

— Să ştie publicul de noi? spuse Clark, clătinând din cap. Domingo, asta n-a făcut niciodată parte din plan.

— Păi, dacă misiunea noastră e să-i doborâm pe ticăloşi pe teren, asta e o treabă. Dacă misiunea e să-i facem pe aceşti ticăloşi să se gândească de două ori înainte de a dezlănţui iadul, ei bine, asta-i cu totul altă treabă. Ideea că a venit un şerif nou în oraş ar trebui să le facă pielea ca de găină şi să-i trimită la spălat maşini sau la ce dracu’ pot să facă. Între state, chestia asta se numeşte descurajare. Oare n-o să funcţioneze şi asupra mentalităţii teroriste? Trebuie vorbit cu doctorul Bellow pe tema asta, John, încheie Chavez.

Iată că Chavez mă surprinde încă o dată, îşi dădu seama Clark. *Trei succese la rând, toate prezentate la TV, ar putea să aibă un efect asupra teroriştilor cu potenţiale intenţii în Europa sau aiurea, nu-i aşa? Da, e un lucru care trebuie discutat cu Paul Bellow. Dar e mult prea devreme ca să fii prea optimist... Probabil,* îşi spuse John, sorbind gânditor din halbă. Petrecerea se apropia de final. Fusese o zi foarte lungă pentru soldaţii de la Rainbow, care îşi lăsau unul câte unul halbele pe tejgheaua barului, care ar fi trebuit să fie închis cu multe oră în urmă, îndreptându-se spre casele lor. Trecuse încă o zi, cu o altă misiune. Dar începuse o altă zi, iar peste doar câteva ore urmau să se trezească, să alerge şi să exerseze, începând o nouă zi de antrenamente de rutină.

— Aveai de gând s-o ştergi? îl întrebă temnicerul pe deţinutul Sanchez, cu o voce ironică.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Carlos.

— Nişte colegi de-ai tăi n-au fost cuminţi ieri, răspunse gardianul, aruncându-i un exemplar din *Le Figaro.* N-or s-o mai facă niciodată.

Fotografia de pe prima pagină era un cadru din benzile video de la Worldpark, de o calitate mizerabilă, dar suficient de bună ca să prezinte un soldat în negru cărând un copil. Primul paragraf al articolului prezenta istoria. Carlos îl parcurse rapid, iar apoi se aşeză pe patul celulei, ca să citească în detaliu, după care căzu într-o disperare neagră, pe care n-o considerase niciodată posibila. Cineva îi

ascultase cererea, dar asta nu dusese la nimic. Privind pe unica fereastră a celulei, îşi dădu seama că îşi va petrece restul vieţii în acea încăpere de piatră. *Viaţă! Probabil că o să fie o viaţă lungă, probabil că o să fiu sănătos, dar o să fie o viaţă anostă.* La terminarea articolului, strânse tare în mâini ziarul. *La naiba cu poliţia spaniolă! La naiba cu toată lumea!*

— Da, am văzut la ştiri aseară, spuse bărbatul la telefon, în timp ce se bărbierea.

— Trebuie să ne vedem. Trebuie să vă arăt ceva, domnule, se auzi vocea lui Popov.

Abia trecuse de ora 7.00.

Omul se gândi la cerere. Popov era un ticălos deştept, care îşi făcea treaba fără să pună întrebări… Dar, oricum, nu era nimic scris, totul era uşor de aranjat de avocaţii lui, dacă era cazul. Şi se putea aranja şi cu Popov, dacă devenea un pericol.

— Bine, veniţi la 8.30.

— Da, domnule, spuse rusul şi închise.

Killgore îşi dădu seama că Pete intrase în agonie. Era timpul să fie mutat. Ceea ce şi ordonă pe loc, iar doi sanitari în echipament de protecţie modernizat îl urcară pe amatorul de vin ieftin pe o targă pe roţi şi îl transportară în aripa clinică. Killgore îi urmă. Aripa clinică era în esenţă o copie a aceleia în care erau adăpostiţi şi „cinstiţi” beţivii, aşteptând, fără să ştie, apariţia simptomelor. Acum le aveau toţi, până la punctul în care băutura şi dozele moderate de morfină nu mai reuşeau să aline durerile. Sanitarii îl puseră pe Pete într-un pat lângă care se afla un sistem de distribuire a medicamentelor gen „pom de Crăciun”. Killgore manipulă maneta de comandă şi înfipse un ac de perfuzie în vena principală a lui Pete. Apoi apăsă pe nişte butoane de la panou şi, în câteva clipe, pacientul se relaxă, datorită medicamentelor administrate. Ochii îi deveniră somnoroşi, iar corpul i se relaxă, în timp ce Shiva continua să-l mănânce de viu pe dinăuntru. O altă perfuzie avea să-i furnizeze nutrienţi, pentru a păstra funcţionalitatea corpului, ca şi diverse medicamente, pentru a vedea dacă vreunul dintre acestea avea efecte benefice neaşteptate împotriva lui Shiva. Aveau o cameră întreagă plină cu medicamente, de la antibiotice – care ar fi trebuit să fie inutile în faţa unei infecţii virale – până la Interleuken-2 şi nou sintetizatul 3a, care, credeau unii, ar putea să ajute, plus anticorpi Shiva luaţi de la animalele experimentale. Nici unul nu era de aşteptat să funcţioneze, dar toate trebuiau să fie testate, pentru a se asigura că nu mergeau şi nu vor furniza vreo surpriză atunci când se va întinde epidemia. Se aştepta ca vaccinul B să meargă, dar acesta era acum testat pe noul grup de

control de indivizi răpiţi de prin barurile din Manhattan, aşa cum era testat şi vaccinul fals, numit A, al cărui scop era diferit de cel al lui B. Nanocapsulele care se produceau în cealaltă parte a clădirii urmau să fie foarte uşor de folosit.

Ceea ce se demonstra chiar în timp ce el se uita la corpul muribund al lui Pete. Subiectului F4, Mary Bannister, îi venise rău de la stomac, deocamdată o simplă neplăcere, căreia nu-i acordase prea mare atenţie. I se mai întâmplase şi nu se simţise prea rău; nişte medicamente antiacide erau suficiente, iar pe acestea le primea de la cabinetul medical, care era bine garnisit în materie. În afară de asta, se simţea puţin cam moale. Zâmbi propriei imagini din oglindă. Îi plăcea ce vedea: o femeie tinerică şi atrăgătoare, într-o pijama roz de mătase. După ce se gândi la asta, ieşi din cameră, cu părul fluturând şi cu pas ţanţoş. Chip se afla în camera de zi, într-un fotoliu, citind o revistă. Se aşeză lângă el.

— Salut, Chip, îi zâmbi ea.

— Bună, Mary, îi răspunse el la zâmbet, atingându-i mâna.

În camera de control, Barbara Archer mânuia *zoom*-ul camerei care îi supraveghea.

— Am mărit cantitatea de valium de la micul ei dejun, spuse ea. La fel şi cu celălalt.

„Celălalt” era un reducător inhibitor.

— Arăţi minunat astăzi, îi spuse Chip.

Cuvintele îi erau captate distorsionat de microfonul direcţional ascuns.

— Mulţumesc.

Încă un zâmbet.

— Arată cam visătoare.

— Aşa şi trebuie, observă cu răceală Barbara. Am băgat destul în ea cât să scoată din ţâţâni şi o călugăriţă.

— Dar lui?

— Lui? Nu i-am dat nici un steroid.

Şi doctoriţa Archer chicoti scurt.

Ca să-i dea dreptate, Chip se aplecă spre Mary, ca să o sărute pe buze. Erau singuri în camera de zi.

— Cum e cu sângele ei, Barb?

— E plin de antibiotice şi începe să adune cărămizile virusale. Simptomele ar trebui să înceapă peste câteva zile.

— Mâncaţi, beţi şi distraţi-vă, oameni buni, săptămâna viitoare veţi fi morţi! spuse celălalt doctor, privind monitorul.

— Păcat, rosti doctoriţa Archer.

Era la fel de emoţionată ca atunci când vedea un câine mort la marginea drumului.

— Frumoasă poziţie, spuse bărbatul, în vreme ce pijamaua roz era

dată jos. Barb, n-am mai văzut de nu ştiu când un film porno.

Evident, un video casetofon înregistra totul. Rutina experimentului era respectată riguros. Totul trebuia înregistrat, pentru ca personalul să poată monitoriza întregul program de test. *Frumoase ţâţe,* îşi zise, în acelaşi timp cu Chip, chiar înainte ca acesta să înceapă să le mângâie pe ecran.

— Când a fost adusă aici, era foarte inhibată. Tranchilizantele funcţionează pentru eliminarea stresului.

O altă observaţie clinică. De la acest punct, lucrurile progresară rapid. Ambii doctori îşi sorbeau cafelele în vreme ce se uitau. Cu tranchilizante sau fără, Chip şi Mary se purtau nebuneşte, cu cunoscutele efecte sonore, deşi imaginea, din fericire, nu era atât de clară. Câteva minute mai târziu, stăteau întinşi unul lângă altul pe covorul miţos gros, sărutându-se obosiţi şi satisfăcuţi, el mângâindu-i sânii, cu ochii închişi, respirând profund şi regulat. După care el se întoarse pe spate.

— Barb, orice s-ar zice, avem aici un program foarte frumos pentru cupluri, observă bărbatul cu un zâmbet şiret. Dar sângele lui?

— Cred că peste trei-patru zile vor apărea şi în sângele lui anticorpi.

Chip nu fusese expus duşurilor, cum fusese Mary.

— Dar testul de vaccin?

— Cinci cu A. Avem trei rămaşi necontaminaţi pentru controlul la testarea cu B.

— Ooo; şi pe cine lăsăm în viaţă?

— Pe M2, M3 şi F9, răspunse doctoriţa Archer. Par să aibă atitudinea adecvată. Unul este membru al Clubului Sierra, îţi vine să crezi? Ceilalţi se bucură de viaţa în aer liber şi s-ar cuveni să se bucure de ceea ce facem aici.

— Criterii politice în testele ştiinţifice? Unde o să ajungem? spuse bărbatul, continuând să chicotească.

— Dacă vor supravieţui, s-ar putea foarte bine să fie oamenii cu care vom continua totul, observă Archer.

— Adevărat.

O înclinare din cap.

— Şi câtă încredere ai în B?

— Foarte mare. Mă aştept să aibă o eficienţă de nouăzeci şi şapte la sută, poate puţin mai mare, adăugă ea reticentă.

— Nu sută la sută?

— Nu, Shiva e prea tare pentru aşa ceva, îi spuse Archer. Testarea pe animale e puţin cam crudă, recunosc, dar rezultatele se situează pe simularea pe calculator aproape exact, mă rog, în cadrul erorilor statistice. Pe partea asta, Steve a fost excelent.

— Berg e inteligent, fu de acord celălalt doctor, schimbându-şi poziţia pe scaun. Ştii, Barb, ce facem noi aici nu e tocmai…

— Ştiu, îl asigură ea. Dar ştiam cu toţii cum va fi.

— Adevărat, acceptă el, supărat pe sine pentru aceste scrupule inutile.

La urma urmei, familia lui va supravieţui şi, în plus, cu toţii împărtăşeau iubirea pentru lume şi pentru diverşii ei locuitori. Dar cei doi pe care-i privea pe monitor erau şi ei oameni, ca şi el, iar el îi privea ca un pervers. O, da, o făceau doar pentru că erau plini de drogurile băgate în hrană şi în pastile, dar erau amândoi condamnaţi la moarte şi…

— Linişteşte-te, te rog, spuse Archer, privindu-i figura şi citindu-i gândurile. Măcar ei au parte de puţină dragoste, nu? Au parte de mult mai mult decât o să capete restul lumii…

— Nu mă obligă nimeni să mă uit la ei.

Voyeurismul nu era tocmai ideea lui de distracţie şi adeseori îşi spunea că nu trebuia să se uite la lucrurile la al căror început contribuise personal.

— Nu, dar trebuie să ştim. Va fi la televizor, la ştiri, nu? Dar atunci va fi prea târziu, iar dacă se află, ultima lor acţiune va fi împotriva noastră. Asta e partea care mă îngrijorează cel mai mult.

— Enclava Proiectului din Kansas e foarte sigură, Barb, o asigură bărbatul. Iar cea din Brazilia e şi mai bună.

Acolo urma să se ducă şi el în cele din urmă. Jungla îl fascinase dintotdeauna.

— Putea fi mai bună, gândi Archer cu voce tare.

— Doamnă doctor, lumea nu este un laborator, nu uita!

Oare nu în asta constă întreaga justificare a proiectului Shiva, pentru numele lui Dumnezeu? *Dumnezeu?* se miră el. Altă idee care trebuia lăsată deoparte. Nu era destul de cinic ca să bage numele Domnului în ce făceau. Natura, poate, dar nu era chiar acelaşi lucru.

— Bună dimineaţa, Dimitri! spuse el.

Venise devreme la birou.

— Bună dimineaţa, domnule! răspunse ofiţerul de informaţii, ridicându-se în picioare, în timp ce patronul intra în anticameră.

Era un obicei european, care provenea din manierele de la curte, preluat cumva şi de statul marxist care îl crescuse şi îl antrenase pe rusul care trăia acum la New York.

— Ce ai pentru mine? întrebă patronul, descuind uşa biroului şi intrând.

— Ceva foarte interesant, răspunse Popov. Cât de important este, nu sunt foarte sigur. Puteţi judeca mai bine decât mine.

— Foarte bine, să vedem.

Se aşeză şi îşi întoarse scaunul rotativ spre cafetiera din birou.

Popov se duse la peretele din faţa pupitrului şi făcu să gliseze

panoul de lemn care acoperea echipamentele electronice. Scoase de acolo o telecomandă şi făcu să se ridice un TV şi un video în care introduse o casetă.

— Aceasta este prezentarea TV a celor întâmplate la Berna, îi spuse el patronului.

Rulă banda doar treizeci de secunde, apoi scoase caseta şi introduse o alta.

— Viena, spuse el, apăsând pe butonul de redare.

Urmă un alt segment, de mai puţin de un minut, după care Dimitri opri caseta şi o scoase din aparat.

— Noaptea trecută, în parcul din Spania.

Apăsă iar pe butonul de redare. Şirul de secvenţe dură ceva mai mult de un minut până să-l oprească.

— Da? întrebă şeful, când se termină totul.

— Ce aţi văzut, domnule?

— Nişte tipi care fumează – vrei să spui că e unul şi acelaşi?

— Corect! În toate cele trei incidente, acelaşi om, sau cel puţin aşa pare.

— Continuă, îi spuse patronul lui Popov.

— Acelaşi grup de operaţiuni speciale a reacţionat şi a rezolvat toate cele trei incidente. Acest lucru este foarte interesant.

— De ce?

Popov inspiră răbdător. Acest om putea să fie un geniu în unele domenii, dar în altele era ca un pui mic şi neajutorat.

— Domnule, aceeaşi echipă a reacţionat la incidente din trei ţări diferite, cu trei forţe poliţieneşti naţionale şi în toate cele trei cazuri această echipă specială a preluat controlul de la trei agenţii naţionale de poliţie şi a rezolvat situaţia. Cu alte cuvinte, există un fel de echipă cu autorizaţii internaţionale speciale, o echipă de operaţiuni speciale – mă aştept să fie mai degrabă militari decât poliţişti – care acţionează actualmente în Europa. Un asemenea grup nu a fost niciodată amintit în presă. Prin urmare, este un grup „negru”, ultrasecret. Dacă aş specula, aş spune că ţine de NATO, dar e doar o speculaţie. Acum, continuă Popov, am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Bine, aprobă şeful.

— Ştiaţi ceva despre această echipă? Ştiaţi că există?

O clătinare de cap.

— Nu, spuse el, întorcându-se ca să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

— Aveţi posibilitatea să aflaţi informaţii despre ei?

O ridicare din umeri.

— Poate. De ce e atât de important?

— Depinde de răspunsul la o altă întrebare: de ce mă plătiţi să-i incit terorişti să se manifeste? întrebă Popov.

— Nu e nevoie să cunoşti acest lucru, Dimitri.

— Ba da, domnule, am nevoie. Nimeni nu poate să pună în aplicare acţiuni împotriva unei opoziţii foarte sofisticate fără să aibă o idee asupra obiectivului strategic. Pur şi simplu, nu se pot executa. Trebuie să existe măcar un indiciu. Iar eu trebuie să ştiu despre ce este vorba.

Partea nerostită, era că voia să ştie şi că, la timpul potrivit, tot avea să-şi dea seama, fie că avea să i se spună sau nu.

Patronului îi trecu prin minte şi că existenţa lui depindea, într-un fel, de acest fost spion rus. Putea să nege tot ce spunea omul într-un for public şi chiar avea capacitatea să-l facă să dispară, o variantă mult mai puţin atrăgătoare decât în filme pentru că Popov putea să fi vorbit cu cineva sau să fi lăsat nişte însemnări.

Conturile bancare din care Popov îşi luase fondurile fuseseră spălate cu mare grijă, evident, dar exista întotdeauna un indiciu pe care o investigaţie totală putea să-l folosească pentru a ajunge la el, destul cât să-i dea nişte mici bătăi de cap. Problema cu operaţiunile bancare electronice era că rămânea întotdeauna un indiciu pe undeva, iar înregistrările bancare conţineau şi timpul şi sumele, suficient ca să se facă o legătură. Iar asta ar fi dus la necazuri de mai mică sau mai mare amploare. Mai rău, nu era ceva peste care să se treacă uşor, ci un neajuns serios în misiunea mai cuprinzătoare care se desfăşura acum în diverse locuri, cum ar fi New York, Kansas şi Brazilia. Şi, evident, Australia, care era partea importantă a ceea ce întreprindea el.

— Dimitri, vrei să mă laşi să mă gândesc la asta?

— Da, domnule, desigur. Dar vă spun pur şi simplu că, pentru a fi mai eficient, trebuie să ştiu mai multe. Sunt sigur că aveţi oameni în care vă încredeţi. Prezentaţi-le aceste benzi şi vedeţi dacă ei consideră informaţia semnificativă, spuse Popov, ridicându-se. Chemaţi-mă când aveţi nevoie de mine, domnule!

— Mulţumesc pentru informaţie.

Aşteptă să se închidă uşa, iar apoi formă un număr din memorie. Telefonul sună de patru ori, după care i se răspunse.

— Bună, se auzi o voce în receptor. Aţi sunat la Bill Henriksen. Îmi pare rău, nu pot să răspund la telefon chiar acum. Ce-ar fi să încercaţi la birou?

— La naiba! spuse şeful.

Apoi îi veni o idee şi luă telecomanda televizorului. CBS, nu, NBC, nu…

„Dar să omori un copil bolnav…” spunea prezentatorul de la ABC la *Good Morning, America.*

— Charlie, cu multă vreme în urmă un tip numit Lenin a spus că scopul terorismului este să terorizeze. Ăştia sunt, asta fac. Lumea este încă periculoasă, poate astăzi chiar mai mult, pentru că nu mai sunt statele care au susţinut terorismul, impunându-i de fapt nişte

restricţii. Aceste restricţii nu mai există, explica Henriksen. Se spune că acest grup ar fi cerut eliberarea din închisoare a vechiului lor tovarăş Carlos Şacalul. Nu a mers, dar nu s-au dat înapoi de la nimic, au organizat o misiune teroristă clasică pentru a obţine eliberarea unora ca ei. Din fericire, misiunea a eşuat, datorită poliţiei spaniole.

— Cum evaluaţi comportamentul poliţiei?

— Foarte bun. Se pare că se antrenează cu toţii după acelaşi manual, iar cei mai buni dintre ei se antrenează fie la Fort Bragg, fie la Hereford, în Anglia, sau în alte locuri, cum ar fi Germania sau Israel.

— Dar un ostatic a fost omorât.

— Charlie, nu poţi să-i opreşti pe toţi, spuse expertul. Poţi să fii la trei metri, cu arma încărcată în mâini şi totuşi să nu acţionezi, pentru că asta ar însemna să moară şi mai mulţi ostatici. Şi eu sunt, ca şi tine, oripilat de această crimă, prietene, dar aceşti oameni nu vor mai face niciodată aşa ceva.

— Mulţumim că aţi venit. Bill Henriksen, preşedinte al Global Security şi consultant ABC pe teme de terorism… Este ora 8.46.

Pauză pentru reclame.

Avea în sertar numărul de pager al lui Billy. Îl sună de pe linia lui privată. Patru minute mai târziu, telefonul zbârnâi.

— Da, John, ce este?

Prin telefonul celular se auzea zgomotul străzii. Henriksen probabil că tocmai ieşise de la studioul ABC aflat în Central Park West şi acum era în drum spre maşină.

— Bill, vreau să ne întâlnim la biroul meu, cât mai curând posibil. Poţi să vii chiar acum?

— Evident. Dă-mi douăzeci de minute.

Henriksen avea dreptul să intre în garajul clădirii, având chiar acces la unul dintre spaţiile rezervate. La optsprezece minute de la apelul telefonic, el intră în birou.

— Care-i problema?

— Te-am văzut la TV dimineaţa asta.

— Mă cheamă mereu pentru asemenea chestii. Imaginea pe care au prezentat-o a fost puţin retuşată, zic eu, măcar ce-au dat pentru restul lumii. Oamenii mei au primit sarcina să ia toate casetele din Spania – culmea, nu sunt secrete – pentru analiză.

— Priveşte aici, îi spuse John, trecând televizorul pe video şi pornind banda de la Worldpark.

Apoi fu nevoit să se ridice şi să pună banda de la Viena. Iar după treizeci de secunde pe cea de la Berna.

— Ia zi, ce părere ai?

— Să fie acelaşi om în toate cele trei? se miră cu glas tare Henriksen. Categoric, pare acelaşi, dar atunci cine dracu’ o fi?

— Îl cunoşti pe Popov, nu?

— Da, dădu din cap Bill. E tipul de la KGB pe care l-ai găsit tu. El a descoperit treaba asta?

— Da, spuse John, dând şi el din cap. A fost aici acum mai puţin de o oră şi mi-a adus benzile. Este îngrijorat. Pe tine te îngrijorează?

Fostul agent FBI se strâmbă.

— Nu sunt sigur. Aş vrea să ştiu mai multe despre ei, înainte să mă pronunţ.

— Poţi să afli ceva?

De data asta, răspunsul fu o ridicare din umeri.

— Pot să vorbesc cu contactele mele, să întind nişte antene. Problema e că, dacă există o echipă specială clandestină, ar fi trebuit să ştiu deja. Vreau să zic că am contacte în toată branşa asta. Dar tu?

— Pot să tatonez şi eu, discret, câteva piste. Probabil că pot să prezint problema sub masca curiozităţii.

— Bun, am să fac o verificare. Ce ţi-a mai spus Popov?

— Vrea să ştie de ce îl pun să facă ce face.

— Asta-i problema cu spionii ăştia. Le place să ştie. Se gândesc la ce se întâmplă dacă pornesc într-o misiune şi unul dintre subiecţi e capturat viu. Indivizii ăştia ciripesc adeseori mai abitir ca nişte canari, după ce ai pus laba pe ei. Dacă unul îl arată cu deştu', o să intre în rahat, John. Recunosc că e puţin probabil, dar e posibil, iar spionii ăştia sunt antrenaţi să fie foarte prudenţi.

— Dar dacă îl facem să dispară?

Altă grimasă.

— Trebuie să fii foarte atent, pentru că poate să fi lăsat undeva un pachet, la vreun prieten. Nu spun că a făcut-o, dar trebuie să presupunem că a făcut-o. Cum am zis, e învăţat să fie foarte prudent. Operaţiunea asta nu e lipsită de pericole, John. Ştiam care sunt riscurile. Cât de departe s-a ajuns pe partea tehnică?

— Foarte departe. Programul de test merge foarte bine. Peste cam o lună o să avem tot ce ne trebuie.

— Atunci, nu trebuie decât să fac contractul pentru Sydney. Iau avionul mâine. Incidentele astea nu au nici o semnificaţie.

— Cu cine o să lucrezi?

— Cangurii ăia au propriul lor SAS. E mai mic, sunt foarte bine antrenaţi, dar stau prost la tehnica de ultimă oră. Asta e nada pe care intenţionez s-o folosesc. Eu am ce le trebuie, ei doar trebuie să plătească, sublinie Henriksen. Mai pune-mi o dată banda aia cu afacerea din Spania! ceru el.

John se ridică de la birou, vârî caseta şi o derulă până la începutul reportajului TV. Era scena cu echipa de asalt care se lăsa pe coarda scurtă din elicopter.

— Rahat! Asta mi-a scăpat! recunoscu expertul.

— Ce?

— Trebuie să vedem o imagine mai clară, dar elicopterul nu pare deloc de poliţie. E un Sikorski H-60!

— Şi?

— Şi 60-urile n-au fost niciodată lăsate pentru utilizări civile. Vezi că scrie *Policia* pe lateral? E o aplicaţie civilă. Dar ăsta nu e un elicopter de poliţie, John. E militar… Şi dacă asta e o vană de realimentare în zbor – şi arătă într-un anume loc – atunci e un aparat de la operaţiuni speciale. Asta înseamnă Forţele Aeriene Americane, omule! Şi asta ne spune şi unde îşi au baza oamenii ăştia.

— Unde?

— În Anglia. Forţele Aeriene au o flotă pentru operaţiuni speciale în Europa, o parte în Germania şi o alta în Anglia. MH-60K, cred că aşa se numeşte elicopterul, făcut pentru luptă, căutare-recuperare şi depunerea oamenilor în locuri speciale pentru misiuni speciale. Să ştii că prietenul tău Popov avea dreptate. Există o trupă specială pentru asemenea lucruri, care se bucură de susţinere americană sau chiar mai largă. Problema e, cine sunt ei?

— E important?

— Poate că da. Dacă îi cheamă mâncătorii ăia de canguri să-i ajute la treaba pe care o pornesc eu, John? Asta ar putea să ne strice toate ploile.

— Tu îţi întinzi antenele tale, eu pe ale mele.

— Corect

17
ANTENE ÎNTINSE

Acum Pete avea şase prieteni în centrul de tratament. Doar doi dintre subiecţi se simţeau destul de bine ca să rămână în zona comună, cu desene animate şi whisky, iar Killgore îşi închipuia că vor ceda şi ei la sfârşitul săptămânii, atât era de plin sângele lor cu anticorpi de Shiva. Era ciudat cum boala îi ataca pe oameni în atâtea moduri, dar fiecare avea propriul lui sistem imunitar. De asta unii făceau cancer, în timp ce alţii nu, deşi fumau sau se obişnuiseră cu alte excese de tot felul.

În afară de asta, lucrurile mergeau mult mai uşor decât se aşteptase el. Presupunea că datorită dozelor mari de morfină, care-i cam ameţiseră pe toţi. În medicină se descoperise relativ recent că nu exista un maximum sigur pentru dozarea analgezicelor. Dacă pacientul simte dureri, i le administrezi în continuare, până nu mai simte nimic. Nivelurile dozelor la care apăreau stopurile respiratorii la persoanele sănătoase erau absolut sigure pentru cei cu dureri mari, iar asta le făcea misiunea mult mai uşoară. Fiecare aparat de administrare a medicamentelor avea un buton pe care subiecţii puteau apăsa la nevoie şi astfel îşi administrau singuri dozele până deveneau inconştienţi, ceea ce uşura munca personalului, care nu era nevoit să facă atâtea injecţii. Doar atârnau de suporturi perfuziile cu nutrienţi, verificau securitatea conexiunii intravenoase; evitau cât mai mult contactul cu bolnavii. În ziua aceea, tot personalul fusese vaccinat cu B-ul, care ar fi trebuit să-i imunizeze împotriva lui Shiva cu un mare grad de siguranţă – Steve Berg spunea că nouăzeci şi opt până la nouăzeci şi nouă la sută. Toţi ştiau că nu era totuna cu sută la sută şi, de aceea, măsurile de protecţie nu fuseseră abandonate.

Nu prea le era milă pentru subiecţi. Să ridici de pe stradă nişte beţivi fusese o idee bună. Următorul set de subiecţi avea să fie mai simpatic, dar toţi din acea aripă a clădirii fuseseră pregătiţi pe deplin. Mare parte din munca lor de aici avea să fie dezgustătoare, dar trebuia făcută.

— Ştii, uneori cred că cei de la Pământul Mai Întâi au dreptate, spuse Kevin Mayflower.

Se aflau în restaurantul Palm.

— Da? Cum aşa? întrebă Carol Brightling.

Preşedintele Clubului Sierra se uită în paharul lui cu vin.

— Distrugem tot ce atingem. Ţărmurile, zonele mareice, pădurile.

Uite ce le-a făcut „civilizaţia”. Da, sigur, protejăm unele zone, dar cât? Probabil că nu mai mult de trei la sută. Mare scofală! Otrăvim totul, inclusiv pe noi înşine. Problema ozonului devine tot mai gravă, zice noul studiu NASA.

— Da, dar ai auzit cum vor să rezolve problema?

— S-o rezolve? Cum?

Carol se strâmbă.

— Iei o grămadă de avioane, le umpli cu ozon, le trimiţi deasupra Australiei şi eliberezi ozonul la altitudine înaltă, ca să peticeşti gaura. Am propunerea pe birou chiar acum.

— Şi?

— Păi, e ca şi cum ai face avorturi într-o pauză de meci, cu reluări de fază şi comentariu în culori. În nici un caz nu va funcţiona. Trebuie să lăsăm planeta să se vindece singură. Dar, evident, n-o vom face.

— Mai ai şi alte veşti bune?

— O, da, problema bioxidului de carbon. Există un tip la Harvard care spune că, dacă aruncăm în Oceanul Indian tot fierul pe care-l avem, putem încuraja dezvoltarea fitoplanctonului, care va rezolva peste noapte problema bioxidului de carbon. Formularea matematică pare corectă. Toate geniile astea vor să vindece planeta! De parcă ar avea nevoie să fie vindecată. Totul e s-o lase dracului în pace.

— Şi ce spune preşedintele? întrebă Mayflower.

— Zice să-i spun dacă o să meargă sau nu şi dacă pare să meargă, atunci să o testăm, să ne asigurăm că merge şi după aceea să o aplicăm. Nu are habar şi nici nu vrea să asculte.

Nu mai adăugă că ea era nevoită să-i urmeze ordinele, fie că îi plăcea, fie că nu.

— Ei bine, poate că prietenii noştri de la Pământul Mai Întâi au dreptate, Carol. Poate că suntem o specie parazită pe faţa pământului şi poate că o să reuşim să distrugem întreaga planetă înainte să ne stingem.

— Rachel Carson s-a trezit la viaţă, deci, spuse Carol.

— Uite ce e, cunoşti teoriile ştiinţifice la fel de bine ca mine – poate chiar mai bine. Şi noi comitem acţiuni de tipul Evenimentului Alvarez[9], cel care a dus la dispariţia dinozaurilor, doar că o facem voit. Cât timp i-a trebuit planetei să-şi revină din asta?

— După Alvarez? Păi, planeta nu şi-a revenit, Kevin, puse Carol Brightling punctul pe i. Doar că a dat un impuls mamiferelor, adică nouă. Ordinea ecologică preexistentă nu a mai revenit niciodată. S-a întâmplat ceva nou, iar acest ceva a avut nevoie de câteva milioane

[9] Ciocnirea unei comete cu Pământul în zona peninsulei Yukatan, acum 65 de milioane de ani, considerată de o parte însemnată a comunităţii ştiinţifice cauza dispariţiei dinozaurilor (n.tr.).

de ani ca să se stabilizeze.

Ceea ce merita văzut, îşi zise ea. Să priveşti un fenomen în plină evoluţie, ce binecuvântare pe plan ştiinţific şi personal! Dar probabil că pe vremea aceea nu existase nimeni care să aprecieze această evoluţie. Însă acum există.

— Ei bine, în doar câţiva ani vom fi în măsură să vedem aşa ceva, nu? Câte specii am omorât anul acesta… Situaţia cu ozonul continuă să se înrăutăţească. Dumnezeule, ce fac oamenii ăştia? Chiar nu văd ce se întâmplă? Chiar nu le pasă?

— Nu, Kevin, nu văd şi nu le pasă. Uită-te şi tu în jur!

Restaurantul era plin cu oameni de vază, îmbrăcaţi în haine scumpe, care discutau fără îndoială lucruri însemnate la importantele lor cine de afaceri, însă nimic despre criza planetară iminentă. Dacă stratul de ozon dispărea de tot, era posibil, atunci începeau să folosească creme de stopare a ultravioletelor şi ieşeau pe stradă. Poate că acestea îi vor proteja suficient de bine… Dar cum rămânea cu celelalte specii – păsări, şopârle, toate animalele planetei – care nu aveau asemenea opţiuni? Studiile sugerau că ochii lor aveau să fie distruşi de radiaţia ultravioletă neblocată, ceea ce le va omorî pe toate, iar în felul ăsta întregul ecosistem global se va dezintegra.

— Crezi tu că oamenii ăştia ştiu ceva? Şi dacă ştiu, crezi că le pasă?

— Cred că nu, spuse el, sorbind din paharul de vin alb. Dar noi trebuie să continuăm.

— E nostim, continuă ea. Nu cu multă vreme în urmă, purtam războaie care menţineau populaţia la un nivel destul de redus ca să nu putem să facem prea mult rău planetei. Dar acum pacea domneşte peste tot şi ne mărim capacităţile industriale. Şi uite cum pacea ne distruge mai eficient decât orice război. E o ironie, nu crezi?

— Nu numai. Şi medicina modernă. Ţânţarul anofel era foarte bun la menţinerea unei populaţii umane reduse. Ştii că Washington-ul a fost pe vremuri o mlaştină care genera malarie? Diplomaţii considerau postul de aici cu grad mare de risc! După aia am inventat DDT-ul. Foarte bun pentru controlul ţânţarilor, dar foarte rău pentru şoimul călător. Şi nu am reuşit să refacem asta niciodată, conchise Mayflower.

— Dar dacă… începu ea să dea glas unei dorinţe.

— Dacă ce, Carol?

— Dacă natura o să vină cu ceva care să provoace un recul al populaţiei umane?

— Te referi la Ipoteza Gheea? întrebă el, zâmbind.

Ideea era că Pământul este o fiinţă gânditoare, un organism cu autocorecţie, care găsea metode de a controla numeroasele specii care îl populau.

— Chiar dacă ideea e corectă – şi, sincer, sper că este – mi-e teamă

că noi, oamenii, ne mişcăm mult prea repede pentru ca Gheea să poată să ne contracareze, pe noi şi faptele noastre. Nu, Carol, am creat un pact sinucigaş şi vom duce cu noi în mormânt totul, iar peste o sută de ani, când populaţia umană va ajunge la cam un milion de oameni, vor şti ce s-a greşit, vor citi cărţi sau se vor uita la casete video cu paradisul pe care l-am avut odată şi ne vor blestema pe noi – şi, poate, dacă au noroc, vor învăţa din asta când se vor ridica iarăşi din noroi. Poate. Sincer, mă îndoiesc. Chiar dacă vor învăţa, se vor îngriji mai mult de construirea de reactoare nucleare, ca să-şi poată folosi periuţele electrice de dinţi. Rachel avea dreptate. Cândva va avea loc o Primăvară Tăcută, dar va fi prea târziu.

Înfipse furculiţa în salată, întrebându-se ce chimicale puseseră în lăptuci şi în roşii. În mod sigur existau. La vremea asta a anului, lăptucile veneau din Mexic, unde fermierii făceau tot felul de lucruri ca să mărească recoltele. Poate că băiatul de la bucătărie le spălase bine. Dar poate că nu. Şi iată cum stătea el aici şi mânca un prânz foarte scump, otrăvindu-se, aşa cum întreaga planetă era otrăvită. Privirea lui disperată spunea totul.

E copt pentru recrutare, îşi zise Carol Brightling. Era timpul. Şi va aduce cu el pe alţii. Va fi loc pentru ei în Kansas şi în Brazilia. O jumătate de oră mai târziu, Carol plecă, îndreptându-se înapoi spre Casa Albă, pentru întrunirea săptămânală a cabinetului.

— Salut, Bill, spuse Gus, aflat în biroul lui din Clădirea Hoover. Care-i treaba?

— Ai prins emisiunea TV de azi-dimineaţă? întrebă Henriksen.

— Te referi la afacerea din Spania? întrebă Werner.

— Da.

— Sigur că am văzut. Te-am văzut şi pe tine la TV.

— Da, am fost genial, glumi Bill. Face bine la afaceri, ştii…

— Da, cred că face. Bun, ce legătură are?

— Gus, n-au fost poliţaii spanioli. Le ştiu metodele de antrenament. Nu e stilul lor, omule. Aşa că cine erau? Delta? SAS? HRT?

Gus Werner îşi încruntă sprâncenele. Era acum director-adjunct la FBI şi fusese pe vremuri agent special, responsabil pentru Echipa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI-ului. Promovat, fusese agent special însărcinat cu divizia de teren de la Atlanta, iar acum era director-adjunct, responsabil cu noua Divizie Antiterorism. Bill Henriksen lucrase pe vremuri pentru el, apoi părăsise Biroul ca să-şi înceapă propria companie de consultanţă, dar odată intrat în FBI, acolo rămâneai, iar acum Bill ieşise la pescuit de informaţii.

— Prietene, nu pot să-ţi vorbesc despre treaba asta.

— Zău?

— Da. Nu pot să discut, spuse Werner, succint.

— Hopa, secrete de stat?

— Cam aşa ceva, îşi permise Werner să spună.

Se auzi un râs scurt.

— Mă rog, asta înseamnă ceva, nu?

— Nu, Bill, nu înseamnă şi nu spune nimic! Omule, ştii bine că nu pot să încalc regulamentul.

— Ai fost întotdeauna un tip corect, fu de acord Henriksen. Mă rog, oricine ar fi, mă bucur că sunt de partea noastră. Coborârea aia s-a văzut ca lumea la TV.

— Da, aşa e.

Werner avea setul complet de casete, trimis printr-un canal de satelit criptat de la Ambasada Americană din Madrid către Agenţia Naţională pentru Securitate, iar de acolo la sediul FBI. Văzuse totul şi aştepta mai multe informaţii în după-amiaza aceea.

— Spune-mi un singur lucru, dacă poţi.

— Care ar fi acela? veni întrebarea neutră.

— Dacă vor să se prezinte drept poliţişti locali, nu e bine să folosească elicoptere USAF. Nu sunt tâmpit, Gus! Reporterii pot să nu se prindă, dar e mai mult decât evident pentru oricine gândeşte cât de cât.

Aoleu, îşi zise Werner. El nu se gândise la asta, dar Bill fusese întotdeauna un tip perspicace şi se întrebă cum se făcea că mass-media nu îşi dăduse seama.

— Aşa, deci?

— Nu-mi vinde castraveţi, Gus. Era un Sikorsky 60. Nu uita că ne jucam cu aşa ceva pe vremea când făceam coborâri la Fort Bragg. Ne plăcea mai mult decât Huey-ul pe care ni-l dăduseră, dar nu i s-a aprobat utilizarea civilă, aşa că nu v-au lăsat să cumpăraţi nici unul, îi aminti el fostului lui şef.

— Am să trimit informaţia mai departe, promise Werner. S-a mai prins cineva?

— Eu mi-am dat seama şi nu am spus-o la ABC în dimineaţa asta, corect?

— Corect şi mulţumesc.

— Deci, poţi să-mi spui ceva despre oamenii ăştia?

— Îmi pare rău, dragul meu. E un nume de cod barosan şi adevărul e, minţi Werner, că nu ştiu nici eu prea multe.

Rahat! i se păru că aude prin linia telefonică. *Slabă tentativă.* Dacă exista un grup special antiterorist şi dacă America avea o participare, era limpede ca bună ziua că expertul cel mai mare al FBI-ului în domeniu trebuia să ştie ceva despre asta. Henriksen pricepea şi fără să i se spună. Dar, la naiba, regulile erau reguli şi nu avea cum să-i permită unui întreprinzător privat să se bage în compartimentul strict secret numit Rainbow, iar Bill ştia şi el ce însemnau regulile.

— Da, Gus, sigur, veni replica în bătaie de joc. Sunt foarte buni, dar spaniola nu e limba lor maternă şi au acces la aparate de zbor americane. Zi-le să fie ceva mai cu băgare de seamă!

— Am să le spun, promise Werner, făcându-şi o însemnare în agendă.

Deci un proiect secret, îşi spuse Henriksen, după încheierea convorbirii. *Mă întreb de unde le vin fondurile...*

Oricine ar fi fost oamenii aceia, aveau legături cu FBI-ul, asta pe lângă Departamentul Apărării. Ce altceva mai putea să extragă de aici? Ce-ar fi să deducă unde îşi aveau baza? Pentru asta... Da, era posibil, nu? Nu avea nevoie decât de timpul de start în cele trei incidente, iar apoi să vadă când se arătaseră americanii şi de aici va putea să le ghicească destul de bine punctul de pornire... Dat fiind că liniile comerciale zburau cu viteze de cinci sute de noduri, asta însemna că distanţa era...

...nu putea fi decât în Anglia, decise Henriksen. Era singurul loc plauzibil. Englezii aveau toată infrastructura necesară, iar securitatea de la Hereford era foarte bună; fusese şi el acolo şi se antrenase cu SAS-ul, pe când lucrase la Echipa de Salvare a Ostaticilor din FBI, cu Gus. Bun, asta se confirma din relatările scrise ale incidentelor de la Berna şi Viena. Personalul lui acoperea, ca în orice activitate de rutină, toate acţiunile antiteroriste. În plus, putea să-şi sune contactele din Elveţia şi Austria ca să afle unele lucruri. N-ar trebui să fie prea greu. Se uită la ceas. Cel mai bine era să-i sune acum, pentru că erau cu şase ore înainte. Se duse la agenda de birou pentru un apel telefonic pe linia privată.

Aşa deci, un proiect secret, îşi spuse el. O să vadă ce e cu asta.

Şedinţa de cabinet se termină repede. Agenda legislativă a preşedintelui se derulă fără hopuri, ceea ce conveni tuturor. Nu se ţinură decât două runde de vot, de fapt, nişte simple sondaje printre membrii cabinetului, pentru că preşedintele avea singurul vot care conta, după cum reamintise chiar el în câteva rânduri. Şedinţa se încheie şi oamenii începură să părăsească clădirea.

— Bună, George, îl salută doctor Brightling pe secretarul Trezoreriei.

— Hei, Carol, ţi-au răspuns arborii la îmbrăţişare? întrebă el cu un zâmbet.

— Întotdeauna răspund, râse ea către ignorantul plutocrat. Te-ai uitat azi-dimineaţă la TV?

— La ce anume?

— La afacerea din Spania...

— O, da, Worldpark. Ce e cu ea?

— Cine au fost oamenii ăia mascaţi?

— Carol, dacă vrei să ştii, nu ai autorizaţiile necesare ca să afli.

— Nu vreau numărul lor de telefon, George, răspunse ea, permiţându-i să-i deschidă uşa. Iar eu am autorizaţii cam pentru orice, ai uitat?

Secretarul Trezoreriei trebui să recunoască adevărul. Consilierul ştiinţific al preşedintelui avea autorizaţii pentru tot felul de programe strict secrete, inclusiv arme, nucleare sau nu, plus că tot ea superviza în mod curent şi „bijuteriile coroanei", securitatea comunicaţiilor. Chiar avea dreptul să cunoască orice lucru despre care întreba. Îşi dori brusc să nu fi pus întrebarea. Prea mulţi oameni ştiau de existenţa lui Rainbow. Suspină.

— E ceva înfiinţat acum câteva luni. E total clandestin, pricepi? Un grup de operaţiuni speciale, multinaţional, lucrează de undeva din Anglia, în principal americani şi englezi, dar şi alţii. Ideea i-a venit unui tip de la o agenţie, pe care-l iubeşte şeful – iar până acum se pare că şi-au meritat banii, ce zici?

— Da, salvarea acelor copii a fost ceva deosebit. Sper că au primit măcar o bătaie pe umăr.

Secretarul Trezoreriei râse.

— Depinde de punctul de vedere. Şeful le-a trimis azi-dimineaţă un mesaj.

— Cum se numesc?

— Eşti sigură că vrei să ştii? întrebă George.

— Ce importanţă are un nume?

— Corect, zise secretarul. Se numesc Rainbow, dată fiind componenţa multinaţională.

— Oricine ar fi, au înscris nişte puncte azi-noapte. Ştii, chiar ar trebui să fiu informată asupra acestor lucruri. Asta pentru că pot să dau o mână de ajutor, îi spuse ea.

— Atunci spune-i şefului că vrei să intri în horă.

— Nu uita că sunt pe lista lui la capitolul „etc."

— Atunci las-o mai moale cu treaba cu ecologia. Ce dracu', toţi vrem să avem pajişti verzi şi păsările, dar nu putem să le permitem păsărelelor să ne spună cum să conducem ţara, nu?

— George, eu am de-a face cu probleme de înaltă ţinută ştiinţifică, îi spuse Carol Brightling.

— Dacă spui tu, doamnă doctor. Dar dacă renunţi puţin la retorica asta, poate că oamenii vor asculta ceva mai cu atenţie. O simplă indicaţie, sugeră secretarul Trezoreriei, deschizând uşa maşinii cu care avea să se întoarcă la departamentul lui, aflat la două străzi depărtare.

— Mulţumesc, George, am să mă gândesc la asta, promise ea, făcându-i cu mâna, în vreme ce maşina se îndepărta.

Deci, Rainbow, îşi spuse Brightling în vreme ce mergea spre

Clădirea Executivului din aripa de vest. Oare avea rost să meargă mai departe? Partea nostimă atunci când ai de-a face cu probleme secrete era că, dacă erai înăuntru, nu mai ieşeai! Ajunse la biroul ei, inseră cheia de plastic în telefonul STU-4, cu securitate absolută şi formă numărul de la CIA al directorului.

— Da? îi răspunse o voce masculină.

— Ed, aici Carol Brightling.

— Bună. Cum a mers şedinţa de cabinet de azi?

— A mers bine, ca de obicei. Am nişte întrebări pentru tine.

— Care ar fi ele? spuse directorul CIA.

— E vorba de Rainbow. A fost o operaţiune în Spania, corect?

— Eşti iniţiată în afacere? întrebă directorul CIA.

— De unde aş fi putut cunoaşte numele, Ed? Ştiu că a fost înfiinţat de unul dintre oamenii tăi. Nu-mi amintesc numele, dar preşedintele zice că-i place foarte mult de el.

— Da, John Clark. A fost pe vremuri ofiţerul meu de pregătire, cu mult timp în urmă. Un cetăţean cu concepţii solide. A făcut mai multe decât mine sau Mary Pat. Dar care e problema ta?

— Noul sistem de codare tactică radio cu care se joacă ASN. Ei îl au?

— Nu ştiu, recunoscu directorul CIA. Sistemul e gata pentru utilizare?

— Ar trebui să fie gata luna viitoare. E produs de E-Systems. Credeam că le trimit în primul rând la Rainbow. Adică credeam că ei sunt punctul cel mai important al sistemului. Ei ar trebui să-l primească primii.

La celălalt capăt al firului, directorul de la CIA îşi aminti că ar trebui să fie mult mai atent la munca făcută de Agenţia pentru Securitatea Naţională. Mai mult, îşi permisese să uite şi că Brightling avea dreptul să intre în Sfânta Sfintelor de la Fort Meade.

— Nu e o idee rea. Cu cine vorbesc despre treaba asta?

— Cu amiralul McConnell, presupun. E agenţia lui. Oricum, ca sugestie prietenească: dacă această echipă Rainbow e atât de bună, ar trebui să aibă sculele cele mai bune.

— Bine, am să mă ocup de treaba asta. Mulţumesc, Carol.

— Cu plăcere, Ed. Poate că într-o zi mă pui şi pe mine la punct cu detaliile programului.

— Da, asta pot. Pot să-ţi trimit un băiat cu toate informaţiile de care ai nevoie.

— Perfect. Oricând îţi convine. La revedere!

— Pa, Carol!

Convorbirea pe linia neinterceptabilă se încheie. Carol zâmbi privind telefonul. Ed nu avea s-o întrebe în viaţa lui despre subiect. Ea ştiuse numele, spusese lucruri frumoase despre echipă şi se oferise

să-i ajute, exact cum ar fi făcut orice birocrat loial. Iar acum avea chiar şi numele şefului de acum al echipei. John Clark. Propriul lui ofiţer de antrenament de pe vremuri. Era atât de uşor să obţii informaţiile de care aveai nevoie, dacă ştiai cum să pui problema. La urma urmei, de aceea alergase ea după acest post, în ciuda tuturor frustrărilor.

Unul dintre oamenii lui făcu calculele necesare ale timpilor de transport, iar concluzia fu că se pornise de fiecare dată din Anglia, exact cum bănuise. Triunghiul timpilor spre Berna şi Viena avea vârful ascuţit în Londra sau undeva foarte aproape. *E logic,* îşi spuse Henriksen. *British Airways zboară peste tot, iar ei au avut dintotdeauna relaţii cordiale cu guvernul britanic.* Aşa că, oricine ar fi fost, oamenii grupului aveau baza... la Hereford, aproape sigur. Era probabil ceva multinaţional... Asta îl făcea mai acceptabil pentru alte ţări. Deci, trebuia să fie americani şi britanici, probabil şi de alte naţii, care aveau acces la maşinăriile americane gen elicopterele Sikorsky. Gus Werner ştia de ei – să însemne asta că erau şi oameni de la FBI acolo? *Probabil,* îşi zise Henriksen. Echipa de Salvare a Ostaticilor era în esenţă o organizaţie de tip poliţist, dar, dat fiind specificul ei antiterorist, se antrena şi colabora cu alte organizaţii similare din lume, deşi acestea erau mai ales militare. Misiunea era practic aceeaşi şi, prin urmare, oamenii erau interşanjabili – iar oamenii de la Echipa de Salvare a Ostaticilor erau printre cei mai buni din lume. Deci, probabil că cineva de la EOS, poate chiar cineva cunoscut, se afla în acest grup necunoscut. I-ar fi fost foarte util să afle cine, dar deocamdată nu putea să întindă prea tare coarda.

Cel mai important pe moment era că această organizaţie antiteroristă internaţională era un pericol potenţial. Dacă vor fi. Trimişi la Melbourne? Nu ar putea strica totul? Oricum, nu ar fi ceva bun, mai ales dacă aveau un agent FBI în echipă. Îşi petrecuse cincisprezece ani în cadrul Biroului şi nu-şi făcea iluzii despre aceşti oameni. Aveau ochi de văzut, minţi cu care să judece şi se băgau peste tot. Şi iată cum strategia lui de sensibilizare a conştiinţei lumii privitoare la ameninţarea teroristă făcuse un pas înainte neplanificat. La naiba! Dar Legea Consecinţelor Neintenţionate putea să lovească pe oricine, nu? De asta era el acum în focuri, pentru că misiunea lui era să se ocupe de lucrurile neintenţionate. Iar acum se afla în stadiul de acumulare a informaţiilor. Avea nevoie de mai mult. Vestea cu adevărat proastă era că era obligat să zboare în Australia în mai puţin de o zi, fără a putea să mai adune personal vreo informaţie. O să ia masa diseară cu şeful lui, ca să-i transmită ce aflase şi poate că fostul agent KGB o să poată să se ocupe mai mult de asta. Până acum se comportase al naibii de bine. Un fumător de pipă... Henriksen nu

înceta să se minuneze cum puteau asemenea fleacuri să dea naştere unui caz grav. Era suficient să ţii capul sus şi ochii deschişi.

— Am încercat cu Interleuken. Nu dă nici un rezultat, spuse John Killgore, ridicându-şi privirea din monitor.

Ecranul microscopului electronic era categoric. Germenii de Shiva se reproduceau în neştire, devorând în acest timp ţesuturile sănătoase.

— Şi? întrebă doctoriţa Archer.

— Şi este singura opţiune de tratament asupra căreia îmi făceam griji: -3a este o abordare nouă foarte interesantă, dar Shiva trece pe lângă ea fluierând. Barb, animăluţul ăsta e rău al naibii!

— Dar subiecţii?

— Tocmai m-am întors de la ei. Pete e pe ducă, la fel şi restul. Shiva îi mănâncă de vii. Au cu toţii hemoragii interne masive şi nimic nu opreşte dezintegrarea ţesuturilor. Am încercat tot ce scrie la carte că s-ar putea face. Nefericiţii n-ar avea parte de un tratament mai bun nici la Hopkins, la Harvard sau la Mayo Clinic. Vor muri toţi. Bine, recunoscu el, există oameni cu sisteme imunitare care se vor descurca, dar vor fi foarte puţini.

— Cât de puţini? îl întrebă ea pe epidemiologist.

— Mai puţin de unu la mie, probabil unul la zece mii. Nici măcar varianta pulmonară a ciumei nu omoară pe toată lumea, îi aminti el.

Era vorba de boala cea mai periculoasă, cu o rată de supravieţuire de doar unu la zece mii. Ea ştia că unii oameni aveau sisteme imunitare care ucideau tot ce venea din exterior. Aceştia erau cei care apucau suta de ani. Nu era la mijloc nici fumatul sau lipsa lui, nici obiceiul de a bea ceva dimineaţa sau alte tâmpenii publicate în reviste drept secretul vieţii lungi. Totul era în gene. Unele erau mai bune ca altele. Nimic altceva.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji din cauza asta, nu-i aşa?

— Populaţia mondială actuală este de câteva miliarde. Asta înseamnă zece la puterea nouă. Scădem patru unităţi din indice şi vei avea supravieţuitori de ordinul a zece la puterea cinci. Închipuie-ţi câteva sute de mii de oameni care n-or să ne iubească prea tare.

— Da, dar împrăştiaţi prin toată lumea, îi spuse Barbara. Lipsiţi de organizare, lipsiţi de conducere şi de cunoştinţele ştiinţifice necesare pentru a supravieţui. Cum crezi că vor fi în stare să comunice? Chiar şi cei optzeci de supravieţuitori din New York. În plus, cu atâţia morţi în jur, vor apărea alte şi alte boli. Nu cred că există vreun sistem imunitar care să te apere de toate astea.

— Corect, cedă Killgore, după care zâmbi. La urma urmei, întărim zestrea genetică a speciei.

Doctoriţa Archer gustă gluma.

— Da, John, asta facem. Ia zi, vaccinul B este gata?

El dădu din cap.

— Da. Eu mi-am făcut injecţia acum câteva ore.

— Dar A-ul?

— La frigider, gata pentru producţia de masă, de îndată ce va fi nevoie de el. Vom fi în stare să producem, la nevoie, loturi de o mie de litri pe săptămână. Destul ca să acoperim întreaga planetă, îi spuse el. Am rezolvat problema ieri, împreună cu Steve Berg.

— Poate altcineva să…

— În nici un caz. Nici măcar Merck nu poate să se mişte aşa repede. Şi chiar dacă o fac, trebuie să folosească formula noastră.

Aceasta era ultima capcană. Dacă planul de a-l împrăştia pe Shiva în lume nu funcţiona conform graficului, atunci întreaga lume avea să capete vaccinul A, la care Antigen Laboratories, o sucursală a lui Horizon Corps, tocmai se nimerise să lucreze în cadrul efortului de ajutorare a lumii a treia, zonă în care înfloreau toate tipurile de febră infecţioasă. O întâmplare absolut fericită, nu-i aşa, dar despre lucrări se ştia din literatura de specialitate. Şi John Killgore şi Steve Berg publicaseră lucrări asupra acestor boli, care se bucuraseră de succes datorită sperieturii prin care trecuseră de curând America şi restul lumii. Deci, lumea medicală ştia că Horizon/Antigen lucra în domeniu şi nu va fi surprinsă să afle că avea un vaccin potrivit. Vor testa vaccinul în laboratoare şi vor descoperi că, într-adevăr, lichidul prezintă anticorpi de tot felul. Dar vor fi anticorpi „răi”, iar vaccinul care va conţine virusul viu va însemna condamnarea la moarte a oricui îl va avea în organism. Timpul trecut între injectare şi apariţia simptomelor era programat la patru până la şase săptămâni şi, din nou, singurii supravieţuitori vor fi doar norocoşii aflaţi la capătul extrem al spectrului genetic. O sută de asemenea oameni la un milion vor supravieţui. Poate chiar mai puţini. Ebola-Shiva era o vietate foarte parşivă, care se afla în „construcţie” de trei ani. *Ce ciudat,* îşi zise Killgore, e *atât de uşor de făcut.* Ei, bine, asta era ştiinţa. Manipularea genetică era un domeniu nou, iar aceste lucruri erau imprevizibile. Partea tristă a lucrurilor – poate – era că aceiaşi oameni, din acelaşi laborator, se ocupau şi de o altă cale nouă şi neaşteptată – longevitatea umană – şi se părea că făceau progrese remarcabile. Cu atât mai bine! O viaţă mai lungă, în care să poţi să apreciezi noua lume pe care o va scoate la lumină Shiva.

Iar descoperirile vor continua. Mulţi de pe lista selectă a celor care vor primi vaccinul B erau oameni de ştiinţă. Unora dintre ei nu le va plăcea deloc noutatea, atunci când li se va spune, dar nu vor avea de ales şi, fiind oameni de ştiinţă, se vor întoarce curând la munca lor.

Nu toată lumea din Proiect era de acord. Unii dintre radicali spuneau că aducerea unor doctori era împotriva naturii misiunii,

pentru că medicina nu permitea naturii să-şi urmeze cursul. *Sigur,* pufni în sinea lui Killgore. *Să le lăsăm să nască pe câmp după o dimineaţă în care au arat sau au alergat de nebuni după vânat şi vom vedea cum aceşti ideologi or să dispară subit.* El avea de gând să studieze şi să se bucure de natură, dar va folosi şi încălţări şi o haină împotriva frigului. Avea de gând să rămână un om instruit, nu să se întoarcă la stadiul de maimuţă fără haine. Mintea lui începuse să viseze... Evident, va exista o diviziune a muncii. Fermieri, care vor avea grijă de culturi şi de vitele pe care le vor mânca, sau vânători, care vor vâna bizoni cu o carne mai sănătoasă, cu un nivel mai scăzut de colesterol. Bizonul ar trebui să se înmulţească rapid, îşi zise el. Grâul va continua să crească în stare sălbatică în marile preerii, iar ei vor creşte graşi şi sănătoşi, mai ales că duşmanii lor naturali vor fi fost de mult exterminaţi, aşa că vor fi şi mai uşor de prins. Se vor înmulţi şi vitele domestice, dar acestea vor fi, în cele din urmă, dominate de bizoni, o specie mai puternică, mai potrivită pentru viaţa în libertate. Killgore voia mult să vadă toate astea, să vadă imensele turme care odinioară acoperiseră Vestul Sălbatic. Şi mai voia să vadă şi Africa.

Asta însemna că Proiectul avea nevoie de avioane şi de piloţi. Horizon avea deja un număr de avioane de companie de tipul G-V, capabile să ajungă în aproape orice punct al lumii; apoi aveau nevoie şi de mici echipe de oameni care să conducă şi să întreţină câteva aeroporturi – cum ar fi în Zambia, de pildă. Voia să vadă Africa sălbatică şi liberă. Asta va necesita cam zece ani, estima el, ceea ce nu era mult deloc. Oricum SIDA măcina continentul respectiv într-un ritm ridicat, iar Shiva nu va face altceva decât să accelereze tendinţa, astfel încât Continentul Negru va fi din nou liber de tirania omului, iar el va fi în măsură să meargă acolo şi să observe natura în toată măreţia ei... Poate o să împuşte şi un leu, ca să-şi facă un covoraş pentru casa lui din Kansas, cine ştie? Unii dintre cei din Proiect or să sară în sus la asemenea intenţii, dar ce însemna un leu în plus sau în minus? Proiectul avea să salveze vieţile a mii, poate milioane de lei, liberi să hălăduiască peste tot şi să vâneze mândri. Ce minunată Lume Nouă va fi, de îndată ce va fi eliminată această specie parazită care se căznea din răsputeri să o distrugă.

Auzi o sonerie. Se întoarse spre panoul de control.

— E Ernie, M5. Se pare că are stop cardiac, spuse el.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Barbara Archer.

Killgore se ridică.

— Vreau să mă asigur că a murit.

Se aplecă să comande trecerea camerei pe monitorul mare de pe pupitrul lui.

— Poţi să te uiţi aici.

Două minute mai târziu, imaginea apăru pe ecran. Un sanitar se

afla deja acolo. Barbara îl văzu pe Killgore cercetând pulsul pacientului, apoi verificându-i ochii. În ciuda injecţiei cu vaccinul B, Killgore folosea mănuşi şi o mască. Era firesc. Apoi se ridică şi deconectă aparatura de supraveghere. Sanitarul scoase toate perfuziile şi acoperi cadavrul cu un cearşaf. Killgore arătă spre uşă. Curând, sanitarul împingea patul pe roţi în direcţia crematoriului. Killgore nu se grăbi, ci îi trecu în revistă şi pe ceilalţi şi chiar discută cu unul, înainte să dispară de tot de pe ecran.

— Mă aşteptam, spuse el, întorcându-se în camera de control fără echipamentul de protecţie. Ernie nu stătea deloc bine cu inima, iar Shiva a atacat exact acolo. Următorul o să fie Wendell, adică M2. Poate mâine dimineaţă. Ficatul nu mai funcţionează la parametri normali şi are o hemoragie masivă în esofag.

— Dar grupul de control?

— Mary, F4, mai are încă două zile până când va prezenta simptomele specifice.

— Deci sistemul de distribuire funcţionează? întrebă Archer.

— Ca pe roate, făcu Killgore semn mândru din cap, turnându-şi nişte cafea, înainte să se aşeze la birou. Totul o să meargă, Barb, iar simulările pe calculator arată mai bine decât parametrii ceruţi de noi. La şase luni de la începere, lumea o să fie un loc cu totul diferit, îi promise el.

— Încă îmi fac griji în privinţa acestor şase luni, John. Dacă află cineva ce s-a întâmplat, ultima lor faptă de oameni vii va fi să ne omoare pe toţi.

— De asta avem armele, Barb.

— Se numeşte Rainbow, le spuse el, aducând cea mai bună informaţie a zilei. Baza este în Anglia. A fost înfiinţat de un tip de la CIA numit John Clark, care este în mod evident şi şeful trupei.

— Da, e logic, spuse Henriksen. E ceva multinaţional, corect?

— Cred că da, confirmă John Brightling.

— Da, spuse Dimitri Popov, ridicându-şi furculiţa din salată. Totul are o noimă. Probabil un fel de unitate NATO cu baza la Hereford, nu?

— Corect, spuse Henriksen. Apropo, bravo pentru rapiditatea cu care aţi descoperit locaţia!

Popov ridică din umeri.

— A fost foarte simplu. Trebuia să îmi închipui mai de mult. Acum, întrebarea mea e: ce vreţi să fac în această problemă?

— Cred că trebuie să aflăm mai multe, spuse Henriksen, aruncându-i o privire şefului. Mult mai multe…

— Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă Brightling.

— Nu e dificil, îl asigură Popov. Dacă ştii unde să te uiţi… Asta e de fapt esenţa bătăliei. De îndată ce ştii asta, pur şi simplu te duci acolo

şi te uiţi. Am deja un nume, nu?

— Vrei să te ocupi de asta? îl întrebă John pe rus.

— Evident.

Dacă mă plăteşti.

— Există, evident, pericole, dar… continuă el.

— Ce fel de pericole?

— Am lucrat odată în Anglia. Este posibil să aibă o fotografie cu mine, sub un alt nume, dar cred că este destul de puţin probabil.

— Poţi să imiţi accentul? întrebă Henriksen.

— Categoric, amice, răspunse Popov zâmbindu-i.

— Ai fost cumva pe la FBI?

O înclinare de cap:

— Da.

— Atunci ştii cum se face. Cred că într-o săptămână.

— Bine, spuse Brightling. Ia-ţi zborul într-acolo mâine.

— Documente de călătorie? întrebă Henriksen.

— Am câteva seturi, toate la zi şi toate perfecte, îl asigură ofiţerul de informaţii.

Ce bine e să ai un profesionist pe statul de plată, îşi zise Henriksen.

— Oameni buni, avionul meu pleacă dimineaţa devreme şi nici bagajele nu mi le-am făcut. Ne vedem săptămână viitoare, când mă întorc.

— Ai grijă cu schimbarea de fus orar, îl sfătui John.

Fostul agent FBI râse.

— Ai vreun remediu chiar şi pentru asta?

18
PRIVIRI

Popov luă loc într-un Concorde, o cursă de dimineaţă. Nu mai zburase niciodată cu aşa ceva şi găsi interiorul puţin cam înghesuit, deşi clasa VIP era foarte bună. Avea locul 4-C. Între timp, la un alt terminal, Bill Henriksen era şi el într-un fotoliu de la clasa I într-un DC-10 american, pornind spre Los Angeles.

William Henriksen..., se gândi Dimitri Arkadeevici Popov. Fost la Echipa Salvare de Ostatici din FBI, expert în antiterorism, preşedintele unei companii internaţionale de consultanţă în probleme de securitate, se ducea acum în Australia, pentru un contract de consultanţă legat de Olimpiadă. Cum se lega asta de ceea ce făcea Popov pentru Corporaţia Horizon a lui John Brightling? Mai precis, ce făcea el, ce idee slujea? Ce misiune? Evident, era plătit cu mulţi dolari – nici măcar nu ridicase problema banilor la cină, pentru că era sigur că va căpăta cât va cere. Se gândea la ceva în jur de un sfert de milion de dolari numai pentru misiunea asta, deşi prezenta câteva pericole, fără a pune la socoteală dificultatea de a conduce o maşină în traficul britanic. Două sute cincizeci de mii de dolari? Poate chiar mai mult, îşi zise Popov. La urma urmei, misiunea părea să fie foarte importantă pentru ei.

Cum se potriveau în unul şi acelaşi plan un expert în terorism şi unul în antiterorism? Ce consecinţe avea pentru ei descoperirea de către el a acestei noi organizaţii antiteroriste? Era important pentru ei. Dar de ce? Ce dracu' urmăreau? Clătină din cap. Era inteligent, dar nu avea nici cel mai mic indiciu. Şi voia să ştie asta, mai mult decât oricând.

Încă o dată, îl îngrijora ceea ce nu cunoştea. Era îngrijorat? Da, acum era îngrijorat. KGB-ul nu încurajase niciodată curiozitatea, dar până şi ei ştiau că unor oameni inteligenţi trebuia să le spui ceva, aşa că ordinele lui conţineau, de obicei şi un fel de explicaţie şi, oricum, avusese întotdeauna explicaţia generală că îşi servea patria. Toate informaţiile culese, toţi cetăţenii străini recrutaţi, totul fusese făcut cu scopul ca ţara lui să devină mai sigură, mai bine informată, mai puternică. Că tot acest efort eşuase, nu era vina lui. KGB-ul nu greşise niciodată. Statul fusese acela care trădase KGB-ul. Făcuse parte din cel mai bun serviciu de informaţii din lume şi era în continuare mândru atât de asta, cât şi de calităţile lui proprii.

Dar nu ştia ce făcea acum. Ideea era să culeagă informaţii, asta îi era clar. Dar nu-i era clar de ce. Lucrurile aflate seara trecută la cină

nu făcuseră decât să-i deschidă o altă uşă, spre un alt mister. I se părea că intra într-un fel de film de la Hollywood cu conspiraţii sau într-o carte poliţistă al cărei sfârşit încă nu-l putea zări. O să ia banii şi o să-şi facă treaba, dar pentru prima oară era neliniştit, iar senzaţia nu era deloc plăcută. Avionul rulă pe pistă şi apoi se ridică în aer direct spre soarele care răsărea, îndreptându-se spre Heathrow, Londra.

— Ceva progrese, Bill?

Tawney se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu mare lucru. Spaniolii i-au identificat pe doi dintre terorişti. Terorişti basci. Iar francezii spun că au un fir în privinţa unuia din cetăţenii lor de la parc, dar asta e tot ce am. Presupun că am putea să-l întrebăm pe Carlos câte ceva, dar e foarte greu de crezut că va colabora. Şi, de fapt, cine ne spune că-i cunoştea pe indivizi?

— Corect, spuse Clark, luând loc pe un scaun. Cred că Ding avea dreptate. Un asemenea incident era de aşteptat, dar trei într-o perioadă de timp atât de scurtă e puţin cam prea mult. E posibil ca cineva să-i asmută cumva, Bill?

— Cred că e posibil, dar cine ar face-o şi de ce? întrebă Tawney.

— Pe rând. Suntem la „cine”. Cine e capabil de aşa ceva?

— Cineva care a avut legături cu ei încă din anii ’70 şi ’80. Asta înseamnă cineva din interiorul mişcării teroriste sau cineva care-i controla, îi „influenţa” din afară. Asta ar însemna un om de la KGB. Omul ar trebui să-i cunoască personal şi să aibă capacitatea de a-i reactiva.

— Şi toate cele trei grupuri au fost foarte motivate ideologic.

— De aceea, contactul ar trebui să fie un fost – sau actual – ofiţer KGB. În el ar avea încredere; mai mult, trebuie să fie un om cu o autoritate recunoscută şi respectată.

Tawney făcu o pauză ca să bea din ceai.

— Asta înseamnă un ofiţer de informaţii, probabil unul destul de în vârstă, cu care au lucrat pe vremuri, cineva care participa la antrenarea lor şi le oferea toată susţinerea din partea fostului bloc estic.

— German, ceh, rus?

— Rus, spuse Tawney. Să nu uităm: KGB-ul lăsa fostele ţări comuniste să îi susţină doar sub stricta lui supraveghere. Aranjamentele astea nu se prea înregistrau, John. Totul era mai mult ca să profite ei. „Elemente progresiste” şi tot restul. Erau, în general antrenaţi pe lângă Moscova, apoi încartiruiţi în case conspirative din Europa de Est, mai ales în Germania de Est. Avem o grămadă de informaţii de la fosta Stasi, după prăbuşirea RDG-ului. Am câţiva colegi la Century House, care parcurg chiar acum documentele cu

pricina. Asta o să cam ia timp. Din nefericire, nu au fost niciodată trecute pe calculator, ca să putem face referinţe încrucişate. Probleme de finanţare, explică Tawney.

— Ce-ar fi să mergem direct la KGB? Doar m-am întâlnit cu Golovko.

— Şefule, glumeşti! spuse Tawney.

— Cum crezi că am putut intra cu Ding atât de repede în Iran? Ne-au ajutat ruşii. Crezi că CIA poate să organizeze atât de rapid o operaţiune? Aş vrea eu, Bill. Nu, Golovko a pus-o la punct, iar eu şi Ding am fost în biroul lui chiar înainte să plecăm.

— Atunci zic că merită să încercăm.

— Trebuie să obţin autorizaţia de la Langley.

— Dar Serghei o să coopereze?

— Nu sunt sigur, recunoscu John. Oricum, în cel mai bun caz trebuie să-i dăm bani. Dar înainte să fac asta, trebuia să am o idee clară despre ceea ce vreau. Nu pot să merg la nimereală. Trebuie să fie totul foarte bine direcţionat.

— Pot să văd ce ştim despre ofiţerul lor de legătură. Problema e că nu va fi numele lui real.

Clark aprobă.

— Probabil. Trebuie să încercăm să încercăm să-l prindem pe unul dintre oamenii ăia în viaţă. E cam greu să interoghezi un cadavru.

— Până acum, această şansă nu ne-a fost oferită, aminti Tawney.

Poate, îşi zise Clark. *Şi chiar dacă prinzi unul viu, cine spune că acesta va şti ce le trebuie lor? Dar trebuie să înceapă de undeva.*

— La Berna a fost jefuirea unei bănci. La Viena, o tentativă de răpire, iar din spusele lui Herr Ostermann subiecţii căutau ceva ce nu există: coduri private, cu informaţii „din interior" asupra sistemului comercial internaţional. Cel mai recent incident a fost în anii '70.

— Bun, două din trei au avut legătură cu banii, căzu Clark de acord. Dar teroriştii din ambele cazuri erau devotaţi unei ideologii, corect?

— Corect.

— De unde interesul pentru bani? În primul caz, poate că a fost un jaf pur şi simplu. Dar al doilea a fost mult mai sofisticat – mă rog şi sofisticat şi tâmpit, pentru că au căutat ceva ce nu există, dar în calitate de operatori de tip ideologic nu aveau de unde să ştie. Bill, cineva le-a spus să ceară codurile. Nu le-a venit lor din senin, nu?

— Sunt de acord, presupunerea ta e destul de plauzibilă, spuse spionul. Aş zice, chiar foarte plauzibilă.

— Deci, în acel caz avem de-a face cu doi operatori ideologici foarte competenţi, dar care caută ceva ce nu există. Combinaţia asta de competenţă operaţională şi tâmpenie e dubioasă.

— Cum rămâne atunci cu Worldpark-ul?

Clark ridică din umeri.

— Poate Carlos ştie ceva ce le trebuia lor. Poate că avea pe undeva ceva pus la loc sigur, care le trebuia, sau poate numere de contact, eventual chiar bani. N-ai cum să ştii.

— Eu cred că e improbabil să poată fi convins să colaboreze cu noi.

Clark se încruntă.

— Al dracului ticălos!

— Tot ce pot să fac e să vorbesc şi cu băieţii de la „5”. Poate rusul nostru necunoscut a lucrat şi cu PIRA[10]. Dă-mi puţin timp să adulmec, John.

— Foarte bine, Bill, eu între timp vorbesc la Langley.

Clark se ridică, ieşi din cameră şi se îndreptă spre biroul propriu, căutând acea sugestie de care avea nevoie ca să obţină ceva util.

N-ai început bine, îşi zise Popov, aproape izbucnind în râs. Îşi închiriase maşina şi urcase în ea nu pe dreapta, ci pe stânga. Dar îndepărtă gândul în câteva secunde, după ce încărcă bagajul în maşină. Urcă pe locul şoferului şi deschise ghidul cu hărţi cumpărat la terminal. Curând ieşea din Terminalul 4 de la Heathrow şi se îndrepta spre autostrada care avea să-l ducă spre Hereford.

— Cum merge chestia asta, Tim?

Noonan îşi deplasă mâna, dar acul rămase îndreptat spre Chavez.

— La naiba, e ca lumea. Trebuie să urmărească câmpul electromagnetic generat de inima umană. E un semnal cu amprentă unică, în frecvenţe joase… Nu îl încurcă nici gorilele, nici alte animale.

Jucărioara arăta ca un pistol cu raze din filmele SF ale anilor ’30, cu o antenă mică, de fapt un fir, în faţă şi un mâner de pistol în partea de jos. Mecanismul se rotea pe un lagăr fără frecare, în urmărirea semnalului recepţionat. Noonan se îndepărtă de Chavez şi Covington şi se apropie de perete. O secretară se afla chiar dincolo, iar aparatul arăta direct spre ea, urmărind mişcările ei dincolo de zidul opac.

— Seamănă cu beţigaşele alea cu care caută diverşi tipi prin apă, observă Peter, cu o uimire evidentă în glas. Ca beţele de divinaţie.

— Nu-i aşa? Nu e de mirare că infanteria vrea jucărioara asta. S-a zis cu ambuscadele. Poţi să găseşti şi oamenii îngropaţi, în spatele copacilor, pe ploaie – oriunde s-ar afla, chestia asta îi găseşte.

Chavez începu să reflecteze la spusele lui. Se gândea mai ales la operaţiunea lui din Columbia, cu mulţi ani în urmă, când mergea furişat prin junglă, căutând cu ochii şi cu urechile pe cei care ar fi pus în pericol mica lui trupă de zece oameni. Iar acum apărea un aparat care făcea inutile toate lucrurile învăţate de el la Divizia 7. Ca armă defensivă, îi trimitea pe *ninja* la pensie, iar ca armă ofensivă putea să-

[10] Provisional Irish Republican Army (n.tr.).

ţi spună unde erau băieţii răi cu mult timp înainte să-i vezi sau să-i auzi, permiţându-ţi să te apropii de ei suficient de mult.

— Pentru ce a fost făcut? Adică, ce spune producătorul?

— Căutare-salvare. Pompierii într-o clădire care arde, victimele avalanşelor, chestii de-astea, Ding. Ca unealtă împotriva intruşilor, jucăria asta e greu de păcălit. La Fort Bragg se joacă de câteva săptămâni cu ea. Băieţii de la Delta s-au îndrăgostit de ea. E încă incomod de utilizat şi nu poate să spună distanţa, dar tot ce trebuie să facă e să-i modifice antena pentru a-i spori eficienţa şi să lege două detectoare de nişte GPS-uri şi să facă triangulaţia. Încă nu se ştie care sunt capabilităţile maxime ale aparatului. Mi-au spus că poate fi orientat către o persoană de la cinci sute de metri distanţă.

— Al dracului! spuse Covington.

Dar instrumentul arăta ca o jucărie scumpă pentru copii.

— Şi pe noi cu ce ne ajută? Nu poate să discearnă un ostatic de un terorist, arătă Chavez.

— Ding, nu ştii niciodată unde se ajunge. E al naibii de sigur că poate să-ţi spună unde *nu* sunt băieţii răi, spuse Noonan.

Se jucase cu obiectul toată ziua, încercând să înveţe să-l folosească eficient. Nu se mai simţise de mult ca un puşti care căpătase o jucărie nouă, dar aceasta era atât de nouă şi de neaşteptată, încât ar fi fost cazul s-o primească sub un brad împodobit.

Cârciuma de lângă motelul la care trăsese se numea The Brown Stallion. Era la doar o jumătate de kilometru de poarta principală de la Hereford şi părea locul ideal pentru început; unde mai pui că acolo se putea bea şi o bere. Popov comandă o halbă de Guinness şi începu să soarbă din ea, privind în jur prin sală. Era pornit un televizor unde se dădea un meci de fotbal – nu-şi putea da seama dacă în direct sau înregistrat – între Manchester United şi Glasgow Rangers. Meciul părea să absoarbă atenţia patronilor cârciumii şi a barmanului. Popov se uită şi el, sorbind din halbă şi ascultând pălăvrăgeala din cameră. Era antrenat să fie răbdător şi ştia din experienţă că răbdarea era, de obicei, răsplătită în meseria asta, cu atât mai mult în această cultură, în care oamenii veneau la cârciuma lor obişnuită în fiecare seară ca să discute cu prietenii. Iar Popov avea un auz foarte bun.

Atunci când Popov comandă a doua halbă, meciul de fotbal se terminase cu scorul de 1-1.

— Fir-ar al dracului, au făcut egal! spuse un bărbat de la bar, de lângă Popov.

— Tommy, ăsta e un sport pentru tine. Măcar flăcăii ăia de pe strada asta nu fac niciodată egal şi nici nu pierd vreodată.

— Cum se obişnuiesc yankeii ăia, Frank?

— Marfă bună, ca lumea, politicoşi. A trebuit să le repar chiuveta la

una dintre case azi. Nevasta e foarte drăguţă, a încercat să-mi dea şi un bacşiş. Uimitori oameni, americanii ăştia! Cred că trebuie să-ţi dea bani pentru orice.

Instalatorul îşi termină halba de bere şi mai comandă una.

— Lucrezi la bază? întrebă Popov.

— Da, de doişpe ani, instalaţii şi alte astea.

— Buni băieţi, oamenii de la SAS. Îmi place cum îi pun cu botul pe labe pe jigodiile alea de la IRA, deschise rusul subiectul, după ce-şi pusese cel mai pur accent britanic pe care-l avea.

— Aşa e, fu de acord instalatorul.

— Au şi americani acum la bază, ziceai?

— Da, cam zece, cu familii cu tot, spuse omul râzând. Una dintre neveste lor aproape că m-a omorât cu maşina săptămâna trecută. Conducea pe partea greşită a nenorocitei de şosele. Trebuie să fii atent cu ăştia, mai ales când eşti cu maşina.

— Mi se pare că-l ştiu pe unul din ei, se numeşte Clark, marşă Popov, poate periculos.

— Oho! E şeful lor. Nevastă-sa e asistentă la spitalul local. Nu m-am văzut cu el, dar se zice că e un om foarte serios şi aşa trebuie să fii ca să comanzi trupa aia. Cei mai înfricoşători oameni pe care i-am văzut vreodată, nu aş vrea să mă întâlnesc noaptea cu ei pe o alee întunecată! Sunt foarte politicoşi, aşa e, dar trebuie să-i ştii bine ca să-ţi dai seama. Mereu aleargă sau fac mai ştiu eu ce, se menţin în formă, exersează cu armele şi par periculoşi ca nişte lei.

— N-au rezolvat ei problema aceea din Spania, zilele trecute?

— Păi, nouă nu ne-au zis nimic, dar – şi omul zâmbi cunoscător – am văzut un Hercules cum pleca de pe pistă chiar în ziua când s-a întâmplat treaba şi s-au întors la club chiar în noaptea aia, târziu. Mi-a zis mie Andy şi cică erau ai naibii de mândri de ei. Buni băieţi, le-au făcut-o jigodiilor!

— Da, domnule, aşa e! Trebuie să fii un porc ca să omori un copil bolnav! Jigodiile! continuă Popov.

— Aşa e. Aş vrea să-i fi văzut la lucru. Colegul meu tâmplar, George Wilton, îi vede când fac exerciţii de tragere din când în când. George zice că e ca la film, domnule, e o vrăjitorie. Aşa zice.

— Ai fost soldat?

— Acu’ multă vreme. Caporal. Aşa am şi primit slujba asta.

Omul sorbi din bere în vreme ce pe ecranul televizorului se vedea un meci de crichet, un joc pe care Popov nu-l înţelegea deloc.

— Dar dumneata?

Popov clătină din cap.

— Nu, niciodată. M-am gândit la un moment dat, dar am renunţat.

— Nu e o viaţă rea, cel puţin câţiva ani, spuse instalatorul, întinzând mâna după alunele de la bar.

Popov îşi goli paharul şi plăti consumaţia. Fusese o seară fructuoasă pentru el şi nu voia să-şi forţeze norocul. Deci, nevasta lui John Clark era asistentă la spitalul local… Trebuia să verifice.

— Da, Patsy, aşa e, îi spuse Ding soţiei lui, citind ziarul de dimineaţă cu câteva ore întârziere.

Presa încă se ocupa de afacerea de la Worldpark pe prima pagină, dar, ce-i drept, pe jumătatea de jos. Văzu că, din fericire, nimeni din presă nu avea habar despre Rainbow. Reporterii înghiţiseră găluşca cu grupul special antrenat al gărzii spaniole.

— Ding… ştii… adică…

— Da, iubito, ştiu. Eşti doctor şi meseria ta e să salvezi vieţi omeneşti. Şi a mea e la fel, nu uita! Erau acolo treizeci şi trei de copii şi au omorât unul… Asta nu ţi-am spus. Eram la treizeci de metri când au făcut-o. Am văzut cum moare fetiţa aia, Pats. Cel mai urât lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. Şi n-am putut să fac nimic, adăugă el întunecat.

Chavez ştia că avea să viseze scena aceea câteva săptămâni de aici încolo.

— De ce nu ai putut? spuse ea, întorcându-şi capul spre el.

— Pentru că nu am… nu am putut, pentru că încă mai erau mulţi înăuntru, cu ei, iar noi abia veniserăm şi nu eram chiar gata să-i lovim pe ticăloşi, iar ei voiau să ne arate cât de serioşi şi de decişi erau, aşa cred. Au omorât un ostatic ca să ştim cât de duri sunt.

Ding lăsă ziarul jos. Fusese crescut într-un fel de cod al onoarei, chiar înainte ca armata americană să-l înveţe codul armelor: nu se făcea niciodată rău unui om nevinovat. Pentru că, dacă faci asta, te situezi în rândul celor blestemaţi pe vecie ca ucigaş, nedemn să porţi uniforma sau să primeşti un salut. Dar aceşti terorişti păruseră că se distrează. Ce dracu’ se întâmpla în mintea lor? Citise toate cărţile lui Paul Bellow, dar cumva mesajul lor nu ajunsese la el. Era inteligent, dar mintea lui nu putea să facă acest salt intelectual. Mă rog, tot ce trebuia să ştii despre oamenii ăştia era cum să faci gloanţele să ajungă exact la ţintă. Asta rezolva totul, nu?

— Ce e cu ei?

— Iubito, nu ştiu. Doctorul Bellow susţine că ei cred în ideile lor atât de mult, încât ies din categoria oamenilor, dar nu m-am prins cum. Nu mă pot vedea pe mine făcând aşa ceva. Bine, am… lovit şi eu oameni, dar niciodată de distracţie şi niciodată pentru o idee abstractă. Trebuie să fie un motiv foarte important, ceva ce societatea noastră zice că e important, sau atunci când cineva încalcă nişte legi pe care trebuie să le respectăm toţi. Nu e frumos, nu e plăcut, dar e important şi de asta o facem. Şi tatăl tău gândeşte la fel.

— Chiar eşti ca tăticul meu, observă Patsy Chavez, doctor în

medicină.

— E un om bun. A făcut multe pentru mine şi am avut parte de întâmplări interesante pe teren. E deştept, mai deştept decât şi-au putut da seama cei de la CIA; mă rog, cred că Mary Pat şi-a dat seama, deşi uneori se poartă ciudat.

— Cine? Mary şi mai cum?

— Mary Patricia Foley. Şefa compartimentului acţiuni pe teren de la Agenţie. Fabuloasă fată, acum are cam patruzeci şi cinci de ani, îşi ştie bine meseria. Bună şefă, are grijă de noi, albinele lucrătoare.

— Ding, tu mai eşti încă la CIA? întrebă Patsy Clark Chavez.

— Tehnic vorbind, da, răspunse soţul ei. Nu ştiu prea bine cum funcţionează partea birocratică, dar câtă vreme primim cecurile – zâmbi el – treaba nu mă îngrijorează prea tare. Ia zi cum e viaţa la spital?

— Mama se descurcă bine. E şefă de tură pe urgenţe, iar eu intru prin rotaţie tot la urgenţe săptămâna viitoare.

— Ai asistat multe gravide la naştere?

— Nu mai e decât unul anul ăsta, spuse ea, punându-şi mâna pe pântece. Trebuie să încep curând cursurile, în ideea că o să fii acolo.

— Iubito, am să fiu aici, o asigură el. Nu o să-mi naşti puştiul fără să dau o mână de ajutor.

— Tata nu era niciodată pe acasă. Nu cred că avea voie să intre şi, oricum, naşterile programate nu erau la modă.

— Cui îi arde să citească reviste în asemenea momente? clătină Chavez din cap. Mă rog, vremurile se schimbă. Iubito, am să fiu aici, doar dacă nu cumva un ticălos de terorist face să fim chemaţi în afara oraşului, dar atunci ar face bine să-şi ferească… ăăă… fundul, pentru că am să fiu foarte supărat.

— Ştiu că pot să mă bazez pe tine, spuse ea, aşezându-se lângă el, în timp ce Ding îi lua ca de obicei mâna şi i-o săruta.

— Băiat sau fată?

— Nu uita că nu am primit sonograma încă. Dacă e băiat…

— Atunci o să fie spionaş, ca tatăl şi ca bunicul, spuse Ding, făcându-i cu ochiul. O să începem devreme cu limbile străine.

— Dar dacă o să vrea să fie altceva?

— N-o să vrea! o asigură Domingo Chavez. O să vadă ce oameni de ispravă au fost predecesorii lui şi o să vrea să-i imite. E o chestie ce ţine de temperamentul latin, iubito, spuse el, sărutând-o zâmbind, să calci onorabil pe urmele tatălui tău.

Nu putea spune că el călcase pe urmele tatălui său, pentru că acesta murise mult prea devreme ca să lase urme în conştiinţa lui. Oricum, tatăl lui Domingo, Esteban Chavez, fusese şofer pe o dubiţă de livrare. *Prea plicticos,* îşi zise Domingo.

— Dar irlandezii? Credeam că şi la ei e la fel.

— Păi aşa e, zâmbi Chavez. De ce crezi că avem atâţia roşcaţi în FBI?

— Ţi-l aminteşti pe Bill Henriksen? îl întrebă Augustus Werner pe Dan Murray.

— A lucrat cu tine la Ostatici; puţin cam zănatic, nu?

— Da, le avea cu ecologia, îmbrăţişa copaci şi alte prostii de-astea, dar la Quantico îşi făcea bine meseria. M-a plesnit zdravăn în legătură cu Rainbow.

— Cum aşa?

Directorul FBI-ului îşi ridică imediat privirea şi brusc toată atenţia i se concentră la auzul numelui de cod.

— În Spania au folosit un elicopter al Forţelor Aeriene. Mass-media nu s-a prins, dar e pe bandă, dacă-i trece cuiva prin cap să se uite. Bill mi-a zis că nu e o treabă deşteaptă şi cred că are dreptate.

— Poate, fu de acord directorul FBI. Dar, din punct de vedere practic...

— Da, Dan, ştiu, există consideraţii practice, dar problema e reală.

— Să ştii că Clark spune că n-ar strica să facem cumva publică echipa Rainbow. Mi-a spus că e ideea unuia dintre oamenii lui. Dacă vrei să descurajezi terorismul, poate că nu strică să răspândeşti zvonul că a apărut un şerif nou în oraş, zice el. Oricum, nu a luat nici o decizie pentru o recomandare oficială către Agenţie, dar este clar că ia ideea în serios.

Interesant, îşi spuse Gus Werner.

— Înţeleg ideea, mai ales după trei operaţiuni reuşite. Domnule, aşa e. Dacă aş fi în locul acelor idioţi, m-aş gândi de două ori înainte să abat asupra mea mânia Domnului. Dar ei nu gândesc ca nişte oameni normali, nu-i aşa?

— Nu chiar, dar descurajarea e tot descurajare, iar John m-a pus pe gânduri. Am putea să facem să se scurgă nişte informaţii, să spunem că există o echipă antiteroristă multinaţională.

Murray făcu o pauză.

— Nu-i facem albi din negri, dar îi aducem la un gri mai deschis, aşa ceva.

— Ce o să spună Agenţia? întrebă Werner.

— Probabil că nu, cu un semn mare de exclamare după, recunoscu directorul. Dar, cum am mai spus, John m-a pus puţin pe gânduri.

— Îi înţeleg punctul de vedere, Dan. Dacă lumea ştie de ei, poate că se vor gândi de două ori, dar apoi lumea o să înceapă să pună întrebări, apar reporterii şi curând te trezeşti cu mutrele echipei pe coperta de la *USA Today,* plus articole despre cum au dat-o ei în bară la vreo misiune, scrise de careva care habar n-are cum să încarce o armă.

— Nu uita că în Anglia îi poţi interzice presei să se ocupe de armată, îi aminti Murray. Aşa că presa de aici o să-i lase în pace.

— Bun, dar or să apară în *Washington Post* şi atunci nimeni n-o să citească despre ei, nu? pufni Werner.

Ştia foarte bine problemele de care se lovise Echipa de Salvare a Ostaticilor din FBI după Waco şi Ruby Ridge, după stagiul lui de comandant al unităţii. Mass-media relatase prost – ca de obicei – ambele evenimente, dar ce puteai să-i faci?

— Câţi oameni sunt în Rainbow?

— Cam o sută… cam mulţi pentru o unitate complet „neagră”. Securitatea lor a rămas neatinsă, din câte ştiu, dar…

— Dar, cum a spus Bill Henriksen, oricine cunoaşte deosebirea dintre un Huey şi un Black Hawk ştie că e ceva ciudat în acţiunea de la Worldpark. Cam greu de păstrat secretul, ce zici?

— Absolut sigur, Gus. Oricum, gândeşte-te şi tu la ideea asta, te rog.

— Am s-o fac. Altceva?

— Da, tot de la Clark. Crede că trei incidente teroriste de la înfiinţarea lui Rainbow înseamnă puţin cam mult. Nu cumva cineva activează celulele de băieţi răi şi-i trimite la muncă? Dacă da, cine şi pentru ce?

— Doamne, Dan, oamenii noştri din Europa lucrează pentru ei, aminteşte-ţi. Cine lucrează cu ei pe partea de informaţii?

— Analistul e Bill Tawney. E foarte bun, îl ştiu de când era ataşat legal la Londra, acum câţiva ani. Nici el nu ştie. Se tot întreabă dacă nu cumva un agent KGB mai vechi sau altcineva asemenea călătoreşte prin zonă şi-i trezeşte pe vampirii adormiţi, trimiţându-i să mai sugă nişte sânge.

Werner se gândi o jumătate de secundă la această problemă, după care vorbi:

— Dacă e adevărat, atunci nu a prea avut succes. Operaţiunile au unele indicii de profesionalism, dar nu destul de mult ca să reuşească. La naiba, Dan, ştii cum se întâmplă. Dacă băieţii răi stau în acelaşi loc mai mult de o oră, coborâm pe capul lor şi îi luăm cu fulgi cu tot de îndată ce au greşit ceva. Terorişti profesionişti sau nu, nu sunt oameni bine antrenaţi şi nu au resursele noastre. Şi, mai devreme sau mai târziu, cedează iniţiativa. Tot ce trebuie să ştim e unde se află. După aceea, lovitura de trăsnet e în mâinile noastre.

— Da şi i-ai trăsnit pe câţiva, Gus. De asta avem nevoie: de informaţii mai multe, ca să-i trăsnim înainte să se arate de bunăvoie în bătaia radarului.

— Dar noi chiar nu putem să facem culegerea de informaţii pentru ei. Ei sunt mai aproape de sursă, spuse Werner, iar eu pun pariu că nu ne trimit chiar tot ce au.

— Nu pot s-o facă. Ar fi prea multe faxuri dus-întors.

— Bun, de acord, trei incidente majore par puţin cam multe, dar nu putem spune dacă e o parte a vreunui plan decât dacă avem pe cine întreba. Adică un terorist prins viu. Băieţii lui Clark nu au prins nici unul viu, înţeleg.

— Nu, spuse Murray. Nu face parte din fişa lor de post.

— Aşadar, spune-le că, dacă vor informaţii sigure, trebuie să aibă pe cineva cu un creier viu şi cu o gură funcţională după ce încetează focul.

Dar Werner ştia că nu era uşor, nici măcar în cele mai favorabile situaţii. Aşa cum era mai greu să capturezi un tigru viu decât să ai unul mort, era dificil să prinzi viu un individ care poseda un pistol mitralieră şi dorinţa de a-l folosi. Nici măcar trăgătorii de la Salvările Ostaticilor din FBI, antrenaţi special ca să-i prindă vii, pentru aducerea în faţa unui juriu din districtul federal, pentru întemniţarea la Marion, Illinois, nu reuşiseră mare lucru în această direcţie. Iar Rainbow era format din soldaţi cărora le erau întrucâtva străine dulcegăriile astea legale. Convenţia de la Haga stabilea reguli pentru comportamentul în război mult mai lejere decât Constituţia Statelor Unite. Nu aveai voie să omori prizonieri, dar înainte să fie prizonieri trebuia să-i capturezi vii, iar acest lucru nu era impus de nici o armată.

— Prietenul nostru, domnul Clark, are nevoie de mai multă îndrumare din partea noastră? întrebă Werner.

— Hei, nu uita, e de partea noastră.

— Da, e băiat bun. La naiba, Dan, m-am întâlnit cu el pe vremea când punea Rainbow pe roţi şi i-am permis să-l ia pe unul dintre cei mai buni oameni ai noştri, Timmy Noonan şi îţi garantez că a făcut treabă bună. Dar nu e unul de-ai noştri, Dan. Nu gândeşte ca un poliţist, dar vrea serviciu de informaţii mai bun şi, dacă vrea asta, trebuie s-o facă singur. Transmite-i asta, te rog!

— S-a făcut, Gus, promise Murray.

Apoi trecură la alte treburi.

— Şi ce ar trebui să facem? întrebă Stanley. Să le împuşcăm armele din mâini? John, asta se întâmplă doar la cinema.

— Weber exact asta a făcut.

— Da, dar a făcut-o împotriva ordinelor şi să fiu al dracului dacă am să încurajez aşa ceva! răspunse Alistair.

— Haide, Al, dacă vrem informaţii mai bune, trebuie să capturăm măcar unul în viaţă, nu?

— Bine, dacă e posibil, ceea ce nu se va putea prea des, John. Al naibii de rar o să se poată…

— Ştiu, recunoscu Rainbow Six. Dar măcar putem să le spunem băieţilor să se gândească la asta.

— E posibil, dar să iei pe loc o asemenea decizie e foarte greu.

— Avem nevoie de informaţii, Al, insistă Clark.

— Corect, dar nu cu preţul morţii sau rănirii unuia dintre oamenii noştri.

— În viaţă, totul este într-un fel un compromis de o factură sau alta, observă Rainbow Six. Ţi-ar plăcea să ai informaţii de primă mână asupra acestor oameni?

— Bineînţeles, dar…

— Dar pe dracu'! Dacă ne trebuie, hai să căutăm o cale să facem rost, insistă Clark.

— John, nu suntem comisari de poliţie. Nu face parte din misiunea noastră.

— Atunci va trebui să schimbăm datele misiunii. Dacă e posibil să prindem un subiect viu, atunci încercăm. Dacă nu se poate, putem oricând să-l împuşcăm în cap. Tipul pe care l-a împuşcat Homer puteam să-l capturăm viu, Al. Nu mai era o ameninţare directă pentru nimeni. Sunt de acord că a meritat-o şi că stătea în teren deschis cu o armă în mână, iar antrenamentul nostru spune să ucidem. Johnston a tras şi a decis să facă o declaraţie pe tema asta, dar ar fi fost la fel de uşor să-l lovească în rotulă, caz în care am fi avut acum pe cineva cu care să vorbim şi care poate că ar fi ciripit, cum fac mai toţi, iar atunci poate că am fi ştiut ceva ce vrem al dracului de mult să ştim acum. Corect?

— Chiar aşa, John, recunoscu Stanley.

Nu era uşor să ai o dispută cu Clark. Acesta venise la Rainbow cu reputaţia unui tip încăpăţânat, dar britanicul îşi aminti că nu era doar atât.

— Pur şi simplu nu ştim destul şi nu-mi place să nu ştiu destul despre lucrurile din jur. Cred că Ding avea dreptate. Cineva îi asmute pe ticăloşii ăştia. Dacă am putut să ne închipuim asta, atunci poate că reuşim să-l localizăm pe individ şi să îi facem pe poliţiştii locali să-l bage la zdup, oriunde ar fi, iar apoi poate că o să avem o mică discuţie prietenoasă cu el, iar rezultatul final ar putea fi mai puţine incidente în care să ne deplasăm şi să ne asumăm riscuri.

Scopul ultim al lui Rainbow era ciudat, la urma urmei: să te antrenezi pentru misiuni care apăreau rar sau deloc, de pompier într-un oraş fără incendii.

— Foarte bine, John! Cred că va trebui să vorbim mai întâi cu Peter şi cu Domingo.

— Rămâne atunci pe mâine dimineaţă, spuse Clark, ridicându-se de la birou. Ce zici de o bere la club?

— Dimitri Arkadeevici, nu ne-am mai văzut de ceva vreme, spuse omul.

— De patru ani, confirmă Popov.

Se aflau în Londra, într-un local aflat la trei străzi distanţă de Ambasada Rusă. Luase trenul până acolo, în speranţa că va întâlni vreun vechi coleg şi chiar apăruse unul, Ivan Petrovici Kirilenko. Ivan Petrovici fusese o stea în plină ascensiune; era cu câţiva ani mai tânăr decât Popov, era un bun ofiţer de teren, care ajunsese colonel plin la doar treizeci şi opt de ani. Acum era probabil...

— Eşti rezidentul secţiei din Londra acum?

— Nu îmi e permis să discut asemenea lucruri, Dimitri, spuse Kirilenko, zâmbind.

Dar dădu discret din cap. Avansase foarte mult şi foarte repede într-o agenţie mult micşorată a guvernului rus şi fără îndoială că se ocupa activ de culegerea de informaţii politice şi de altă natură, sau mai degrabă avea destui oameni care să facă asta pentru el. Rusia era îngrijorată de extinderea NATO. Alianţa care ameninţase pe vremuri Uniunea Sovietică avansa acum spre est, către graniţele ţării lui, iar unii dintre cei de la Moscova erau îngrijoraţi, fiindcă erau plătiţi să fie îngrijoraţi, temându-se că ar putea fi faza preliminară a unui atac împotriva Maicii Rusia. Kirilenko ştia că era o idee tâmpită, cum ştia şi Popov, dar chiar şi aşa era plătit ca să se asigure, iar noul rezident îşi îndeplinea misiunea conform instrucţiunilor.

— Ia zi, ce mai faci?

— Nu am permisiunea să spun..

Răspuns evident. Putea să însemne orice, dar în contextul fostei lor organizaţii însemna că Popov încă mai era implicat în câte ceva. În ce, Kirilenko nu ştia, deşi auzise că Popov fusese concediat din organizaţie. Asta fusese o surpriză pentru el. Popov se bucura încă de o reputaţie uriaşă ca om de teren.

— Vania, acum lucrez la ceva complex. Lucrez pentru o firmă comercială, dar îndeplinesc şi alte misiuni, mărturisi el.

Adevărul poate fi o unealtă foarte utilă. Întăreşte minciuna.

— Deci nu ai apărut întâmplător aici, spuse Kirilenko.

— Adevărat. Speram să găsesc un coleg.

Localul era mult prea aproape de ambasada aflată pe Palace Green, Kensington, ca să lucrezi serios aici, dar era confortabil, bun pentru întâlnirile obişnuite. În plus, Kirilenko credea că statutul lui de rezident era cu totul secret. Apariţia lui într-un loc ca acesta nu putea decât să-i întărească nevinovăţia. Nici un spion adevărat, toată lumea ştia, nu-şi asuma asemenea riscuri.

— Am nevoie de informaţii într-o privinţă.

— Care ar fi aceea? întrebă ofiţerul de informaţii, sorbind din bere.

— Un raport despre un ofiţer CIA care probabil ne este cunoscut.

— Numele?

— John Clark.

— De ce?

— Cred că acum este şeful unei operaţiuni ultrasecrete cu baza în Anglia. Aş dori să ofer toate informaţiile pe care le am despre el în schimbul oricărei informaţii pe care aţi avea-o. S-ar putea să adaug nişte file noi la dosarul lui. Cred că informaţiile mele vor fi interesante, încheie Popov calm.

În contextul respectiv, era o promisiune irezistibilă.

— John Clark, repetă Kirilenko. Am să văd ce pot să fac pentru tine. Ai numărul meu?

Popov puse o bucată de hârtie pe tejghea.

— Nu. Iată numărul meu. Ai o carte de vizită?

— Sigur.

Rusul băgă bucata de hârtie în buzunar şi scoase un portvizit, din care îi înmână o carte de vizită. Pe ea scria I.P. Kirilenko, Secretar 3, Ambasada Rusă, Londra. 0181-567-9008, cu 9009 pentru fax. Popov băgă în buzunar cartea de vizită.

— Trebuie să mă întorc. Mă bucur că te-am întâlnit, Dimitri.

Rezidentul îşi goli paharul şi ieşi în stradă.

— Ai imaginea? îl întrebă un om de la 5 pe celălalt, pe când ieşeau pe uşă, la cam patruzeci de secunde după ţinta lor.

— Nu destul de bună pentru Galeria Naţională de portrete, dar…

Problema cu camerele lor ascunse era că lentilele erau prea mici ca să obţii o imagine cu adevărat bună. De obicei, era suficient de bună pentru identificări, iar el obţinuse unsprezece expuneri ce dădeau imagini care, combinate cu ajutorul computerului, erau foarte bune. Ştiau prea bine că şi Kirilenko se considera foarte bine acoperit. El habar nu avea că departamentul, numit pe vremuri MI5, iar acum, oficial, Serviciul de Securitate, îşi avea propria sursă de informaţii în interiorul Ambasadei Ruse. Noua ordine internaţională sau nu, jocul de-a informaţiile continua nestingherit la Londra. Nu-l prinseseră pe Kirilenko în flagrant, dar era rezident şi deci nu era obligat să comită acţiuni directe. Asemenea oameni erau urmăriţi din oficiu, pentru că ştiai cine erau şi, mai devreme sau mai târziu, obţineai ceva despre ei sau de la ei. Uite, individul cu care băuse o bere… Nu era un obişnuit al cârciumii – îi ştiau pe toţi. Nu avea nume. Doar câteva fotografii care aveau să fie comparate la biblioteca de fotografii de la noul sediu al lui MI5, pe Thames House, aflat pe malul fluviului, lângă podul Lambeth Bridge.

Popov ieşi, o coti la stânga, trecu pe lângă Kensington Palace şi luă un taxi până la gară. Ce bine ar fi dacă Kirilenko ar putea să vină cu ceva util… Ar cam trebui să fie în stare. Îi oferea la schimb ceva foarte tentant.

19
CĂUTĂRI

În ziua aceea le muriră trei dintre beţivi, toţi din cauza hemoragiilor din partea superioară a aparatului gastrointestinal. Killgore se duse să-l verifice pe fiecare. Doi muriseră în aceeaşi oră, cel de-al treilea cinci ore mai târziu, iar morfina îi ajutase pe toţi să se stingă fie lipsiţi de cunoştinţă, fie într-o ameţeală fără dureri. Asta însemna că, din cei zece de la început, mai rămăseseră cinci. Nici unul dintre ei nu avea să mai apuce sfârşitul de săptămână. Shiva era mortal, exact aşa cum îşi doriseră şi se părea că era şi uşor de împrăştiat, aşa cum promisese Maggie. Se dovedise că sistemul de pulverizare funcţiona, lucru verificat pe Mary Bannister, Subiectul F4, care tocmai fusese mutată în centrul de tratament, cu o serie de simptome specifice. Deci, Proiectul Shiva era un succes până la acest punct. Totul era în parametrii de test şi în cadrul predicţiilor experimentale.

— Cât de intensă este durerea? o întrebă el pe pacienta condamnată.

— Am crampe foarte puternice, răspunse ea. Ca la gripă, plus încă ceva.

— Ai o febră moderată. Ai idee de unde ai luat-o? Vreau să spun că există o nouă tulpină de gripă venită de la Hong Kong, pe care se părea că tocmai ai dobândit-o.

— Poate la muncă... înainte să vin aici. Nu-mi amintesc. O să mă fac bine, da?

Se părea că hrana împănată cu Valium nu reuşise să-i adoarmă grijile.

— Cred că da, îi zâmbi Killgore de după masca lui chirurgicală. Acest nou tip este periculos, dar numai pentru nou-născuţi şi pentru bătrâni, iar dumneata nu eşti nici una, nici alta, nu?

— Cred că nu, zâmbi ea în faţa asigurării primite de la doctor.

Aceste asigurări erau întotdeauna liniştitoare.

— Bun, vom începe cu nişte perfuzii intravenoase, ca să nu te deshidratezi. Iar durerea o vom atenua puţin cu o picătură de morfină. Ce zici?

— Dumneavoastră sunteţi doctorul, răspunse Subiectul F4.

— Bine, atunci întinde braţul. Trebuie să te înţep. O să te doară puţin... Gata, spuse el. Cum a fost?

— N-a fost prea rău.

— Bine.

Killgore puse în funcţiune codul de activare şi morfina începu să

picure imediat în pungă. Peste zece secunde, ea intra în circuitul sanguin al pacientei.

— Aaaah, da! spuse ea cu ochii închişi, atunci când sistemul nervos primi primul val de senzaţii cauzate de drog.

Killgore nu experimentase niciodată pe pielea lui, dar îşi închipuia că această liniştire adusă de narcotic era o senzaţie aproape orgasmică. Tensiunea musculară se topi instantaneu. Se vedea cum i se relaxează corpul. Gura suferi cea mai profundă schimbare, de la tensiune la moliciunea somnului. Era păcat! F4 nu era o femeie frumoasă, dar în felul ei era drăguţă şi, judecând după ce văzuse pe monitor, era un adevărat deliciu pentru partenerii ei sexuali, chiar dacă acest lucru fusese cauzat de tranchilizante. Dar, bună sau nu la pat, în cinci până la şapte zile avea să fie şi ea moartă, în ciuda eforturilor lui şi ale oamenilor lui. În „pomul de Crăciun", suportul de perfuzii, era agăţată o sticluţă de Interleuken-3a, produs recent de excelentul colectiv de oameni de ştiinţă de la Smithkline, pentru tratamentul cancerului, medicament care promitea multe şi în respingerea viruşilor, lucru unic în lumea medicinii. El reuşea cumva să întărească sistemul imunitar, printr-un mecanism pe care nimeni nu-l înţelegea încă. După extinderea epidemiei de Shiva, avea să fie cel mai plauzibil tratament. El trebuia să verifice că nu era eficient. Verificase cu beţivii, dar ca să se asigure era nevoie să se verifice şi pe pacienţi practic sănătoşi, bărbaţi şi femei. Păcat de ea, îşi zise el, avea o figură şi un nume destul de drăguţe. Păcat şi de celelalte milioane – de fapt, miliarde. Dar cu aceştia avea să-i fie mult mai uşor. Putea să le vadă figurile la TV, dar TV-ul nu era realitatea însăşi, nu? Doar nişte puncte pe un ecran de fosfor.

Ideea era foarte simplă. Un şobolan, un porumbel, un câine, un om – în cazul de faţă, o femeie – aveau drepturi egale la viaţă. Făcuseră teste amănunţite pe maimuţe cu Shiva, pentru care acesta se dovedise întotdeauna mortal, privise toate aceste teste şi suferise din pricina durerii acelor animale lipsite de cunoştinţă de sine, care sufereau la fel de real ca F4, deşi în cazul maimuţelor administrarea de morfină nu fusese posibilă, lucru care îl supărase – cum să le induci durere unor animale nevinovate, cu care nu puteai vorbi, ca să le explici ce era cu ele? Deşi la nivel global era ceva justificat – salvau milioane, miliarde de animale de prădătorul numit om – pentru el vederea animalelor care sufereau era o privelişte dureroasă, pentru că toţi iubeau toate creaturile, mici sau mari, mai mult pe cele mici, nevinovate şi neajutorate, mai mult decât pe fiinţele bipede. Probabil că nici lui F4 nu-i păsase de animale, deşi nu o întrebase nimeni. De ce să încurci lucrurile? Se uită din nou în jos. F4 era deja afectată de drogul administrat. Spre deosebire de maimuţele experimentale, ea nu simţea durerea.

— Despre ce operaţiune sub acoperire vorbeşti? întrebă ofiţerul de serviciu pe linia telefonică sigură.

— Nu am idee, dar omul e serios, nu ţi-l aminteşti? Colonel *la Innostrannoie Upralevnie,* poate vă amintiţi de el, Divizia 4, Directoratul S.

— A, da, îl cunosc. A petrecut mult timp la Fensterwalde şi Karlovy Vary. A fost trecut în rezervă, ca mulţi alţii. Ce face acum?

— Nu ştiu, dar ne-a oferit informaţiile despre acest Clark în schimbul unor informaţii de la noi. Recomand să facem trocul, Vasili Borisovici.

— Clark ne este cunoscut. S-a întâlnit personal cu Serghei Nikolaevici, îi spuse ofiţerul superior rezidentului. Este un agent de teren important, în special paramilitar, dar a fost şi instructor la Academia CIA din Virginia. Se ştie că este apropiat de Mary Patricia Foleyeva şi de soţul ei. De asemenea, se ştie că preşedintele american ţine cont de părerea lui. Da, cred că ne interesează activităţile lui actuale.

Telefonul la care vorbeau era o versiune rusească a aparatului american STU-4, o tehnologie furată cu aproximativ trei ani în urmă de o echipă de la Directoratul T al Directoratului 1. Circuitele microintegrate dinăuntru, copiate migălos, încriptau semnalele de intrare şi ieşire cu un sistem pe 128 de biţi, a cărui cheie se schimba la fiecare oră şi care se schimba şi mai des dacă utilizatorii introduceau cheile de plastic personale în aparat. Sistemul STU sfidase eforturile ruşilor de a-l sparge, chiar şi atunci când se cunoştea perfect principiul funcţionării lui interne. Se presupunea că americanii aveau aceleaşi probleme – de sute de ani, Rusia producea cei mai buni matematicieni din lume, iar cei mai buni dintre aceştia nu aduseseră nici măcar un model teoretic de spargere a sistemului de codificare.

Dar americanii aveau, prin aplicarea revoluţionară a teoriei cuantice la securitatea comunicaţiilor, un sistem de decriptare atât de complex, încât numai o mână de oameni de la Directoratul Z al Agenţiei pentru Securitatea Naţională îl înţelegeau. Dar nici aceştia nu erau obligaţi să priceapă. Aveau la dispoziţie cele mai puternice supercomputere din lume, ca să facă munca brută. Acestea erau localizate la nivelul subteran al clădirii în stea a sediului ASN, o zonă în formă de donjon, al cărei tavan era susţinut de traverse de oţel goale de forma literei I, pentru că fusese săpată special pentru acest scop. Maşina cea mai tare de acolo fusese construită de o companie care între timp dăduse faliment, era un superconector de la Thinking Machines Inc., din Cambridge, Massachusetts. Computerul, construit la comanda ASN, rămăsese nefolosit timp de şase ani, pentru că

nimeni nu născocise o metodă de programare eficientă, dar o dată cu apariţia teoriei cuantice în codificări totul se schimbase, iar monstrul ronţăia vesel datele, în vreme ce operatorii se întrebau pe cine ar putea găsi ca să producă generaţia următoare a acestei maşini complexe.

La Fort Meade erau primite tot felul de semnale din toată lumea, iar una dintre aceste surse includea şi serviciul similar al britanicilor din Cheltenham. Britanicii ştiau ce telefoane erau acelea de la Ambasada Rusă – nu schimbaseră numerele nici după dispariţia Uniunii Sovietice – iar acesta era chiar pe biroul rezidentului. Calitatea sunetului nu era destul de bună pentru a lua amprentele vocale, pentru că versiunea rusească a sistemului STU digitaliza semnalele mai puţin eficient ca cea americană, dar dacă spărgeai codificarea, vocile erau uşor de recunoscut. Semnalul decriptat era transmis altui computer, care traducea conversaţia din rusă în engleză cu un grad destul de bun de fidelitate. De vreme ce semnalul conţinea o convorbire dintre rezidentul din Londra şi Moscova, el era plasat în vârful „teancului" electronic, iar îndată după aceea era spart, tradus şi imprimat la mai puţin de o jumătate de oră după începerea convorbirii. După asta, totul era transmis imediat la Cheltenham şi la Fort Meade, deviat către un ofiţer de transmisiuni a cărui misiune era să trimită înştiinţări tuturor celor interesaţi. În cazul de faţă, mesajul fu expediat direct directorului Agenţiei Centrale de Informaţii şi, pentru că în el era vorba despre identitatea unui agent de teren, directorului adjunct (operativ), pentru că toţi agenţii de teren lucrau sub oblăduirea lui. Mai precis, a ei. Directorul era o persoană mult mai ocupată decât adjunctul, dar nu avea importanţă, pentru că adjunctul era soţia directorului.

— Ed? se auzi glasul soţiei.

— Da, iubita mea, răspunse Foley.

— Cineva încearcă să-l identifice pe John Clark în Marea Britanie.

Ochii lui Ed Foley se deschiseră mari la auzul veştii.

— Adevărat? Cine?

— Şeful de staţie din Londra a vorbit cu ofiţerul de legătură de la Moscova şi noi l-am interceptat. Mesajul este la SOSIRI, pe biroul tău, Eddie.

Mulţumesc.

Foley ridică vraful de hârtii şi-l parcurse.

— L-am luat. Ia te uită, spuse el prin interfon, tipul care vrea informaţia e un anume Dimitri Arkadeevici Popov, fost colonel… la terorism! Credeam că pe ăştia i-au concediat… Da, a fost concediat.

— Da, Eddie, un tip implicat în terorism care se interesează de Rainbow Six. Nu ţi se pare interesant?

— Ba da. Îl anunţăm şi pe John?

— Pariez pe funduleţul tău roz şi dulce că a ajuns la el.

— Ai ceva despre Popov?

— L-am căutat pe computer. Nimic, răspunse doamna Foley. Încep un nou fişier cu numele ăsta. Poate că englezii ştiu mai multe. Vrei să îl întreb pe Basil?

— Stai să vedem ce obţinem noi mai întâi. Trimite-i, totuşi, imediat faxul lui John.

— Îl trimit de îndată ce obţin toate notele explicative, promise Mary Pat Foley. Nu uita, azi e meciul de hochei.

Washington Capitals se apropiau de turneul final, iar în seara aceea aveau un meci greu cu Flyers.

— Nu am uitat. Mai târziu, bombonica mea.

— Bill, spuse John în telefonul intern. Vrei să vii în biroul meu?

— Am şi pornit, John, răspunse cel chemat. Care e problema? întrebă el două minute mai târziu.

— Amice, ia uită-te aici, spuse Clark, înmânându-i patru foi cu transcrieri.

— Să fiu al naibii, spuse ofiţerul de informaţii după vreo două pagini. Popov, Dimitri Arkadeevici. Mie nu-mi spune nimic. Aha, nu-l au nici la Langley. Mă rog, nu poţi să-i ştii pe toţi. Sunăm la Century House?

— Cred că avem fişiere similare cu ale tale, dar nu strică să încercăm. Mi-e teamă că Ding avea dreptate. Pe cât pariem că e chiar omul nostru? Cine e cel mai bun prieten al tău de la Serviciul de Securitate?

— Cyril Holt, răspunse pe loc Tawney. Director-adjunct. Îl cunosc pe Cyril din şcoală, de la rugby. Era cu un an mai mic. Extraordinar băiat!

Nu mai era nevoie să-i explice lui Clark că legăturile din şcoală jucau un rol esenţial în cultura britanică.

— Vrei să-l bagi în treaba asta?

— Ba bine că nu, John.

— Bun, atunci să-l sunăm. Dacă decidem să devenim cunoscuţi, vreau să fie decizia noastră, nu a unui nenorocit de rus.

— Îţi ştiu numele?

— Mai mult decât atât. M-am întâlnit cu şeful lor, Golovko. El e tipul care ne-a deschis calea, mie şi lui Ding, în Teheran, anul trecut. Bill, am avut câteva acţiuni comune cu ei. Ştiu totul despre mine, cred că şi cât de lungă o am.

Tawney nu reacţionă. Obişnuia să-l asculte pe american cum vorbeşte. Uneori era de-a dreptul amuzant.

— Ştii, John, informaţia asta n-ar trebui să ne sperie prea tare.

— Bill, eşti în meseria asta de când sunt şi eu, poate chiar mai de mult. Dacă asta nu te face să ciuleşti urechile, du-te şi scoate-ţi

dopurile!

Clark făcu o pauză de o clipă.

— Avem aici pe cineva care îmi ştie numele şi care le spune ruşilor că ştie ce fac la ora asta. Trebuie să ştie, omule. L-a ales pe rezidentul din Londra, nu pe cel din Caracas. E un tip care s-a ocupat de terorism, poate unul care ştie nume şi numere, iar noi am avut trei incidente de când am venit aici. Toată lumea a căzut de acord că e cam mult pentru un timp atât de scurt. Şi acum tipul ăsta ne pune sub microscop şi întreabă de mine. Bill, cred că ar trebui să fim măcar puţin speriaţi. Ce zici?

— Absolut corect, John. Îl sun pe Cyril.

Şi Tawney părăsi biroul.

— Paştele mă-sii! şuieră John după închiderea uşii.

Asta e problema cu operaţiunile finanţate la negru. Mai devreme sau mai târziu, vine un dobitoc şi dă de comutatorul luminii. Şi de obicei e cineva care nici măcar nu vrea să intre în cameră. Cum dracu' s-a produs scurgerea de informaţii? Se uită în jos, la pupitru, cu faţa întunecată şi cu o expresie pe care cei care o cunoşteau o catalogau drept periculoasă.

— Să dea dracii! spuse directorul Murray în biroul lui de la sediul FBI.

— Da, Dan, e şi părerea mea, spuse Ed Foley din biroul lui de la etajul şapte de la Langley. Cum dracu' o fi transpirat?

— Să mă ia naiba dacă ştiu, omule! Ai ceva despre acest Popov mai mult decât am eu?

— Pot să verific la Divizia Informaţii şi la cea de Terorism, dar deja ţi-am trimis tot ce ştiam. Englezii cum stau?

— Dacă John e cum îl ştiu eu, atunci deja e la telefon şi vorbeşte cu „Cinci" şi cu „Şase". Tipul lui de la informaţii e Bill Tawney, care e o comoară în orice serviciu. Îl cunoşti?

— Îmi sună vag cunoscut, dar nu-l asociez cu nici o figură. Basil ce zice despre el?

— Zice că e unul dintre cei mai buni analişti ai lui şi că a fost şi om de teren de prima mână până acum câţiva ani. Are fler, continuă directorul CIA.

— Cât de serioasă e ameninţarea?

— Deocamdată nu ştiu. Ruşii îl cunosc binişor pe John de la Tokio şi Teheran. Golovko îl ştie personal; m-a sunat după Teheran, ca să mă felicite pentru misiunea îndeplinită de el şi de Chavez. Cred că le-a plăcut, dar aici e vorba de afaceri, nu de o treabă personală.

— Am înţeles, Don Corleone. Ce vrei de la mine?

— Există o scurgere undeva. Nu am nici cea mai mică idee unde. Singurele discuţii despre Rainbow pe care le-am avut au fost între

persoane care au toate nivelurile de autorizare posibile şi care ştiu să-şi ţină gura.

— Corect, spuse Murray.

Singurii oameni care erau în stare să divulge asemenea lucruri erau cei în care aveai încredere şi care trecuseră prin nişte verificări la sânge făcute de agenţii speciali FBI. Numai o persoană de încredere şi răsverificată putea să-şi trădeze cu adevărat ţara, iar, din nefericire, FBI-ul nu învăţase cum să se uite în mintea şi în inima oamenilor. Dar dacă era o scurgere întâmplătoare? Ai putea să interoghezi persoana care o comisese şi să capeţi răspunsul că pur şi simplu se întâmplase. Securitatea şi contraspionajul erau două dintre cele mai grele meserii din lume. *Slavă Domnului,* îşi zise el, *că există băieţii de la ASN, ca de obicei cel mai de încredere şi mai productiv serviciu de informaţii din ţară.*

— Bill, avem aproape permanent o echipă de doi oameni pe urmele lui Kirilenko. Tocmai l-au fotografiat la o halbă de bere cu un individ, la un local, aseară, îi spuse Cyril Holt colegului lui de la „Şase”.

— S-ar putea să fie omul nostru, spuse Tawney.

— Foarte posibil. Trebuie să mă uit pe ce aţi interceptat. Vrei să sap mai departe?

— Da şi cât mai repede posibil.

— Bine. Dă-mi două ore, bătrâne. Mai am pe birou câteva dosare de rezolvat.

— Excelent.

Vestea cea bună era că ştiau că telefonul era sigur în două moduri. Sistemul de codificare STU-4 putea fi spart, dar numai cu ajutorul tehnologiei pe care o aveau americanii sau, cel puţin, aşa credeau. Mai mult, semnalele telefonice erau generate de computer. Iată un avantaj al faptului că reţeaua telefonică britanică era încă deţinută în esenţă de guvern şi computerele care controlau comutarea puteau să împiedice pe oricine să-şi dea seama că era interceptat, dacă nu exista o conexiune fizică chiar la punctul de origine sau de recepţie. Pentru acest tip de securitate, se bazau pe tehnicienii care verificau lunar liniile – asta, îşi reaminti Tawney, dacă nu cumva unul dintre ei lucra şi pentru alţii. Nu puteai să preîntâmpini chiar totul. Dacă prin întreruperea comunicaţiilor telefonice puteai să împiedici informarea unui potenţial inamic, exista şi reversul: guvernul putea să păţească exact la fel, întrerupându-i-se comunicaţiile, iar instituţia statului ajungând la un blocaj imediat.

— Dă-i bătaie, zi ce ai de zis, îi spuse Clark lui Chavez.

— Mai încet, domnule C, nu ca atunci când am prezis cum o să se termine campionatul de base-ball. Era o chestie absolut evidentă.

— Poate că aşa e, Domingo, dar tu ai spus-o primul.

Chavez dădu din cap.

— Problema e, ce naiba ştim despre el? John, dacă-ţi cunoaşte numele, fie ştie deja unde eşti, fie poate afla foarte uşor, iar asta înseamnă că ne-a deconspirat. La dracu', tot ce-i trebuie e un amic la o companie telefonică şi după aia începe să ne urmărească. Probabil că are o fotografie de-a ta sau poate o descriere. Apoi te identifică şi nu te slăbeşte din ochi.

— Ar fi bine să avem norocul ăsta. Am ceva idee despre contrafilaj şi port peste tot cu mine un telefon de ăsta. Aş vrea să încerce asta cu mine. Te-aş trimite pe tine cu nişte băieţi să puneţi laba pe individ, să-l faceţi pachet şi să-l aduceţi aici, ca să avem o discuţie prietenească.

Aceasta îi smulse un zâmbet subalternului său. John Clark ştia cum să extragă informaţii de la oameni, deşi tehnicile lui de interogare nu semănau prea tare cu cele din regulamentele diverselor departamente de poliţie.

— De acord, John. Dar acum nu putem face mare lucru. Doar să căscăm bine ochii şi să aşteptăm ca cineva să vină cu nişte informaţii utile.

— În viaţa mea n-am fost o ţintă. Nu-mi place deloc.

— Te înţeleg, omule, dar trăim într-o lume imperfectă. Ce spune Bill Tawney?

— Se întâlneşte mai târziu cu un tip de la „Cinci".

— Da, ei sunt profesioniştii în treaba asta. Să-i lăsăm să-şi facă meseria, fu de părere Ding.

Ştia că aşa era şi că şi John cunoştea acest lucru, dar ştia şi că lui John nu-i plăcea acest adevăr. Şefului lui îi plăcea să facă totul cu mâna lui, nu să aştepte să lucreze alţii pentru el. Dacă domnul C avea vreo slăbiciune, asta era. Putea să fie foarte răbdător în timp ce lucra, dar nu şi când stătea să aştepte neputincios evoluţia situaţiei.

— Da, ştiu, veni răspunsul. Oamenii noştri cum stau?

— *Mano,* suntem pe creasta valului, chiar când te laşi să aluneci în jos. Nu cred că există oameni cu un moral mai ridicat, John. Afacerea de la Worldpark i-a aprins pe toţi. Cred că, dacă băieţii răi se aşează cum trebuie, putem cuceri lumea cu băieţii noştri.

— Deci la club erau priviţi cum trebuia…

— Normal, domnule C. N-au nici un coşmar pe tema asta, poate doar cu fetiţa aia. Nu a fost deloc plăcut s-o vezi, deşi murea oricum. Dar i-am dovedit pe nenorociţii ăia, iar *monsieur* Carlos e tot la mititica. Nu cred să-şi mai pună careva curu' la bătaie ca să i-l salveze pe al lui.

— Francezii îmi spun că el ştie de treaba asta.

Chavez se ridică în picioare.

— Bun. Trebuie să mă întorc la treabă. Mă ţii la curent, da?

— Sigur, Domingo, promise Rainbow Six.

— Şi ce ziceai că faci? întrebă instalatorul.

— Vând articole pentru instalaţii, spuse Popov. Chei speciale şi alte asemenea. Furnizez la redistribuitori şi la detailişti.

— Adevărat?

— Chei olandeze, chei de ţevi Rigid, americane, cele mai bune din lume, cu garanţie pe viaţă. Dacă se rupe una, o înlocuim pe gratis, chiar după douăzeci de ani. Avem şi altele, dar Rigid e cel mai bun dintre produsele mele.

— Pe bune? Am auzit de ele, dar nu le-am folosit niciodată.

— Mecanismul de ajustare e ceva mai robust decât la cheile ajustabile englezeşti Stilson. În afară de asta, singurul avantaj este politica de înlocuire. Ştii, vând cheile astea de… stai… paisprezece ani. Din câteva mii vândute, am înlocuit una singură.

— Hm! Eu am rupt una abia anul trecut, spuse instalatorul.

— E ceva deosebit să lucrezi într-o bază?

— Nu chiar. Instalaţiile tot alea sunt. Unele dintre instalaţiile pe care le îngrijesc sunt destul de vechi, cum ar fi răcitoarele cu apă. E al naibii de greu să obţii piese de schimb pentru nenorocirile alea, da’ nu le trece prin cap să dea bani să pună altele noi. Nenorociţi de birocraţi guvernamentali! Dau mii de lire pe săptămână pentru nenorocitele lor de gloanţe pentru mitraliere, dar să cumpere răcitoare noi, pe care oamenii le folosesc în fiecare zi, nu. Cum să dea ei bani?

Şi omul râse scârbit şi sorbi din bere.

— Ce fel de oameni sunt?

— Băieţii de la SAS? Flăcăi unu’ şi unu’, foarte politicoşi. Nu ne fac nici o problemă, mie şi colegilor.

— Dar americanii? întrebă Popov. N-am cunoscut niciodată vreunul, dar am auzit că ei sunt cu treburile lor.

— Nici eu nu am prea avut parte de ei. Doar în ultima vreme au venit unii la bază, dar ăia doi sau trei la care am lucrat sunt exact ca flăcăii noştri – şi parcă ţi-am zis data trecută, au încercat să ne dea bacşiş! Nenorociţi de yankei! Dar, altfel, băieţi prietenoşi. Cei mai mulţi au copii, iar copiii sunt ca lumea. Acum învaţă să joace fotbal adevărat. Unii. Şi ce ziceai că faci pe aici?

— Mă întâlnesc cu meseriaşii locali, ca să văd dacă le pot vinde unelte de tipul meu, ca şi cu distribuitorii locali.

— Lee şi Dopkin? întrebă instalatorul, dând din cap. Erau nişte jigodii amândoi, n-o să reuşeşti mare lucru. Tare mi-e teamă că cel mai bine o să fie tot cu magazinele mici, nu cu ei.

— Dar atelierul dumitale? Aş putea să-ţi vând nişte scule.

— Nu mi-au dat un buget prea mare… Dar o să mă uit la cheile tale.

— Când pot să vin?

— Amice, securitatea de aici e foarte strictă. Mă îndoiesc că o să mă lase să te bag în bază... Dar cred că te pot aduce... Să zicem, mâine după-amiază.

— Mi-ar plăcea. Când?

— Mâine după-amiază? Păi, vin să te iau de aici.

— Bine, spuse Popov. Tare mi-ar plăcea!

— Excelent. Avem voie să venim aici să luăm prânzul şi atunci vin să te iau.

— Am să fiu aici la prânz, promise Popov. Îmi aduc şi sculele.

Cyril Holt era trecut de cincizeci de ani şi avea acea privire obosită a unui funcţionar civil britanic important. Bine îmbrăcat într-un costum excelent croit şi cu o cravată scumpă – Clark ştia că pe aici hainele erau impecabile şi nu tocmai ieftine dădu mâna cu toţi cei prezenţi şi se aşează în scaunul rezervat lui din biroul lui John.

— Deci, spuse Holt, înţeleg că avem o problemă.

— Ai citit transcrierea convorbirii interceptate?

— Da, dădu Holt din cap. Bună treabă fac oamenii voştri de la ASN.

Nu fu nevoie să adauge că treabă bună făcuseră şi oamenii lui, care reuşiseră să identifice linia folosită de rezident.

— Spune-mi ce ştii despre Kirilenko, spuse Clark.

— E un tip competent. Are un personal constând din unsprezece ofiţeri de teren şi probabil şi alţii, pentru ridicări, curăţenie etc. Aceştia sunt cu toţii „legali”, au acoperire diplomatică. Evident, are şi ilegali, care-i dau raportul. Cunoaştem doi dintre ei, ambii oameni de afaceri, care chiar fac afaceri, pe lângă spionaj. Lucrăm de destul de multă vreme la dosarul lui. În orice caz, Vania e un tip competent, capabil. Are acoperire, e secretar trei la ambasadă, îşi îndeplineşte îndatoririle diplomatice ca un diplomat autentic şi cei cu care intră în contact îl simpatizează. E inteligent, comunicativ – amicul ideal cu care să bei o bere. Apropo, bea mai multă bere decât votcă, în mod ciudat. Se pare că-i place aici, în Londra. Căsătorit, doi copii, nu are vicii de care să avem cunoştinţă. Soţia lui nu munceşte, dar nu am remarcat nici o activitate subterană la ea. Din câte am reuşit să ne dăm seama, e o gospodină clasică. Şi ea este foarte apreciată în mediile diplomatice.

Holt trecu mai departe fotografiile celor doi.

— Acum, continuă el, chiar ieri prietenul nostru a avut o discuţie amicală la o halbă de bere, în cârciuma lui favorită. E la câteva străzi de ambasada aflată în Kensington, aproape de palat – ambasada datează din vremea ţarilor, ca şi cea pe care o au la Washington – iar cârciuma e destul de selectă. Iată fotografia prelucrată a individului cu care a băut!

Încă o fotografie făcu turul biroului.

Clark şi Tawney văzură o figură cât se poate de comună. Omul avea păr castaniu, ochi căprui şi trăsături regulate şi nu-ţi atrăgea atenţia nici cât o conservă aruncată într-un şanţ. În fotografie, purta haină şi cravată. Nici măcar expresia feţei nu spunea nimic. Puteau foarte bine să discute despre fotbal sau despre cum să omoare pe cineva pe care amândoi îl urau, n-aveai cum să ştii.

— Bănuiesc că nu are un loc preferat, spuse Tawney.

— Nu. De obicei, stă la bar, uneori într-o rezervă şi rareori de două ori la rând în acelaşi loc. Ne-am gândit şi noi să-i plasăm un microfon, le spuse Holt, dar este dificil din punct de vedere tehnic. Ar trebui să ştie cârciumarul, ceea ce nu mi se pare indicat. Apropo, vorbeşte o engleză superbă. Se pare că patronul îl crede de pe undeva din nordul Angliei.

— Ştie că îl urmărim? întrebă Tawney, luându-i vorba din gură lui Clark.

— Greu de spus, clătină din cap Holt. Dar credem că nu. Echipele de supraveghere se schimbă şi sunt compuse din cei mai buni oameni ai mei. Băieţii au devenit clienţi obişnuiţi ai localului, chiar şi când omul nu e acolo, pentru cazul că lasă vreun om de-al lui, ca măsură de contrafilaj. Clădirile din zonă ne permit să-l urmărim destul de uşor cu camera. Am remarcat câteva posibile întâlniri tangenţiale, le cunoaşteţi amândoi. Dar pe un trotuar aglomerat, poţi să dai mereu peste careva, ceea ce nu înseamnă că ai avut o întâlnire tangenţială. De aceea, îi obişnuim pe ofiţerii de teren cu asemenea tehnici. Mai ales când străzile sunt aglomerate, poţi să pui o duzină de camere pe subiect, fără să-şi dea seama.

Clark şi Tawney dădură din cap. Probabil că aceste întâlniri tangenţiale sau periate, erau vechi de când spionajul. Mergi pe stradă şi te prefaci că te loveşti de cineva, iar, între timp, ţi se livrează ceva, fie în mână, fie în buzunar, iar cu un exerciţiu minim nici naiba nu-şi dă seama, chiar dacă e foarte atent. Ca să reuşească, numai una dintre părţi trebuia să poarte ceva distinctiv, cum ar fi o garoafă roşie la butonieră, o culoare deosebită a cravatei, un ziar purtat într-un anume fel, ochelari de soare sau orice alt semn distinctiv, cunoscut doar participanţilor la minioperaţiune. Era cel mai simplu exemplu de acţiune de teren, cea mai uşoară şi, de aceea, era blestemul agenţiilor de contraspionaj.

Dar dacă îi strecurase vreodată ceva acestui Popov, aveau fotografia lui. Nu avea nici o garanţie că individul cu care băuse ieri era cel căutat. Poate că şi Kirilenko era suficient de deştept ca să se ducă la cârciumă cu cineva, doar ca să-i irite pe cei de la „Cinci”, dându-le o altă persoană, bine aleasă, pe care s-o bage în faţă şi care trebuia şi ea verificată. Iar asta cerea personal calificat şi timp, iar Serviciul de Securitate nu dispunea nici de unul, nici de celălalt.

Spionajul şi contraspionajul rămâneau cel mai bun joc, iar uneori nici protagoniştii înşişi nu ştiau care era scorul.

— Şi-atunci vei amplifica supravegherea lui Kirilenko? întrebă Bill Tawney.

— Da, dădu Holt din cap. Dar să nu uiţi că luptăm împotriva unui jucător extrem de versat. Nu există nici o garanţie.

— Ştiu asta, domnule Holt. Am fost şi eu „pe teren", iar Directoratul Principal 2 nu a pus niciodată mâna pe mine, îi spuse Clark vizitatorului de la Serviciul de Securitate. Ai ceva despre domnul Popov?

O clătinare din cap.

— Numele nu apare în dosarele noastre. Dar este posibil să îl avem sub un alt nume. Poate că a avut vreun contact cu prietenii noştri de la PIRA, ceea ce mi se pare foarte plauzibil, dacă e specialist în terorism. Au existat multe asemenea contacte. Avem informatori în PIRA şi mă gândesc să le arăt fotografia unora dintre ei. Dar e ceva ce trebuie făcut cu mare grijă. Mulţi din aceşti informatori sunt agenţi dubli. Nu uitaţi că şi prietenii noştri irlandezi au servicii de contrainformaţii.

— N-am lucrat niciodată direct împotriva lor, spuse John. Cât de buni sunt?

— Al naibii de buni, îl asigură Holt, însoţit de o încuviinţare din partea lui Bill Tawney. Erau foarte dedicaţi cauzei şi organizaţi superb, dar acum organizaţia se fragmentează. Evident, unii dintre ei nu vor să se instaureze pacea. Bunul nostru prieten Gerry Adams e de profesie cârciumar şi, dacă se termină tulburările, iar el nu e ales într-un înalt post de stat, aşa cum e evident că speră, atunci revenirea la meserie o să fie o diminuare puternică a prestigiului său actual. Dar majoritatea pare să dorească terminarea operaţiunilor; ei vor să se declare victorioşi şi să-i dea păcii o şansă. Asta ne-a ajutat întrucâtva la recrutarea de informatori, dar există elemente ale PIRA care sunt mai angajat-militante acum decât erau în urmă cu zece ani. Ei sunt principala cauză de îngrijorare, spuse Holt.

— Aceeaşi poveste ca în Valea Bekaa, fu de acord Clark.

Ce se întâmpla când venea Satana la Iisus? Unii nu voiau să înceteze niciodată lupta împotriva păcatului şi, dacă asta însemna comiterea de alte păcate, ei bine, ăsta era preţul luptei!

— Pur şi simplu nu vor să înceteze.

— Asta e problema. Nu mai e nevoie să spun că una dintre principalele lor ţinte sunt băieţii de aici, de la SAS, pe care PIRA nu-i iubeşte deloc.

Nu era o noutate. Comandourile venite de la Serviciul Aerian Special Britanic fuseseră de multe ori pe teren ca să-i… sorteze pe membrii IRA care comiseseră cele două greşeli capitale: încălcarea

legii şi faptul că se lăsaseră recunoscuţi. John se gândi că era o greşeală să foloseşti soldaţi în ceea ce era, în esenţă, treaba poliţiei. Dar apoi fu nevoit să recunoască faptul că şi Rainbow avea aceeaşi misiune. Numai că SAS făcuse lucruri care, într-un anumit context, puteau fi numite crime cu premeditare. Oricât ar fi semănat cu America, Marea Britanie era o ţară diferită, cu legi şi reguli diferite în anumite domenii. Aşa că securitatea era foarte strictă la Hereford, pentru că, într-o bună zi, te puteai trezi cu zece flăcăi cu arme Kalaşnikov şi bine motivaţi, iar oamenii lui, ca mulţi dintre soldaţii SAS rezidenţi aici, aveau familii. Cât despre terorişti, ei nu respectau întotdeauna drepturile noncombatanţilor, nu? De fapt, nu le respectau niciodată.

Decizia fu luată cu o iuţeală neaşteptată în Piaţa Dzerjinski, numărul 2; un curier era deja pe drum. Kirilenko fu foarte surprins să primească mesajul codificat. Curierul zbură cu Aeroflotul până la Heathrow, cu o valiză diplomatică inviolabilă atâta vreme cât curierul o purta asupra lui; se ştia că ţările furau din documentele, care adeseori erau necodificate, dar curierii ştiau asta, jucau după un set strict de reguli şi nu se despărţeau o clipă de valize. Astfel, ei îşi fluturau paşaportul diplomatic pe sub nasul vameşilor şi ieşeau din aeroport, unde îi aşteptau întotdeauna maşinile, purtând, de obicei, nişte sacoşe de pânză care conţineau frecvent secrete inestimabile, chiar pe sub ochii unora care şi-ar fi vândut şi copiii ca să poată arunca o privire.

Aşa se întâmplă şi în acest caz. Curierul sosi cu zborul de seară de pe Aeroportul Internaţional Şeremetievo şi sări într-o maşină condusă de un angajat al ambasadei. De acolo urmă un fleac de patruzeci de minute prin traficul aglomerat, până în Kensington, iar apoi în biroul lui Kirilenko. Plicul cerat era sigilat, ca nu cumva să fie deschis pe drum. Rezidentul îi mulţumi curierului pentru plic şi cele două pachete şi se puse pe lucru. Era destul de târziu şi era obligat să renunţe la obişnuita halbă cu bere amară, ceea ce îl cam supăra. Îi plăcea sincer atmosfera din cârciuma lui favorită. În Moscova nu exista aşa ceva. Şi nici în celelalte ţări în care fusese trimis. Deci, în mâinile lui se afla acum dosarul complet al lui Clark, John T., ofiţer superior şi om de teren al CIA. Dosarul conţinea douăzeci de pagini scrise la un rând, plus trei fotografii. Citi pe îndelete informaţiile. Era impresionant. Conform hârtiilor, în prima şi ultima întâlnire cu preşedintele Golovko, el recunoscuse că le trecuse frontiera pe soţia şi fiica fostului director al KGB Gherasimov, folosindu-se de un... submarin! Deci, povestea citită de el în presa occidentală fusese adevărată. Parcă ar fi citit un rezumat de scenariu de la Hollywood. Apoi acţionase în România, în preajma căderii lui Nicolae Ceauşescu, cooperase cu secţia din Tokio

la salvarea primului-ministru japonez şi, din nou cu sprijin rusesc, participase la eliminarea lui Mamoud Haji Daryaei. „Se crede că este ascultat de preşedintele Statelor Unite”, spunea pagina de analiză. Foarte plauzibil, îşi zise Kirilenko. Serghei Nicolaevici Golovko adăugase la dosar şi propria lui părere. Ca ofiţer de teren extrem de competent, care gândea independent, fiind cunoscut pentru iniţiativele proprii în cadrul operaţiunilor, se credea că nu a greşit niciodată… Ca ofiţer de antrenament la Academia CIA din Yorktown, Virginia, se spunea că îi antrenase şi pe Edward şi Patricia Foley, directorul şi respectiv directorul-adjunct pentru operaţiuni al CIA. Iată un *ofiţer formidabil,* îşi zise Kirilenko. Îl impresionase până şi pe Golovko, ceea ce puţini ruşi reuşiseră s-o facă.

Deci, acesta se afla undeva în Anglia, într-o operaţiune sub acoperire, iar agenţia-mamă voia să ştie ce face, pentru că era greu să ţii urma acestor oameni. Rezidentul scoase bucata de hârtie din portvizit. Părea să fie un număr de telefon celular. Avusese şi el câteva asemenea aparate prin sertare, toate „donate” pe conturi deja existente, pentru că aşa îi ţinea în priză pe cei de la transmisiuni, ambasada nu dădea un ban şi era foarte sigur. Să intri într-un cont de telefon celular nu era uşor, dar dacă spărgeai codurile de intrare, nu mai aveai decât un semnal suplimentar într-un oraş plin de aşa ceva.

Dimitri Arkadeevici făcuse acelaşi lucru. În orice oraş din lume se aflau oameni care „clonau” telefoane şi le vindeau ilegal pe stradă. Londra nu făcea excepţie.

— Da, răspunse o voce de la distanţă.

— Dimitri, aici Vanea.

— Da?

— Am pachetul pe care l-ai cerut. Îţi cer plata în termenii asupra cărora am convenit.

— Se va face, promise Popov. Unde putem efectua schimbul?

Asta era simplu. Kirilenko propuse data, locul şi modalitatea.

— De acord.

Convorbirea se încheie după doar şaptezeci de secunde. O fi fost Popov scos la pensie, dar nu uitase disciplina comunicaţiilor.

20
CONTACTE

Ştia că era bolnavă. Mary Bannister nu ştia *cât* de bolnavă era, dar îşi dădea seama că nu se simţea bine. Deşi drogată, ştia că e ceva grav. Nu mai fusese în viaţa ei în spital, cu excepţia secţiei de urgenţă a unui spital provincial, atunci când avusese o gleznă umflată, iar tatăl ei se temuse să nu fie cumva ruptă, dar acum se afla într-un pat de spital, cu un suport de perfuzii intravenoase lângă ea şi cu un furtun transparent de plastic înfipt în braţ, a cărui simplă vedere îi dădea fiori, în ciuda drogurilor care-i invadaseră corpul. Se întrebă ce îi administrau. Doctorul Killgore îi spusese că erau lichide care să o ajute să evite deshidratarea, parcă. Îşi scuturâ capul, să-şi amintească. De ce să nu afle, la urma urmei? Îşi smuci cu putere picioarele şi se ridică, tremurând ameţită, apoi se aplecă să se uite la obiectele care atârnau de suport. Nu prea reuşea să-şi focalizeze privirea şi se aplecă şi mai mult, descoperind că marcajele de pe benzile indicatoare erau codificate, aşa că nu-şi dădea seama ce spuneau. Subiectul F4 se ridică iar în picioare şi încercă să se încrunte, dar nu reuşi. Se uită în jur, în camera de tratamente. În capătul îndepărtat a ceea ce părea să fie o încăpere cu ziduri de cărămidă se afla încă un pat, neocupat. Mai era un televizor, care era oprit, aflat lângă peretele mai îndepărtat. Podeaua era de gresie şi o simţea rece cu picioarele ei desculţe. Uşa era de lemn, dar nu avea clanţă, ci un zăvor şi atât. Era o uşă standard de spital, dar ea nu ştia asta. Nici un telefon nu era la vedere. Dar spitalele trebuiau să aibă telefoane în cameră, nu? Chiar era într-un spital? Arăta ca un spital şi *părea* să fie un spital, dar ştia că creierul ei funcţiona mult mai lent ca de obicei, deşi nu ştia cum de-şi dădea seama. Era de parcă ar fi băut prea mult; pe lângă că se simţea rău, se simţea şi vulnerabilă şi incapabilă să se concentreze. Trebuia să facă ceva, deşi nu ştia precis ce. Rămase scurt timp acolo, în picioare, ca să se gândească la asta, apoi luă cu mâna dreaptă suportul şi o porni spre uşă. Din fericire, sistemul de control electronic de pe suport mergea cu baterii şi nu fusese cuplat la priză, iar suportul mergea cu uşurinţă pe roţile de cauciuc.

Constată că uşa nu era încuiată. O împinse, scoase capul şi se uită pe coridor. Gol. Ieşi, trăgând încă după ea suportul de perfuzii. Nu văzu la capătul coridorului obişnuita cameră a surorilor medicale, dar nu i se păru foarte ciudat. Subiectul F4 coti spre dreapta, împingând acum suportul de perfuzii şi neştiind nici ea ce căuta. Reuşi să se

încrunte şi încercă alte uşi, dar în spatele tuturor se aflau camere întunecate, cele mai multe mirosind a dezinfectant. Aşa ajunse la capătul noului culoar. Camera se numea T-9 şi în spatele uşii găsi ceva diferit. Nu erau paturi, ci un birou cu un computer cu monitorul pornit, ceea ce însemna că şi calculatorul mergea. Se apropie şi se aplecă spre el. Era un calculator IBM-PC, la care ştia să lucreze. Avea chiar şi un modem, văzu ea. Ei bine, ce putea face…?

După alte câteva minute, se decise. Ar fi putut să-i trimită un mesaj tatălui ei.

Aflat la o distanţă de cincisprezece metri şi un etaj, Ben Farmer îşi mai turnă o cană de cafea şi se aşeză în scaunul lui rotativ, după ce se întoarse de la closet. Ridică exemplarul din Bio-Watch pe care-l citea. Era 3.00 noaptea şi totul era tăcut în acest capăt al clădirii.

TATI, NU ŞTIU SIGUR UNDE MĂ AFLU. MI-AU ZIS CĂ AM SEMNAT UN FORMULAR ÎN CARE M-AM ÎNSCRIS LA TESTE MEDICALE, PENTRU UN MEDICAMENT NOU SAU AŞA CEVA, DAR ACUM MĂ SIMT MIZERABIL ŞI NU ŞTIU DE CE. AM UN APARAT MEDICAL ÎNFIPT ÎN MÂNĂ, MĂ SIMT RĂU ŞI…

Farmer termină de citit articolul despre încălzirea globală şi se apucă să verifice monitoarele. Computerul trecu în revistă camerele în funcţiune, prezentând bolnavi întinşi în pat…

…cu o excepţie. *Ia stai,* îşi zise el, aşteptând să vină din nou rândul acelei camere. Avu nevoie de un minut pentru asta. La dracu', lipsea T-4. Asta era fata, Subiectul F4, Mary nu ştiu cum. La dracu', unde putea să se ducă? Activă controlul direct şi trecu la verificarea coridoarelor. Nici acolo nu era nimeni. Nimeni nu încercase să treacă de uşi ca să pătrundă în restul complexului. Uşile erau şi încuiate şi cu alarma montată. Unde naiba erau şi doctorii ăştia? De gardă era o femeie, Leni nu-ştiu-cum, pe care nimeni n-o plăcea, pentru că era arogantă şi respingătoare. Era clar că nici lui Killgore nu-i plăcea de ea, pentru că îi dădea mereu gărzi de noapte. Da, se numea Palachek. Farmer se întrebă în treacăt de ce naţie o fi şi numele ăsta şi ridică microfonul sistemului de anunţare.

— Doamnă doctor Palachek, doamnă doctor Palachek, vă rog să chemaţi paza, spuse el în sistemul de difuzoare.

După trei minute, sună telefonul.

— Aici doctoriţa Palachek. Ce s-a întâmplat?

— Subiectul F4 a pornit la plimbare. Nu pot să o găsesc cu camerele de supraveghere.

— Am venit. Cheamă-l pe doctorul Killgore.

— Da, doamnă doctor.

Farmer formă numărul din memorie.

— Da, se auzi glasul familiar.

— Domnule, sunt Ben Farmer. F4 a dispărut din cameră. O căutăm.

— Bine, sună-mă când o găsiţi!

Şi convorbirea se încheie. Killgore nu era deloc emoţionat de eveniment. Puteai să mergi puţin, dar în nici un caz nu aveai cum să părăseşti clădirea fără să te vadă cineva.

La Londra era încă oră de vârf. Ivan Petrovici Kirilenko avea un apartament în apropierea ambasadei, ceea ce îi permitea să meargă pe jos la lucru. Trotuarele erau înţesate de oameni care se deplasau rapid spre slujbă; britanicii sunt oameni politicoşi, dar londonezii au tendinţa de a goni mereu. Ajunse la colţul convenit exact la 8.20 dimineaţa. Ţinea în mâna stângă un număr din ediţia matinală a ziarului conservator *Daily Telegraph.* Se opri şi aştepta schimbarea semaforului.

Făcură schimbul ca nişte profesionişti, fără a se rosti vreun cuvânt, ci doar printr-o bătaie pe umăr, ca el să fie anunţat să slăbească strânsoarea, iar *Daily Telegraph* să poată trece dintr-o mână în alta. Schimbul avu loc sub nivelul şoldului, fiind astfel ferit de privirea firească a celor din jur şi destul de jos ca să fie ascuns de mulţime, dacă ar fi vrut cineva să-i fotografieze de pe un acoperiş care domina intersecţia. Rezidentul nu-şi putu reprima un zâmbet. Lucrul de teren îi plăcuse dintotdeauna. În ciuda înaltului rang de acum, se bucura de mărunţişurile cotidiene ale spionajului doar ca să-şi demonstreze că încă o putea face la fel de bine ca tinerii care lucrau sub conducerea lui. După câteva secunde, semaforul se schimbă, iar un bărbat într-o haină maronie se îndepărta de el, ţinând în faţă ziarul lui de dimineaţă. Mai avea două cvartale până la ambasadă. Trecu de poarta de fier, intră în clădire, fu lăsat să treacă de cei de la serviciul de securitate şi ajunse la biroul lui de la etaj. Acolo îşi atârnă haina în cuierul bătut în uşă, se aşeză şi deschise ziarul primit în schimb.

Deci Dimitri Arkadeevici se ţinuse de cuvânt. Erau acolo două foi de hârtie neliniată, pline cu un scris de mână mărunt. Ofiţerul de teren al CIA John Clark se afla acum în Hereford, Anglia şi era comandantul noului grup antiterorist internaţional numit Rainbow, compus din zece până la douăzeci de oameni selecţionaţi din armatele britanică, din cea americană şi probabil că şi din armatele altor ţări. Era o operaţiune complet neoficială, cunoscută doar unui număr redus de oameni sus-puşi. Soţia lui era soră medicală şi lucra la un spital public local. Echipa lui era bine văzută de civilii localnici angajaţi la baza SAS. Rainbow avusese trei misiuni la Berna, Viena şi la Worldpark. În fiecare caz rezolvase cazurile provocate de terorişti – aici Kirilenko remarcă faptul că Popov evitase să folosească termenul anterior de

„elemente progresiste” – rapid, eficient şi sub acoperirea forţelor locale de poliţie. Echipa Rainbow avea acces la echipament american, care fusese folosit în Spania, după cum se putea vedea clar în prezentarea TV. El recomanda ca ambasada să obţină această prezentare TV. Deşi probabil că cel mai bun pentru asta ar fi fost ataşatul militar, se gândi Popov.

Pe scurt, un raport informativ scurt, concis, îşi zise rezidentul. Şi un târg cinstit, care merita informaţiile furnizate la colţ de stradă.

— Ai văzut ceva în dimineaţa asta? îl întrebă Cyril Holt pe şeful grupului de supraveghere.

— Nu, răspunse colegul lui de la „Cinci”. Purta ziarul obişnuit, în aceeaşi mână. Ar fi putut avea loc un schimb, dar dacă a fost, nu l-am văzut. Nu uitaţi, domnule, că avem a face cu un profesionist, îi spuse şeful secţiei de supraveghere directorului-adjunct al Serviciului de Securitate.

Popov se afla în trenul care îl ducea înapoi la Hereford, cu pălăria cu boruri largi aşezată în poală şi părea să citească ziarul, dar, de fapt, frunzărea fotocopiile paginilor bătute la un rând şi trimise de la Moscova. Kirilenko îşi respecta reputaţia, văzu cu plăcere Dimitri Arkadievici. Aşa cum şi trebuia să fie un bun rezident. Deci iată-l singur în primul vagon de clasa I al trenului *intercity* care ieşea din gara Paddington, aflând tot mai multe lucruri despre acest individ numit John Clark şi fiind impresionat de ceea ce vedea... Fosta lui agenţie din Moscova îi acordase omului atenţia cuvenita. Erau acolo trei fotografii, una dintre ele destul de bună. Părea să fi fost făcută chiar în biroul şefului agenţiei, la Moscova. Chiar îşi dăduseră osteneala să se intereseze şi de familia lui. Două fiice, una încă la colegiu, în America, una medic, căsătorită cu Domingo Chavez – un alt agent de teren al CIA! Popov văzu că acesta avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Acest Domingo Estebanovici îl vizitase pe Golovko şi era clar că era partenerul ofiţerului mai în vârstă. Ambii erau ofiţeri paramilitari... Oare Chavez nu se află şi el în Anglia? Soţia era medic... Aşadar, uşor de verificat. Clark şi partenerul lui mai tânăr erau descrişi oficial ca fiind ofiţeri de teren formidabili, experimentaţi; ambii vorbeau limba rusă literară – probabil că absolviseră şcoala militară de limbi străine de la Monterey, California. Raportul continua: Chavez absolvise şi îşi luase masteratul în Relaţii Internaţionale la Universitatea George Mason, de lângă Washington, fără îndoială, trimis acolo de CIA. Deci, nici el şi nici Clark nu erau doar nişte tipi tari. Ambii primiseră şi o instrucţie serioasă. Iar tânărul era căsătorit cu o doctoriţă.

Trecu la operaţiunile lor de teren cunoscute şi confirmate. *Nicevo!*

nu se putu abţine Popov. Două dintre ele, impresionante, fuseseră efectuate cu sprijin rusesc, plus scoaterea din ţară a nevestei şi a fetei lui Gherasimov, acum zece ani, plus câteva altele bănuite, dar neconfirmate… „Formidabili” era cuvântul corect pentru amândoi. El însuşi ofiţer de informaţii de teren peste douăzeci de ani, nu putea fi impresionat cu una, cu două. Clark trebuia să fie un fel de star la Langley, iar Chavez era evident protejatul lui, urmându-l pe creasta valului, călcând pe urmele… socrului lui… Hopa… Iată ceva interesant…

O descoperiră la 3.40, când încă bătea la tastatura computerului, încet şi cu greşeli. Ben Farmer deschise uşa şi văzu mai întâi suportul de perfuzii şi abia apoi spatele halatului de spital.

— A, bună, spuse nu fără bunătate paznicul de spital. Ne plimbam puţin, da?

— Voiam să-i spun lui tati unde sunt, răspunse Mary Bannister.

— Chiar aşa? Prin *e-mail!*

— Exact, răspunse ea fericită.

— Ce-ai zice să ne întoarcem acum în camera noastră?

— Cred că ar fi bine, veni răspunsul obosit.

Farmer o ajută să se ridice pe picioare şi o conduse pe coridor cu blândeţe, ţinând-o de mijloc. Drumul era scurt. Deschise uşa de la Sala de Tratament 4, o urcă în pat şi o acoperi cu pătura. Micşoră lumina înainte de plecare şi ieşi. O găsi pe doctoriţa Palachek pe coridor.

— Madam doctor, s-ar putea să avem o problemă.

Lui Lani Palachek nu-i plăcea familiarul „madam doctor”, dar în clipa aceea nu avea chef să facă scandal.

— Şi care ar fi problema?

— Am descoperit-o la computerul din T-9. Mi-a spus că îi trimite tatălui ei o scrisoare prin poşta electronică.

— Ce?!

Farmer văzu cum ochii doctoriţei ies din cap.

— Asta mi-a spus.

La dracu’, îşi zise în gând doctoriţa.

— Ce ştie?

— Probabil că nu prea multe. Nici unul dintre ei nu ştie unde se află.

Şi nici dacă se uitau pe fereastră nu ar fi aflat mare lucru. Peisajul era compus doar din dealuri împădurite, fără măcar o parcare, în care să vezi nişte numere de înmatriculare. Această parte a operaţiunii fusese foarte atent gândită.

— Există vreo cale să recuperăm scrisoarea trimisă?

— Dacă avem parola ei şi *server*-ul la care s-a conectat, se poate, răspunse Farmer.

Era priceput la calculatoare, ca mai toţi cei din companie.

— Pot să încerc când ne trezim… Să zicem 4.00?

— Există vreo cale să oprim trimiterea?

Farmer clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Puţine servicii lucrează aşa. Aici nu avem *software* AOL[11], ci doar o Eudora[12]. Dacă execuţi comanda *immediate-send,* madam doctor, scrisoarea a plecat şi a ajuns pe Internet, iar de acolo, adio.

— Killgore o să fie supărat rău.

— Da, doamnă, aşa e, spuse fostul puşcaş marin. Poate că trebuie să punem parole pe toate calculatoarele.

Nu adăugă că plecase puţin din faţa monitoarelor şi că era vina lui în întregime. La urma urmei, nu fusese instruit în direcţia asta. De ce nu închideau camerele în care nu voiau să lase pe nimeni? Şi de ce dracu' nu i-au încuiat pe subiecţi în camerele lor? Beţivii dinainte încurajaseră treaba asta, pentru că nici unul din ei nu ştia să folosească un computer şi nimănui nu-i trecuse prin cap că unii din actualul grup de animale experimentale ar putea să ştie. Oricum, văzuse şi greşeli mai mari la viaţa lui. Partea bună era că nu aveau cum să anunţe unde sunt şi nici habar cum se numea clădirea în care se afla. Fără aceste informaţii, ce putea F4 să transmită? Nimic de folos, de asta Farmer era foarte sigur. Dar doctoriţa avea dreptate asupra unui lucru, iar Farmer ştia asta. Doctorul John Killgore avea să fie negru de supărare.

Prânzul englezului, aşa-zisul „prânz al plugarului", era sfânt. Pâine, salată, roşii mititele, *chutney* şi ceva carne – în cazul de faţă, curcan – plus, evident, o bere. Popov descoperi că îi plăcea această primă călătorie în Marea Britanie. Îi trebuise ceva timp ca să scape de cravată şi să se schimbe în nişte haine mai puţin bătătoare la ochi, ca să semene cu un autentic om al muncii.

— Salutare, spuse instalatorul, aşezându-se.

Se numea Edward Miles. Era un bărbat înalt, bine legat, cu braţele pline de tatuaje – o modă printre britanici, mai ales printre cei în uniformă, din câte ştia Popov.

— Văd c-ai început fără mine.

— Cum a fost dimineaţa asta?

— Nimic neobişnuit. Am reparat cazanul la casa unuia, un franţuz, e din echipa asta nouă. Nevastă-sa e trăsnet, raportă Miles. Pe el nu l-

---

[11] America On Line, principalul furnizor de servicii Internet în Statele Unite (n.tr.).

[12] Program-client de *e-mail* de largă răspândire, produs de Qualcomm Incorporated (n.tr.).

am văzut, doar poza. Se pare că e sergent în armata franceză.

— Pe bune? întrebă Popov, muşcând cu poftă din sandvişul lui.

— Da. Trebuia să mă întorc după-amiaza asta să termin treaba. Mai am de reparat răcitorul ăla de apă de la sediu. Au mai bine de cincizeci de ani. Trebuie să iau partea care lipseşte şi s-o repar. Imposibil să mai găseşti piese de schimb. Producătorul a ieşit din afaceri acum o grămadă de ani.

Miles începu să-şi mănânce prânzul, tăind expert diversele ingrediente şi apoi aranjându-le pe pâinea proaspăt tăiată.

— Instituţiile guvernamentale sunt toate la fel, îi spuse Popov.

— Aşa e, fu de acord Miles. Şi ajutorul meu m-a sunat că e bolnav. Bolnav pe dracu'! Şi-o fi găsit vreo păsărică, că nu se mai satură.

— Poate că uneltele mele or să te ajute, se oferi Popov.

Continuară discuţia pe teme sportive până la terminarea prânzului, iar apoi se ridicară amândoi şi o porniră spre camioneta lui Miles, una albastră şi cu însemne guvernamentale. Rusul îşi aruncă în spate colecţia de unelte. Instalatorul porni motorul şi se îndreptă spre poarta principală a bazei de la Hereford. Agentul de securitate de la poartă le făcu semn să intre, fără să se uite cu atenţie.

— Ţi-am zis eu, trebuie să cunoşti pe cine trebuie ca să intri, râse Miles de înfrângerea dispozitivului de securitate care, scria pe un panou, era de tip 1, adică cel mai strict.

— Bănuiesc că flăcăii de la IRA s-au mai potolit niţel şi nu le vine să intre aici, la flăcăii ăştia. Nu s-ar băga singuri în bârlogul ursului. Ar fi o mare greşeală!

— Cred că aşa e. Ce ştiu eu despre SAS e de la televizor. Se pare că sunt periculoşi rău.

— Al naibii să fiu de nu-i aşa! confirmă Miles. E de-ajuns să te uiţi la ei. Să-i vezi, parcă sunt nişte fiare! Iar ăştia noi sunt şi mai buni, zic unii. Au rezolvat trei probleme, aşa am înţeles şi toate au fost date la TV. Ştii că ei i-au rezolvat pe urâţii ăia de la Worldpark?

Clădirea tehnică auxiliară a bazei era tipică şi semăna leit cu cele similare din fosta Uniune Sovietică. Vopseaua era scorojită, iar cimentul din parcare spart şi dus. Uşile duble din spate aveau un lacăt din acelea pe care le putea deschide şi un copil cu o agrafă, îşi zise Popov, dar, pe de altă parte, cea mai periculoasă armă din clădire era, probabil, o şurubelniţă. Miles opri camioneta şi-i făcu semn lui Popov să-l urmeze. Interiorul era exact cum se aşteptase: un birou ieftin, pe care instalatorul îşi rezolva hârţogăria, un scaun rotativ ros, cu umplutura văzându-se prin vinilul tăiat şi un stativ de unelte, din care foarte puţine erau mai noi de cinci ani, judecând după vopseaua exfoliată de pe ele.

— Te lasă să cumperi unelte noi? întrebă Popov, ca să rămână în pielea personajului.

— Trebuie să fac un referat de necesitate, cu justificare, către şeful Departamentului Reparaţii. Omul e, de obicei, de treabă şi nici eu nu cer lucruri care nu-mi trebuie.

Miles scoase o foiţă de hârtie din sertar.

— Vor să le repar azi răcitorul de apă. De ce dracu' nu beau Coca-Cola? se întrebă el cu voce tare. Vrei să vii cu mine?

— De ce nu? spuse Popov, ridicându-se şi urmându-l pe uşă.

Peste cinci minute îşi regretă decizia. Un soldat înarmat păzea intrarea la cartierul general şi, brusc, îşi dădu seama că acolo era sediul Rainbow. Deci acolo se afla Clark, Ivan Timofeevici însuşi.

Miles opri camioneta, ieşi din ea şi deschise uşa din spate, luându-şi trusa de scule.

— O să am nevoie de o cheie mică de ţevi, îi spuse el lui Popov, care deschise pe loc trusa de pânză pe care o adusese cu el, extrăgând o cheie nouă, marca Rigid, de doiş'pe.

— Asta e bună?

— E perfectă, îi făcu semn Miles. Bună dimineaţa, domnule caporal, îi spuse el soldatului care înclină politicos din cap, fără însă a spune ceva.

În ce-l privea, Popov era mai mult decât surprins. În Rusia, măsurile de securitate ar fi fost mult mai stricte. Dar aici erau în Anglia, iar santinela îl cunoştea fără îndoială pe instalator. Ajunse înăuntru, încercând să nu arunce în jur priviri prea evident curioase şi făcând exerciţii de voinţă să nu pară prea agitat. Miles se puse imediat pe muncă, deşurubând capacul, punând o bucată de pânză pe jos şi apoi dispărând în spatele răcitorului de apă. Întinse mâna după cheia cea mică, pe care Popov i-o înmână fără întârziere.

— E foarte bine ajustată… dar e nouă, era de aşteptat.

Strânse ceva la o ţeavă şi apoi răsuci puţin de cheie.

— Aşa… acum afară…

Trase ţeava din locul ei şi o inspecta, ţinând-o în lumină.

— Al naibii… Da, asta pot să repar. A naibii minune! adăugă el.

Îngenunche lângă trusa de scule şi începu să caute ceva în ea.

— Pur şi simplu au înfundat ţeava. Uite, cred că aici s-au adunat treizeci de ani de sedimentări.

Şi îi întinse ţeava, ca să se convingă de enormitate.

Popov se prefăcu că se uită cu mare atenţie pe ţeavă, dar nu văzu nimic, pentru că tot tubul metalic era plin de depuneri, ghici el din ce-i spusese Miles. Apoi instalatorul luă înapoi ţeava şi vârî în ea o şurubelniţă subţire, începând să facă mişcările vechilor muşchetari care-şi curăţau armele cu vergeaua. O curăţă şi apoi o învârti, ca să facă acelaşi lucru din direcţia opusă.

— Deci, o să avem şi noi apă curată pentru cafea? se auzi o voce de undeva.

— Cred că da, domnule, spuse Miles.

Popov ridică privirea şi abia reuşi să-şi oprească inima dintr-o bătaie nebunească. În faţa lui se afla Clark, Ivan Timofeevici în persoană, cum îl identifica dosarul lui de la KGB. Înalt, cam pe la cincizeci şi cinci de ani, le zâmbea de sus celor doi muncitori. Purta un costum şi o cravată care arătau puţin cam nefireşti pe el. Dădu politicos din cap în direcţia bărbatului şi se întoarse la sculele lui, urlând cât putu în gând: *Du-te de aici!*

— Gata, acum ar trebui să meargă, spuse Miles, întinzând mâna ca să pună la loc ţeava şi apoi luând cheia lui Popov, ca să o înşurubeze la loc.

După o clipă, se ridică în picioare şi întoarse maneta de plastic. Din aparat ieşi apă murdară.

— Trebuie să-l ţinem deschis măcar cinci minute, domnule, ca să se cureţe ce a mai rămas pe ţeavă.

— Foarte bine. Vă mulţumesc, spuse americanul, îndepărtându-se.

— Cu plăcere, domnule, spuse Miles spre spatele pe care i-l întorsese americanul. Ăsta era şeful, domnul Clark.

— Pe bune? Părea destul de politicos.

— Da, e un tip ca lumea.

Miles se îndreptă bine şi întoarse din nou de maneta de plastic. Apa ieşită din caneaua aparatului era încă întunecată, dar după câteva minute fu cât se poate de limpede.

— Gata, mi-am terminat una dintre treburi. Bună cheie! spuse Miles, înmânându-i-o. Cât zici că face?

— Asta e pentru tine.

— Mulţumesc, prietene, spuse Miles, zâmbind tot drumul până la uşă şi trecând de caporalul de la poliţia militară a aviaţiei britanice.

După aceea, umblară prin toată baza. Popov îl întrebă unde locuia Clark, iar Miles, recunoscător, o coti la stânga, ca să-i arate care erau locuinţele ofiţerilor superiori.

— Nu e o casă urâtă deloc, ce zici?

— Pare destul de confortabilă.

Era făcută din cărămidă, netencuită, avea un acoperiş care părea să fie acoperit cu ţiglă, o suprafaţă de cam o sută de metri pătraţi şi o grădină în spate.

— La asta am făcut eu singur instalaţia când a fost renovată, se lăudă Miles. Uite, aia probabil că e nevastă-sa.

Din casă ieşise o femeie îmbrăcată în uniformă de soră medicală. Femeia intră în maşină şi demară. Popov privi şi înregistră tot filmul.

— Au o fată, e doctor la acelaşi spital cu maică-sa. Ce femeie! Cred că e măritată cu unul din soldaţii de p-aici. Seamănă cu maică-sa, e tot aşa, înaltă, blondă şi frumoasă… Trăsnet, domnule!

— Şi ea unde locuieşte?

— Cred că pe acolo, răspunse Miles, făcând un semn vag spre vest cu mâna. Tot ca asta, o casă ofiţerească, dar mai mică.

— Deci, ce ne puteţi oferi? întrebă superintendentul de poliţie.

Lui Bill Henriksen îi plăceau australienii. Erau nişte tipi dintr-o bucată, crescuţi pe principiul ce-i în guşă şi-n căpuşă. Se aflau în Camberra, capitala Australiei. De faţă erau şeful poliţiei pe toată ţara şi nişte bărbaţi în uniforme militare.

— Înainte de toate, bănuiesc că ştiţi cu toţii în ce ape mă scald.

Avusese grijă să afle cu toţii de experienţa lui la FBI şi de reputaţia bună a companiei.

— Ştiţi că lucrez cu FBI-ul şi ocazional chiar şi cu Delta Force, de la Fort Bragg. Prin urmare, am contacte foarte solide, probabil chiar mai bune decât ale dumneavoastră, spuse el, riscând puţin.

— Vă asigur că SAS-ul nostru este excelent, îi spuse şeful.

— Ştiu, ştiu, răspunse Bill cu o înclinare de cap şi un zâmbet. Am colaborat în câteva rânduri pe când lucram la Echipa de Salvare a Ostaticilor, de două ori la Perth şi câte o dată la Quantico şi la Fort Bragg, pe vremea când era şef generalul de brigadă Philip Stocker. Apropo, ce mai e cu el?

— S-a pensionat acum trei ani, răspunse şeful.

— Phil mă cunoaşte bine. Straşnic bărbat, unul dintre cei mai tari pe care-i cunosc, rosti Henriksen. Deci, să ne întoarcem la oile noastre, care-i rostul meu? Eu lucrez cu toţi furnizorii de echipament. Pot să vă fac legătura cu H&K, pentru noul lor MP-10, care le place atât de mult băieţilor dumneavoastră. A fost proiectat special la cererea FBI-ului, care a considerat că un calibru de 9 mm nu e destul. Dar să ştiţi că şi noul glonţ Smith & Wesson de 10 mm este… Pentru armele H&K reprezintă o adevărată noutate. Dar arme vă poate aduce oricine. Eu fac afaceri şi cu E-Systems, Collins, Fredericks-Anders, Micro-Systems, Halliday Inc. Şi, de fapt, cu toate companiile serioase de electronică. Ştiu ce se întâmplă în telecomunicaţii şi în echipamentul de supraveghere. SAS-ul dumneavoastră stă destul de prost în privinţa asta, după informaţiile mele. Pot să ajut la rezolvarea acestei situaţii şi vă pot obţine preţuri bune pentru echipamentul de care aveţi nevoie. În plus, oamenii mei pot să-i ajute pe ai dumneavoastră să se antreneze cu noul echipament. Am o echipă de foşti oameni de la Delta şi de la HRT. Sunt în majoritate subofiţeri, inclusiv sergentul-major de regiment de la Centrul de Antrenament pentru Operaţiuni Speciale de la Bragg, Dick Voss. E cel mai bun din lume şi acum lucrează pentru mine.

— L-am cunoscut, dădu din cap maiorul de la SAS-ul australian. E foarte bun, într-adevăr.

— Bun, ce pot să fac pentru dumneavoastră? continuă Henriksen.

Aţi observat cu toţii recrudescenţa activităţilor teroriste din Europa şi vă daţi seama că ea constituie o serioasă ameninţare la adresa Jocurilor Olimpice. Oamenii dumneavoastră de la SAS nu au nevoie de mine şi de nimeni altcineva când e vorba de tactică, dar ceea ce poate face compania mea este să vă furnizeze echipament electronic de ultimă oră pentru supraveghere şi comunicaţii. Îi cunosc pe toţi oamenii care fac la comandă echipamentul folosit de oamenii noştri şi ştiu că şi ai dumneavoastră vor exact acelaşi tip de marfă. Ştiu precis acest lucru. Ei bine, pot să vă ajut să obţineţi exact ceea ce doriţi şi să vă antrenez trupele cu aceste echipamente. Nici o altă companie din lume nu ne depăşeşte în materie.

Cei de faţă tăcură. Dar Henriksen le putea citi gândurile. Se uitaseră şi ei la televizor, la acţiunile teroriste, ca toată lumea şi erau îngrijoraţi. Era imposibil să nu fie. Pentru oamenii de acest tip, grijile făceau parte din viaţa lor. Ei caută mereu pericole, reale sau imaginare. Jocurile Olimpice aduceau ţării un prestigiu imens, dar erau, în aceeaşi măsură şi cea mai „prestigioasă” ţintă pentru terorişti, lucru pe care poliţia germană îl aflase pe pielea ei la Olimpiada de la Munchen din 1972. În multe privinţe, atacul teroriştilor palestinieni dăduse startul în jocul de-a teroarea la nivel mondial şi, drept rezultat, echipa Israelului era *întotdeauna* mai bine păzită decât orice echipă sportivă naţională, iar printre sportivii de la lupte libere se aflau întotdeauna unii cu alură de soldat dintr-o trupă de comando, care cunoşteau bine serviciul de securitate din ţara-gazdă. Nimeni nu voia ca lucrurile petrecute la Munchen să se mai repete.

Recentele atentate teroriste din Europa atrăseseră atenţia întregii lumi, dar nicăieri mai serios ca în Australia, o ţară foarte sensibilă la noţiunea de violenţă – nu cu multă vreme în urmă, un nebun împuşcase mai mulţi oameni nevinovaţi, inclusiv câţiva copii, iar, drept rezultat, parlamentarii din oraşul respectiv scoseseră din legalitate armele de foc pe întregul teritoriu al ţării.

— Ce ştiţi despre incidentele din Europa? îl întrebă ofiţerul de la SAS-ul australian.

Henriksen îşi luă o figură foarte afectată.

— Mare parte din ce vă spun este… neoficial, mă înţelegeţi.

— Avem cu toţii autorizaţii de maximă securitate, îi spuse poliţistul.

— Da, dar, vedeţi dumneavoastră, eu nu sunt autorizat să ştiu lucrurile astea. Dar, ce dracu’! Echipa care face intervenţiile se numeşte Rainbow. Este o operaţiune clandestină, la care iau parte, în principal, englezi şi americani, dar s-au mai amestecat şi alte ţări NATO. Au baza la Hereford, în Regatul Unit. Comandantul este un american, de la CIA, pe nume John Clark. E un tip foarte serios, domnilor şi oamenii lui la fel. Au acces la tehnica americană –

elicoptere şi toate celelalte – şi au, în mod evident, toate acordurile diplomatice necesare ca să opereze în întreaga Europă, atunci când ţările cu probleme îi invită. Guvernul dumneavoastră v-a spus ceva de ei?

— Avem cunoştinţă de existenţa lor, răspunse poliţistul. Ceea ce spuneţi este corect în toate detaliile. Sincer să fiu, habar nu aveam cum se numeşte comandantul lor. Ne puteţi spune altceva despre el?

— Nu m-am întâlnit niciodată cu el, îl ştiu doar din auzite, datorită reputaţiei. E ofiţer de teren, unul dintre cei mai tari, e apropiat de DCI şi am înţeles că preşedintele îl cunoaşte personal. De aceea, e de aşteptat să aibă spioni foarte buni. În ce-i priveşte pe oamenii lui de teren, cred că au arătat deja ce ştiu, nu?

— Al naibii să fiu dacă nu, spuse maiorul. Afacerea de la Worldpark a fost bine pusă la punct, mai bine ca aceea de la Ambasada Iraniană din Londra. Ştiţi, afacerea aia de demult.

— Cred că şi dumneavoastră aţi fi putut proceda exact la fel, observă politicos Henriksen; credea sincer în ceea ce spunea.

Serviciul Aerian Special australian era organizat după modelul celui britanic. Nu prea aveau cine ştie ce de lucru, dar Henriksen se antrenase împreună cu ei în timpul carierei lui la FBI şi nu avea nici o îndoială asupra calităţilor lor.

— La care escadron sunteţi, domnule maior?

— Escadronul 1 Saber, răspunse tânărul ofiţer.

— Îmi amintesc de maiorul Bob Fremont, care…

— Acum este colonelul nostru, îl informă maiorul.

— Zău? Ar fi trebuit să fiu mai bine informat. E un tip pe cinste. Se înţelegea foarte bine cu Gus Werner.

Henriksen făcu o pauză.

— Oricum ar fi, ăsta e aportul meu, domnilor. Eu şi oamenii mei suntem bine plasaţi. Avem toate contactele necesare cu partea operaţională şi cu partea industrială. Avem acces la echipamentul de ultimă oră. Şi putem să venim să-i ajutăm pe oamenii voştri, la trei-patru zile după ce ne daţi undă verde.

Nimeni nu mai puse nici o întrebare suplimentară. Poliţistul masiv era vizibil impresionat, iar maiorul de la SAS chiar mai mult decât el.

— Vă mulţumim foarte mult că aţi venit, spuse poliţistul, ridicându-se în picioare.

Era greu să nu-ţi placă mâncătorii ăştia de canguri, mai ales că ţara lor mai are încă locuri în care omul nu a ajuns. Mai toată ţara este un deşert, în care poţi să admiri în voie cămilele, singurul loc în afară de Arabia Saudită în care se simţeau foarte bine. Bill citise undeva că Jefferson Davis îşi pusese în minte să le naturalizeze în sud-vestul american, dar nu reuşise, probabil pentru că populaţia iniţială era prea mică pentru a supravieţui. Nu putea să se hotărască dacă

tentativa fusese un noroc sau un ghinion. Animalele nu erau o specie băştinaşă nici în Statele Unite, nici în Australia, iar, de obicei, era o idee proastă să te amesteci în treburile naturii. Pe de altă parte, nici caii şi nici măgarii sălbatici nu erau specii băştinaşe şi totuşi îi plăcea foarte mult ideea cailor sălbatici, câtă vreme populaţia lor era controlată cum trebuie de animalele de pradă.

Nu, îşi aminti el, *Australia nu este chiar un pământ virgin.* Şi câinii Dingo, acum sălbatici, singurii câini din preeria australiană, fuseseră aduşi pe continent şi fie omorâseră, fie limitaseră teritoriile speciilor de marsupiale, stăpânii de drept ai pământurilor. Asta îi provoca o oarecare tristeţe. Aici se aflau oameni destul de puţini, dar aşa puţin câţi erau, tot reuşeau să facă ţăndări ecostructura. *Poate că ăsta era un semn că oricum nu puteai să ai încredere în om,* îşi zise el, chiar dacă era vorba de un număr mic de oameni aflaţi pe un întreg continent. Aşa că şi aici era nevoie de Proiect.

Mare păcat că nu avea mai mult timp la dispoziţie. Voia să vadă Marea Barieră de Corali. Era un scufundător pasionat. Şi, cu toate acestea, nu venise niciodată aici în costumul cauciucat şi cu labe de plastic, ca să admire cea mai bună exemplificare a ceea ce înseamnă frumuseţea naturii. *Poate că, într-o bună zi, peste câţiva ani, va fi mai uşor,* îşi zise Bill, uitându-se la gazdele aflate în faţa lui. Nu mai putea să se gândească la ei ca la nişte oameni sau camarazi, nu? Reprezentau concurenţa, erau rivalii în lupta pentru stăpânirea planetei, dar, spre deosebire de el, ei erau nişte amărâţi de slujitori. Poate că nu toţi. Poate că unii dintre ei iubeau sincer natura, ca şi el, dar, din nefericire, nu avea timp să îi identifice, deci trebuia să-i bage pe toţi în aceeaşi oală socotindu-i inamici şi să-i oblige să plătească. Mare păcat!

Skip Bannister era îngrijorat de mai multă vreme. Nu fusese de acord din capul locului ca fiica lui să plece la New York. Era prea departe de Gary, Indiana. Evident, statisticile ziceau că în oraşul de pe Hudson criminalitatea era în scădere, dar oraşul era prea mare, te simţeai pierdut acolo, erai un anonim; părea periculos, mai ales pentru o fată. Pentru el, Mary avea să rămână de-a pururi fetiţa lui, un ghemotoc rozaliu, gălăgios, născut de o mamă care avea să moară şase ani mai târziu, o fetiţă care crescuse dorindu-şi case pentru păpuşi, căreia îi montase mai multe biciclete, căreia îi cumpărase haine, căreia îi asigurase o educaţie şi o instrucţie. Şi, după toate astea, spre marea lui dezamăgire, după ce îi crescuseră aripi, zburase din cuib. Şi unde? La New York, un loc îngrozitor, aglomerat, plin de oameni respingători şi urâcioşi. Dar nu era foarte neliniştit în privinţa asta, aşa cum nu fusese nici atunci când Mary ieşise cu băieţi care lui personal nu-i plăcuseră, pentru că Mary era o fată cu o voinţă

puternică şi ştia ce voia, ca mai toate fetele de vârsta ei. Voia să îşi găsească norocul, averea, sau pe Făt-Frumos, pe undeva, pe-acolo.

Dar uite că acum dispăruse, iar Skip Bannister habar nu avea ce trebuia să facă. Tot chinul lui începuse atunci când ea nu mai sunase cinci zile la rând. Aşa că o sunase el, iar telefonul ei de la New York sunase în gol câteva minute la rând. Poate că ieşise cu cineva sau poate că făcea ore suplimentare. Ar fi încercat la serviciul ei, dar ea nu se obosise niciodată să îi dea numărul. Iar el fusese un tată foarte îngăduitor – poate că fusese o greşeală, îşi zicea el acum, sau poate că nu – aşa cum aveau tendinţa să fie taţii singuri.

Dar acum chiar că dispăruse. O sunase câteva zile la rând, la mai multe ore din zi şi din noapte, dar telefonul ei nu făcea altceva decât să sune, iar, după o săptămână, Skip era mirat. După alte câteva zile, fu destul de îngrijorat ca să sune la poliţie şi să completeze un chestionar pentru persoane dispărute. Se dovedi a fi o experienţă foarte neplăcuta. Ofiţerul la care ajunsese în cele din urmă îi pusese tot felul de întrebări despre purtarea anterioară a fiicei lui şi îi explicase foarte răbdător, după doar douăzeci de minute, că, ştiţi dumneavoastră, femeile tinere fac asemenea lucruri tot timpul şi, aproape întotdeauna, sunt undeva bine mersi... „Şi încă ceva, domnule, să ştiţi, asta face parte din maturizarea lor, vor să-şi demonstreze lor că sunt pe propriile picioare”. Şi aşa ajunse ca în New York să existe un dosar sau un fişier de calculator despre o anume Bannister, Mary Eileen, de sex femeiesc, dispărută, pe care NYPD nici măcar nu o considerase suficient de importantă ca să trimită vreun poliţist la apartamentul ei din Upper West Side, ca să verifice ce era cu ea. Skip Bannister făcuse personal acest lucru, conducând maşina până acolo, doar ca să dea de o proprietăreasă care să-l întrebe când avea să ia catrafusele fiică-sii, pentru că nu o mai văzuse de câteva săptămâni şi, în curând, se ducea şi plata oferită în avans...

Auzind acestea, Skip – James Thomas – Bannister intrase în panică şi se dusese la secţia de poliţie cea mai apropiată ca să facă un raport în persoană şi să ceară acţiuni mai energice, aflând însă că nu venise unde trebuia, dar, da şi ei puteau să preia un caz despre o persoană dispărută. Apoi, un poliţist-detectiv de cam cincizeci de ani îi spusese exact ce auzise şi la telefon. „Domnule, uite ce e, au trecut doar câteva săptămâni. N-a apărut nici o femeie moartă care să corespundă descrierii fiicei dumneavoastră, aşa că probabil că e vie şi nevătămată pe undeva, în nouăzeci şi nouă la sută din cazurile astea e vorba de o fată care a vrut să-şi ia viaţa pe cont propriu, ce mare lucru?”

Era mare lucru, fiindcă Mary a lui nu făcea aşa ceva, îi răspunsese James T. „Skip” Bannister unui poliţist cât se poate de calm şi de nepăsător. „Domnule, toţi spun aşa, iar în nouăzeci şi nouă la sută din

cazuri – de fapt, procentajul e chiar mai mare – e cum zic eu; îmi pare rău, dar nu avem suficient personal ca să verificăm toate aceste cazuri. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile. Aşa că ce-ar fi să mergeţi dumneavoastră frumuşel acasă şi să aşteptaţi lângă telefon?”

Asta şi făcuse, conducând tot drumul până înapoi la Gary, cu o furie care izvorâse din panică. Acasă îl aşteptau pe robotul telefonic şase mesaje, pe care le derulă înnebunit, plin de speranţă. Dar nu erau de la fiica lui dispărută.

Ca mai toţi americanii, James Thomas Bannister avea un computer personal, pe care nu-l folosise cine ştie ce de când îl cumpărase. Îl puse în funcţiune şi accesă Internetul, ca să-şi verifice *e-mail*-urile. Şi, în sfârşit, în dimineaţa asta, în cutiuţa poştală marcată *IN* îl aştepta o scrisoare de la fiica lui. Mişcă mouse-ul, îl centră pe scrisoare, care se mări pe ecranul RGB şi…

…şi acum chiar că se îngrozi.

Nu ştia unde se găsea? Experimente medicale? Dar cel mai îngrozitor era că întreaga scrisoare era foarte dezlânată şi agramată. Mary avusese întotdeauna note bune la şcoală. Scrisul ei de mână era ordonat şi foarte citeţ. Scrisorile ei trimise până atunci erau ca nişte articole din ziarul de dimineaţă, pline de iubire, evident, dar limpezi, concise şi uşor de citit. Scrisoarea de faţă putea foarte bine să fie scrisă de un copil de trei ani. Nici măcar nu era tehnoredactată ca lumea, iar ea ştia să facă bine acest lucru; luase chiar nota maximă la cursul de profil.

Ce era de făcut? Fetiţa lui dispăruse… Iar el simţea că fata era în pericol. Stomacul i se făcu ghem şi simţi un nod sub stern. Inima îi bătea cu putere, iar faţa îi era plină de broboane de sudoare. Închise ochii, gândindu-se intens la ce avea de făcut. Apoi căută cartea de telefoane. Pe prima pagină erau numerele de urgenţă. Alese unul dintre ele şi îl formă.

— FBI, îi răspunse o voce feminină. Cu ce pot să vă ajut?

Cuprins

PROLOG ÎMPREJURĂRILE.....7
1 MEMORANDUM.....29
2 PE CAI, COWBOY.....48
3 PITICI ŞI PUŞCOACE.....70
4 ADA.....91
5 RAMIFICAŢII.....109
6 CREDINCIOŞII ADEVĂRAŢI.....125
7 FINANŢE.....142
8 ŞTIRI TV.....190
9 APROPIERI.....208
10 SĂPĂTURI.....224
11 INFRASTRUCTURA.....243
12 IMPREVIZIBIL, INCONTROLABIL.....260
13 AMUZAMENT.....276
14 SABIA LEGIUNII.....292
15 PĂLĂRII ALBE.....329
16 DESCOPERIREA.....356
17 ANTENE ÎNTINSE.....374
18 PRIVIRI.....390
19 CĂUTĂRI.....406
20 CONTACTE.....422
Cuprins.....439

Pentru John Clark, un fost luptător în trupele SEAL, terorismul internațional părea să nu mai aibă nici un mister. Numit de curînd şef al unei organizații internaționale de luptă împotriva terorismului, Clark se vede obligat să lupte cu nişte forțe de coşmar. Totul începe cu o suită de evenimente care, la o primă privire, par a nu avea nici o legătură – un incident într-o bancă elvețiană, răpirea unui celebru om de afaceri în Germania, distrugerea unui parc de distracții spaniol – dar care, încet, încet, începe să contureze imaginea terifiantă a unei organizații teroriste cum nu a mai existat nici una în istoria omenirii, o organizație formată din oameni atît de fanatici, încît succesul lor ar însemna sfîrşitul civilizației.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-427-x